Îmblînzirea Charlottei
BEST-SELLER
EDITURA MIRON
Linda Lael Miller

Linda Lael Miller
Imblanzirea Charlottei

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU

Corectori: GEORGETATOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-3-6

*„**Linda Lael Miller**, cea mai remarcabila scriitoare de romane de dragoste, ţese o poveste emoţionantă, dând viaţă acestei ispititoare povesti de dragoste şi dorinţă. ”*

”Răpită şi închisă într-un harem nu acesta a fost scenariul imaginat de Charlotte Quade, atunci când s-a rugat pentru o singura, mare aventura, înainte de a pleca din Europa spre casa. În timp ce explora insula veche, exotica a Ritz-ului, Charlotte s-a rătăcit prosteşte. A fost prinsa, legată şi aruncată brutal - complet dezbrăcată - în cabina vasului aceluiaşi bărbat care îi aprinsese fantezia, adolescentă fiind, în Seattle, căpitanul Patrick Trevarren”

”Senzualitatea, emoţia... Sunt calităţile doamnei Miller... ”

Prolog

10 iunie 1867 – Paris, Franţa.

Draga mea soră,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă şi fericită. Desigur, nu am motive să mă îndoiesc de aceasta, de vreme ce tu ai fost întotdeauna sănătoasă tun precum cel mai viguros taur al tatei. Cât despre fericirea ta în privinţa apropiatei căsătorii cu tânărul pastor, ei bine, nici nu poate fi pusă la îndoială, chiar şi de la o distanţă aşa de mare. Îţi dai seama, Millicent Quade, că fiecare cuvânt pe care mi l-ai scris anul trecut a fost o serenadă continuă adresată minunilor dragostei în general şi lui Lucas Bradley în particular? Nici măcar Lydia nu îşi poate ridica bărbatul în slăvi îndeajuns, deşi, din fericire pentru mine, iubita noastră mamă vitregă de-abia se osteneşte să-mi spună că tata şi cu băieţii sunt bine şi că unchiul Devon şi mătuşa Polly, împreună cu progeniturile lor, sunt prosperi, ca de obicei. Dacă ar fi să depind de tine ca să înţeleg complet evenimentele din Quade, aş afla o mulţime de lucruri despre intenţiile tale şi absolut nimic despre familia şi prietenii noştri.

Nu, draga mea, desigur că nu te mustru. Dacă nu de altceva, măcar sunt geloasă pe Marea Pasiune.

(Mărturisesc că mă întreb cât este de permisă pasiunea în cazul unui slujitor al Evangheliei. Te voi întreba despre acest lucru când mă voi întoarce acasă şi voi şti răspunsul după roşeaţa ta.) în orice caz, nu trebuie să alergi drept la tata şi să-i spui că doresc să mă căsătoresc, fiindcă nu este aşa.

Millicent, dacă ai fi aici lângă mine, m-ai auzi oftând trist în privinţa aceasta. Acum am douăzeci şi trei de ani, după cum ştii, şi mi-am terminat demult educaţia aici, în Europa. De prisos să mai spun că sunt în mod oficial o fată bătrână, cel puţin după standardele statului Washington. Şi sunt destul de conştientă că nu-mi mai pot amâna venirea acasă; cat de curând mă voi întoarce în acel cadru familial şi tata mă va aştepta cu un şir de prezumtivi soţi aliniaţi pe platformă. M-am resemnat să devin soţie şi să am copii, şi sunt sigură că voi fi destul de fericită odată ce-mi voi îngropa visurile spulberate. Nu trebuie să uit, de asemenea, că voi avea drept consolare pictatul, când şi dacă voi avea timp liber.

O, Millie, iartă-mă că sunt atât de mâhnită de toate astea. Nu am obiecţii la ideea de a fi soţie şi mamă, sincer nu am, dar doream aşa de mult să am o aventură splendidă, glorioasă, înainte să mă aşez la casa mea. S-ar părea deci că trebuie să mă mulţumesc cu un scurt voiaj pe tărâmul sudului Spaniei, şi cu o posibilă călătorie spre insulele Riz, împreună cu Richardsonii, prietenii aceia ai tatei şi ai Lydiei, care acum cutreieră Europa. După cum deja ştii, călătoresc împreună cu ei de acasă până la Seattle. Sunt sigură că ţi-o mai aminteşti pe fiica

lor, Bettina, este timidă ca o căprioară şi probabil că va dori să stea într-un colţ şi să croşeteze dantelă pentru perne, mai degrabă decât să faqă vreo explorare.

Cât aş vrea să fii aici, în locul ei!

M-am pomenit oftând din nou, Millicent, şi continuu să-ţi scriu doar după ce privesc lung în depărtare pentru câtva timp.

Sincer, crezi că cer prea mult ca înainte de a deveni o matroană supusă aburilor şi spălatului şi îngrăşării, să fac o ispravă pe cinste? Ceva atât de fabulos, încât să mă pot gândi la asta întotdeauna, atunci când spiritul meu va fi sterp?

Mă tem că într-adevăr mă aştept la prea mult şi mă, întristez pentru ultima mea speranţă, deşi mă arăt bravă mereu şi aşa voi face în continuare.

Te voi vedea curând, draga mea, şi voi privi mândră cum tata te va conduce ca să i te alături mirelui tău la altar. Te rog, după luna de miere, lasă totul deoparte, pentru mine. Avem atâtea să ne spunem.

Transmite-le dragostea mea veşnică tatei, Lydiei, tribului nostru de frăţiori gălăgioşi şi unchiului Devon, mătuşii Polly şi tuturor numeroşilor noştri veri. Nu uita să-i saluţi şi pe doctorul Joe şi pe Etta, cu micuţii lor. Şi mai sărută-ţi încă o dată, pentru mine, frumosul pastor, dacă se cuvine – nu contează dacă se cuvine. Fă-o oricum!

Te iubesc.

Aceeaşi a ta, Charlott

Capitolul 1

Chiar şi la acea oră a prânzului aerul pieţei – al soukului – lucea şi se unduia de căldură. Puii cântau, vânzătorii ţipau şi se certau, maimuţe ce purtau veste micuţe şi fesuri ţipau ca să atragă atenţia şi o muzică stranie, permanentă, răzbătea printre prăvălii, în locul brizei. Mirosurile de condimente şi de carne nespălată concurau cu fumul înţepător de la focurile cuptoarelor, iar cutele de mătase strălucitoare ale rochiei împrumutate a lui Charlotte se lipeau de pielea ei transpirată.

Ea era captivată.

Însoţitoarea ei, Bettina Richardson, care era cu câţiva ani mai tânără decât Charlotte şi înveşmântată la fel de dezgustător, nu-i împărtăşea entuziasmul.

— Tata ne va omorî dacă va afla că am venit într-un asemenea loc îngrozitor! şuieră ea, vălul care-i acoperea faţa tremurând sub respiraţia ei precipitată. Ei, am putea sfârşi prin a fi duse în deşert de vreun şeic.

Charlotte oftă.

— Tocmai asta e păcat, că n-o să fim! spuse ea doar ca să o necăjească pe Bettina.

— Charlotte! ţipă Bettina, şocată.

Charlotte zâmbi dindărătul vălurilor ei. Familia Richardson navigase spre regatul insular al Rizului,

care se întindea între Spania şi coasta Marocului, ca să viziteze nişte vechi prieteni, negustori bogaţi pe care îi cunoscuseră la Boston. Bettina dorise să rămână la Paris până când venea vremea să navigheze spre Londra şi apoi spre Statele Unite, dar Charlotte dusese muncă de lămurire împotriva acestei idei. Nu avea de gând să piardă şansa vizitării unul asemenea loc exotic precum Riz-ul, de vreme ce exista vreo posibilitate pentru aventură.

Asta, desigur, era ceva ce o vizase pe Bettina în mod special. Trebuise constrânsă să împrumute rochii şi voaluri din garderoba gazdei lor, să se strecoare afară pe o portiţă lăturalnică şi să se aventureze pe străzile înguste, prăfuite, urmărind mirosurile şi vacarmul sunetelor spre *souk.*

Stând în faţa unei prăvălioare din piaţă, Charlotte atinse uşor un coş făcut de mână. Îşi va aminti ziua aceasta pentru tot restul vieţii şi, din cauza plictiselii disperate, fără îndoială că o va mai înflori pe ici pe colo. Ar putea adăuga un şeic măreţ urcat pe un splendid armăsar arăbesc călărind spre bazar ca să cumpere sclavi, sau poate chiar şi o bandă de piraţi, împrăştiind puii şi negustorii în toate părţile cu săbiile lor…

Meditaţia plină de fantezie îi fu întreruptă de agitaţia de la capătul şirului de tarabe colorate ai căror pereţi antici erau fisuraţi. Bettina înhăţă antebraţul lui Charlotte cu o forţă surprinzătoare şi murmură:

— Să ne întoarcem la casa familiei Vincent, Charlotte, ie *rog.*

Charlotte rămase în picioare uitându-se lung la

bărbatul care mergea cu paşi mari prin mulţime, aproape necrezându-şi ochilor. Ţinându-şi respiraţia timp de câteva clipe se simţi din nou ca o şcolăriţă în Seattle. Se urcase pe greementul unei nave, pe *Enchantress,* şi sus, la înălţime, curajul îi pierise. Se ţinuse strâns de sfori, fiind prea îngrozită ca să coboare singură.

Patrick Trevarren urcase să o aducă. Bettina tremură uşor.

— Charlotte! Se rugă ea mâhnită. Nu-mi plac privirile omului ăluia! Probabil că e un tâlhar de drumul mare. Charlotte nu se putu mişca şi fu recunoscătoare în special voalurilor ei, fiindcă ştia că zâmbetul uşor care îi tremura pe buze era unul idiot. Patrick nu se schimbase foarte mult în zece ani, deşi pieptul şi umerii i se lăţiseră, iar trăsăturile feţei erau mai ascuţite; încă îşi purta părul negru un pic cam prea lung, prins la spate în coadă cu o fundă subţire, neagră, şi privirea-i violentă era la fel de tăioasă ca şi înainte. Păşea cu o siguranţă arogantă care o înfurie pe Charlotte şi totuşi inima îi pulsa în gât, dar era tot ceea ce putea face ca să nu alerge spre el şi să-l întrebe dacă îşi mai amintea de ea.

N-ar fi recunoscut-o, fireşte, şi chiar de ar fi recunoscut-o, fusese doar o fetiţă când se întâlniseră ultima dată. Visase la el în toţi aceşti zece ani, ţesând fantezie după fantezie în jurul tânărului marinar, dar probabil că el nu se mai gândea la ea.

El se apropie şi chiar dacă faţa puternic bronzată şi aristocratică îi era luminată de un zâmbet,

privirea lui era rece, Luă o portocală coaptă de pe o tejghea de fructe, folosind vârful unui hanger prins la cingătoare şi îi aruncă o monedă vânzătorului aplecat servil.

Charlotte nici nu se mai mişcă, nici nu scoase vreun sunet în afară de respiraţie, dar ceva din ea îl făcu să se oprească. El veni şi se învârti în jurul ei şi al Bettinei care tremura, uitându-se în ochii ca de chihlimbar ai lui Charlotte cu o expresie îngrozită.

„Spune ceva”, îşi ordonă Charlotte cu frenezie, dar nu putu. Gura îi era lipită.

Patrick o cântări pentru încă o clipă, îşi trecu privirea peste rochia strâmtă pe care o purta, apoi o ocoli ridicând din umeri. Curăţă portocala în timp ce mergea, aruncând resturile unei maimuţe gălăgioase.

— Asta e, spuse Bettina ferm. Plecăm, Charlotte Quade, chiar în clipa asta. Ăla a fost un pirat, dacă am văzut bine.

Charlotte privi cum Patrick se opri ca să se uite la o fiinţă bine făcută şi acoperită de voaluri care dansa pe o scenă improvizată între două butoaie şi simţi o gelozie atât de intensă, încât deschise gura şi începu să gâfâie.

— Şi ştim cu toţii că ţi-ai văzut suma de piraţi, replică ea cu un sarcasm neobişnuit. Se simţi pe loc cuprinsă de remuşcări pentru faptul că fusese tăioasă. Fiindcă dacă ea şi Bettina nu se potriveau perfect ca prietene, Bettina era decentă şi destul de sensibilă, nemeritând un asemenea tratament.

Lacrimile deja umpluseră ochii verzi ai Bettinei.

Era singură la părinţi, crescută cu blândeţe şi nu fusese uşor să nu te dea ascultare acestora, strecurându-se afară din casa familiei Vincent ca să exploreze o piaţă străină.

— Iartă-mă, spuse Charlotte blând, simţindu-se distrusă privindu-l pe zâmbitorul Patrick, care o ridică pe dansatoare de pe scena improvizată şi aruncă o monedă bărbatului înveşmântat şi prăbuşit în apropiere. Vom… vom pleca acum.

Hotărâtă să nu mai privească înapoi, Charlotte se îndreptă de umeri şi o porni în direcţia locuinţei familiei Vincent. Simţurile îi erau răvăşite de şocul revederii atât de neaşteptate a lui Patrick Trevarren şi nu suporta nici măcar să se gândească unde s-ar putea s-o ducă pe dansatoare.

Era zăpăcită şi conştientă de nervozitatea crescândă a Bettinei şi drumul pe care veniseră doar cu o oră mai devreme era greu de găsit, fără zgomotul şi vânzoleala din piaţă după care să te ghidezi. Toate imposibilele străduţe înguste arătau la fel şi fiecare din cele douăsprezece putea duce la locuinţa liniştită pe care o părăsiseră atât de curajoase.

Bettina se smiorcăia şi îşi şterse ochii cu voalul.

— Ştiam eu, se agită ea, ne-am rătăcit.

— Taci, se răsti Charlotte nervoasă. Ne întoarcem în bazar şi întrebăm în ce direcţie o luăm.

— Dar nu ştim limba, îi reaminti Bettina cu o precizie înnebunitoare.

— Atunci o luăm pur şi simplu de la capăt,

încercând fiecare rută până când o găsim pe cea bună, răspunse Charlotte. Vorbea ceva mai optimist decât se simţea.

Bettina se smiorcăi alarmată.

— N-ar fi trebuit să te ascult, ţipă ea furioasă. Ştiam că se va întâmpla ceva îngrozitor dacă nu-l vom asculta pe tata şi am avut dreptate.

Charlotte îşi muşcă buza de jos ca să nu-i spună Bettinei să tacă.

— O să ne întoarcem cu bine, răspunse ea pe o voce voit blândă, când se putu controla. Îţi promit. Dar trebuie să fii calmă, Bettina.

Tânăra fată respiră adânc şi lung şi privi în jur la strada pustie. Era ciudat cât de liniştit părea locul după vânzoleala şi agitaţia din *souk.*

— O să trebuiască să beau otravă dacă ne iau prizoniere şi ne forţează să trăim în harem, ameninţă Bettina, ca fapt divers, după ce-şi mai revenise un pic.

Charlotte poate că ar fi râs în alte circumstanţe. Fapt era că, probabil se aflau în mare pericol, hoinărind aşa neescortate într-un oraş în care cultura diferea atât de mult de a lor.

Nu aveau altă soluţie decât să se întoarcă ia bazar, să încerce să-l găsească pe domnul Trevarren şi să-l roage s-o salveze pentru a doua oară. Ar fi fost o umilire insuportabilă, mai ales de vreme ce era pe cale să se ocupe de dansatoare într-un mod cât se poate de scandalos, dar Charlotte nu vedea altă posibilitate. Ea şi cu Patrick nu se despărţiseră în termeni cordiali în ziua aceea în Seattle, dar probabil că era singura

persoană din *souk* care vorbea engleza.

Îşi strecură braţul pe sub cel al Bettinei.

— Vino. O să ne întoarcem acolo unde ne e locul, o să bem ceai şi o să mâncăm ciocolată, înainte ca părinţii tăi să ne simtă lipsa.

Bazarul, aglomerat înainte, se umpluse acum de oameni şi de măgari. Charlotte se ridică pe vârfuri, căutând să zărească capul descoperit al domnului Trevarren printre celelalte acoperite ale negustorilor şi clienţilor, dar nu dădu de el.

Bettina scoase un scâncet sugrumat şi Charlotte îşi controlă iritarea.

Atunci oamenii se îmbulziră în jurul lor. O cârpă murdară, unsa cu o substanţă chimică, fu dusă la nasul şi gura lui Charlotte, iar braţele îi fură ţintuite pe lângă corp. O auzi pe Bettina ţipând isteric şi atunci lumea se reduse la un vârf de ac şi dispăru. Nu mai era nimeni, decât pustiul fără de sfârşit.

Patrick Trevarren o apucă pe dansatoare de şolduri şi o urcă înapoi pe scenă. Simţindu-se generos, o măguli cu un surâs şi cu o monedă, pe furiş, iar în acel moment atmosfera densă a *souk-ului* fu străbătută de un ţipăt ascuţit de femeie.

În Riz, ca peste tot în lumea arabă, femeile erau obiect de comerţ, dar Patrick crescuse în Boston şi îşi făcuse studiile în Anglia. Drept urmare, era blestemat cu o origine aristocratică şi, chiar dacă simţea că ar fi o greşeală să răspundă suferinţei acelei femei gălăgioase, nu putu să nu se ducă să o caute.

Îşi croi drum prin mulţime şi o găsi pe una dintre cele două femei pe care le întâlnise mai devreme.

Vălul îi alunecase şi după sunetul nazal al nărilor ei care curgeau neîncetat, Patrick o identifică drept americancă. Exasperat, o cuprinse cu mâinile de umeri şi o zgâlţâi. Arabii curioşi se mai retraseră un pic.

— P… prietena mea! hohoti fata. P… prietena mea a fost r… răpită de piraţi.

Patrick îşi încordă maxilarul în timp ce îşi aminti cum se uitase mai devreme în ochii aurii ai femeii. Avea în ea ceva tulburător de familiar.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă el, luptându-se să nu-şi piardă cumpătul. Câţi bărbaţi erau? Ai văzut în ce direcţie au luat-o?

Fata se lamentă din nou cu voce tare.

— Erau cel puţin o sută, reuşi ea să spună în cele din urmă. Ochii ei verzi erau roşii şi umflaţi, iar vârful nasului deja arăta jupuit. Şi cum aş putea şti pe unde au luat-o? Eu nici măcar nu pot găsi drumul spre locuinţa familiei Vincent.

Patrick alese o figură familiară din mulţime, un băieţel onest care îi mai făcea uneori comisioane şi îi dădu câteva piese de argint. Cunoştea familia Vincent şi chiar îi vizitase cu mai multe ocazii. Într-o arabă rapidă îi dădu instrucţiuni băiatului să o ducă pe doamna acasă

— Evident, nu va fi de niciun ajutor în găsirea prietenei ei. Apoi începu să-i chestioneze pe spectatori.

În ciuda faptului că Patrick vorbea limba locală cu uşurinţă, că era binecunoscut în regat şi că era primit în case de toate nivelele sociale, rămânea totuşi un străin. Oamenii care frecventau piaţa ar fi

simpatizat cu răpitorii, nu cu fata. Pentru ei, vânzarea fetelor inocente la târgul de sclavi reprezenta un comerţ cinstit.

Totuşi, Patrick cercetă aleile care porneau din *souk* în fiecare direcţie, fiind cuprins de un sentiment de panică în timp ce se lupta să accepte inutilitatea căutărilor lui. Fata era pierdută; nu putea fi salvată de la destinul care o aştepta.

După-amiaza târziu, când soarele lumina vechiul oraş prăfuit, Patrick se întoarse în port unde *Enchantress,* nava lui, era ancorată.

Ea se afla într-o văgăună întunecată, îngustă, un loc care mirosea a şoareci, a mucegai şi a coclealã. Capul o durea de parcă fusese lovit cu un ciomag şi greaţa îi invadase stomacul. Pete întinse pe tot corpul îi spuneau că era vânătă şi unde nu avea julituri, pielea părea raşchetată.

Charlotte vru să se ridice, dar era legată şi când se mişcă să-şi dezlege gura, descoperi că şi mâinile îi erau legate. Lacrimi de frustrare şi de teamă îi ardeau ochii.

„Ai vrut o aventură, se dojeni ea. O ai!”

O ameninţa isteria, dar Charlotte nu se predă. Ştia că era crucial să nu între în panică; trebuia să mediteze calm şi să încropească un plan de evadare.

Oricum, în loc să se gândească la o strategie, se gândi la Bettina. O luaseră piraţii şi pe ea? Charlotte se cutremură gândindu-se la cât de îngrozită era fata – dacă aşa se întâmplase – şi remuşcările o năpădiră. Dacă Bettinei i se va întâmpla ceva, va fi doar din vina lui

Charlotte şi a nimănui altcuiva. Îşi bătuse la cap tovarăşa să viziteze souk-ul şi rezultatul ar putea fi tragic. O altă avalanşă de furie umplu gâtul lui Charlotte şi înghiţi. Dacă îşi păstra cumpătul, putea fi în stare să o găsească pe Bettina. Pe de altă parte, s-ar putea să nu-şi mai vadă prietena niciodată. Mintea lui Charlotte se umplu de imagini colorate şi oribile. Prelinsese adesea, în intimitatea minţii ei, că era o cadână, avându-l drept sultan pe Patrick Trevarren. Era un joc nevinovat care îi încălzea coapsele şi îi aducea o roşeaţă frustrată în obraji, dar să înfrunte în realitate sclavia albă, ăsta nu mai era un vis de şcolăriţă. Desigur, nu va fi vândută bărbatului la care visase în toţi aceşti ani – o, nu. Va deveni, cu siguranţă, proprietatea unui proxenet sau concubina unui mizerabil transpirat şi soios, care o va evalua la valoarea unui cal sau a unui câine.

Charlotte se gândi la căminul ei din Quade Harbor, de pe malurile verzi ale lui Puget Sound, unde tatăl ei deţinea şi conducea cea mai mare fabrică de cherestea de pe teritoriul statului Washington. Brigham Quade era un bărbat cu păreri foarte ferme, cu nicio înclinaţie spre fleacuri, dar Charlotte nu se îndoise niciodată de dragostea lui, nici măcar pentru o clipă. Ea şi sora ei, Millie, ştiuseră întotdeauna că şi-ar fi dat viaţa numai ca să nu li se întâmple ceva vreuneia dintre ele, şi, din cauza acestei certitudini, crescuseră încrezătoare şi sigure.

Lydia, mama lor vitregă, le învăţase să fie femei puternice, să nu se teamă să rişte şi să-şi lase

inteligenţa la vedere şi, în cea mai mare parte, aceste trăsături o ţinuseră pe Charlotte în formă. Până în acea dimineaţă, dacă într-adevăr existase acea dimineaţă, când se trezise cu ideea de a-şi pune rochie lungă şi văluri, ca să cerceteze interzisul *souk.*

Charlotte şi-o imagina pe Millie, frumoasa şi spirituala ei soră, îmbrăcată în rochia albă şi dantelată de mireasă, cu ochii strălucind de dragoste şi de emoţie. Şi-i imagină pe rând pe cei cinci fraţi ai ei şi îi duse dorul fiecăruia în parte. Numele lor erau înscrise în inima ei; Devon, Seth, Gideon, Jacob, Matthew.

Existau şanse mari să nu-i mai vadă niciodată pe membrii familiei ei. Chiar şi mai rău, cei dragi ar suferi după dispariţia ei, iar părinţii Bettinei vor fi distruşi. Fiica lor însemna totul pentru ei şi, din cauza acţiunilor impulsive ale lui Charlotte, îşi pierduseră copila. Disperarea ar fi năpădit-o cu siguranţă pe Charlotte, dacă în acel moment nu s-ar fi Ivit ceva la care să se gândească.

Balamalele uşii scârţâiră şi o dâră de lumină apăru în întunecime. Apoi, un bărbat micuţ intră în cameră. Purta un veşmânt arăbesc, dar asta fu tot ceea ce Charlotte putu să vadă în beznă. Inima îi bătu de teamă şi de furie neajutorată când acesta se apropie de ea, smulgând-o de la podea şi scoţându-i legăturile. El aduse o cană cu apă călduţă şi i-o apăsă nervos la gură.

Charlotte îşi înghiţi vorbele incendiare, toate acele întrebări nebuneşti pe care voise să le pună şi bău cu lăcomie. Căldura era mare şi îşi dădu

seama că era udă de transpiraţie.

— Cine eşti tu? întrebă ea răguşit, după ce îşi potoli setea.

Bărbatul murmură ceva în arabă şi, în timp ce Chalotte pierdu sensul cuvintelor, îi surprinse atitudinea. Răpitorul ei nu era aspru sau ostil; era indiferent.

— Ce e locul ăsta? izbucni ea, mai mult în efortul de a-l face pe arab să nu o mai lege, decât de a obţine o replică pe care nu o putea înţelege. De ce mă ţii aici?

Vizitatorul lui Charlotte ţipă ceva la ea; ca şi în conversaţia lor precedentă, remarcă faptul că nu avusese nevoie de traducere. Voia ca ea să tacă.

Ca să demonstreze acest lucru, el o legă la loc puţin mai strâns decât înainte, astfel ca zdreanţa murdară să-i taie colţurile gurii. Apoi o trânti cu duritate, trimiţând-o direct pe podea. Pentru prima dată, o senzaţie uşoară, imperceptibilă, de legănare penetră ceaţa fricii şi a furiei care o înconjura şi îşi dădu seama că era în cabina unui vas. Faptul că identificase închisoarea îi aduse o uşurare, dar trebui, de asemenea, să înfrunte realitatea că evadarea va fi şi mai dificilă.

Cum Charlotte îşi privea gardianul părăsind celula improvizată, era bucuroasă, de fapt, să poarte căluş. Cârpa ţinea în frâu invectivele grele şi foarte colorate pe care le învăţase în taberele tatălui ei. Chiar dacă nu vorbea englezeşte, arabul şi-ar fi dat seama că era insultat crunt şi puţina lui răbdare s-ar fi spulberat.

Charlotte se forţă să tragă adânc aerul pe nas şi

să-i dea drumul uşor prin cârpă. Orice s-ar întâmpla, trebuia să rămână calmă, să aibă grijă să nu-şi piardă cumpătul sau să-şi arate teama.

Căldura din spaţiul întunecos era densă şi acum, că Charlotte ştia că locul era o cabină, auzi zgomotul şobolanilor alergând deasupra capului ei şi forând în alimentele depozitate în jur. Se cutremură şi se rugă în tăcere să se întâmple un miracol. Patrick oftă şi se întoarse de lângă parapetul lui *Enchantress.* De obicei, îl plăcea să privească ultima suflare a luminei zilei răsfrângându-se pe suprafaţa strălucitoare a apei, dar în seara asta era preocupat.

Prietenul şi primul lui ofiţer, Tom Cochran, stătea în spatele lui.

— Navigam în timpul fluxului de seară, căpitane? întrebă el.

Era un bărbat cu o constituţie robustă, de înălţime medie, cu un cioc de barbă sură, care îi acoperea jumătatea de jos a feţei.

— Îmi închipui că tipul ăla, Khalif, aşteaptă să ajungem la destinaţie cândva, diseară.

Patrick aprobă distrat. Fusese la şcoală cu sultanul în Anglia şi Khalif îi era bun prieten, dar în acea noapte, perspectiva de a-i vizita luxosul palat nu-i surâdea ca de obicei.

— Da, spuse el cumva răguşit. Dă ordin să ridicăm ancora.

Cu asta, Patrick coborî pe puntea inferioară şi intră în cabina lui personală, o cameră relativ mică, ce conţinea un pat, un dulap, un scaun, şi mai multe rafturi cu cărţi. Nu făcu nicio mişcare să

aprindă lumina, ci se lăsă să cadă într-un scaun, oftând lung. Auzi ţipetele membrilor echipajului deasupra, pe punte şi pe greement, dar mintea îi stăruia asupra fetei răpite astăzi în *souk.* Ce avea de îl preocupa într-atât? Din nefericire, multe femei tinere şi naive erau răpite adesea din bazaruri, de pe vapoare şi de la colţuri de stradă în această parte de lume, şi cele mai multe n-au mai fost văzute niciodată.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse Patrick în silă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spuse bătrânul marinar, aprinde o lumină. E întuneric ca-n iad aici.

Patrjck se întinse să ia lampa atârnată deasupra biroului său, înlătură sticla şi aprinse un chibrit. Ştia că expresia feţei lui arăta în mod evident că fusese deranjat.

— Ce te frământă? întrebă Cochran, punând o tavă cu mâncare pe birou, cu o bufnitură. N-ai găsit-o pe micuţa dansatoare din *souk,* cea pe care ai pus ochii încă de când am ancorat?

Un val de neaşteptată ruşine îl trecu pe Patrick, deşi nu-şi putea imagina de ce. Era celibatar, ia urma urmei, şi nu trăda pe nimeni urmând-o pe fată în cortul ei ca să se bucure de farmecele-i feminine.

— Am găsit-o, recunoscu el, uitându-se în tavă. Stufat de miel, pâine neagră şi ceai slab – din nou.

Cochran chicoti şi se făcu lejer, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de uşa încuiată, deşi nu fusese invitat să rămână.

— Nu-mi spune că nu te-a avut. Patrick refuză să onoreze afirmaţia aceasta cu un răspuns. Doar îl privi pe Cochran timp îndelungat, apoi rupse o bucată de pâine neagră şi începu să mănânce.

— Cred că mi-am pierdut capul.

Cochran râse.

— Uită pentru o clipă că nicio doamnă nu l-a refuzat vreodată pe Patrick Trevarren. Dacă nu e dansatoarea, atunci ce te frământă aşa de rău?

Patrick înlătură tava, şi azvârli pâinea lângă farfurie.

— Asta e o lume fără milă, spuse el grav.

Primul ofiţer se prefăcu a fi complet şocat.

— El, asta e deducţia ta, răspunse el ironic.

— Şi eu. Credeam că aici sunt numai petale de trandafiri şi aripi de îngeri. Cochran, spre deosebire de cei mai mulţi din echipaj, era un om cu şcoală. De fapt, Patrick ştia că odată fusese tutore la o şcoală de băieţi din New York, deşi prietenul lui nu vorbea prea mult de zilele de dinaintea aventurării sale pe mare.

Masându-şi cu o mână muşchii încordaţi de la ceafă, Patrick îi povesti lui Cochran despre răpire. Nu menţionase cum ochii aceia îl urmăreau.

— Nu le poţi salva pe toate, Patrick, spuse Cochran, când povestea tristă se încheie. În afară de asta, unele fete sfârşesc prin a trăi ca nişte regine, doar ştii asta. Cele mai frumoase primesc servitori, haine frumoase şi toată mâncarea dorită.

Patrick îşi muşcă interiorul buzei ca să nu lase şuvoiul de furie disperată să se reverse într-un răcnet.

Cochran îşi puse o mână pe umărul căpitanului.

— Era frumoasă? întrebă el încet.

— Da.

Tonul lui Patrick era aspru.

— Atunci va fi bine, îi spuse marinarul. Cu aceasta, Cochran deschise uşa şi ieşi.

Patrick îşi propti picioarele pe birou lângă tavă şi îşi dădu capul pe spate cu un oftat. Durerea de cap i se accentua, şi până şi cu pleoapele închise forjat, putea vedea acei ochi aurii privindu-l în piaţă.

În momentul următor, Patrick îşi aminti. El şi cu unchiul său acostaseră cu *Enchantress* în îndepărtatul Seattle, prin anii ’66 sau ’67 şi rămăseseră să se bucure câteva zile de ospitalitatea localnicilor şi să descarce nişte bunuri aduse atât din California, cât şi din Orient.

Se întorsese la vas într-o după-amiază, după ce-şi petrecuse ziua cu un negustor localnic şi, uitându-se în sus, văzuse o zgâtie de fată balansându-se pe velatură.

Ţipase la ea să coboare, iar ea strigase la rândul ei pe un ton rezonabil că nu se putea mişca. El urcase să o salveze, desigur, şi schimbaseră câteva cuvinte.

Patrick nu-şi amintea numele el, dar acei ochi de ambră îi erau gravaţi în memorie. Aşa imposibil cum părea, acea tânără aventurieră şi cea pe care o întâlnise în piaţă, co ocazia răpirii ei, erau una şi aceeaşi persoană.

Strânse pumnul şi îl apăsă pe birou cu o asemenea forţă, încât tacâmurile de argint zornăiră pe tavă.

După trei zile, Charlotte pierdu noţiunea timpului. I se dăduse foarte puţin să mănânce sau să bea şi îi fu permis să se uşureze cam o dată la douăzeci şi patru de ore. Vălul îi dispăruse demult, iar rochia împrumutată era răsucită, ruptă şi murdară. Pielea îi ardea de febră, iar juliturile şi tăieturile o dureau mai tare cu trecerea timpului, în loc să o mai lase.

Nimeni nu venise să o violeze. Asta era, o consolare. Putea îndura foamea, setea, disconfortul şi o băşică ce stătea să se spargă, dar perspectiva unui viol o înfiora.

Când gardianul irascibil veni să o ia într-o noapte, trăgând-o ca să o ridice cu obişnuita-i lipsă de ceremonie, crezu că, în sfârşit, norocul ei se spulberase precum rumeguşul. Se lupta cu disperare, deşi ştia că nu avea nicio şansă să câştige, iar arabul o plesni în final peste faţă. Lovitura fu atât de puternică, încât leşină.

Se trezi – câteva minute sau ore? — Mai târziu, ca să se pomenească băgată în ceea ce părea să fie un sac. Putea vedea lumina prin găurile largi ale acestuia, apoi reuşi să desluşească vag contururile mai multor bărbaţi. Râdeau antrenaţi într-un joc de cărţi, iar Charlotte se convulsionă de furie. Încercă să ţipe că erau cu toţii nişte bestii, dar se pomeni că mai avea căluşul la gură. O secundă mai târziu, rămase stupefiată, dându-şi seama că era dezbrăcată în sacul aspru.

Jocul de cărţi continuă şi Charlotte moţăi, deschise ochii, aţipi din nou. În cele din urmă simţi că sacul în care era băgată se leagănă pe umărul

unui bărbat, ca un sac cu hrană pentru păsări. Se zbătu, dar asta îl făcu pe cel care o căra să râdă mai tare.

— Asta e una aprigă, în regulă, spuse o voce într-o engleză americană perfectă.

— Raheem n-o să se bucure când o să afle că ai pierdut la poker, dar ea ar putea îmbunătăţi starea căpitanului. A mormăit toată ziua.

„Un american", îşi zise Charlotte, aproape leşinând de uşurare. Acum va putea explica tot ce se întâmplase, cărţile citite acasă, în Statele Unite, traiul acela monoton…

După o serie de zguduieli, Charlotte auzi o bătaie puternică. Simţi din nou vibraţia vasului sub ea.

— Da? răspunse cineva pe un ton răstit.

— Ţi-am adus ceva, căpitane, zise bărbatul care o căra. Eu şi restul echipajului căutam ceva care să te mai înveselească un pic.

Balamalele uşii scârţâiră şi Charlotte simţi o combinaţie ciudată de emoţie şi teamă. La urma urmei, fusese dezbrăcată de fiecare zdreanţă şi avea nevoie disperată de o baie şi de şampon.

Sacul aterizã pe podea cu o bufnitură; se simţea trasă în timp ce sfoara sau legătura de la gura sacului era dezlegată. Sacul căzu de jur-împrejurul ei, dar şi-l trase la piept atât cât să se acopere,

Când, în cele din urmă, găsi curaj să-şi ridice privirea, se pomeni uitându-se lung în ochii albaştri, uimiţi, ai lui Patrick Trevarren.

Capitolul 2

Deşi Charlotte era dezbrăcată, cu pielea zgâriată

şi iritată de la sacul de pânză, iar muşchii o dureau, se simţi plină de speranţă aşa cum se uita la faţa chipeşă a lui Patrick Trevarren.

În camera mică, o lampă atârna de un fir jos şi pe pupitrul solid se afla un talmeş-balmeş de cărţi şi hărţi marine. Ea zâmbi, deşi încercarea grea îi luase şi bruma de curaj pe care îl mai avea.

— Pot explica totul, spuse ea.

Domnul Trevarren dădu brusc din cap spre marinar concediindu-l şi, după ce se închise uşa, se duse spre pat şi smulse o pătură albă.

— Aşa sper şi eu, replică el distant, oferindu-i pătura.

Charlotte o acceptă recunoscătoare, dar era prea slăbită şi prea copleşită de durere ca să se poată ridica din umila ei poziţie de pe jos.

— Am fost luată prizonieră în timp ce eu şi prietena mea, Bettina, încercam să găsim drumul spre casă din *souk...*

Binecuvântat să fie, Patrick turnase vin într-un pocal de lemn şi i-l întinse lui Charlotte, apoi se cufundă în scaunul său ca să o asculte atent.

Charlotte nu era obişnuită cu băuturile tari, dar strânse pocalul în mâinile-i tremurânde, îl ridică la gură şi savură fiecare strop în parte.

— A fost o experienţă destul de devastatoare, vă pot asigura, domnule Trevarren…

El se încruntă, luă pocalul şi turnă din nou dintr-o carafă elegantă.

— De unde îmi ştii numele?

Charlotte roşi, apoi dădu pe gât cel de-al doilea pahar cu vin. Era şi încurcată şi uşurată de faptul

că el nu părea să-şi amintească de întâlnirea lor de acum zece ani, pe velatura înaltă a ambarcaţiunii *Enchantress.*

— Ne-am întâlnit odată, zise ea, apoi sughiţă. Îmi mai dai vin, te rog?

— Bineînţeles că nu, spuse el ferm dezaprobator, aşezându-se la loc în scaunul său care scârţâia, cu siguranţa unui bărbat care primea în fiecare zi în dar o femeie dezbrăcată.

— Deja te-ai îmbătat. Ai nevoie de mâncare şi, după câte se vede, de o baie.

În toate fanteziile ei despre Patrick Trevarren de-a lungul anilor, Charlotte nu prevăzuse să fie primită aşa de neglijent.

— Nici măcar nu vrei să afli cum mă cheamă? întrebă ea pe un ton jos, impulsionată brusc de formidabila ei mândrie Quade.

Domnul Trevarren oftă. Acum trecuse de la nonşalanţă la o atitudine de plictiseală mohorâtă, de parcă îi găsea prezenţa obositoare.

— Bine atunci, încuviinţă el gesticulând. Cine eşti?

Charlotte fu izbită de lipsa lui de amabilitate, dar nu-l va lăsa să vadă asta nici măcar pentru un bilet spre America. Se îndreptă în interiorul păturii de lână moale, se înveli mai bine şi îl privi.

— *”Nu intenţionez să-ţi spun.”*

El îşi frecă nervos ceafa cu o mână, exact la fel cum Charlotte îl văzuse făcând pe tatăl ei atunci când Lydia, mama ei vitregă, îl aducea la exasperare. Apoi Patrick se ridică brusc din scaunul său, o prinse de umerii acoperiţi cu pătura şi o

ridică în picioare.

— Nu avem timp de jocuri de şcolăriţe, se răsti el, privind-o, în momentul în care el slăbi strânsoarea, genunchii lui Charlotte se îndoiră şi, spre umilinţa ei jalnică, se lăsă din nou să alunece pe podea.

Patrick înjură în barbă, o prinse şi o luă în braţe. O duse cu tot cu pătură pe pat şi o aşeză brutal pe saltea. Moliciunea pufoasă o înghiţi cu totul.

Charlotte deschise ochii mari. Îşi imaginase acest moment de nenumărate ori, dar se pomeni înfruntând o realitate total diferită, Gâtul i se încleştă de teamă.

Comportamentul lui Patrick se mai îmblânzi un pic, deşi statura şi masculinitatea lui încă o copleşeau. Se aplecă peste Charlotte, afundându-şi mâinile adânc în saltea pe lângă ea şi zâmbi.

— N-am să-ţi fac niciun rău, spuse el, Vocea îi era joasă, fermecătoare. Acum spune-mi cum te cheamă.

Vinul se răspândise în fiecare venă subţire a lui

Charlotte, în fiecare por şi celulă. Frica i se risipi în spatele unui zid întunecat şi căscă.

— Afrodita, replică ea. Fiica lui Zeus. Imaginându-şi tatăl îmbrăcat într-o togă, stând pe tronul său de pe muntele Olimp şi privind la biata umanitate, chicoti. Fereşte-te de trăsnetele lui Zeus, îl ameninţă ea pe Patrick făcând pe deşteapta timp de o clipă. Dacă tata află despre asta se va dezlănţui.

Patrick oftă şi se îndepărtă de Charlotte şi de saltea.

— Nu se poate discuta cu tine acum. Du-te şi dormi, micuţă zeiţă.

Ea îşi trase pătura până sub bărbie şi se uită la el.

— Să nu îndrăzneşti să mă violezi, spuse ea.

El zâmbi, iar Charlotte fu năucită de figura lui luminoasă.

— Odihneşte-te liniştită, draga mea. Gusturile mele nu tind spre mucoase bogate.

— Mucoase? Charlotte încercă să se ridice, vrând să protesteze vehement, dar pur şi simplu nu mai avea niciun strop de putere să facă asta. Căzu pe perne, închise ochii şi adormi.

Patrick îl trimise pe un marinar care era în trecere pe acolo după Cochran, care, nu peste mult timp, apăru ducând o cadă cu apă caldă, nişte alifii şi un vraf de haine curate. Primul ofiţer o privi lung pe fată şi apoi exclamă:

— Biata micuţă! Mi-e teamă că a fost folosită cam rău zilele astea…

Patrick se uită la faţa ei murdară şi palidă. Părul ei era de culoarea siropului de portocale şi ar fi strălucit în lumina lanternei odată spălat şi pieptănat cum trebuie.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Ştia că se încruntă la Cochran de parcă acesta s-ar fi folosit personal de ea, dar nu se putea abţine.

Cochran zâmbi şi aşează lucrurile pe care le adusese pe raftul de lângă patul lui Patrick.

— Nu vorbeam de virtutea ei, spuse el. Răpitorii nu i-ar fi diminuat valoarea bucurându-se de farmecele ei, deşi Dumnezeu ştie că trebuie să fi

fost tentaţi. Patrick înghiţi cu greu. Era uşurat, dar în acelaşi timp, din motive de neînţeles, dorea să-şi apuce prietenul de cămaşă şi să-l trimită în peretele opus. Cu eforturi, reuşi să-şi controleze şi temperamentul şi, spera el, expresia feţei.

— Nu mi-a spus cum o cheamă.

— Probabil că nu te crede mai bun decât pe ageamii ăia care au furat-o din piaţă, spuse Cochran, ridicând uşor din umeri. Nu e de mirare că e puţin capricioasă, nu-i aşa?

— Cred că nu, încuviinţă Patrick cumva brutal.

Fata se agită în somn, se întoarse pe o parte şi gemu uşor din pricina durerii cauzate de julituri.

Falca lui Patrick se înroşi de furie.

— Au lovit-o destul de tare, comentă Cochran pe un ton jos, privind urmele vinete şi albastre de pe braţul şi umerii ei goi. Poate că ar fi bine să-l aducem pe Ness aici să o controleze şi să-i mai vindece unele răni.

Mă ocup eu de ea, spuse Patrick. Odată ce termină de vorbit se simţi jenat, fiindcă aruncase cuvintele prietenului său ca pe nişte cărbuni încinşi. Făcu un efort vizibil să-şi calmeze emoţiile care-l trădau.

— O să aflăm noi în curând cine e – ştiu că e din Seattle sau din împrejurimi – şi o trimit acasă.

— Da, încuviinţă Cochran cu greutate. Nu avea convingere în voce.

— Adu-ţi aminte că unii oameni sunt de o încăpăţinare puternică într-o situaţie ca asta.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta? Cochran ajunsese la uşa cabinei şi se opri acolo, cu o mână

pe clanţă.

— Fie că tânăra doamnă a fost… aaa… defloratã, fie nu, o mulţime de taţi şi de mame o vor vedea ca pe o marfă folosită, o ruşine pentru familie.

Uitându-se la fata rătăcită, fără nume, Patrick văzu copilul pe care-l salvase de pe velatură cu mult timp în urmă şi nu femeia care devenise. Simţea o durere acută doar imaginându-şi-o respinsă de oamenii care o iubeau şi o protejau.

— Du-te acum, spuse el pe un ton înfrânt şi auzi uşa închizându-se în urma lui Cochran.

Cu o grijă pe care nu avusese ocazia să o mai arate de la vârsta de zece ani, când câinele îi fusese călcat de o trăsură şi luase spanielul din stradă, Patrick trase pătura la o parte. Întâi spălă pielea lovită, prăfuită a doamnei şi tratã cele mai rele zgârieturi cu coniac bun. Ea tresări de câteva ori, dar nu se trezi, nici măcar când o ridică şi o îmbrăcă într-una din cămăşile lui. În mod evident era istovită şi Patrick nu simţi niciun pic de tandreţe faţă de ea cât stătu acolo, privind-o cum dormea. După câtva timp, micşoră lampa până când de-abia mai pâlpâia, apoi urcă pe punte ca să se asigure că vasul era în regulă.

Când se întoarse, încântătoarea lui musafiră dormea pe o parte. Se dezvelise şi îşi ţinea picioarele ei lungi, unduioase, la fel de albe ca transparenţa celui mai fin porţelan, într-o poziţie de parcă ar fi alergat.

Patrick se aşează pe marginea patului, se descălţă de cizme, apoi se ridică să-şi desfacă butonii pantalonilor. Îşi trase peste cap cămaşa, azvârlind-

o pe scaunul pupitrului său.

Se strecură în pat, la perete, se întinse şi căscă tare şi mult ca de obicei, apoi se întoarse cu spatele la hoinară.

Ea scânci în somn, se întoarse şi-şi puse o mână pe fesa dreaptă a lui Patrick.

El se încordă din cap până în picioare şi membrul său fu la fel de drept precum catargul. Patrick murmură o înjurătură şi se mută fără nicio tragere de inimă departe de ea, dar sus, pe punte, paza se schimba iar şi iar înainte ca el să poată adormi.

Când Charlotte se trezi, soarele puternic pătrundea înăuntru printr-un hublou şi era singură în cabina căpitanului. Cel puţin deduse că domnul Trevarren era căpitanul, de vreme ce avea un asemenea adăpost plăcut numai pentru el şi era obişnuit să-i comande pe cei din jur.

Se răsuci pe pernele îngrămădite la perete care serveau drept căpătâi de pat şi se întinse, Abia atunci îşi dădu seama că purta una din cămăşile lui Patrick, că trebuie să o fi dezvelit din pătură şi să o fi echipat în timp ce dormea.

Ideea o ofensă pe Charlotte, dar nu va lăsa ca acest lucru să-i ia prea mult din energie. Primul ei gând, acela de a-i fi fost livrată lui Patrick precum un sac de nuci, se transformase în ideea că acum era în siguranţă în mâinile unui compatriot. Acum, în timp ce se mira de faptul că pernele de alături purtau urma unui cap, se gândi.

Groaza făcu inima lui Charlotte să palpite. Noaptea trecută băuse vin şi fusese copleşită de lucrurile care i se întâmplaseră.

— Fusese oare mânjită?

Întinse picioarele pe sub pături şi se pipăi într-o doară cu degetele de la o mână, dar nu simţea nicio durere, nicio schimbare.

Era doar uşoara remuşcare la gândul că Patrick o atinsese aşa de intim.

Charlotte îşi lăsă mâinile să cadă peste pătură şi îşi alătură picioarele cu atâta forţă, încât genunchii îi trosniră.

O bătaie răsună în uşă şi înainte ca Charlotte să poată striga că prefera să rămână singură, balamalele scârţâiră şi Patrick păşi înăuntru surâzând.

Charlotte se uită urât la el.

— Nu se cade să fii aici, spuse ea.

El râse.

— Greşit. Nu se cade ca tu să fii aici, zeiţă. La urma urmei, ăsta este sediu! Meu.

Ea îşi trase pătura până sub bărbie.

— Ai dormit în patul ăsta, îl acuză cu o voce înăbuşită.

— Dorm adesea, încuviinţă Patrick voios. Te simţi mai bine în dimineaţa asta?

Charlotte îşi aminti emoţia tulburătoare pe care o simţise cu câteva minute înainte şi se îmbujoră la faţă.

— Mă simt bine. Acum, dacă m-ai trimite acasă…

— Bucuros. Charlotte observă că pe birou se afla o tavă şi Patrick era ocupat cu turnatul cafelei turceşti, aromate, într-o ceaşcă. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum te cheamă.

Încă o chinuia faptul că el nu-şi amintea acest

lucru, dar nu i-l putea ascunde o veşnicie.

— Charlotte, spuse ea. Instinctul o opri să-şi adauge numele de familie. Numele Quade însemna bogăţie şi putere în statul Washington şi era posibil ca Patrick să nu fie un simplu căpitan al unei nave transoceanice, ci un negustor de sclavi sau un vânător de recompense.

Dacă şi-ar fi dat seama ce recompensă straşnică însemna ea, acesta ar fi fost începutul necazurilor şi nicidecum sfârşitul.

El veni cu ceaşca aburindă lângă pat şi i-o oferi, iar Charlotte se întinse să o ia de toartă, grijulie în acelaşi timp să ţină pătura pe ea.

— Charlotte, spuse Patrick, meditând asupra numelui de parcă era vreo hieroglifă pe care era nerăbdător să o descifreze. Charlote şi mai cum?

— Doar Charlotte, răspunse ea, după ce sorbi atent din lichidul fierbinte cu care o servise.

El îşi îngustă ochii violeţi spre ea timp de o clipă şi ea crezu că el dorea să protesteze, dar că, probabil, se răzgândise. O tratã cu încă unul din zâmbetele lui fermecătoare.

— Îngreunezi situaţia foarte mult, spuse el curtenitor, îmi dă prin cap să te vând când ancorăm sau să i te dau prietenului meu, Khalif, pentru haremul lui.

Charlotte aproape că scăpă cafeaua.

— Este reprobabil din partea ta să glumeşti cu astfel de lucruri. Nu crezi că deja am trecut prin prea multe încercări?

Patrick îşi dădu ochii peste cap.

— Nu numai că eşti o fetişcană obraznică şi prea

prietenoasă pentru o noapte, când omul îşi dă silinţa să doarmă…

— Poftim?

El râse şi îşi împreună cu graţie braţele musculoase.

— Am crezut că asta îţi va atrage atenţia. Eu şi cu tine am dormit împreună noaptea trecută, Charlotte, şi al naibii să fiu dacă nu te-ai întins şi mi-ai apucat una dintre rotunjimile anatomice.

Pentru prima dată în viaţă, şi spera că şi pentru ultima, Charlotte roşi atât de tare, că o ardea faţa.

— N-aş face niciodată una ca asta! şuieră ea.

Patrick zâmbi.

— Ba ai face. Ai făcut. Ai noroc doar că sunt un gentleman, asta-i tot.

Charlotte nu-şi putea crede urechilor; evident, nu avea limite. Domnul Patrick Trevarren nu era în mod sigur bărbatul în jurul căruia ţesuse atâtea fantezii timp de zece ani. Vocabularul lui de bădăran îi zgâria auzul.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi spui gentleman în prezenţa mea, neruşinat mizerabil ce eşti, diavol împieliţat…

Patrick scoase din nou o cascadă de hohote şi tăcu o plecăciune.

— O, eşti binevenită, domnişoară Charlotte Fără Nume. Nu-i nevoie să mă răsplăteşti cu mulţumirile tale!

— Ieşi afară! ţipă Charlotte.

— Asta e cabina mea, replică Patrick fără ranchiună. Dacă cineva iese afară, atunci tu vei fi aceea, zeiţă.

— Bucuroasă! Dă-mi doar nişte haine şi o s-o şterg aşa de repede, încât o să crezi că am fost o fantasmă.

Furia ei păru să-l amuze pe Patrick, care o înfuria şi mai tare. Fluierând, deschise un cufăr dintr-un colţ al camerei şi scoase o pereche de pantaloni sport şi o centură lată din piele. Îi aruncă accesoriile şi acestea aterizară în pat.

— Pantaloni? întrebă ea.

Patrick zâmbi.

— Îmi pare rău dacă nu merg, draga mea Charlotte. Dar de vreme ce nu port rochii, nu văd motivul pentru care le-aş fi cărat în cufărul meu.

Charlotte închise ochii şi respiră adânc înainte să se calmeze îndeajuns cât să discute cu căpitanul pe un ton civilizat.

— Dacă m-ai lăsa singură câteva minute…

— Desigur, încuviinţă el galant, dar nu părăsi cabina, ci îşi întoarse spatele lui lat şi impunător.

Folosind pătura drept paravan, Charlotte sări în pantalonii care erau largi în talie şi strimţi peste fund, vârî înăuntru poalele cămăşii în care dormise şi se încinse cu centura peste mijloc. Avea nevoie stringentă să folosească oala de noapte, dar nu va face asta cu domnul Trevarren în cameră.

— Unde suntem? întrebă ea în schimb, ducându-se spre hublou şi privind afară. Văzu apa turcoaze, plajele atât de albe încât o orbeau, un palat impunător înconjurat de un deşert de nisip argintiu. Aici e vreo ambasadă americană?

Patrick îi răspunse la întrebări în ordine inversă.

— Mi-e teamă că nu, zeiţă. Cât despre localizarea

noastră, suntem la o aruncătură de băţ de palatul sultanului Rizului. Nu ţi-aş recomanda să sari în apă şi să pleoscăi până la ţărm, de vreme ce probabil există cel puţin o sută de rechini prin jur aşteptând ceva de mâncare.

Charlotte se cutremură, dar îi rămăsese doar încrederea în sine şi nu avea de gând să abandoneze.

— Eu nu pleoscăi când înot, domnule Trevarren, spuse ea. Am o lovitură excelentă.

El veni în picioare alături de ea lângă hublou, o privi lung şi surâse iritat.

— Şi mai amuzant pentru rechini. Probabil că le place când micul lor dejun se luptă.

Stomacul lui Charlotte chiorăi chiar atunci, în acel moment nepotrivit. Nu se putu abţine, avea nevoie de o masă copioasă dimineaţa când se trezea.

— Vreau să merg acasă, spuse ea, şi brusc ochii i se umplură de lacrimi.

Spre surprinderea ei, Patrick se purta ca în fanteziile ei şi îi atinse obrazul uşor cu degetele mâinii drepte.

— Vei merge, spuse el răguşit. Îţi promit, Charlotte, nimeni nu-ţi va face niciun rău.

Voia să-l creadă, oh, dorea cu disperare, dar

Charlotte nu era o proastă şi ştia că regulile vieţii ei se schimbaseră semnificativ de când cu răpirea.

— Familia ta… începu Patrick serios. Te va vrea înapoi?

— De ce să nu mă vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Charlotte îşi odihni mâinile pe coapse.

Deşi nu ar fi recunoscut, îi plăcea să poarte pantaloni şi se întreba de ce femeile nu adoptaseră moda.

El îi studie faţa solemn, cu ochii aceia albaştri precum cicoarea.

— Chiar considerând că răpirea nu a fost vina ta, lăsând la o parte faptul de neconceput că hoinăreai fără escortă masculină în piaţă, reputaţia ta nu mai este la fel ca înainte. Există oameni care nu te-ar primi în saloanele lor sau nu te-ar recunoaşte pe stradă.

Cuvintele lui Patrick nu erau numai nedrepte, dar şi adevărate şi furia lui Charlotte era în parte disperare.

— Cei care contează, tata, mama mea vitregă, sora şi fraţii mei, unchiul şi mătuşa, verii şi prietenii mei nu numai că mă vor accepta, dar mă vor întâmpina cu braţele deschise.

El o luă tandru în braţe, o apăsă la pieptul lui şi ea îi auzi şi îi simţi inima bătând lângă obrazul ei.

— Bineînţeles că aşa vor face, încuviinţă el. Aşa este. Acum, lasă-mă să-ţi aduc ceva de mâncare.

Charlotte se îndreptă spre hublou. Patrick părăsise cabina şi ea scruta orizontul luminos căutând un mijloc de scăpare, dar tot ceea ce văzu era nisip, mare, palatul şi de jur-împrejur deşertul nemilos şi alb ca neaua.

Imediat propti scaunul în uşă şi căută rapid oala de noapte. Negăsind un astfel de articol, se ghemui în cele din urmă deasupra unei scuipători cu ochii strâns închişi de jena necesităţii şi de mirosul denunţător.

Tocmai terminase, ascunse scuipătoarea pentru a fi golită mai târziu şi mută la loc scaunul din faţa uşii când Patrick se întoarse. Se spăla pe mâini.

El puse pe birou o tavă care conţinea porridge, pâine cu unt şi gem, cafea şi Charlotte începu să mănânce fără ezitare.

— Aş vrea să merg să mă plimb pe punte, spuse ea. Dacă tot avea să fie îmbarcată, cu sau fără voia ei, putea măcar să facă un eveniment din asta şi să vadă ceea ce era de văzut.

— Altă dată, răspunse Patrick, răsfoind preocupat printr-un jurnal de bord pe care-l luase din scrin. Suntem aşteptaţi la palat, zeiţă, şi prietenul meu, sultanul, nu este omul care să se poarte cuviincios când e dezamăgit.

Apetitul straşnic al lui Charlotte aproape că pieri. Patrick fusese relativ amabil cu ea, cu excepţia unei mici tachinări, şi îşi scosese din minte posibilitatea unei ticăloşii. Acum tresări ca o nevăstuică prinsă în uşă.

— Dezamăgit? întrebă ea cu o voce subţire.

Patrick îşi ridică privirea din jurnalul de bord, se încruntă gânditor şi se reîntoarse la paginile din faţa lui. Ţinea volumul în curbura unui braţ.

— Khalif este un bărbat sociabil, spuse el.

Charlotte înghiţi fierea care îi veni înapoi pe gât şi dădu la o parte micul dejun terminat pe jumătate. Se uită în jos la pantalonii diformi şi la cămaşă, şi avu o inspiraţie disperată.

— Nu am haine potrivite ca să merg în vizită, în special când gazda este regală.

Patrick închise jurnalul de bord şi îl împinse într-

un spaţiu strâmt al unuia dintre cele câteva rafturi.

— Nu te speria, spuse el, cu mintea îndreptată asupra altor probleme. Sunt o mulţime de femei la palat. Or să te îmbrace ele cu ceva ca lumea.

Acestea fiind zise, se îndreptă spre uşă.

— Stai! ţipă Charlotte.

El se întoarse uşor şi o privi peste umăr.

— Nu vreau să fac parte din haremul unui bărbat, fie el sultan sau nu.

Încântarea străluci în ochii lui Patrick şi un zâmbet brusc îi lumină faţa.

— Oh. Credeai că o să i te vând lui Khalif sau că o să i te fac cadou. Ei bine, zeiţă, ai greşit – doar te-am necăjit înainte. Asta e doar o vizită şi ar fi o ruşine dacă ai pierde mâncarea exotică şi muzica.

Spiritul aventurii se trezea din nou în Charlotte, dar încă era suspicioasă. La urma urmei, situaţia ei era foarte precară.

— De unde să ştiu că spui adevărul?

El ridică unul din umerii săi fantastic de largi.

— Presupun că nu ai de unde. Cu aceasta ieşi afară şi închise uşa. Charlotte se mişca deja când auzi cheia răsucindu-se în broască.

Neavând ce face şi ştiind că va avea nevoie de toată tăria, Charlotte se duse din nou la tava ei şi începu să mănânce.

Aproape o oră mai târziu, un bărbat veni după ea şi o escortă pe puntea lui *Enchantress.* Visase la nava aceasta atât de des, desenase atâtea schiţe ale catargului ei graţios şi ale velelor, încât aproape că se simţea acasă pe vas.

Patrick o aştepta la parapet, unde fusese

azvârlită o scăriţă de frânghie. El zâmbi, gândindu-se, desigur, la teama care o ţinuse strâns lipită de velatura care se balansa deasupra capetelor lor.

— Să te cobor? întrebă el cu o politeţe prea elaborată ca să fie ironie.

Charlotte era mânioasă. Ea şi cu Millie se urcaseră în mulţi copaci şi nu era o laşă. Îi azvârli lui Patrick o privire acidă şi se aruncă peste parapet, desculţă, ca să găsească prima treaptă a scăriţei.

Avea grijă să nu recunoască formele întunecate care se mişcau cu o graţie mortală dedesubtul apei clare, albastre-verzui, sau să calculeze distanţa dintre parapet şi acea barcă micuţă de jos, care se legăna pe valuri.

Charlotte coborî restul treptelor cu ochii ferm închişi şi fu uşurată când simţi braţele unui bărbat prinzând-o de talie şi aşezând-o în barcă. Privi coborârea abilă a lui Patrick cu o expresie de sfidare rece. Frânghia care ancora mica ambarcaţiune de vas era dezlegată şi trasă peste parapet, iar Patrick şi cu ceilalţi bărbaţi traseră ramele şi începură să vâslească. Charlotte privi năucă peştii coloraţi care înotau peste reciful de corali de sub apă. Dorise o aventură şi primise una, ceea ce va confirma vechea zicală a Lydiel că cineva trebuie să vegheze asupra dorinţelor sale, fiindcă s-ar putea ca acestea să devină reale.

Palatul le apăru curând în vedere şi ea îi studie uşile şi ferestrele arcuite, coloanele şi porticurile. Pe ţărm îi aşteptau doi oameni care purtau veşminte colorate şi turbane. Charlotte se mută un

pic mai lângă Patrick din moment ce acesta se afla cu spatele la ea şi nu vedea, şi spera că putea avea încredere că o să-şi ţină cuvântul şi o s-o ia cu el la întoarcere.

— Lasă-te în grija lor şi, orice ar fi, nu vorbi, o avertiză Patrick când ajunseră pe plajă şi oamenii cu turbane traseră barca pe nisip. Când vine vremea să plecăm, vin să te iau.

Patrick fu întâmpinat cu mare bunăvoinţă şi ceremonie, dar când cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi o văzu pe Charlotte îmbrăcată în pantalonii suflecaţi şi cămaşa care flutura, faţa i se strânse de dezaprobare. Bătu din palme şi strigă ceva, şi două femei îmbrăcate în mătase, doar cu ochii şi mâinile vizibile, se năpustiră să o smulgă de pe plajă.

O târâră de-a lungul unei curţi bolovănoase, înconjurată de ziduri înalte care etala o minunată fântână de marmură roz în centrul ei, şi un palat. Ochii lor întunecaţi exprimau consternare în timp ce o duceau repede printr-un hol şi pe sub o arcadă imensă decorată cu sculpturi pictate cu auriu.

Una dintre ele bătu din palme, la fel de oficial ca şi bărbatul de pe plajă şi femei din toată sala se ridicară de pe scaune şi de pe rogojini ca să o înconjoare pe Charlotte.

Se uitară lung la pantalonii şi la picioarele ei goale, şi îi atinseră cu grijă părul murdar, încâlcit, de parcă se aşteptau să sară ceva din el.

Charlotte nu-şi putea aminti când mai fusese aşa de insultată sau de intrigată. Era speriată, şi pe

bună dreptate, de plecarea ei, dar deocamdată era singura tânără din cercul ei de cunoştinţe care pusese piciorul în palatul unui sultan.

— Vorbeşte cineva dintre voi englezeşte? întrebă ea cât mai demn posibil.

Răspunsul fu o altă izbucnire de discuţii indescifrabile. Charlotte fu luată de mâini şi condusă cu hotărâre spre marginea unui bazin larg, decorat cu olane pictate. În clipa următoare se simţi dezbrăcată de hainele împrumutate şi, deşi avu impulsul de a se lupta, ştiu că n-ar avea rost, fiindcă acolo era înconjurată de o duzină sau mai mult de femei, toate puternice.

Capitolul 3

Apa din bazinul mare, ornat cu olane, era plăcut de caldă şi arome de mosc, scorţişoară, trandafir şi gardenie înmiresmau aerul plin de aburi. Se supusese calmă spălării forţate şi delicate numai fiindcă Patrick îi promisese că va fi în siguranţă în palat.

Fiecare centimetru al pielii ei, cu excepţia feţei, a fost frecat cu piatra ponce. Părul i-a fost spălat cu gălbenuş de ou, clătit şi spălat din nou, apoi Charlotte fu scoasă din piscină până la brâu, într-o stare de relaxare aşa de intensă, încât simţea că e gata să doarmă în picioare.

Fu ştearsă cu prosoape uscate, întinsă cu faţa în jos pe o canapea moale ca puful, tapiţată cu catifea roşie. În timp ce cineva îi pieptăna părul încâlcit, o altă persoană începu să-i maseze pielea cu ulei parfumat. Oftă în timp ce ultima tensiune

nervoasă îi fu îndepărtată din muşchii umerilor şi ai spatelui.

Charlotte era la fel de intoxicată ca şi când i s-ar fi dat alcool, şi scoase un oftat uşor când fu acoperită cu o pătură moale ca neaua, şi lăsată să doarmă.

După aceasta, se relaxă, auzind muzica a unor instrumente ciudate, trăncăneala unor femei, clipocitul apei din piscină.

Visă că se afla din nou la bordul lui *Enchantress* cu Patrick, stând goală şi parfumată în patul lui. Iar el o mângâia…

— Aşa de drăguţă, spuse o voce. Cineva mângâie părul umed al lui Charlotte dându-l peste frunte, de parcă avea febră. Aşa de drăguţă şi departe de casă.

Faptul că acele cuvinte fuseseră spuse în cele din urmă în engleză o frapă pe Charlotte şi pleoapele se deschiseră lin. O femeie blondă, cu ochi albaştri, în vârstă cam de treizeci de ani, îi zâmbea.

Mâinile femeii erau pictate în roşiatic ca henna, un obicei despre care Charlotte citise. Hainele ei erau din cea mai fină mătase albastră şi o bordură cu păsări micuţe şi flori îi împodobea mânecile, pieptul şi tivul, fiind lucrată în argint. Părul îi cădea bogat pe spate, înfoiat şi moale, de culoarea aurului.

— Eu sunt Alev, îi spuse ea lui Charlotte. Sunt favorita sultanului şi curând voi fi o *kadin.*

Charlotte ştia că o privea uimită, dar nu se putuse abţine. Ea şi prietenele ei de la şcoală, la

Paris, Citiseră fiecare roman indecent despre haremuri şi ştia că Alev aspira la titlul de soţie.

— Cred că şi tu vei fi o favorită, continuă Alev, fixând-o pe Charlotte încurcată. Poate că în seara asta vei dansa pentru Khalif şi, dacă fi aprinzi fantezia, ai putea împărţi şi patul cu el.

Charlotte se săltă, forţând-o pe cealaltă femeie să se retragă. Văzu apoi că Alev avea o sarcină avansată.

— Nu împart patul cu nimeni, spuse Charlotte fioroasă. Sunt o prietenă a căpitanului Trevarren şi voi pleca împreună cu el când va ieşi în larg.

Alev o privi pe Charlotte din nou, de data aceasta cu o expresie compătimitoare.

— Eşti foarte naivă, zise ea, dar în timp vei învăţa regulile bărbaţilor şi ale haremului.

Charlotte clipi, acoperindu-se cât putea mai bine cu pătura. Era făcută de vreo fabrică de borangic, din lână albă şi uşoară, moale pe piele.

— Nu rămân, insistă ea.

Alev îi mângâie părul care, în aerul umed, se cârlionţase.

— Cum spui tu, încuviinţă ea oftând indulgent. Ştii, e foarte frumos aici. Avem tot luxul, iar Khalif nu este un stăpân rău.

— Cine eşti tu? întrebă Charlotte, nevenindu-i să creadă că se afla într-un asemenea loc şi că ducea o astfel de conversaţie. Se încruntă văzând părul blond al lui Alev. Nu se poate să te fi născut aici, în Riz.

Cealaltă femeie oftă şi se aşeză pe o canapea apropiată, ridicându-şi fustele cu grijă elaborată.

— Odată mă numeam Olivia. Navigam dinspre Anglia spre Franţa, copil fiind, ca să urmez o şcoală internat specială, şi vasul nostru a fost capturat de piraţi.

Gâtul lui Charlotte se încordă de groază.

— Câţi ani aveai?

— Şaisprezece, răspunse Alev pe un ton detaşat, de parcă lucruri de genul acesta se întâmplau în fiecare zi.

„Şi poate că în această parte de lume, îşi spuse Charlotte, se întâmplau”.

— Trebuie să fi fost îngrozită! Charlotte nu se putu abţine să nu ia una din mâinile mânjite cu henna ale lui Alev într-ale ei. Guvernul de ce nu a făcut nimic?

Alev zâmbi.

— Guvernul nu este aşa de dornic să salveze persoane particulare, aşa cum sperăm noi. Şi da, am fost înspăimântată, dar am învăţat să mă bucur de lux. Aici sunt răsfăţată, am sclavii şi apartamentele mele. Khalif are grijă să mi se dea toate dulciurile şi ciocolata pe care o doresc, iar el este... Se opri, roşind, şi îşi feri privirea. El este foarte chipeş şi ştie cum să facă fericită o femeie.

Charlotte roşi şi ea. Ştia despre relaţiile intime dintre bărbaţi şi femei, desigur, fiindcă crescuse în vestul Americii şi făcuse şcoala la Paris. Totuşi, nu avusese ceea ce ea şi prietenele ei numeau experienţă, şi existau o serie de mistere.

— Fericită? O iscodi ea curioasă, deşi ştia că era grosolan să o tragă de limbă.

— Vei vedea, spuse Alev cu o privire răutăcioasă

în ochi. Când te vei culca cu Khalif, îţi va arăta ce glorios lucru este să fii femeie.

Charlotte de-abia se consolă cu aceste cuvinte; nu conta cât de atrăgător era Khalif, ea nu dorea să se culce cu el. Nu se gândise astfel la niciun bărbat, cu excepţia lui Patrick. Îşi înfipse degetele puternic în palme. Fusese oare nesincer căpitanul când promisese să o ia cu el la plecarea din Riz?

— Ţi-e foame, observă Alev. Lucrurile nu vor mai părea aşa lipsite de speranţă după ce-ţi vei umple stomacul. Spunând aceasta, bătu din palme şi apăru o tânără cu ochi negri.

Alev îi vorbi femeii-copil într-o arabă rapidă şi ea o luă la goană ca să-i îndeplinească porunca.

La fel ca Alev şi celelalte femei pe care le văzuse, servitoarea purta rochii simple, răcoroase.

— Pakize va aduce de mâncare, replică viitoarea *kadin.* Acum, spune-mi cum de ai fost luată prizonieră.

Charlotte îşi înghiţi o serie de proteste; la urma urmei, ea fusese răpită în piaţă în acea zi fatidică, în care decisese cu aroganţă să ignore avertismentele celor mai vârstnici. Rapid şi cu o anume vină, se gândi la Bettina şi se întrebă pe unde o fi biata fiinţă.

Încrucişându-şi braţele peste pătura care încă îi acoperea trupul gol, Charlotte îi povesti cum se întorcea spre casă de la Paris, în compania unei familii prietene şi cum familia Richardson decisese să facă o excursie la Riz, în ultima clipă. Ruşinată, recunoscu faptul că ea o atrăsese pe biata Bettina în *souk* într-o dimineaţă şi că ambele fuseseră

prinse. Mai târziu – şi doar amintirea acestui lucru constitui un asemenea afront la mândria Bettinei că îi veni amăreala pe gât fusese vândută sau dăruită lui Patrick Trevarren, precum o ţigară sau un pahar cu vin.

Alev de-abia reacţionă la poveste; fără îndoială că auzise despre multe întâmplări similare înainte. La urma urmei, propria poveste nu era mai puţin dramatică.

— Deci erai americancă, spuse ea. Am bănuit eu, după accent.

— *Sunt* americancă, o corectă Charlotte. O să mă întorc acolo şi când am să cobor în portul Quade, jur să sărut pământul şi să nu mă mai gândesc la acel loc ca fiind plicticos şi provincial.

Alev o bătu pur şi simplu uşor pe mână, de parcă ar fi spus că era o fantezie frumoasă, care curând va fi spulberată în favoarea realităţii.

Servitoarea se întoarse ducând o tavă din bronz, încărcată cu fructe tăiate felii, pepeni, banane, şi încă nişte feluri pe care Charlotte nu le recunoscu, alături de brânza asortată şi un vas mic cu măsline, şi nişte şerbet făcut din fructe de pădure purpurii. Punând mâncarea pe o măsuţă de lângă canapeaua lui Charlotte, Pakize luă de pe tavă o cupă ornamentată şi i-o întinse.

— Asta este *boza,* îi explică Alev. Este făcută din orz şi este foarte acră, dar delicioasă.

Charlotte acceptă cupa în silă şi dădu din cap drept mulţumire. Băutura era destul de rece, astfel că se formase un caimac şi în timp ce o duse la gură simţi un miros de scorţişoară. Luă o

înghiţitură cu grijă şi găsi gustul *bozei* foarte înviorător.

După ce îşi potoli setea – Pakize reumplu imediat pocalul dintr-o carafă asemănătoare – Charlotte mâncă şerbet, fructe şi brânză din abundenţă. Alev avusese dreptate; îi fusese foame. Odată ce hrana începu să o întremeze, fu din nou sigură că totul se va sfârşi cu bine. Patrick nu va pleca fără ea, desigur, va avea grijă ca ea să ajungă acasă, în Washington.

După ce Charlotte termină de mâncat, i se aduse o rochie aurie din acelaşi borangic delicat, aşa cum purtau şi celelalte, împreună cu o pereche de sandale de lemn, denumite de Alev saboţi. Charlotte îmbrăcă rochia cu recunoştinţă, dar se uită îngrijorată la saboţi. Tălpile erau înalte de patru centimetri.

— Dacă port aşa ceva o să cad şi o să-mi rup gâtul, spuse ea fără menajamente.

Alev ridică din umeri şi o trimise pe Pakize înapoi cu sandalele.

— Atunci hai, spuse ea bătând din palme spre Charlotte, desigur nu la fel de autoritar ca servitorilor. O să-ţi arăt seraiul.

Charlotte încă era nervoasă, dar şi curioasă. Câţi americani femei sau nu aruncaseră o privire în incinta unui harem? Ei, putea scrie o carte despre experienţele ei când va ajunge acasă, sau probabil o va da spre lectură într-un cerc, ca acele femei care fuseseră prinse de către indieni şi eliberate mai târziu. Va fi o persoană notorie şi renumită, incitând controverse oriunde s-ar duce.

— Acestea sunt băile, desigur, spuse Alev arătând spre celelalte bazine, toate mari şi ornate cu olane bogat ornamentate. Peste tot erau canapele şi perne groase presărate pe minunata podea de marmură, atât de rece şi de elină sub picioarele goale ale lui Charlotte. Cel puţin o duzină de femei le priviră trecând, cu o curiozitate făţişă.

— Spre deosebire de mulţi europeni şi americani, continuă Alev, noi ne îmbăiem în fiecare zi, uneori mai mult de o dată. Este un ritual foarte plăcut, care adesea ţine ore întregi.

Charlotte se gândi la propria-i îmbăiere şi se cutremură de plăcere. Niciodată nu avusese o experienţă mai senzuală şi mai calmantă.

Păşiră pe sub o altă arcadă imensă, decorată cu ornamente şi intrară printr-o uşă uriaşă.

— Acesta este *hamam*-ul, unde ne adunăm să conversăm, să coasem, să jucăm jocuri, să ne uităm la diferite spectacole aranjate pentru noi – lucruri de genul ăsta.

Pereţii *hamam*-ului erau foarte înalţi, ca aceia ai unei camere mari dintr-un castel englezesc şi între ferestrele arcuite, semeţe, fluturau ţesături minunate. Şi aici, femeile trândăveau pe canapele, sau vorbeau şi râdeau încet în grupuri mici, dar nu era nimic nou.

Un negru frumos stătea pe un baldachin, cu braţele încrucişate, privind la ceea ce se întâmpla cu o expresie placidă.

Charlotte o trase pe Alev de mânecă.

— Un eunuc? întrebă ea, amintindu-şi poveştile

pe care le citise.

Alev zâmbi.

— Da.

Dumnezeu ştia că în portul Quade nu dăduse niciodată ochii cu un eunuc viu, adevărat, să vezi când i-o povesti lui Millie despre asta.

— E şi el un servitor, ca Pakize?

Alev râse şi îşi scutură capul.

— Nu. Cu excepţia lui Khalif însuşi şi a sultanei valide, mama sa, nimeni nu are o mai mare autoritate în harem. Rashad păstrează disciplina între noi în general, arbitrează disputele, astfel încât Khalif şi mama sa să nu fie deranjaţi.

După *hamam,* Alev porni spre o curte spaţioasă, unde palmieri şi curmali îşi ofereau umbra binecuvântată, împreună cu un singur ulm. Aici încă şi mai multe femei stăteau pe bănci brodând sau pur şi simplu stând tăcute.

— De ce are nevoie un bărbat de atâtea soţii? şopti Charlotte. Se uită la ulm în timp ce vorbea. Era aproape de zidul de piatră şi îi putea oferi o pistă de scăpare, dacă era nevoie.

După toată cordialitatea ei, Alev fu enervată de întrebare.

— Nu sunt soţii, spuse ea aspru, atrăgându-i atenţia lui Charlotte prin ton. Unele dintre ele nu vor fi chemate niciodată în apartamentele lui Khalif. Altele vor fi vândute, comercializate sau dăruite. Dar cele speciale devin *odalisques,* lăsând la o parte favoritele sau *kadinele.*

Cuvintele *vândute* sau *comercializate* sau *dăruite* răsunau în mintea lui Charlotte ca nişte urzici

usturătoare.

— Sunteţi sclave, spuse ea. Toate, indiferent de ce favoruri vă bucuraţi.

Alev îi întoarse lui Charlotte privirea cu răceală.

— Dacă noi suntem sclave şi tu eşti. Nu contează ce ţi-o fi spus căpitanul.

Un fior rece coborî pe spinarea lui Charlotte, dar refuză să se abandoneze fricii sau să-şi încalce principiile ocazional.

— Ar trebui să vă revoltaţi toate, şopti ea. Ar trebui să vă adunaţi toate femeile din harem şi…

Alev o întrerupse dându-şi ochii peste cap şi oftând nervoasă.

— Voi, americanii, sunteţi aşa de răzvrătiţi. Nu aveţi conceptul de tradiţie. Ei bine, să-ţi spun ceva: Dacă aş putea pocni din degete ca să mă întorc în Anglia, tot n-aş face-o.

O luă de mâneci pe Charlotte şi o trase într-un colţ liniştit al curţii.

— Nu trebuie să mai vorbeşti despre răzvrătire, o avertiză ea foarte sincer. Dacă sultana aude una ca asta te va pedepsi. Aici facem ce ni se spune.

— Dacă faceţi ce vi se spune, o contrazise Charlotte, atunci de ce aveţi nevoie de un eunuc să menţină liniştea?

Alev o privi de sus şi respiraţia îi era sacadată.

— Aceea care nu se supune se căieşte curând de asta, spuse ea, apoi se roti într-un vârtej de fuste şi se îndepărtă.

Charlotte se uită lung după ea timp de câteva clipe, simţind un amestec confuz de. Simpatie şi de furie pentru cealaltă femeie, apoi îşi întoarse

privirea spre ulmul înalt de lângă perete. Patrick stătea picior peste picior pe o pernă groasă în iatacul lui Khalif, cu a doua cupă de *boza* într-o mână. Băutura picantă, uşor fermentată, era una dintre numeroasele plăceri ale lui Patrick când vizita palatul.

— Deci intenţia era să-i fie vândută lui Raheem, spuse Khalif încruntându-se. Purta haine obişnuite, mult asemănătoare cu cele ale lui Patrick, în loc de togă şi turban, aşa cum s-ar fi aşteptat un străin, şi părul negru îi era tăiat scurt. Ochii săi exprimau îngrijorare.

Patrick încuviinţă, apoi zâmbi. Părea să zâmbească ori de câte ori se gândea la Charlotte, chiar dacă ea nu era acolo să vadă.

— Unul dintre oamenii mei a câştigat-o la cărţi şi mi-a oferit-o în dar.

Khalif oftă şi veni faţă în faţă cu Patrick, pe o altă pernă colorată cu volane.

— Prietene, îl cunoşti pe Raheem?

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse Patrick ridicând din umeri. Ştia că Raheem era pirat şi un om rău, în general, dar aceste trăsături păreau comune în această parte de lume.

Khalif arăta încă îngrijorat şi tulburat.

— Este un om foarte brutal şi răzbunător, reflectă el aparent întristat pentru aventurile piratului. Dacă aceşti oameni au luat-o pe Charlotte din *souk,* au făcut-o probabil pentru că Raheem le ordonase să-i aducă o femeie cu pielea albă. Fără îndoială, e furios că dorinţele i-au fost neglijate.

Patrick se încruntă şi puse cupa deoparte. Nu era genul lui Khalif să se îngrijoreze pentru astfel de probleme. Deşi sultanul nu era un om crud, pur şi simplu nu avea timp să-şi facă griji pentru fiecare răpire din regatul său.

— Te temi de omul ăsta? întrebă Patrick şi zâmbi când, în momentul următor, văzu furia ivindu-se în ochii lui Khalif.

Khalif murmură o înjurătură arăbească, una dintre multele pe care îl învăţase pe Patrick când stăteau în aceeaşi cameră la Şcoala de băieţi *Westhaven* din afara Londrei.

— Nu mă tem de nimeni, se uită el feroce, cu atât mai puţin de un pirat ignorant ca Raheem. Dar văd că ţii la fata asta despre care vorbeşti şi, ca prieten, trebuie să te avertizez. Raheem nu se va opri de la nimic ca să răzbune ceea ce i se pare o nedreptate. Nu va zăbovi să-i taie gâtul femeii şi să-ţi livreze rămăşiţele ei într-un coş.

Asemeni lui Khalif, Patrick nu se temea de nimeni – cel puţin pentru el însuşi. Apărând în viaţa lui, Charlotte adăugase o dimensiune nouă, tulburătoare şi, oricum, el o îndrăgise destul cât să devină o răspundere.

— O s-o apăr, spuse el furios, toate instinctele masculine trezindu-i-se. Chiar puse mâna pe mânerul unui cuţit pe care îl purta într-un toc de piele, ataşat centurii.

Khalif îşi ridică sprâncenele.

— Da, dacă eşti acolo când Raheem atacă. Dar eşti ocupat des cu negoţul şi, Patrick, cum poţi târî după tine o femeie oriunde te duci păzind-o

încontinuu?

Lui Patrick i se păru ciudată ideea de a o avea pe Charlotte alături, mai ales că era una dintre cele mai enervante femei cu care avusese de-a face.

— Nu, spuse el. Ce sugerezi?

— Să rămână la palat, replică Khalif, întinzându-se după carafa de aur, ca să umple şi paharul lui şi pe cel al lui Patrick. Doar până când îţi termini afacerile în Spania.

Ideea îl făcu pe Patrick să se încordeze de furie şi gelozia îl lovi ascuţită ca un pumnal, dar îşi reaminti că Khalif îi era unul dintre prietenii cei mai vechi şi mai devotaţi.

Totuşi, trebui să întrebe.

— Care va fi exact rolul lui Charlotte în haremul tău?

Khatif râse şi ridică pocalul în chip de noroc.

— Eşti copleşit de furie, observă el, ca un băieţel care se întrece în curtea şcolii. N-o să-ţi convoc mica prietenă în patul meu, Patrick. Onoarea îmi este mai importantă ca viaţa; tu ştii asta.

Patrick privi o clipă în zare, ruşinat de răspunsul primitiv dat de prietenul său şi enervat de faptul că Charlotte îl prostise.

— Dacă aş avea o soră, spuse el încrezător, nu mi-ar fi teamă să ţi-o încredinţez.

Celălalt bărbat întinse o mână ca să-l bată afectuos pe Patrick pe umăr.

— Deci ne-am înţeles. Laşi fata aici pentru moment.

Patrick se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lut

Charlotte, de-a o lua cu el când *Enchantress* ridica ancora şi o puse în balanţă cu faptul că ea s-ar putea afla în pericol când ar păşi afară din palat. Era destul de adevărat că avea de făcut un negoţ important înainte să se stabilească la capătul opus al lumii şi nu o va putea supraveghea pe Charlotte în fiecare clipă.

— Da, replică el în final, pe un ton morocănos şi scârbit. Charlotte va rămâne până când îmi rezolv treburile pe continent.

Khalif încuviinţă şi scoase un sunet arăbesc, ce exprima aprobare.

— Ţi-o trimit în iatac în seara asta, ca să-ţi poţi lua rămas-bun de la ea.

Patrick simţi o tristeţe covârşitoare la gândul că-i va întoarce spatele lui Charlotte, şi ştia că ea îi va privi decizia ca pe o trădare.

— Vreau să-mi promiţi un lucru, continuă el, punându-şi paharul deoparte şi stând alături de gazda sa. Charlotte nu va fi pedepsită la capriciul vreunui eunuc sau al mamei tale.

Sultanul oftă cu un fel de înţelepciune antică, o afectare care îl făcea să pară mult mai bătrân decât cei treizeci şi patru de ani. Făcea asta încă de când el şi Patrick se întâlniseră, de când aveau amândoi doisprezece ani.

— Trebuie să urmeze regulile haremului ca şi celelalte, dar o să am grijă ca Charlotte să fie disciplinată numai de mine.

Patrick trebui să accepte; Khalif era generos.

În timp ce femeile din haremul său particular erau ocrotite şi înveselite chiar, de sultanul lor,

disciplina era strictă şi rebeliunile, minore sau majore, se puneau la punct începând cu smulgerea limbii până la decapitare. Cultura era străveche şi aşa îi erau şi tradiţiile; el nu se putea aştepta ca obiceiurile barbare să fie schimbate de dragul unei hoinare americane neruşinate.

Khalif lovi din nou umărul lui Patrick şi râse.

— Nu te îngrijora, prietene. N-o să-ţi decapitez prietena, sau s-o dezbrac şi s-o bat la stâlp. Îţi dau cuvântul meu.

Patrick oftă şi etală un zâmbet prostesc.

— Să fiu în locul tău, n-aş vorbi aşa de nesăbuit, nu o cunoşti pe Charlotte.

Charlotte stătea pe o bancă de piatră sub ulm, sprijinindu-se de acesta şi uitându-se la ramurile-i pline de frunze profilate pe un cer azuriu. Nu va fi atât de proastă încât să încerce să evadeze acum, dar avea nevoie să-şi facă un plan. Dacă Alev avea dreptate şi Patrick o minţise în legătură cu intenţiile lui, trebuia să ia măsuri drastice.

Una câte una, femeile care se bucuraseră de umbra curţii se retraseră în palat, fiecare aruncând câte o privire ciudată în direcţia lui Charlotte. Când, în cele din urmă, rămase singură, îşi suflecă fustele togii sale şi se căţără pe trunchiul copacului.

Trecuseră ani de zile de când Charlotte nu se mai urcase într-un copac, înainte să părăsească portul Quade să studieze la Paris dar îşi aduse aminte. În două minute şi doar cu câteva jurnituri în genunchi şi în interiorul coapselor, ajunse pe o cracă înaltă. Se agăţă de bătrânul trunchi cu o singură mână şi

privirea ei întâlni spectacolul impresionant al mării verzi-albăstrui. La câteva sute de mile de ţărm *Enchantress* se legăna graţios în ancoră. Nu mai avea ce vedea în trei direcţii cu excepţia oceanului, aşa că Charlotte îşi făcu loc să se uite spre sud.

Deşert, cât vedeai cu ochii.

Charlotte oftă dezamăgită şi, în clipa următoare, fu cât pe ce să cadă din copac când o voce feminină ţipă la ea de dedesubt.

Nu înţelegea limba, dar tonul era destul de clar. Trebuia să coboare, imediat.

Roşind de indignarea de a fi tratată aşa, Charlotte se supuse ordinului în cele din urmă. Când ajunse la pământ, se pomeni faţă în faţă cu o femeie micuţă, înveşmântată, cu un cioc imens drept nas.

Baba îşi agită un deget vopsit cu henna pe sub nasul lui Charlotte şi îşi continuă tirada răutăcioasă pe un ton ascuţit. Răbdarea lui Charlotte, deja pusă la încercare de evenimentele ultimelor zile, răbufni deodată.

— Ia ascultă aici! Oricine-ai fi, nu-mi vei vorbi mie astfel…

Chiar atunci, Alev veni lângă Charlotte şi o linişti înconjurând-o cu braţul şi strângând-o destul de tare. Vorbea rapid şi, după tonul ei, Charlotte ştiu că încerca s-o împace pe bătrână.

În cele din urmă, Alev se întoarse spre Charlotte şi spuse cu asprime:

— Dacă nu vrei să fii bătută cu biciul, încetează să te mai încăpăţânezi. Aceasta este *sultana valide,* mama lui Khalif, şi are putere mare aici.

Impulsul natural al lui Charlotte fu să se revolte, fiindcă în viaţa ei nu fusese bătută de nimeni. Ideea o supără şi totuşi instinctul o avertiză să o asculte pe Alev şi să-şi ţină părerile despre această societate pentru ea.

— Fă o plecăciune şi spune-i că îţi pare rău, o instrui Alev, ciupind-o pe Charlotte de braţ, subtil, dar destul de tare ca să fie mai convingătoare.

După ce înghiţi o serie de invective usturătoare, Charlotte reuşi să facă o plecăciune uşoară şi murmură o scuză.

Alev începu să vorbească din nou, elaborat, fără îndoială, încercând să facă vorbele lui Charlotte să pară mult mai pline de căinţă decât fuseseră. În cele din urmă, sultana mamă îşi îngustă ochii spre Charlotte într-o ameninţare elocventă, se răsuci pe sandalele ei ridicol de înalte şi o luă din loc.

— Tu o vrei de fapt pe femeia aceea îngrozitoare drept soacră? se minună Charlotte, punându-şi mâna streaşină, la ochi în timp ce cioara mică dispărea în palat.

Alev scoase un sunet de sinceră exasperare.

— Nu, răspunse ea destul de ascuţit, dar trebuie să-i câştig bunăvoinţa dacă îl vreau pe Khalif de soţ. La ce te gândeai când te-ai suit în copac?

Charlotte îi aruncă lui Alev o privire care o înştiinţă că îi considera întrebarea prostească.

— Încercam să mă uit peste zid, evident. Mi se pare mai uşor să scapi din infern decât din locul ăsta.

Cealaltă femeie o luă pe Charlotte de braţ şi o trase repede prin uşa arcuită, înaltă, prin care

sultana valide tocmai trecuse.

— Sfântă Maria, maica lui Dumnezeu! exclamă Alev, uitând aparent, pentru o clipă că se convertise la crezul islamic al poporului lui Khalif. Eşti nebună? Întâi vorbeşti de răzvrătire, apoi de evadare! Vrei să fii pedepsită?

Charlotte încercă să se elibereze din strânsoarea lui Alev, dar gravida era mai puternică decât arăta şi nu-i dădu drumul.

— Bineînţeles că nu vreau să fiu pedepsită! şuieră Charlotte. Dar tu uiţi faptul – ca şi bătrâna aia irascibilă şi urâcioasă – că sunt musafir aici. Nu-i aparţin sultanului sau oricărui alt bărbat şi n-o să mi se comande şi nici nu o să fiu bruscată aşa cum am fost.

Pentru a doua oară de la scurta lor întâlnire, Alev îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă este adevărat ce se spune despre americani că sunt tari de cap şi că le e imposibil să gândească, atunci tu eşti un exemplu.

Intrară din nou în *hamam*-ul răcoros, înmiresmat.

— Fără ceartă acum; ai fost chemată la sediul sultanului. Trebuie să ne îngrijim de înfăţişarea ta. Charlotte se răsuci pe călcâie.

— Cum?

— Khalif a trimis după tine. Nu trebuie să te duci la el cu părul încâlcit şi plin de frunze, cu rochia murdară şi sfâşiată.

Charlotte Inspiră adânc şi expiră încet. Nu prea avea de ales, aşa că se va duce la sultan demnă. Cu siguranţă, Patrick va fi şi el acolo şi îi va oferi protecţie.

Khalif era cel care trebuia păzit, reflectă Charlotte mergând lângă Alev. Când îl va vedea, îi va spune exact ce crede despre comportamentul lui barbar.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie lungă galben-canar, cu părul pieptănat, împletit şi presărat cu perle şi funde, cu trupul parfumat şi ochii ei mari accentuaţi cu fard, Charlotte îl urmă pe eunuc, pe Rashad, printr-o serie de holuri încâlcite. După multe curbe şi cotituri, care o convinseră pe Charlotte că era mai simplu să descurce un labirint, păşiră pe sub o uşă la fel de înaltă ca aceea a catedralelor europene.

Culorile camerei erau minunat de strălucitoare, pereţii acoperiţi cu ţesături şi tapete spectaculoase. Un bărbat îmbrăcat într-o robă de mătase roşie, având un turban împodobit cu pietre preţioase, stătea cu braţele încrucişate pe un baldachin înconjurat de sute de oglinzi micuţe.

Charlotte înghiţi în sec. Sultanul era frumos, aşa cum spusese Alev. Intimida mult mai mult decât îşi imaginase Charlotte vreodată.

— Înaintează, spuse el.

Charlotte se uită disperată în jur după Patrick, dar nu văzu nici urmă de el şi simţi un gol în stomac. Patrick o abandonase în mâinile unui destin incredibil.

Capitolul 4

Charlotte înaintă prudentă câţiva paşi supunându-se ordinului sultanului, dar nu-şi înclină capul şi nu îşi coborî privirea. Speriată cum era, nu

va lua o atitudine docilă.

— Numele tău? întrebă sultanul.

Khalif era frumos de îţi tăia respiraţia, cu părul său de abanos şi ochii negri, strălucitori, şi Charlotte înţelegea de ce Alev îl găsea aşa de atrăgător.

Captiva îşi ridică bărbia.

— Charlotte, răspunse ea cu o voce limpede.

Khalif zâmbi indulgent.

— Charlotte, zise el, de parcă cerceta numele. Charlotte Brown? Charlotte Clark? Charlotte Smith, poate?

— Doar Charlotte, spuse ea. Nu-i dezvăluise numele Quade lui Patrick şi nu avea nicio intenţie să-l divulge acum. Era mai bine, după calculele ei, ca familia să-i fie ţinută departe de acest episod năstruşnic până când ea se va putea întoarce acasă şi le va putea explica totul.

Sultanul oftă ca un filosof şi coborî trei trepte ale baldachinului ca să stea faţă în faţă cu Charlotte.

— Foarte bine, atunci. De acum încolo îţi poţi păstra micul secret. Spune-mi, ce părere ai despre palatul meu?

Charlotte îşi îngustă ochii pregătindu-se să-şi apere virtutea, dar Khalif nu făcuse nicio mişcare obscenă.

— E ca din basme, spuse ea în felul ei direct. N-am mai văzut niciodată asemenea lux sau asemenea…

Înainte să-şi termine fraza, un servitor apăru în pragul celei de-a doua uşi imense şi anunţă venirea cuiva. Un moment mai târziu, Charlotte îl

văzu pe Patrick venind spre ei, arătând ca un pirat în toată legea cu pantalonii sport şi cămaşa largă.

Inima ei tresări, apoi păru să se învolbureze nebuneşte, plină de speranţă.

Patrick îi observă rochia aurie subţire, cu o broderie splendidă şi cozile bogate aşezate peste umărul ei drept. Alev îi prinsese funde şi şiraguri de perle prin împletitură, conturase ochii lui Charlotte cu fard şi îi vopsise buzele.

Căpitanul scoase un oftat lung, apoi îşi reluă surâsul fermecător şi privirea lui violet strălucea. O luă de mână, o răsuci şi îi sărută palma uşor, iar ea speră ca el să nu-i simtă tremurul de plăcere.

— Mai eşti aici, spuse ea, regretându-şi cuvintele de cum le scosese.

Atunci Khalif le întrerupse întrevederea – Charlotte aproape că uitase de prezenţa lui, aşa grandioasă cum era, şi spuse:

— Îl poţi urma pe căpitan în apartamentul lui,

Charlotte. Când va fi timpul să te întorci în harem, va veni cineva după tine.

Maniera cavalerească în care vorbise Khalif o irită pe Charlotte, dar era mult prea nerăbdătoare să-i pună întrebări lui Patrick ca să protesteze.

Patrick se răsuci şi o porni spre uşa prin care Intrase şi Charlotte se chinui să ţină pasul cu el.

— Mai bine ai merge în spatele meu, o avertiză el în şoaptă clipind din ochi, dacă nu vrei să ţi se ţină o lecţie lungă despre etichetă după ce te întorci în harem.

Charlotte roşi de indignare şi de nervozitate, dar în acelaşi timp se dădu câţiva paşi înapoi.

Patrick se opri în cele din urmă în faţa unei uşi înalte şi arcuite, ca toate celelalte şi apucă clanţa. O privi pe Charlotte şi cu umor şi cu jenă când aceasta păşi în spatele lui cu nasul în sus şi umerii ţepeni de demnitate.

Camera era dominată de un imens pat rotund, acoperit de catifea albastră şi pe podea erau împrăştiate perne mari, viu colorate.

Într-un colţ, pe o măsuţă, ardea un sfeşnic, umplând aerul cu o aromă de iasomie. O tavă cu mâncare aştepta pe o poliţă de piatră de sub singura fereastră.

Patrick gesticulă spre un cuib de perne aranjat pe podea.

— Ia loc, spuse el morocănos şi nici chiar Charlotte nu putu spune dacă o invitase sau ordonase.

Genunchii i se înmuiară un pic.

— Când plecăm?

Patrick duse tava acolo unde aştepta Charlotte şi i-o puse în faţă.

— Vorbim despre asta mai târziu. Deşi pe Charlotte o frământa ceva din comportamentul lui, îi era îngrozitor de foame. Îşi consumă porţia de orez, vinete coapte şi paste cu brânză şi spanac.

Când golul din stomac i se umplu, Charlotte se ridică foarte băţoasă şi spuse:

— Una dintre femeile din harem zicea că m-ai minţit când mi-ai promis să mă iei cu tine.

Patrick se uită în zare timp de o clipă şi îşi întoarse privirea spre ea.

— Spuneam adevărul, zise el calm, dar mă întreb

dacă o să mă mai crezi după seara asta.

Mâncarea bună făcu ravagii în stomacul lui Charlotte şi simţi cum culoarea i se scurge din obraji.

— Ce vrei să spui? şopti ea.

Patrick nu se mai prefăcu ocupat cu mâncarea.

— O să fii în siguranţă aici, cel puţin pentru următoarele câteva săptămâni. După ce îmi termin afacerile în Spania şi Turcia.

— Ce afaceri? întrebă Charlotte, încercând să se ridice brusc dintre perne. Mai aduci vreo virgină, căpitane? Cineva care să devină sclav, aşa cum m-ai vândut tu lui Khalif?

Ochii lui Patrick se îngustară şi brusc veni foarte aproape de ea, învârtindu-se în jurul ei, nemişcată ca un monument sculptat în marmură.

— Dumnezeule mare, Charlotte, nu poţi crede că am făcut aşa ceva!

— De ce n-aş crede? ţipă Charlotte, înfuriată şi înfricoşată. Până acum reuşise să-şi ţină firea timp îndelungat, dar pierdea teren repede. Îţi încâlci promisiunea.

Mă laşi aici, aşa cum a spus Alev. El scutură din cap, ochii exprimându-i o furie egală cu cea a lui Charlotte.

— La început ai fost răpită, la ordinele unui pirat pe nume Raheem, spuse el, dar Charlotte de-abia îi înregistră cuvintele fiindcă era cuprinsă de panică. Khalif crede că va încerca să te ia înapoi.

— M-ai putea ocroti! Charlotte îşi dădu seama spre umilinţa ei că aproape îl ruga, dar nu se putea abţine.

— Nu, spuse Patrick grav, după ce înghiţi vizibil în sec. Am treabă în locuri în care tu nu poţi merge. Te-aş lăsa singură des şi nu pot face asta. Charlotte simţi lacrimile inundându-i ochii. Îşi ridică pumnii ca să lovească pieptul larg al lui Patrick, de furie neputincioasă; el îi prinse încheieturile în mâini şi opri loviturile cu o slabă contracţie musculară.

— Mincinosule! hohoti Charlotte, copleşită. Te urăsc, cum ai putut face asta?

Patrick o linişti scuturând-o uşor, încă ţinând-o de încheieturi.

— Nu te-aş putea răni, spuse el şoptind şuierat.

— Minţi! insistă Charlotte. De ce aş crede un diavol, un sclav alb, un pirat…

— De-asta, răspunse Patrick brusc. Apoi o trase spre el, îi dădu capul pe spate înfundându-şi degetele în părul ei pe sub cozi şi sărutând-o. Charlotte se luptă timp de o clipă, apoi se îndoi apărându-se în timp ce el îi atingea buzele cu limba şi se deschise pentru el. Limbile lor se zbenguiră, se încolăciră îndrăgostite, apoi se luptară din nou. Charlotte nu putea respira şi nu-i păsa dacă nu avea să respire atâta timp cât dura sărutul. Sânii îi fremătau pe sub borangicul rochiei şi peste pieptul încordat al lui Patrick şi în adâncurile ei simţea o senzaţie fierbinte, lichidă, care promitea o primă prefacere. Patrick o lăsă uşor şi cu îndemânare pe perne, neîntrerupând sărutul măcar o dată, până când ea se întinse suspinând şi oftând lângă el.

— Ăsta e motivul, Charlotte, repetă el prinzându-i

un sân cu mâna şi frământându-i sfârcul cu degetele.

— Nu i te-aş putea da nici unui bărbat fiindcă te vreau pentru mine.

Simţurile lui Charlotte, atât de mult obişnuite cu acest bărbat din fanteziile ei, nu vor fi răsturnate de niciun motiv, fie el monden sau logic. Voia să i se dăruiască, chiar avea nevoie să i se dăruiască lui Patrick, fie el pirat, salvator sau înger răzbunător. Ea tremură şi scoase un ţipăt uşor când el îşi aplecă gura ca să sărute punctul ce pulsa la baza gâtului. După un interval de plăcere aproape nemaipomenită, pe timpul căreia Charlotte desfăcu funda neagră care prindea părul lui Patrick şi îşi împleti degetele prin el, el îi întâlni privirea din nou.

— Vreau să te privesc, Charlotte, spuse el grav. Mă laşi?

Ea era pierdută, deja pradă unui vârtej de emoţii şi de dorinţă fizică şi încuviinţă din cap.

Tandru, Patrick îi scoase rochia şi ea se întinse alături de el pe pernele moi, goală şi vulnerabilă, simţindu-se cu adevărat frumoasă pentru prima oară în viaţă.

La început el nu o atinse, dar o puse pe jar mângâind-o cu privirea peste tot trupul. Apoi mângâie o rotunjime aici, sărută o scobitură dincolo şi Charlotte scoase o serie de suspine uşoare, spasmodice. Când el îşi lipi simultan buzele de sfârcul unuia din sâni şi cuprinse cu mâna dâmbul de păr umed dintre picioare, ea îşi arcui spatele şi gemu. Surâsul lui Patrick vibra peste

sânul ei, dar el continuă să-i lângă sânul, să-l muşte uşor cu dinţii, să-l spele nemilos cu limba. Între timp, se îngropă în ghemotocul mătăsos ca să atingă cu curaj miezul de carne ce pulsa acolo. Charlotte îşi desfăcu picioarele, neputând să se abţină şi coapsele începură să i se onduleze sub mâna lui, supunându-i-se, lăsându-l să impună ritmul. El îi savură şi sânul celălalt, de parcă era un fruct copt, apoi sărutările i se îndreptară spre pântecele tremurător.

— Cât mă aştepţi, Charlotte, murmură el, aminteşte-ţi acest lucru. Aminteşte-ţi că te-am învăţat ce este plăcerea. Ea simţi perdeaua moale despărţindu-se sub degetele lui, apoi el luă în gură comoara dezvelită cu aceeaşi lăcomie neruşinată pe care o exercitase asupra sânilor. Ea scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate ţipăt, şi simţi ochii dându-i-se peste cap când Patrick îi ridică picioarele peste umeri şi continuă să sugă. Începu să bâjbâie în delirul plăcerii, apucând pernele de catifea, apoi umerii lui Patrick, apoi părul lui bogat, îşi împinse călcâiele în spatele lui căutând un punct de sprijin şi îşi roti bazinul spre gura lui.

În cele din urmă, senzaţiile se concentrară într-un singur crescendo nebunesc şi, cu un ţipăt sălbatic de predare şi de triumf, Charlotte îi dădu tot ceea ce avea şi ce era al lui Patrick. Era năucită şi tocmai aştepta ca el să o pătrundă şi să se satisfacă, dar el în schimb o ţinu strâns lângă el şi o mângâie cu o mână gingaşă. La început fu atinsă de lipsa de egoism şi de reţinere a lui, dar un alt

gând îi trăsni prin minte ca o săgeată.

Poate că pur şi simplu dorea ca ea să rămână neatinsă, iar Khalif s-o dorească.

Se încordă, iar el o supuse imediat cu o tandreţe fermă.

— Ai încredere în mine, Charlotte, spuse el, după un timp îndelungat. Te rog. Doar ai încredere în mine.

— Sunt convinsă că şarpele i-a spus acelaşi lucru Evei, replică Charlotte, jenată de faptul că vocea îi suna tremurătoare şi fără suflare. Doamne, nu bănuise niciodată că un bărbat îi putea oferi o asemenea plăcere cataclismică, nici în cele mai năstruşnice fantezii ale ei.

Patrick râse şi o bătu uşurel peste fund.

— Probabil că ai dreptate, conchise el. Acum îmbracă-te la loc, înainte să te poată vedea servitorii.

Charlotte îşi înşfăcă rochia, împietrită de această idee. Dacă intra cineva în timp ce ea se încovoia sub gura lui Patrick ca o nebună? Sau o auzeau gemând în timp ce el o purta de pe o culme glorioasă pe alta?

Ridicându-se într-un cot, îmbrăcat complet, cu părul ca al unui indian, el îi surâse.

— De ce roşeşti, Charlotte? O necăji el. Poate fiindcă ţi-a plăcut ce ţi-am făcut?

Ea îl privi, furioasă că nu-l putea contrazice. Ar fi fost prostesc să facă aşa ceva, după modul în care opfase şi suspinase cerându-i mai mult, şi mai mult.

— Aroganţa nu ţi se potriveşte, domnule

Trevarren, spuse ea.

Aproape că îngenunche complet când Patrick ajunse pe sub rochie şi pretinse locul în care înainte îşi luase asemenea libertăţi. Îşi strecură cu precizie degetul mijlociu înăuntru în timp ce îşi rotea palma uşor peste mugurele umflat pe care îl stăpânise aşa de detaliat înainte.

Charlotte gemu şi dădu capul pe spate, iar Patrick surâse din nou.

— Oh, zeiţă, suspină el încă lucrând magic, poate că aroganţa mea este nepotrivită, dar pasiunea te face încă şi mai frumoasă.

O mai necăji un pic, apoi renunţă prinzându-i bărbia în palmă.

— Gândeşte-te la mine la noapte, în timp ce stai întinsă în patul tău, spuse el, sărutându-i pleoapele şi gura şi vârfurile rotunde ale sinilor.

Charlotte încă era dezorientată şi dezamăgită puternic pentru faptul că el o aţâţase a doua oară şi apoi o lăsase nesatisfăcută. Tresări când el bătu deodată din palme ca să cheme un servitor, apoi o ridică neceremonios în picioare.

— De ce, Patrick? şopti ea. De ce mă faci să te doresc iar şi iar, ca după aceea să te retragi?

El zâmbi şi îi atinse vârful nasului cu un deget, în timp ce un servitor intră grăbit înăuntru.

— Ţi-am mai spus, răspunse el pe un ton jos acum. Vreau să te gândeşti la mine diseară şi în fiecare seară, până ce mă întorc la tine.

Patrick îi vorbi servitorului într-un dialect rapid, apoi lovi uşor cotul lui Charlotte.

— Ai grijă cum te porţi cât timp sunt plecat, îi

ordonă el ferm. Charlotte respiră puternic, ca să nu izbucnească în plâns.

— Nu-ţi promit nimic, zise ea dând din cap, apoi îl urmă pe servitor afară din camera lui Patrick şi pe hol. Nu făcură mai mult de o cotitură, când apăru un alt bărbat, purtând pantaloni negri pe corp şi o cămaşă de mătase scumpă. Aducea cu Khalif, dar era mult mai scund şi mai slab la faţă.

— Cine este asta? întrebă el alarmant de încântat, păşind între Charlotte şi servitorul care se opri şi aşteptă încurcat. Fratele meu a găsit încă o bijuterie cu care să-şi împodobească patul?

Charlotte păşi înapoi când el o atinse pe umeri.

— Nu te cunosc, spuse ea, încercând să braveze, dar mai bine nu m-ai atinge.

— Eu sunt Ahmed, se prezentă bărbatul curtenitor, ochii lui vineţii lucind de poftă şi de batjocură. Sultanul, binecuvânteze-l Allah în continuare, este fratele meu vitreg.

Charlotte îl văzu dispărând pe servitor şi se rugă să nu fie abandonată.

— Te rog, lasă-mă să trec. Trebuie să mă duc direct la harem. O să am probleme cu *sultana valide.*

Ahmed îşi încrucişă braţele, dar altcumva nu se mişcă.

— Da, spuse el. Capra aia bătrână şi ofilită îl va pune probabil pe Rashad să-ţi dezvelească fundul şi te va biciui în faţa întregului harem, de exemplu, dar îţi promit că amintirea plăcerii pe care ţi-o voi oferi să te ajute să treci prin asta.,

Şi furia şi teama năvăliră în pieptul lui Charlotte;

i se amestecară în gât. Se dădu înapoi, roşie la faţă şi tremurând, cu mâinile strânse în părţi. Sugestia lui o uimi şi o înfurie aşa de tare, încât nu-i putu răspunde nici măcar cu ceea ce-i trecuse prin minte.

— Destul, Ahmed. Lasă femeia în pace. Ahmed se încordă la auzul celeilalte voci, în timp ce Charlotte îşi folosi toată puterea ca să nu leşine de uşurare lângă perete.

Khalif păşi din umbră lângă fratele său, privind-o pe Charlotte cu o expresie uluită. Nu îi vorbi ei, ci servitorului care, cu siguranţă se dusese să-l cheme, şi celălalt bărbat îi făcu semn lui Charlotte să îl urmeze.

Ea începu să se supună, dar Ahmed o prinse şi o înhăţă de braţ.

— Lasă-mă să o iau doar pentru noaptea asta, Khalif, se rugă el furios. Tu ai atâtea femei, n-o să-l simţi lipsa.

Khalif îndepărtă degetele fratelui său de pe braţul lui Charlotte.

— Du-te, îi spuse el blând.

Charlotte se grăbi, urmându-l pe servitor îndeaproape. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, nici atunci când auzi vocile lui Khalif şi Ahmed ridicându-se mânioase.

Când ajunseră la intrarea în harem, servitorul se dădu înapoi, îşi plecă ochii cuviincios, şi eunucul ieşi înainte ca să o ia. O cuprinse uşor de cot şi spuse.

— Să nu faci zgomot. *Sultana valide* nu va fi încântată dacă va crede că hoinăreşti prin palat la

ora asta târzie.

Încă o dată Charlotte fu luată prin surprindere, fiindcă nu se aşteptase ca eunucul să vorbească englezeşte, fără a mai vorbi de faptul că era amabil. Voia să-i explice că însuşi Khalif o chemase şi o trimisese apoi în apartamentele căpitanului Trevarren, dar nu îndrăzni ca, vorbind, să atragă atenţia acelei bătrâne răzbunătoare asupra ei. Se înroşi din cap până în picioare doar gândindu-se la unul din lucrurile scandaloase pe care îl lăsase pe Patrick să i le facă pe acele perne moi.

Rashad o escortă pe lângă numeroase sofale unde dormeau femeile sultanului, până când ajunseră la una din colţ, de sub o fereastră luminată de lumina lunii.

— Asta e sofaua ta, spuse Rashad.

Dispăru din nou în întuneric, nefăcând mai mult zgomot decât vântul de primăvară adiind peste iarba proaspătă. Charlotte despături o cuvertură de mătase pe care o găsi la picioarele sofalei joase şi se întinse, folosind şalul drept pătură. Adormi imediat, deşi se aştepta să rămână trează până spre dimineaţă, amintindu-şi.

În schimb, îşi retrăi iniţierea în maturitate visând, dansând cu limba lui Patrick, simţind scurgerea unui lichid fierbinte când el o satisfăcu. Era încă întuneric când se trezi cu o tresărire, ridicându-se drept în fund pe saltea, respirând la fel de greu de parcă alerga.

Sunetele pasiunii, slabe şi disperate pe care le auzise în vis, persistau în tăcerea adâncă. Zgomotul culmina cu o serie de suspine care

păreau să se înlănţuie unele de altele şi obrajii lui Charlotte începură să ardă când îşi dădu seama ce se întâmpla. Închise ochii strâns şi căzu înapoi pe pat, întrebându-se cum de trăise douăzeci şi trei de ani fără să ştie atât de multe despre lume. Vându aromele şi mătăsurile pe care le adusese de la Riz şi cumpără dantelă şi vin ca să le ducă în Turcia. Nu se putea gândi la nimic şi la nimeni decât la Charlotte, şi cât de tare avea.La trei zile de când *Enchantress* ancorase pe coasta Spaniei, Patrick era într-o stare jalnică. În alte împrejurări, s-ar fi dus drept la bordelul favorit şi şi-ar fi satisfăcut toate dorinţele pe care Charlotte le stârnise atât de inocent în el, dar, din anumite motive, conştiinţa nu-l lăsa să o facă. Astfel, suferea, şi la fel sufereau toţi cei ce veneau în contact cu temperamentul său aprins. Nevoie să se îngroape în ea şi să sfârşească odată cu tensiunea atât de mare a dorinţei lui. Din cauza preocupării pentru o tânără care refuzase să-i spună numele de familie şi totuşi îi savura gura în extaz, Patrick nu mai era la fel de atent. Se certase cu Cochran, primul ofiţer, când prietenul lui îi spusese că se prostise şi că ar trebui să urce şi să lase o târfă să-l aranjeze. Patrick fusese furios şi îi trimisese pe ceilalţi, inclusiv pe Cochran, înapoi pe vas. Cineva îi sări în spate când părăsi taverna ieftină, de pe ţărm, cu dureri de şale şi cu mintea tulburată de frustrare, şi simţi lama unui cuţit atingându-i gâtul, dar se trezi între momentul acela şi următorul, Patrick îşi lovi atacatorul în fluierul piciorului cu tocul cizmei, făcându-l pe celălalt să ţipe de

durere, dar mai erau şi alţii care păreau să vină spre el din toate direcţiile. Îl prinsese pe unul dintre ei de gulerul cămăşii şi îşi pregăti pumnul ca să-i zboare dinţii, când îşi recunoscu propriul bucătar.

— La naiba, căpitane! Cu ei trebuie să te lupţi! Noi suntem de partea ta! Prietenii săi nu-i urmară ordinele şi rămăseseră, se gândi el, mutându-şi atenţia spre bătălia care se încingea. Îl simţi pe Cochran şi pe ceilalţi în jurul lui. Văzu doar câţiva străini prin ceaţa roşie a furiei care îi stăruia în faţa ochilor.

Patrick nu avea cum să ştie de când dura lupta, puteau să fi trecut cincisprezece minute sau două ore. Când se termină, îngenunche lângă un trup moale şi îl ridică pe bărbat în fund.

— Cine eşti? întrebă el.

Ochii bărbatului se rotiră, apoi se închiseră într-un leşin. Patrick îl azvârli brutal la pământ găsind astfel un alt mod de a-l interoga. Acesta se bâlbâi într-un dialect rapid, dar Patrick descifră destul cât să afle că aceştia erau oamenii lui Raheem şi asta-i spuse şi lui Billy Bates, unul dintre marinarii lui.

— Şi ei sunt o bandă de mârşavi, spuse Billy ştergându-şi mâinile de praf pe hainele nu prea curate. Patrick îl înhăţă pe arabul înspăimântat de picioare şi îl izbi puternic de peretele tavernei.

— Du-mă la Raheem, spuse el în dialect. Acum! Celălalt bărbat scutură din cap, ochii întunecaţi fiindu-i plini de teamă şi provocare.

— O să mă omoare, spuse el. Mai bine aş muri aici în stradă, decât să îndur pedeapsa lui Raheem.

Înteţindu-şi strânsoarea, Patrick îl ridică pe vârfuri şi îl izbi din nou de perete.

— Spune-i că am zis că e un laş, se răsti el, Să-i spui că Patrick Trevarren, căpitanul lui *Enchantress* l-a făcut şobolan împuţit.

Arabul încuviinţă şi fugi când Patrick îl eliberă.

Dacă insultele nu-l vor scoate pe Raheem din bârlog, Patrick se gândea ia ceva mai multe. În prima zi după plecarea lui Patrick, Charlotte se ţinu pe cât posibil să facă tot ceea ce i se spunea. Celelalte femei din harem nu o umileau, dar nici nu îi căutau prietenia. Doar Alev îi vorbea; spre extrema ei mulţumire, *sultana valide* o lăsa în pace.

Trecu o săptămână încheiată şi amurgul o găsi pe Charlotte stând în curte, rezemată de ulm, care începuse să simbolizeze toate lucrurile familiare ei. Rashad îi dăduse hârtie de desen şi creioane şi făcu o schiţă a casei sale când Alev i se alătură.

— E foarte bine, spuse cealaltă femeie, foindu-se jenată când se aşează lângă Charlotte. E casa ta?

Charlotte îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât la auzul cuvântului „*casă*” şi încuviinţă.

— Vor fi îngrijoraţi. Alev îşi puse ambele mâini pe abdomenul imens şi se strâmbă înainte de a-i arunca lui Charlotte o privire plină de simpatie. Ştii, le-ai putea scrie că ai fugit ca să te căsătoreşti. Atunci s-ar putea înfuria, dar nu ar suferi aşa de mult.

— Cine ar expedia scrisoarea? întrebă Charlotte, inima bătându-i mai puternic.

— Rashad ar putea aranja asta destul de uşor,

spuse Alev, burta mişcându-i-se vizibil sub rochie.

— Dar dacă tata ar şti că sunt aici…

— Nu-i poţi spune asta, o întrerupse Alev repede, iar eu, desigur, va trebui să citesc scrisoarea ca să fiu sigură că nu ai scris nimic… nepotrivit. Rashad ar putea-o trimite de undeva din Spania sau Maroc.

Charlotte şi-i imagina pe tatăl ei şi pe Lydia citind misiva semnificativă. Tata va fi furios că se măritase aşa departe de casă, dar Lydia îl va linişti destul de repede. Millie va spune că întotdeauna se aşteptase ca sora ei să facă un lucru nesăbuit şi romantic, ca fuga cu iubitul în altă ţară, iar băieţii vor fi prea ocupaţi să alerge prin casă şi pe afară, ca să le pese în vreun fel.

Căsătoria va fi, desigur, o minciună, şi Charlotte nu-şi minţise niciodată tatăl sau mama vitregă. Chiar şi acum, deşi nu-i era uşor, nu-i putea lăsa neliniştiţi şi tânjind după ea, dacă exista vreun mod de a-i consola.

— Scrie scrisoarea, spuse Alev.. Eu şi Rashad vom avea grijă de restul.

Charlotte dădu din cap cu resemnare tristă.

Alev respira acut şi adânc şi se prinse cu mâna de pântece. Din cauză că mama ei vitregă era moaşă, Charlotte cunoştea bine aspectele maternităţii.

— Ai dureri? Să aduc pe cineva?

Alev îşi muşcă buza de jos timp îndelungat înainte de a putea vorbi din nou.

— Adu-l pe Rashad, te rog. Spune-i că a venit sorocul.

Charlotte. Traversă grăbită curtea umbroasă şi

intră în harem, unde-l găsi pe eunuc stând rezemat de perete şi supraveghind ca întotdeauna.

— Alev este gata să nască, spuse ea dintr-o dată. E în curte, pe banca de sub ulm.

Rashad ieşi din harem fără să scoată o vorbă, Iar Charlotte îi călcă pe urme. Nu avea idee cum să asiste naşterea unui copil, dar dorea să fie de ajutor, dacă putea.

Eunucul o ridică pe Alev în braţe şi o duse înăuntru, unde începu zarva imediat. Cele mai multe dintre femeile din harem se risipiră, discutând, precum păsările viu colorate, dar *sultana valide* le linişti prin simpla apariţie în cameră. Îi făcu semn lui Rashad să o urmeze, iar eunucul şi bătrâna dispărură. Charlotte stătu un timp de veghe cu celelalte, apoi se întoarse afară şi se urcă în ulm ca să scruteze orizontul. Vasul lui Patrick nu se vedea, aşa că îşi întoarse privirea spre deşertul alb ca zahărul, ca neaua de strălucitor sub soarele nemilos şi se întrebă oare ce era dincolo. Mai târziu, într-un colţ liniştit al *hamam*-ului, scrise o scrisoare lungă, plină de minciuni şi o adresă familiei ei.

Capitolul 5

Charlotte simţi o stare tulburătoare de tensiune în harem, deşi celelalte femei păreau nepăsătoare de faptul că Alev era pe cale să nască. Continuară să râdă, să se îmbăieze, să citească şi să mănânce ciocolată şi dulciuri de parcă era o zi obişnuită. Când Rashad ieşi din apartamentele *sultanei valide,* Charlotte îl aştepta.

— Cum e Alev? întrebă ea.

Eunucul oftă.

— Va fi o zi grea pentru ea, spuse el în felul lui formal. Dar dacă îi dăruieşte sultanului un fiu, va deveni o *kadin.*

Charlotte îşi muşcă buza de jos, o furie interioară mocnind în ea – o furie împotriva sistemului care reducea femeile la statutul unor păpuşi frumoase sau al unor iepe de prăsilă.

— Şi dacă-i dăruieşte sultanului o fiică?

Ochii întunecaţi ai lui Rashad reflectau şi înţelegere şi ameninţare.

— Fetele stau cu mamele lor când sunt aici şi, dacă sunt inteligente, sunt trimise adesea la şcoală. Fiicele sultanului sunt prinţese, la urma urmei. Un ţipăt puternic şi lung răsună din apartamentele *sultanei valide* şi Charlotte se cutremură gândindu-se cum ar fi să stea la mila acelei babornițe, mai ales născând.

— Vreau să mă duc la Alev, spuse ea, începând să-l ocolească pe Rashad. Aş putea-o ajuta… Eunucul o opri strângând-o de braţ. Deşi strânsoarea nu era dureroasă, nu ar fi putut scăpa cu propriile puteri.

— Sultana nu-ţi va permite să te amesteci, spuse el. E periculos să-i nesocoteşti dorinţele.

Charlotte simţi şi disperare şi furie, auzind-o pe Alev ţipând din nou.

— Nu-mi pasă! se răsti ea, încercând să scape.

Rashad n-o eliberă. Într-adevăr, faţa lui rotundă, tuciurie, se împietri şi o duse pe Charlotte afară din *hamam* pe lângă nişte băi, cu paşi mari. La capătul

băilor şi bazinelor ornate cu olane, se aflau un şir de încăperi, iar într-una din aceste camere îşi duse eunucul captiva. Răsuci un zăvor şi o băgă pe Charlotte într-o celulă luxos mobilată, ce conţinea o saltea de piele acoperită cu catifea roşie, un vas cu mangal stins, un bol mare cu fructe tropicale şi o carafă cu apă. Deasupra, o fereastră imensă lăsa ca lumina zilei să pătrundă înăuntru. Charlotte era prea înspăimântată să observe mai multe detalii. Se uită lung la Rashad, năucită.

— Nu-ţi fac niciun rău, spuse el pe un ton autoritar.

Ea îşi regăsi glasul.

— Atunci lasă-mă să ies din... din închisoarea asta luxoasă.

Eunucul tăcu o plecăciune uşoară.

— Desigur, spuse el. Imediat ce Alev va naşte şi tu te calmezi, vei fi liberă să te alături celorlalte.

— Liberă, parodie Charlotte, încrucişându-şi braţele şi începând să patruleze. Sunt prizonieră aici – o pasăre într-o colivie luxoasă şi nu ştiu de ce nu recunoaşte nimeni.

Rashad o surprinse, chicotind profund, sonor.

— Eşti o pasăre foarte rebelă, observă el şi mai bine ai învăţa să te comporţi înainte ca *sultana valide* să-ţi smotocească penele.

Căldura năvăli în obrajii lui Charlotte.

— Baba aia nu are nicio autoritate asupra mea.

— Aici nu e America, punctă Rashad, având o expresie serioasă acum. Tu nu ai niciun drept aici. Şi *sultana valide* are toată autoritatea.

Charlotte înghiţi în sec. Dacă-şi va mai dori din

nou o aventură, se gândi ea nenorocită, spera să fie trăsnită de fulger. Presupunând că va supravieţui aici, desigur.

— Vreau să mă duc acasă, spuse ea după un timp îndelungat cu o voce slabă şi tremurătoare.

O expresie de tristeţe se ivi pe chipul lui Rashad.

— Şi eu, replică el lipsit de speranţă. Dar niciodată nu-mi voi mai vedea ţara şi nici tu. Cu asta el ieşi şi încuie uşa după el. Charlotte se simți cuprinsă de panică, apoi se forţă să se calmeze şi îşi cufundă genunchii în saltea. Se gândi cu dor la ulmul înalt din curte şi la libertatea care de desfăşura dincolo de zidurile palatului. Mâncă o banană, trase un pui de somn pe saltea, recită fiecare poem şi cântă fiecare cântec pe care le ştia, înainte ca Rashad să se întoarcă la amiază şi să o elibereze.

— Sultanul sărbătoreşte naşterea celor doi fii gemeni ai săi, o anunţă eunucul. Doreşte să te îmbăiezi, să te îmbraci şi să te duci la sediul său ca să-i dansezi.

Charlotte înghiţi.

— Să da… dansez pentru el? Mi-e teamă că nu cunosc paşii…

Rashad zâmbi.

— Atunci ţi-aş sugera să îţi imaginezi unii, replică el, scoţând-o din celula ei luxoasă. Sultanul îşi are distracţiile lui.

Ea îşi ridică privirea spre însoţitorul ei, vrând să-l apostrofeze, fiindcă era aşa de arogant, de oficial, şi o ţinuse captivă atâtea ore..

— Vorbeşti bine pentru un sclav, spuse ea.

Ochii întunecaţi ai lui Rashad străluciră, dar Charlotte nu putea spune dacă era furios sau amuzat.

— Ar trebui. L-am însoţit pe sultan în Anglia, când şi-a făcut şcoala, şi înainte de asta l-am servit pe tatăl său.

Ajunseră la băi şi, încă o dată, un grup de femei care sporovăiau o înconjurară pe Charlotte dându-i jos rochia şi însoţind-o în apă. O spălară amănunţit şi îi şamponară părul cu grijă. După aceasta o şterseră şi o întinseră pe o masă de marmură, unde îi unseră pielea picioarelor cu o cremă fierbinte, care mirosea a zahăr şi a lămâie, o lăsară să se întărească uşor, apoi o traseră. Părul blond şi moaie care acoperea picioarele lui Charlotte fu îndepărtat.

Procesul fu aproape nedureros, dar implicaţiile lui o îngrijorară pe Charlotte, în ciuda plăcerii decadente.

— Ce faceţi? întrebă ea direct, încercând să se ridice.

Imediat fu împinsă şi întinsă la loc pe masă, şi epilarea continuă. Chiar şi Bettina Richardson, eterna inocentă, şi-ar fi dat seama că era pregătită pentru sacrificiu, ca un miel neajutorat şi conştientizarea acestui lucru o umplu pe Charlotte de panică.

— Daţi-mi drumul! ţipă ea, luptându-se.

— Destul! spuse Rashad, apărând la piciorul mesei şi coborându-şi privirea spre ea. Să taci!

Ea se supuse, dar căuta cu mintea o metodă de scăpare încetând să se mai zvârcolească şi stând

întinsă privindu-le pe femeile care o pregăteau.

Când subţioarele şi picioarele lui Charlotte fură netede şi goale, o spălară din nou şi o masară cu uleiuri parfumate. Închise ochii, ca trupul să-i fie tensionat, dar toţi muşchii se relaxară într-un abandon complet.

O îmbrăcară într-un veşmânt de dansatoare; pantaloni de harem galben-aprins, cu craci transparenţi şi corsaj strâns, garnisit cu topaze, care îi dezvelea abdomenul. Peste aceste haine sumare îi puseră o rochie de mătase maron, brodată cu fir auriu.

Părul lui Charlotte fu şters cu atenţie, parfumat şi apoi perlat. Una dintre femei îi împleti flori micuţe, portocalii, printre cosiţe, şi o alta îi contură ochii cu fard şi o rujă cu roz. Cu o resemnare demnă, îl urmă pe Rashad afară din harem şi prin holurile aerisite.

— Dacă Khalif crede că o să mă atingă se înşală, spuse ea către spatele lat al lui Rashad.

Se gândi că eunucul surâsese, dar faţa îi rămase imobilă. Nu se întoarse să-i întâlnească privirea când se răsti.

— O să faci ce-ţi spune sultanul.

— Când o zbura porcul, răspunse Charlotte. Vorbea în zadar şi ştia acest lucru, dar mândria nu o va lăsa să accepte supusă o asemenea parodie.

De data aceasta Rashad se răsuci spre ea.

— Nu o să rezişti mult, spuse el sigur de sine, şi regret. Eşti mult prea încăpăţânată şi nesupusă.

Charlotte oftă, exasperată.

— Ce o să faci? Mă vei da rechinilor?

Eunucul îşi încetini pasul rapid.

— Soarta asta ar fi de preferat, te asigur, decât să o înfurii pe *sultana valide.*

Charlotte nu răspunse, sigură fiind de adevărul comentariului lui Rashad. Îl urmă pe eunuc până când ajunseră într-o cameră imensă, unde vasele cu mangal umpleau aerul cu o aromă incitantă. Mai era încă un baldachin, acesta strălucind de mii de oglinzi micuţe, Erau perne şi sofale peste tot şi alte femei, în aceleaşi haine ca ale lui Charlotte, dansau pe muzica unor clopoţei mici, prinşi în jurul gleznelor lor. Khalif stătea pe o pernă în mijlocul dansatoarelor, în veşmintele lui de un albastru splendid. Un safir gigantic îi împodobea faţada turbanului şi ochii lui întunecaţi, strălucitori, deveniră meditativi în timp ce o studia pe noua-venită.

— Charlotte, spuse el, şi ea gândi că îi văzu gura ridicându-se într-un zâmbet, deşi nu putea fi sigură. El gesticulă cu ambele mâini. Apropie-te. Vreau să te privesc.

Charlotte îşi udă buzele nervoasă cu vârful limbii şi înainta câţiva paşi spre el.

— Răsuceşte-te, o direcţionă sultanul fără brutalitate, dar cu amabilitatea spontană pe care doar un suveran o poate avea.

Ea se învârti şovăitoare într-un mic cerc.

— Oh, oftă el. Uneori onoarea este o povară grea.

Charlotte se încruntă uimită.

— Ia loc, spuse Khalif cu un alt oftat, invitând-o pe o pernă apropiată. Bucură-te de dans. În seara

asta suntem veseli în faţa lui Allah.

Uşurată şi confuză, Charlote luă loc pe perna indicată fără să comenteze. Un servitor îi dădu *boza* într-o cupă de aur şi ea începu să se relaxeze în timp ce privea dansatoarele învolburându-se ca un stol de păsări viu colorate.

Charlotte nu fusese supusă instruirii de către celelalte femei din harem, dar avea destule cunoştinţe de cultură generală ca să ştie că nu trebuia să-i vorbească lui Khalif până ce nu era întrebată. Hăituirea lui Rashad era altceva – deja ghicise că eunucul avea răbdarea Celui Atotputernic – dar sultanul ţinea în mâini puterea vieţii şi a morţii. Chiar dacă fusese amabil cu Charlotte scăpând-o de fratele lui, Ahmed, în acea noapte când se întorcea din apartamentul lui Patrick, ştia ce putea fi nepoliticos sau chiar brutal, dacă dorea.

— Mi-ai văzut fiii? întrebă Khalif, după ce bătu din palme făcându-le pe dansatoare să se împrăştie. Vorbind între ele, se duseră spre masa lungă şi joasă de lângă baldachin şi începură să guste din nenumăratele mâncăruri etalate acolo.

Charlotte tresări timp de o clipă – mintea îi hoinărise câteva minute, dincolo de zidurile curţii şi peste mare, în căutarea unui Patrick Trevarren – dar apoi zâmbi şi scuturǎ din cap.

— Nu mi s-a permis să intru în apartamentele lui Alev, dar am auzit că a născut doi fii gemeni.

Khalif aprobă şi păru că întreaga lui fiinţă radia de plăcere.

— E bine ca un bărbat să aibă mulţi fii, spuse el.

Înghiţind întrebarea de a şti ce nu era în regulă cu fetele, Charlotte încerca să pară afectată.

— Mai aveţi şi alţii? întrebă ea. În afară de gemeni?

Sultanul păru încurcat.

— Da, spuse el. Dar nu poţi fi sigur că sunt în siguranţă.

Charlotte simţi un fior rece, în ciuda căldurii sufocante din încăpere.

— Bineînţeles, copiii tăi sunt protejaţi aici în palat...

— Întotdeauna există spioni, medită Khalif. Există duşmani şi mici intrigi printre femei. Expresia lui era gânditoare, dar în clipa următoare le chemă pe dansatoare de la masa cu mâncare. Încă o dată, ele se învârtiră în jurul lui, al acestui bărbat care era centrul universului lor, reflecţii ale veşmintelor lor galbene şi roşii, verzi şi albastre, fragmentându-se în oglinzile de pe baldachin. Charlotte începu să se simtă ameţită şi îşi întoarse privirea. Îl zări imediat pe Ahmed rezemat de un perete îndepărtat, cu braţele încrucişate şi uitându-se lung la ea.

Ca şi Khalif, purta un turban şi togă, dar hainele lui nu erau de aceeaşi calitate costisitoare.

Îşi muşcă buza de jos prefăcându-se că le priveşte pe dansatoare. Seara părea să nu se mai termine. Se dansa, se bea şi se mânca şi mai mult. În cele din urmă, Khalif făcu o selecţie printre femeile din harem: unele îl urmară supuse, iar altele fură trimise înapoi cu un gest superficial de concediere. Charlotte se grăbi să le urmeze pe

ultimele, uşor eliberată de faptul că nu fusese aleasă să rămână cu Khalif în apartamentele lui. Îl simţi pe Ahmed privind-o când Rashad veni să le ia pe femeile pe care sultanul le trimisese înapoi, şi o ţinu aproape de eunuc. În noaptea aceea, cum stătea întinsă pe salteaua el, lacrimi de singurătate, teamă şi frustrare îi străluceau în ochi. Putea înceta să se mai iluzioneze: Patrick nu se va întoarce pentru ea şi probabil că ea nu va mai vedea niciodată portul Quade.

În schimb, îşi va trăi viaţa în haremul lui Khalif. În cele din urmă, sultanul va trimite după ea, şi nu va avea de ales, decât să i se supună. Poate că în final va avea copii şi o măsură de fericire, ca Alev. Îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Nu voia ca un alt bărbat s-o mai atingă aşa cum o atinsese Patrick, semănându-şi sămânţa în ea. Mai bine ar muri în deşert...

Încet, inima îi bătu puternic. Charlotte se ridică de pe saltea plângând. Nimeni nu se agita; ştia că *sultana valide* sforăia în iatacul ei, obosită să supravegheze naşterea lui Alev şi nu-l văzuse pe Rashad de când se întorsese mai devreme în harem.

Scotoci sub saltea până când găsi o pereche de sandale plate pe care i le dăduse eunucul şi le încălţă. Apoi, ridică uşor capacul cufărului în care îşi ţinea hainele şi scoase cea mai modestă rochie şi văi pe care le avea.

După ce se îmbrăcă se strecură în curte, unde ulmul foşnea în adierea nopţii, frunzele strălucindu-i în lumina argintie a stelelor.

Charlotte se aşează pe bancă şi meditǎ, deşi impulsul o îmboldea să escaladeze zidul şi să fugă. Va avea nevoie de apă şi de mâncare ca să supravieţuiască voiajului.

Oricât de mult dorea, ştia că nu putea evada în noaptea aceea.

Astfel că Charlotte începu să ascundă fructe uscate în sân.

Luă şi o pâine neagră şi tare, şi multe bucăţele de brânză cu crustă, pentru a le feri de aer. Mai scotoci după ceva curmale şi nuci, dar apa încă era o problemă.

În cele din urmă fură o carafă de argint de la una din celelalte femei – Charlotte nici măcar nu se gândea ce pedeapsă se aplica furtului – şi îl umplu cu apă cu prima ocazie care se ivi. Sticla era mică, dar tot era mai bună decât nimic şi nu mai putea aştepta învârtindu-se prin jur sperând că va apărea o carafă cu vin sau un sufertaş.

Într-o noapte, când copiii lui Alev aveau şapte zile, Charlotte aşteptă până când se asigură că toată lumea dormea, apoi se ridică de pe saltea, se îmbrăcă, luă carafa şi bocceaua cu mâncare pe care o adunase şi se strecură în curte. Era scăldată în lumina milioanelor de stele, deşi nu răsărise luna.

Stând pe bancă sub ulm, Charlotte puse carafa în buzunarul rochiei şi ţinu legătura cu mâncare în dinţi. Apoi se căţără pe trunchiul aspru, sprintenă ca o maimuţă.

Nu se gândi la lucrurile care i se puteau întâmpla dacă o prindeau; Charlotte îşi menţinu gândul ferm

aţintit asupra succesului. Nu putea eşua, refuza până să se şi amuze cu această perspectivă. Apoi, după ce respiră adânc şi şopti o rugăciune, sări peste zid şi ateriza cu o săritură în nisipul alb.

Charlotte se ghemui în umbră timp de câteva clipe ţinându-şi respiraţia, aşteptând ca inima ei să îşi potolească palpitaţiile sălbatice. Când reuşi să se controleze, fugi spre deşert cât de repede putu, promiţându-i lui Dumnezeu că niciodată nu-şi va mai îngădui înclinaţia pentru aventură dacă El o va lăsa să scape.

Fugi până când nu mai putu să respire, până când se împletici şi căzu în nisip, apoi se forţă să-şi încetinească pasul. De două sau de trei ori privi înapoi ca să vadă palatul rămânând grandios în depărtare, dar nu părea să o urmărească nimeni.

Charlotte merse la pas, păstrându-şi mica provizie de apă, lăsând stelele să o ghideze. Cu siguranţă va da curând de vreun sat sau de vreun oraş, şi cineva o va ajuta să se întoarcă pe continent, unde putea găsi o ambasadă engleză sau americană.

Încetul cu încetul, stelele dispărură şi răsări soarele. La început, Charlotte fu uimită de frumuseţea unui răsărit roşiatic aprins, ce se revărsa peste nisipul alb ca neaua, dar cum splendoarea zorilor de ziuă făcea loc căldurii strălucitoare a dimineţii, se forţă să soarbă o înghiţitură din apa ei preţioasă. Se opri o dată şi aproape că se decise să se întoarcă, dar palatul nu se mai vedea şi vântul fierbinte al deşertului îi acoperise urmele paşilor.

Trecu o oră, apoi încă una şi soarele era nemilos.

Charlotte continuă să meargă. Aerul tremură şi se ondulă ca un ocean şi pentru o clipă i se păru că Lydia, sensibila şi puternica ei mamă vitregă, mergea alături de ea.

— Nu te laşi până nu fugi, spuse Lydia. Purta o rochie în dungi de bumbac şi căra o umbrelă de soare care arunca o umbră răcoroasă peste părul ei blond şi faţa ei frumoasă.

— Eşti doar un miraj, zise Charlotte, deschizând sticluţa şi luând cea de-a doua înghiţitură de apă de la plecarea el. Dar ai dreptate.

Lydia dispăru şi după un timp tatăl lui Charlotte, Brigham Quade, luă locul mamei ei vitrege.

— De data asta te-ai băgat într-o mare dandana, Charlotte, îi spuse el bine intenţionat.

— Ştiu asta, recunoscu Charlotte scurt.

Aşa expusă la soare cum era, ştia că viziunea nu ea de fapt tatăl ei şi. Deci nu avea de ce să fie politicoasă.

— Dacă ai de gând să-mi vorbeşti, măcar dă-mi un sfat ca lumea…

— Du-te spre apă, îi spuse Brigham. Eşti departe de palat…

Charlotte îşi dădu ochii peste cap târându-şi picioarele. Era într-o stare disperată, dar nu regreta totuşi că a părăsit palatul. După mintea ei, era mai bine să rişte totul pentru libertate şi să moară aşteptând-o, decât să-şi petreacă restul vieţii într-un harem.

În cele din urmă, chiar când se gândi că va cădea cu siguranţă în nisipul fierbinte şi se va prăji

precum un cârnat pe gril, văzu nişte dune în dreapta ei. Unele, mai înalte, aruncau umbre – fâşii răcoroase, întunecoase.

Charlotte se târî spre una dintre ele, rugându-se ca umbra să nu fie o frântură din imaginaţia ei, aşa cum fuseseră Lydia şi tatăl ei. Se aşeză în genunchi, afundându-şi degetele adânc în nisipul fin şi lăsă ca umbrele să o ascundă de soare. În timp ce-şi pierdea cunoştinţa, ştiu că va muri.

Când se trezi – din cauza căldurii se aşteptase să se pomenească în alt loc decât în rai – privea o faţă familiară. Khalif se uită lung la ea, cu ochii lui negri, mohorâţi.

— Prostuţa, se uită el urât, luând-o pe Charlotte în braţe. Ea clipi din ochi şi văzu că îi înconjurau şase călăreţi.

— Patrick? întrebă ea, dar numele doar îi tremură pe buze. Nu avea forţă.

Khalif o aşeză pe Charlotte pe un roib nărăvaş şi urcă iute în spatele ei. El scoase o sticlă şi i-o ţinu la gură.

— Uşurel, o avertiză el. Bea foarte încet.

Setea lui Charlotte era puternică, dar reuşi să se supună ordinului sultanului fiindcă ştia că vorbea din experienţă. Bău cât de mult îi dădu Khalif, apoi se rezemă de pieptul lui. De-abia era conştientă de calul puternic care îi ducea înapoi la palat pe lângă mare.

Ea avu momente de luciditate în timpul călătoriei şi se trezi brusc, pomenindu-se iar în harem. Alev şi Rashad o dezbrăcau de hainele care păreau a fi lipite de trup, dar nu găsi puterea să protesteze.

Ştia că dacă se atingea de pielea ei o va durea şi nu era pregătită pentru asta.

Mai târziu, i se aplică pe piele o cremă moale. Durerea se apropia, arătându-şi colţii ca o fiară în întuneric.

Apoi îi fu ridicat capul şi i se turnă pe limbă o loţiune. Era ceva cu gust scârbos, dar îi alungă durerea şi curând pluti pe o ţesătură de nori, toată mii de apusuri şi de zori.

Auzi vocea lui Alev.

— Va trăi?

— Sunt convins de asta, răspunse Rashad. Deşi aş îndrăzni să spun că *sultana valide* o va face să-şi dorească să fi murit.

Charlotte tresări în sinea ei, dar nu de frică, ci de furie. Nu scăpase, încă era prizonieră în palat, dar asta nu însemna că o va lăsa pe bătrâna aia răutăcioasă să o bată. Era hotărâtă să-şi revină, fie doar ca să-i facă sultanei în ciudă.

Charlotte se trezi pentru câteva minute, apoi adormi pentru mai multe ore. Când durerea se înrăutăţea cineva îi dădea mereu o doză din medicament şi o oprea. Odată, deschise ochii şi o văzu pe Alev aplecată deasupra ei.

— Copilaşii tăi? şopti Charlotte, plină de groază fiindcă îşi dădu seama că prietena ei o părăsise rar de când Khalif şi ceilalţi o aduseseră înapoi la palat.

Dar Alev zâmbi şi atinse gingaş fruntea lui Charlotte.

— Fiii mei sunt bine şi puternici, spuse ea. Acum odihneşte-te. Te vei face bine în curând.

Charlotte se odihni, dar într-una din zile îşi reveni.

Era slăbită, dar conştientă pe de-a-ntregul şi când ridică braţele le văzu pline de noi pete de sânge.

— Faţa mea, ţipă ea ducându-şi ambele mâini la Obraji. Era sigură că soarele deşertului o copsese şi o transformase într-o creatură hidoasă, potrivită doar pentru figuraţie şi circ.

Alev stătea lângă canapea hrănindu-l pe unul dintre copii, în timp ce Pakize încerca să-l împace pe celălalt.

— Te vei face bine în câteva săptămâni, mulţumită cremei noastre de alune, spuse Alev.

Pakize îi înmână lui Charlotte o oglinjoară de mână cu spatele gravat în argint, iar aceasta se privi îngrijorată. Pielea i se cojise rău, dar se reînnoia.

După ce mută bebeluşul lacom la celălalt sân, Alev îşi arcui sprâncenele şi întrebă:

— De ce naiba ai făcut un lucru atât de prostesc, Charlotte? Eşti într-o situaţie grea, ştii.

Ea închise ochii şi încercă să se cufunde din nou în somn, dar era prea târziu. Se însănătoşea.

— Ce prostie? întrebă ea.

Alev se aplecă în faţă pe scăunelul ei şi şopti:

— Ai fugit şi te-ai pus în pericol pe tine şi pe ceilalţi. Ăsta este un păcat capital. Şi ai furat sticluţa.

Charlotte înghiţi în sec. Se întrebă unde era Patrick, simţind acum că el o abandonase cu adevărat.

— Ce mi se va întâmpla?

— Vei fi pedepsită, spuse Pakize.

— Cum? întrebă Charlotte, uitându-se la Alev.

Alev oftă şi privi o clipă în depărtare.

— Depinde, replică ea în final, de ceea ce consideră *sultana valide* că se potriveşte.

Charlotte decise să nu întrebe mai mult pentru moment, fiindcă imaginaţia ei deja o luase razna rău de tot. Poate va fi fiartă în ulei sau prăjită în vârful unei suliţe, aşa cum făceau cavalerii englezi în timpul cruciadelor.

Încă îşi imagina destine oribile când o agitaţie trecu peste harem ca o adiere proaspătă şi însuşi Khalif apăru lângă patul ei. Nu-i zâmbi, dar o privi cu atâta furie, de parcă trebuise să coboare în infern ca să o salveze.

— Deci, spuse el răspicat, te însănătoşeşti.

Charlotte reuşi să zâmbească tremurat.

— Mda, mulţumesc.

El îşi îngustă ochii negri spre ea.

— Ai fi putut muri, zise el. Ce i-aş fi spus prietenului meu, căpitanul Trevarren, dacă nu ai fi supravieţuit?

Ea se simţi străbătută de o undă de speranţă, deşi era ferm convinsă că nu conta pentru Patrick. La urma urmei, o lăsase în harem fără să ezite şi, dacă plănuia să se întoarcă, trebuia să se fi întors de atunci.

— Nu cred că s-ar fi ostenit măcar să întrebe unde am fost, spuse ea.

Khalif se uită urât la ea.

— E sinucidere să rătăceşti de una singură prin

deşert. Voiai să mori?

— Nu, replică Charlotte. Voiam să fiu liberă şi doream să mor încercând să fug.

Khalif scutură din cap, părând complet încurcat.

— Ideile astea americane ciudate nu sunt bune, reflectă el. În special pentru o femeie.

Charlotte nu avu puterea să-l contrazică, aşa că zâmbi doar, sperând să-l înduplece să-i arate milă.

El nu părea ademenit.

— Ai dat un exemplu negativ pentru ceilalţi, spuse el. Când te vei face bine vei fi pedepsită.

Charlotte îşi înghiţi cuvintele rebele care îi stăteau pe vârful limbii. Nu era cazul să-l irite pe sultan şi, în afară de asta, îi salvase viaţa.

— În cazul ăsta, cred că va trece mult timp până să-mi revin, zise ea dulce.

Khalif surâse şi o lumină îi licări în ochi timp de o clipă, dar apoi îşi încordă maxilarul şi o fixă cu o privire imperială.

— De-abia aştept, o asigură el rece.

Charlotte se nelinişti.

— Este crud felul în care îmi ascundeţi cu toţii acest lucru. Ei, cineva ar crede că ai dori să mă dai bucăţele rechinilor.

Sultanul îşi arătă dinţii albi într-un zâmbet care dispăru rapid.

— Rechinii n-au făcut nimic ca să merite o astfel de soartă, replică el, apoi se răsuci şi ieşi grandios din harem, lăsând-o pe Charlotte să privească lung în tavanul ornamentat şi să se întrebe ce se va întâmpla cu ea.

— Regulile nu pot fi suspendate doar pentru o

singură femeie, Patrick, îi spuse Khalif proaspăt sositului său prieten care stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă şi bea ceva rece. Dacă permit o asemenea încălcare, ceilalţi se vor revolta înainte să-mi dau seama. Va fi un haos.

Patrick zâmbi la auzul argumentului prietenului său, dar îl îngrijora soarta lui Charlotte. Disciplina era dură în Riz şi era adevărat că Khalif va pierde teren dacă va trece greşeala cu vederea.

— Nu vreau să i se întâmple ceva.

— Te-am avertizat, replică Khalif, că Charlotte va trebui să se supună regulilor noastre. S-a pus în pericol pe ea, oamenii mei şi un număr de cai buni în încercarea prostească de a scăpa.

Patrick ridică o mână şi întinse palma în efortul de a face pace.

— Ştiu că a fost o prostie, Khalif, ceea ce a făcut ea, dar a fost crescută într-un loc unde este apă proaspătă din belşug, iar copacii sunt verzi tot timpul anului. Nu ştia nimic despre deşert.

— Există un singur mod de a trece responsabilitatea acestei femei pe umerii tăi, spuse sultanul serios, după un lung interval de gândire. Ştii care?

Patrick scoase un oftat lung, plin de resemnare.

— Da, spuse el. Trebuie să mă căsătoresc cu micuţa nesăbuită, să mă ajute Dumnezeu!

Capitolul 6

Înainte să se prezinte la Khalif, Charlotte recapitulă mental destinul de atâtea ori, încât realitatea părea aproape spectaculoasă. Se supuse

îmbăierii obişnuite şi ungerii, fardării şi perierii, cu stoicism.

Alev şi Pakize o îmbrăcară în haine albe – simbolice, decise Charlotte, mielului pregătit pentru jertfire. Părul îi cădea moale peste sâni şi pe spate, dar în el îi prinseră flori şi şiruri de perle micuţe, aurii. În cele din urmă, Rashad semnală că era timpul să plece şi Alev o sărută solemn pe Charlotte pe ambii obraji. Contrar celorlalte femei, nu purta văl. Cu umerii drepţi şi capul sus, Charlotte îl urmă pe Rashad afară din harem, cu o demnitate tragică, amintind de regina Mary a Scoţiei în drum spre eşafod.

În timp ce ea şi eunucul îşi croiră drum prin complicatul sistem de holuri, ca în cele din urmă să ajungă la apartamentele lui Khalif, inima. Începu să-i bată tare. Va fi bătută în public? Aruncată într-o carceră subterană, infestată de şobolani şi uitată acolo? Trimisă înapoi în deşert ca să rătăcească până când va muri în agonia setei?

Khalif, strălucind ca de obicei, în mătăsuri şi bijuterii, o întâmpină cu un salut de resemnare. Era problematic să te ocupi de ea, spunea expresia lui. Era asemeni unei iepe care refuza zăbala, sau unui câine care nu vine la picioarele tale.

În ciuda fricii ei, care brusc devenise din nou profundă, Charlotte simţi şi usturimea furiei. Era cât pe ce să-i spună lui Khalif ce credea despre tirania lui pompoasă, dar o privire rapidă a lui Rashad o făcu să-şi muşte buzele.

Sultanul îl concedie pe eunuc cu un gest şi Rashad părăsi apartamentele.

. Charlotte făcu tot posibilul să nu o ia la fugă după el, cerând protecţie. În schimb, îl privi pe Khalif drept în ochi şi spuse:

— Ei, să-i dăm drumul. M-am săturat să trăiesc cu groaza pedepsei mele.

Khalif zâmbi, dar Charlotte nu fu calmată de micul lui semn de bunăvoinţă.

— Poate că ziua asta nu-ţi va aminti de primirea pedepsei, spuse el misterios, ci de altceva.

Charlotte se încruntă şi privi în jurul ei, dar în camera măreaţă, imensă, nu era nimeni în afară de ei doi.

— Nu înţeleg, zise ea.

Sultanul râse.

— Asta e valabil pentru multe lucruri, cred, spuse el. Apucă un cordon auriu de lângă el, se ridică şi trase.

— De dragul tău, ca şi de dragul celorlalţi, draga mea, sper că vei face un efort ca să depăşeşti multe din lipsurile tale evidente ca acela de a-ţi urma fiece impuls şi a vorbi atunci când ai fi sfătuită să păstrezi tăcerea.

Obrajii lui Charlotte ardeau şi îşi simţea pulsul în urechi. Ştia că Khalif chemase pe cineva trăgând de clopoţel – un servitor aducând un bici sau un ciomag? Un sclav care să o târască în piaţă?

Închise ochii strâns, luptându-se să-şi revină, şi, când îi deschise iar, îl văzu pe Patrick intrând pe una din uşile imense. Purta pantalonii sport obişnuiţi şi cămaşa de pirat, iar părul negru îi era prins la spate, ca de obicei, cu o fundă neagră şi îngustă. Genunchii lui Charlotte se înmuiară de

uşurare şi de confuzie când el îi zâmbi.

Se apropie, o luă pe după umeri şi o sărută blând pe frunte.

— Am auzit că nu te-ai purtat cum trebuie, Charlotte. De ce nu mă surprinde asta?

Gâtul i se încleştă şi uită să respire. Cum îl iubea pe bărbatul ăsta şi cum îl dispreţuia în acelaşi timp!

Patrick îi dădu drumul – ea de-abia se ţinu să nu cadă pe podea din cauza şocului total – şi se întoarse zâmbind spre prietenul lui, sultanul. Apoi întâlni din nou privirea năucă a lui Charlotte.

— Iată-ţi alegerea, zeiţă, spuse el. Fie te căsătoreşti cu mine, fie iei bătaie.

Printr-un miracol, Charlotte îşi regăsi glasul. Era peste măsură de bucuroasă să-şi petreacă viaţa alături de Patrick, dar această manieră nonşalantă nu era tocmai reacţia pe care ar fi dorit-o ea.

— E o decizie dificilă, spuse ea. La urma urmei, bătaia va lua sfârşit doar în câteva minute, dar căsătoria ar putea fi începutul necazurilor mele.

Patrick îşi îngustă ochii spre ea.

— Ţine-ţi gura, iubito, sau vei avea parte şi de nuntă şi de bătaie.

Charlotte înghiţi în sec, privind îngrijorată spre Khalif. Apoi făcu un pas uşor spre Patrick.

— De ce vrei să te căsătoreşti cu mine dacă asta simţi? întrebă ea în şoaptă.

El o cercetă cu privirea, zăbovind asupra sânilor ei, apoi asupra taliei înguste şi a coapselor ei uşor curbate.

— Sunt un soi de optimist, spuse el privind-o din

nou în ochi, umplând-o cu o delicioasă senzaţie de moliciune. Cred că mai există şanse să fii salvată, deşi va cere multă muncă şi multă fermitate.

Charlotte l-ar fi lovit în fluierul piciorului dacă n-ar fi avut nevoie să scape de metoda de disciplinare primitivă a lui Khalif. Renunţă şi zâmbi dulce.

— Voi încerca să cooperez, promise ea, sperând ca propriile-i cuvinte să nu o bage la apă.

Patrick îi aruncă încă o privire sceptică, apoi se întoarse nerăbdător spre prietenul lui.

— Hai să-i dăm drumul, spuse el pe un ton răspicat.

Khalif îşi împreună mâinile, îşi ridică privirea şi murmură un cântec monoton în propria-i limbă. Apoi zâmbi spre Patrick şi ridică din umeri.

— Sunteţi un singur trup în faţa lui Allah, zise el. Ia-ţi mireasa şi… vezi, ai grijă să nu mai dea de necazuri.

Charlotte privi fioros de la Khalif la Patrick.

— Suntem căsătoriţi cu adevărat?

Pretinsul ei mire respiră adânc, expiră şi o luă pe Charlotte în braţele sale.

— Mi-e teamă că da, zise el. Trebuie să ne descurcăm pe cât putem mai bine.

Cu aceasta, el ieşi din apartamentele sultanului, ducând-o cu el ca şi când ar fi salvat-o de la un naufragiu.

— N-am semnat nicio hârtie. Murmură Charlotte, plină de groază şi dulce anticipare. Nimeni nu a spus „*Poţi săruta mireasa”* sau „*Se opune cineva*

acestei căsătorii?”

Patrick îi oferi un zâmbet în timp ce străbătea un hol familiar.

— Nu-ţi face griji, doamnă Trevarren, vreau să te sărut amănunţit printre alte lucruri, şi aici, în Riz, cuvântul lui Khalif e lege. Oricine ar obiecta, probabil că ar fi decapitat pentru insolenţă.

Faţa lui Charlotte se înroşi puternic, în parte fiindcă Patrick vorbise atât de direct şi în parte fiindcă trupul ei deja se pregătea.

— Oh! exclamă ea.

Patrick o mută din braţe ca să deschidă uşa, apoi o trecu pragul.

Charlotte văzu acelaşi cuib de perne unde răspunsese atât de scandalos atenţiilor acestui bărbat cu o altă ocazie şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului lui.

El râse şi o aşeză pe sofaua imensă şi rotundă.

— Dacă intră cineva? Reuşi ea să întrebe ridicându-şi genunchii şi înconjurându-i cu braţele.

— Nimeni nu va îndrăzni, îi răspunse soţul ei, trăgându-şi cămaşa peste cap şi dezvăluind un piept musculos, ars de soare, şi un puf întunecat, în formă de

V. Toată lumea din palat ştie că tocmai ne-am căsătorit.

Charlotte aruncă o privire rapidă spre buricul lui Patrick, apoi îşi îndepărtă privirea.

— Toată lumea? reluă ea iritată. Cineva mi-ar fi putut spune şi mie că va fi o nuntă. Credeam că urma să fiu legată de un stâlp şi biciuită, sau ceva de genul ăsta.

— Sunt convins că ideea asta i-a venit lui Khalif cel puţin o dată, încuviinţă Patrick voios.

Charlotte se aşteptase cumva să se năpustească asupra ei, să o supună tuturor acelor senzaţii măreţe pe care o învăţase să le dorească aşa de neruşinat. În schimb el se răsuci ca să se uite pe fereastră.

Ea se retrase cu neîndemânare spre centrul sofalei imense.

— Nu trebuie să mai continui şarada asta, căpitane, amândoi ştim că ai făcut o faptă cavalerească. Acum, dacă m-ai duce pe continent şi m-ai îndruma spre o ambasadă…

Patrick stătea din nou cu faţa la ea şi expresia din ochii lui violeţi era tulburată şi hotărâtă.

— O faptă cavalerească? întrebă el ridicându-şi o sprinceană. Charlotte, nu sunt un cavaler în armură strălucitoare. M-am căsătorit cu tine fiindcă voiam toate privilegiile unui. Soţ. Pe toate.

Ea înghiţi în sec; începu să se retragă din nou, dar Patrick se aplecă şi o cuprinse strâns de o gleznă. Îşi mişcă degetul mare în cerc mic, în curbura tălpii ei timp de o clipă, apoi o trase spre el.

Aplecându-se asupra lui Charlotte, cuprinzând-o cu braţele de ambele părţi, Patrick îi acapară gura. Ea rezistă doar până când îi simţi limba căutând intrarea, apoi îşi desfăcu buzele în chip de predare.

În timp ce o săruta, Patrick îi frământa un sân în palmă, apoi îi mângâie coapsele şi fesele. Ea se prinse de spatele lui, îşi înfipse degetele în păru-i gros şi moale de pe piept, îşi trecu mâinile peste

coaste.

Stătu nemişcată, fără să respire, când el îi eliberă gura, supunându-se bucuroasă când el îi scoase hainele şi o privi cu o expresie de pasiune extaziată. Apoi, murmurând un cuvânt răguşit pe care ea nu-l înţelese, o prinse pe sub talie cu braţul său puternic şi o ridică de pe sofa, ca să-i poată cuprinde un sân cu gura.

Charlotte ţipă, extaziată, ţinându-se de Patrick cu ambele mâini în timp ce el o gusta. Dorea cu disperare să i se dea, să fie luată, dar ştia cumva că soţul ei va insista să o pregătească mai întâi.

Patrick îşi petrecu braţele pe sub omoplaţii ei, trăgând-o uşor spre buzele lui, ca pe o cupă. Îi savură primul sân, apoi trecu la cel de-al doilea.

Mireasa lui se zvârcoli de plăcere în timp ce el o savura, scâncind de dorinţă când el o lăsă să se relaxeze pe canapea şi începu să-şi scoată pantalonii. Era îngenuncheat pe jumătate peste ea, gol şi magnific, când vorbi.

— Charlotte…

Ea îi atinse frumoasa gură cu două degete pentru a-l face să tacă.

— Ştiu, Patrick… va durea un pic, fiindcă sunt… fiindcă nu am mai fost cu niciun bărbat înainte, dar vreau să mă posezi repede şi puternic.

El gemu şi ea avu revelaţia că şi el o dorea la fel de disperat.

— Charlotte, eu…

Neruşinată în dorinţa ei, pofta de aventură ghidându-i acţiunile, Charlotte se întinse şi înconjură strâns cu

O mână penisul lui Patrick. Îşi simţi ochii mărindu-i-se şi inima tresărind în timp ce-i lua măsura.

Patrick nu-i lăsă timp să se întrebe cum se va acomoda cu el; îi desfăcu picioarele cu un genunchi şi se lăsă peste ea.

— După durere va veni plăcere, îi spuse el. Îţi promit eu asta.

Ea îi strânse coapsele moi, dorindu-l în adâncul ei şi cu un geamăt de predare el o pătrunse complet, cu o lovitură uşoară, irevocabilă. Fu o senzaţie de sfâşiere şi de durere. Da, invazia durea, fiindcă Patrick o umplu complet cu masculinitatea lui, dar dincolo de durere curse un râu de plăcere neînţeleasă.

Murmurând cuvinte tandre, ascuţite, fără sens, Patrick începu să se mişte peste ea, lăsând-o, luând-o iar. Privirile lor păreau cufundate una într-alta, la fel ca şi trupurile şi un sunet lung, cald, ieşi din gâtul lui Charlotte când ea şi Patrick găsiră ritmul străvechi.

El o cuceri, o eliberă, o cuceri iar, neîndurător.

— Patrick, şopti ea rugător. Patrick…

— Curând, îi promise el. Doar ridică-te, ca să mă întâlneşti… aşa, o, Doamne, Charlotte…

Extazul izbucni ca o flacără în sufletul lui Charlotte şi se răspândi prin tot trupul, încordându-i şalele într-un ghem dur, incandescent, apoi eliberându-se într-o furtună de senzaţii.

Şi spatele şi gâtul îi erau arcuite în timp ce se convulsiona în braţele lui Patrick.

El o ghida răbdător prin experienţă, apoi se

cufundă adânc înăuntru în timp ce se preda el însuşi.

Charlotte fu izbită de puterea trupului lui, aşa cum se contracta peste al ei, de extazul pe care i-l vedea lucind în ochi.

— Patrick, te iubesc, spuse ea, înainte să se poată opri.

El căzu alături de ea, ostenit, aranjând-o astfel încât să-i poată săruta sânul în perioadele de respiro. Charlotte îşi îndoi braţul sub capul lui, ca el să ştie că era binevenit la sânul ei. Spera că, în delirul pasiunii, nu-i auzise declaraţia prostească.

Patrick adormi, se trezi timp de câteva minute să-i sărute sânul, adormi la loc. Charlotte se miră de faptul că bărbatul acesta atât de puternic, de măreţ, putea fi atât de vulnerabil şi dorea o simplă alinare de la un trup de femeie. După un timp ea se foi şi îi hărţui gura cu un sân până când îl simţi venind peste ea. Ar fi putut continua să-şi trateze soţul astfel, dar veni vremea când el dori să preia comanda.

Stând pe spate, o sui pe Charlotte peste coapsele, lui. Şi se jucă alene cu sânii ei bine supţi.

Când o făcu să geamă uşurel şi să se contorsioneze un pic, îşi vârî o mână sub pântecele ei. Şi îi găsi locul magic cu degetul mare.

Cu mişcări line, circulare, o aţâţă până când se încordă, înălţându-se pe genunchi, şi începu să se lovească neajutorată de mâna lui. Când în cele din urmă plăcerea o eliberă, se aplecă în faţă şi se întinse pe pieptul lui ca o târfă.

Şi nu mai dorea să fie în niciun alt loc, nici pe

continent, nici în portul Quade, nici măcar în paradis. În cele din urmă, după ani de zile în care se imaginase alături de acest bărbat, trăise realitatea şi era mai bună decât fantezia.

Stătură întinşi timp îndelungat, fără să vorbească. Patrick se juca leneş cu părul lui Charlotte îndepărtându-i ornamentele pe rând în timp ce ea se minuna de plăcerea de a fi femeie.

La amiază mâncară fructe, brânză şi paste de pe o tavă uriaşă lăsată acolo pentru ei mai devreme. Apoi, când Charlotte spera ca Patrick să facă din nou dragoste cu ea, el o luă de mână şi o conduse afară, într-o curte mică, privată. Acolo aştepta un bazin cu olane, cu apa plăcut încălzită de soare.

Tandru, aproape cu veneraţie, Patrick o spălă pe Charlotte, ridicând-o dinadins, făcând pauze între săpuniri şi mângâieri ca să o sărute până când genunchii părură să li se dizolve. Când ea fu copleşită de dorinţă, el se aplecă peste o latură a piscinei răsucind-o în aşa fel, încât să stea cu fundul la el şi o aţâţă cu promisiunea altui lucru.

— Iubeşte-mă, îl rugă ea în final, curbându-şi picioarele peste genunchii lui şi ridicându-se ca să i se ofere.

Patrick o coborî uşurel pe axul lui, muşcându-i ceafa şi gâtul cu dinţii în timp ce o conducea spre o plăcere grozavă. Mângâindu-i sânii o pătrunse, iar Charlotte îşi dădu capul pe spate şi gemu în timp ce strălucitoarele stele ale deşertului jucau pe cer.

În acea noapte îi răspunse pur şi simplu; în braţele lui Patrick trăise momente sublime şi nu făcu niciun efort să-şi înăbuşe ţipetele de supunere

plăcută. Îşi luă revanşa, deci, eliberându-se înainte ca el să se satisfacă şi îl răsplăti pentru baia pe care i-o oferise mai devreme. Când îl simţi că era gata, că aşa tare cum era, aproape că ajunsese la orgasm, Charlotte îl duse pe treptele de la capătul inferior al piscinei şi îngenunche între picioarele lui. Apa părea la fel de caldă şi de moale ca o pătură în jurul lor.

— Charlotte, murmură Patrick şi ea nu ştiu dacă dorea să se oprească sau să continue; ştia doar că el implora.

Îşi aminti plăcerea nebună, aproape chinuitoare la care o supusese prima dată când fuseseră împreună, cu săptămâni în urmă, şi veni cu o variaţie. După ce îl luă ferm în mână, îl luă la fel de ferm în gură.

El scoase un geamăt lung şi puternic, dar Charlotte nu arătă niciun pic de milă. Îi aţâţă simţurile la fel de necruţător ca şi el mişcându-şi mâinile peste pântecul lui, de-a lungul coapselor şi pe sub fese în timp ce-l tortura.

În final, cu un ţipăt întrerupt, el se eliberă, o ridică pe olanele încinse de soare care înconjurau piscina şi o penetră. Charlotte nu se aşteptase să-i răspundă iar, se gândise că deja scosese din ea orice imaginaţie a pasiunii. Totuşi, când îl simţi pe Patrick încordându-se violent, când îi simţi căldura vărsându-se în ea, fu cuprinsă de un spasm de uşurare atât de brusc şi de violent, încât îşi pierdu cunoştinţa timp de o fracţiune de secundă.

Stătură îmbrăţişaţi mult timp până când vântul deşertului începu să adie rece, apoi se spălară din

nou unul pe celălalt şi se reîntoarseră în camera lui Patrick. După ce se şterse cu un prosop, Charlotte se întinse după rochia albă, înţelegând acum că fusese aleasă pentru asemănarea ei cu o rochie de mireasă.

Patrick o opri luând-o de încheietura mâinii. Nu avea nevoie de cuvinte ca să-i spună că îi găsea trupul prea frumos ca să-l acopere, ochii lui îi vorbeau astfel.

Mult mai târziu, pe sofaua de catifea acoperită cu o cuvertură de borangic, Charlotte îndrăzni să întrebe ceea ce îi persista cel mai mult în minte.

— Plănuieşti să mă iei cu tine de data asta, nu?

El ezită înainte de a răspunde.

— Da. După o astfel de seară nu cred că ar; fi destul de nobil să te las aici.

Charlotte ar fi ridicat o sprinceană ca să se uite la Patrick, dacă acesta n-ar fi ţinut-o aşa de strâns lângă el.

— Nobil? Crezi că e nobil să abandonezi o femeie în haremul unui sultan?

Patrick râse.

— Te-aş lăsa într-un singur harem din lume, Charlotte, în cel al lui Khalif. Exceptând ziua când te-ai decis să pleci în deşert, aici ai fi fost mai în siguranţă ca în oricare alt loc. El îşi răsfiră degetele unei mâini prin părul ei încâlcit. Aminteşte-mi să te dojenesc pentru asta, zeiţo. Ai fi putut muri repede acolo.

— Aveam intenţii bune, insistă Charlotte, cu mâna aşezată confortabil pe suprafaţa dură, musculoasă a abdomenului lui.

— Exact. Aveai intenţii bune şi atunci când te-ai decis să vizitezi souk-ul în acea zi, nu? Şi pun pariu că ai mai făcut şi alte imprudenţe în viaţa ta, Charlotte Trevarren.

Ei îi plăcu rezonanţa noului ei nume. Oftând, se ghemui mai strâns lângă Patrick.

— Câteva, recunoscu ea. Dar subiectul Bettina fusese adus în discuţie în mod indirect şi nu putu ignora vina teribilă care îi urmă.

— Pot suporta ceea ce mi s-a întâmplat mie, mărturisi ea cu o voce slabă, dar am coşmaruri în privinţa Bettinei. Ea nu voia să plece din casă, dar eu am insistat şi acum Dumnezeu ştie prin ce lucruri oribile trece.

Patrick cuprinse bărbia lui Charlotte în căuşul palmei şi îi răsuci capul ca s-o privească în ochi.

— Vorbeşti despre prietena ta? Cea cu care erai în piaţă?

Încruntarea lui făcu inima lui Charlotte să se oprească în loc. Ştia oare ceva îngrozitor despre Bettina?’ Poate că era cât pe ce să-i confirme cea mai grozavă temere a ei şi anume că biata fată sfârşise în dezmăţ şi degradare.

— Da, reuşi ea să spună, cu ochii înlăcrimaţi. Bettina Richardson o chema. Probabil că acum e sclavă pe undeva, mulţumită mie, dacă mai e în viaţă…

Patrick îi dădu o palmă uşoară peste faţă şi o sărută pe gură.

— Domnişoara Richardson nu e niciun fel de sclavă, zeiţo, cu excepţia poate a modei. Eu însumi am văzut-o şi am plătit un băiat să o ducă acasă.

— Ce?

— În acea zi eram şi eu în *souk.* Îţi aminteşti?

Aparent, răpitorii aveau nevoie doar de o femeie ca să-şi facă norma pe ziua respectivă, şi o lăsaseră pe domnişoara Richardson pe alee ţipând cât o ţineau plămânii. M-am uitat peste tot după tine, dar era prea târziu. Apoi te-ai întors în cabina mea precum o sirenă capturată. El zâmbi amintindu-şi, iar Charlotte îl lovi uşor pe spate.

Uşurarea că Bettina era nevătămată era ameţitoare. Ea stătu câteva clipe ca să rumege vestea, apoi îşi aduse aminte altceva din acea zi.

— Te însoţeai cu dansatoarea, îl acuză ea, urând ideea ca Patrick să fie cu altă femeie, chiar dacă se întâmplase înainte ca ei să devină apropiaţi.

Patrick râse.

— Însoţeam, reluă el. Da. Ai putea spune asta. Cât despre folosirea întregii mele puteri… te-ar surprinde cât de multă am. Se aplecă dezgolindu-i un sân şi îi sărută sfârcul rotund, aventurându-se periculos spre un sân deja ascuţit.

Charlotte dorea să se asigure mai întâi.

— Eşti căpitanul unui vas comercial, spuse ea. Asta înseamnă că ai câte o femeie în fiecare port? Nu voi tolera un soţ necredincios, Patrick Trevarren, şi nu-mi pasă cât de la modă este.

El o sărută din nou, foarte tandru.

— La modă?

Ea încuviinţă.

— Da. Ştii la fel de bine ca mine că bărbaţii din Statele Unite şi Europa – de peste tot – cred perfect în regula de a-şi lua o amantă…

— Tatăl tău are o amantă?

— Desigur că nu, se răsti Charlotte. Mama mea vitregă s-ar duce după el cu puşca de vânătoare. În afară de asta, este foarte fericit alături de Lydia.

— Atunci de ce toată îngrijorarea asta pentru soţii care umblă din floare în floare?

— Patrick, nu sunt aşa de naivă precum crezi. Am o educaţie bună şi am călătorit am fost aruncată într-un harem, pentru numele lui Dumnezeu. Am văzut destule în lume ca să ştiu că tatăl şi unchiul meu sunt nişte bărbaţi excepţionali, cel puţin când e vorba de a-şi păstra promisiunile în căsnicie. Se opri ca să respire… Până şi domnul Richardson se strecura afară din hotelurile din Franţa şi Spania când doamna Richardson suferea de una din groaznicele ei dureri de cap. Mai mult de o dată l-am văzut plimbându-se cu femei străine.

— Poate că doamna Richardson are prea multe de dureri de cap, sugeră Patrick sec. Povesteşte-mi despre tatăl, unchiul tău şi mama ta vitregă.

Nu mai avea niciun motiv să ţină secret numele de familie, după cum vedea Charlotte. Acum, că era soţia lui Patrick, aşa cum spusese în scrisoarea pe care Rashad o trimisese în America pentru ea, însemna să aibă încredere în el.

— Am crescut în Puget Sound, în Washington – nu-ţi mai aminteşti, dar ne-am întâlnit într-o zi în Seattle…

El o întrerupse cu un hohot de râs grav, răguşit.

— Tu erai fetişcana care s-a suit în vârful velaturii navei mele şi nu mai putea coborî.

Chiar şi atunci, după atâţia ani de zile după intimitatea cu Patrick, Charlotte roşi amintindu-şi.

— Era şi timpul să-ţi aminteşti asta, spuse ea. Acum, vrei să auzi despre familia mea sau nu?

El surâse.

— Da, zeiţă… spune-mi totul.

— Tatăl meu este Brigham Quade. Are o fabrică de cherestea şi o moară, printre altele.

Patrick oftă.

— Îl cunosc pe Brigham Quade, Charlotte… Oricine s-a aventurat o sută de mile depărtare de Seattle îl cunoaşte. Acum probabil că navighează spre Europa şi te caută până te găseşte.

— Nu, spuse Charlotte cumva cu tristeţe.

Îl iubea pe Patrick şi ştia în inima ei că *„acasă”* era lângă el, dar îi era dor de tatăl ei, de Lydia, de Millie, de micuţii ei fraţi neastâmpăraţi şi de verii ei.

— L-am scris tatălui meu că m-am măritat cu tine.

— Ce? întrebă el, înălţându-şi o sprinceană.

— Nu-mi puteam lăsa familia să sufere, Patrick, aşa că le-am spus că sunt fericită. Tata va ţipa şi va înjura când va citi scrisoarea, dar apoi Lydia îl va calma şi el va accepta ceea ce s-a întâmplat. Nu e mai bine decât să le fi spus că sunt sclavă?

Cum el nu-i dădu niciun răspuns, ea continuă:

— În afară de asta ceea ce am spus este adevărat – acum. M-am căsătorit cu tine şi de două săptămâni sunt fericită. Şi să nu crezi că pot fi distrasă aşa de uşor vreau să ştiu dacă ai de gând să-ţi păstrezi promisiunile de la căsătorie sau nu.

— N-am făcut nicio promisiune, îţi aminteşti? spuse el, dar ochii îi zâmbeau. Ceremonia noastră nu a fost exact una tradiţională, evident. Oricum, de vreme ce pentru tine este important, îţi voi face o promisiune acum. Pentru cât timp vom fi împreună, îţi voi fi credincios.

— Ar fi bine să nu te prind cu altcineva, îl ameninţă Charlotte. O supăraseră cuvintele „*pentru cât timp vom fi împreună”,* dar hotărî să ia mai târziu în discuţie implicaţiile remarcii, când mintea îi va fi din nou limpede.

Patrick râse.

— Bine.

Se mişcă să o sărute, dar ea îl opri punându-şi degetele între gura lui şi a ei.

— Ce este?

— Nu mi-ai povestit despre familia ta.

El se încruntă şi ridică un umăr.

— Sunt singurul fiu al unui om înstărit pe care îl detest profund şi se pare că sentimentul este reciproc. M-a trimis la şcoală în Anglia după ce mama a murit şi, când am absolvit, am intrat ucenic la unchiul meu, care a fost căpitanul lui *Enchantress* până acum trei ani când a murit.

Charlotte îşi mişcă mâna în cerc pe abdomenul lui Patrick intenţionând să-l consoleze, dar curând descoperi că făcuse altceva în schimb.

— Ce viaţă singuratică trebuie să fi avut.

Uşor, el o dezveli, astfel că sânii lui Charlotte se ofereau goi luminii lunii şi lui.

— Am tot ceea ce-mi doresc. O navă frumoasă, o casă asemeni paradisului, că probabil şi Adam şi

Eva n-ar fi observat diferenţa, mai mulţi bani decât ar avea nevoie un om – iar acum o nevastă dulce şi focoasă care să-mi încălzească patul. Îi luă în gură unul dintre sâni şi îl supse.

— V… vrei un fiu?

Patrick o mozoli atent înainte să-şi ridice capul de la sânul el. Ochii lui violeţi păreau negri şi sobri în întuneric.

— Mai mulţi, replică el. Şi fiice.

Acum se întinse între picioarele ei şi o pătrunse doar doi-trei centimetri, ca să o necăjească, i Oricum, tonul lui părea serios.

— O să-mi faci un copil, Charlotte?

Ea era deja înfierbântată de dorinţă, deşi nu o provocase aproape deloc.

— D… da, oh, da…

— Oh, da, că mai vrei, sau o, da, îţi voi purta copiii? întrebă Patrick, lovind-o uşor încă o dată. Vocea îi era plină de răutate.

Charlotte îşi arcui spatele brusc şi îl chemă, detectându-se cu modul lui de a mormăi drept răspuns şi îi oferi o posibilă luptă pentru păstrarea controlului.

— Ambele, replică ea, apucându-l de fese şi ţinându-i prizonier înăuntrul ei timp de câteva clipe lungi.

— Vreau să mă ai şi să înceapă să crească în mine un copil chiar în noaptea asta.

Patrick gemu din nou şi începu să-şi legene şoldurile, iar Charlotte nu mai spuse nimic. Plăcerea o năpădi năprasnic ca focul.

Capitolul 7

Chiar înainte de venirea zorilor, Patrick îşi trezi mireasa şi apoi o porni spre uşă, ca să cheme un servitor. Adormită, Charlotte se îmbăie în piscina cu olane şi îşi îmbrăcă din nou rochia albă.

— Mă trimiţi înapoi în harem? îl întrebă ea pe Patrick, confuză şi un pic alarmată, când se întoarse în dormitor şi-l găsi pe Rashad aşteptând răbdător lângă uşă, cu braţele încrucişate.

Comportamentul lui Patrick era împăciuitor, dar cuvintele lui nu o liniştiră pe Charlotte.

— Doar pentru puţin timp, spuse el. Eu şi Khalif avem de discutat afaceri.

Ajungând în *hamam,* locul central de adunare din harem, Charlotte o întâlni pe Alev. Cealaltă femeie o luă de braţ şi o grăbi spre curtea îngrădită, într-o manieră fermă..»

— Ţi-ai petrecut noaptea cu Khalif? o întrebă ea.

Lui Charlotte nu-i plăcu tonul lui Alev sau implicaţia întrebării ei.

— Nu, replică ea scurt, smucindu-şi cotul din strânsoarea lui Alev. Am fost cu soţul meu.

Alev îşi arcui o sprânceană într-o întrebare tacită.

— Patrick Trevarren, îi explică Charlotte, oarecum îngâmfată. Khalif ne-a căsătorit noaptea trecută în apartamentele lui.

Uşurarea lui Alev era aparentă şi în ochi îi strălucea altceva. Un fel de scepticism amuzat.

— Şi soţul tău te-a trimis deja înapoi la noi?

Faţa lui Charlotte se încinse şi îşi îngustă ochii.

— Patrick are de discutat afaceri cu sultanul, spuse ea. Când va termina, sunt sigură că soţul

meu va trimite după mine şi vom pleca.

Apucând din nou braţul lui Charlotte, Alev se aşează pe bancă sub ulm şi îşi trase tovarăşa după ea.

— Căsătoria asta a fost o ceremonie creştină sau Khalif a murmurat pur şi simplu nişte cuvinte şi v-a declarat soţ şi soţie?

Charlotte înghiţi în sec.

Căsătoria nu fusese făcută de un preot sau un diacon, sau măcar de un judecător de pace, ceea ce ar putea însemna că mariajul este valabil doar pe teritoriul Rizului. Era posibil ca şi improvizaţia să fi fost doar un truc, pus la cale de doi bărbaţi, desemnat să o arunce pe Charlotte în patul lui Patrick.

— Ei? insistă Alev, când Charlotte rămase tăcută.

— Însuşi Khalif ne-a căsătorit, spuse ea nenorocită. Nu-şi putea pronunţa suspiciunile şi probabil că situaţia era deja evidentă pentru Alev.

Alev încuviinţă, cu sprâncenele unite meditativ.

— Atunci tu şi căpitanul sunteţi uniţi pentru totdeauna în faţa lui Allah, spuse ea. Până când, desigur, soţul tău decide că vrea să divorţeze.

Charlotte încă era şocată de concluziile precedente.

— Să divorţeze de mine?

— Dacă îl nemulţumeşti pe corsarul tău, Charlotte, zise Alev plină de importanţă, tot ceea ce trebuie să facă e să-şi împreuneze mâinile şi să spună „*Divorţez de tine*” de trei ori.

— E oribil!

— După legile noastre, continuă Alev,

despărţirea în felul acesta este acceptată în totalitate. Şi asta nu e tot

— Un bărbat poate avea patru neveste cel mult şi toate concubinele pe care le doreşte.

Charlotte se ridică, apoi se aşează la loc, disperată. I se dăruise lui Patrick cu toată inima, crezându-se soţia lui. Treburile păruseră aşa de simple când se culcase cu el pe sofaua lui şi în baie, în curtea mică, din afară dormitorului lui Patrick. Acum Charlotte era zguduită.

— Eu şi cu Patrick suntem americani, zise ea, vocea exprimându-i nesiguranţă. Legile islamice nu ni se aplică şi nouă.

— Ba da, atunci când trăiţi într-o ţară islamică, spuse Alev fără ranchiună. Şi Trevarren te-a trimis înapoi în harem, nu? În afară de asta, ar însemna că mariajul nu a fost legal.

Nefericirea lui Charlotte se intensifică. Se ridică şi începu să mărşăluiască înainte şi înapoi, în faţa băncii.

— Vrei să spui că m-a minţit? întrebă ea, vorbind mai mult cu sine decât cu Alev.

— N-ar fi pentru prima dată când un bărbat minte ca să-şi aducă o femeie în pat, nu?

Charlotte se opri şi privi în jos spre Alev, care încă stătea confortabil pe bancă, cu faţa şi trupul umbrite de numeroasele frunze ale ulmului.

— De ce încerci să mă necăjeşti? Ce ţi-am făcut?

— N-am vrut să fiu rea, spuse ea. Nu pari să înţelegi că aici lucrurile sunt foarte diferite şi că încercam doar să te avertizez în privinţa speranţelor pe care le ai şi care te-ar putea

conduce la dezamăgire.

Cu aceasta, cealaltă femeie dispăru în serai şi Charlotte se mai uită o dată speculativ printre frunzele ulmului. Oare Patrick doar o folosise? Intenţiona să o abandoneze din nou în harem, acum, că îşi făcuse plăcerile cu ea?

Trebuia să afle.

Charlotte întinse mâna spre scoarţa dură a ulmului. Ultima dată când încercase să evadeze, aproape că pierise în deşert şi, cu siguranţă, nu dorea să mai treacă din nou prin asta. Nu, dacă într-adevăr Patrick o decepţionase, va afla înainte de plecarea lui şi va găsi un mod de a se strecura la bordul lui *Enchantress.*

Charlotte se simţea mai bine întotdeauna având un plan, oricât de ciudat părea. Stătu câteva clipe ca să se calmeze, apoi se întoarse în harem.

După-amiaza, celelalte femei se întinseseră pe sofalele lor să doarmă, dar Charlotte era mult prea agitată ca să stea liniştită, inima îi răsuflă uşurată când Rashad îi aruncă o privire şi o chemă la el cu un gest.

Cu o supunere neobişnuită, ea zori să-l întâlnească pe eunuc în prag.

— Soţul tău vrea să-l urmezi în camera lui, spuse Rashad.

Inima lui Charlotte tresări apoi bătu puternic, ca o pasăre fâlfâind din aripi pe după gratiile unei cuşti. Era plină de bucurie şi în egală măsură de resentimentul că Patrick avea puterea de a o trata ca pe o sclavă.

Când ajunseră, uşa era deschisă. Rashad îi făcu

semn lui Charlotte să treacă peste prag şi când ea intră, el se retrase.

Charlotte fierbea, deşi reuşi să-i zâmbească dulce.

— Bună, domnule Trevarren, spuse ea. Patrick tocmai băgase o felie roşie de banană şi de grapefruit în gură, mestecă şi înghiţi înainte de a-i răspunde.

— „Domnule Trevarren”, îmi place asta. Sună demodat şi înşelător de supus.

Stomacul lui Charlotte păru să tresară.

— Dacă vrei supunere, ţi-aş sugera să-ţi cumperi o maimuţică din *souk* şi s-o dresezi să danseze pe picioarele dinapoi oricând pocneşti din degete, spuse ea. Emoţiile încă o stăpâneau, o altă parte a ei dorea să se arunce în braţele lui Patrick, în timp ce alta l-ar fi tras de urechi.

El râse şi îşi încrucişă braţele.

— Ori eşti foarte curajoasă, ori eşti foarte proastă, dragostea mea. Încă nu m-am dumirit.

Ea respiră adânc şi rămase aşa timp de o clipă, dar nu-şi putea ascunde marea îngrijorare.

— Una dintre femeile din harem mi-a spus că poţi divorţa de mine dacă baţi din palme de trei ori. Aşa este?

Ochii violeţi ai lui Patrick străluciră de voioşie.

— Absolut, replică el.

Furia tacită înflăcără faţa lui Charlotte.

— A mai spus, de asemenea, că poţi avea patru neveste, dacă doreşti, şi toate concubinele pe care le vrei, se aventură ea, luptându-se să-şi păstreze tonul vocii egal.

El încuviinţă.

— Aici, în Riz, îmi pot lua mai mult de o soţie, dacă vreau, deşi unirea nu va fi recunoscută în afara ţărilor arabe, desigur. Cât despre concubine, nu există limite, aici sau în lumea creştină. Gura i se ridică imperceptibil la unul dintre colţuri oprindu-se să o studieze pe Charlotte.

— Vino aici.

Ea dorea să-i reziste, dar nu reuşi. Se mişcă spre el, strecurându-i-se în braţe.

— N-o să fiu concubina ta, zise ea bravând.

Patrick îi trase o parte a rochiei dezvelindu-i umărul şi sfârcul rotund al sânului.

— O să fii tot ceea ce-ţi spun eu, Charlotte, spuse el răguşit. Şi o ştim amândoi.

El o sărută şi, deşi Charlotte se zbătu să-şi adune o undă de răzvrătire a sufletului ei neliniştit, se pomeni că se predă. Patrick o dezbrăcă, îi atinse şi îi admiră pe îndelete trupul extrem de vulnerabil, iar în cele din urmă o aranja pe sofaua de catifea ca pe o torţă.

După aceasta, o excită fără milă, cu mâinile, cu gura, şi, în cele din urmă, din fericire, cu penisul., Charlotte era terminată pe de-a-ntregul când el o lăsă să se odihnească, căzută pe pieptul lui într-o satisfacţie uluitoare. Patrick îşi răsfiră degetele lungi, bronzate, prin părul ei încâlcit în timp ce cu cealaltă mână îi dădu o palmă de stăpân peste fund. Charlotte şi-ar fi dat sufletul să-şi audă soţul spunându-i că o iubeşte, dar nu aveau să urmeze asemenea cuvinte tandre.

— O să plecăm cu fluxul de dimineaţă, spuse ei

în schimb.

Folosindu-şi frântura de putere care-i mai rămăsese, Charlotte îşi înălţă capul ca să privească în ochii albastru-închis ai lui Patrick.

— V… vreau să merg cu tine.

El o atinse pe vârful nasului cu degetul şi o privi indulgent.

— Deja ţi-am spus, doamnă Trevarren… mergi oriunde merg şi eu. Nu ai încredere în mine?

Ea îşi regăsi ceva din vechea stare de spirit.

— Bineînţeles că nu te cred, spuse ea, atingându-i buza de jos uşor. De ce naiba te-aş crede când aş putea fi prima din cele patru soţii ale tale sau n-aş putea fi deloc?

— Deloc? Se încruntă Patrick. Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Căsătoria noastră nu ar fi legală nicăieri, decât aici, zise Charlotte. Vocea îi suna bravă şi chiar sfidătoare, dar era la limita izbucnirii în lacrimi. Şi chiar şi în Riz, tot ceea ce trebuie să faci ca să scapi de mine este să baţi din palme şi să spui câteva cuvinte.

Patrick se înălţă ca să o sărute uşor pe gură.

— Cred că va trebui să te porţi ca lumea, atunci, spuse el.

Nu acesta era răspunsul pe care Charlotte spera să-l primească.

— Tata n-o să aprecieze asta deloc, îl ameninţă ea. Când tata şi unchiul Devon vor afla cât de ruşinos te-ai folosit de mine, o să-ţi taie degetele de la mâini şi de la picioare şi-or să ţi le bage pe gât.

El se strâmbă, dar în bătaie de joc.

— Asemenea ameninţări, doamnă Trevarren. Sunt îngrozit.

— Dacă ai fi cu capul pe umeri, domnule Trevarren, te-ai teme pentru viaţa dumitale. Cu Brigham Quade nu este de glumă.

Lui Patrick îi sclipi un zâmbet în privire, deşi gura îi era sobră.

— Atunci ar fi o idee bună să mă joc cu tine, zeiţă, şi nu cu ilustrul tău tată. Se rostogoli astfel încât Charlotte veni sub el pe sofaua de catifea, privindu-l cu o iritare amestecată cu dorinţă. Desfă-ţi picioarele, nevastă, spuse el. Te vreau. Acum.

Mai târziu, Charlotte ţipă, cu trupul încovoiat de disperate convulsii de plăcere, în timp ce Patrick se lăfăia în dezlănţuirea ei, şi în acelaşi timp, o îmblânzea.

N-o mai trimisese înapoi, nici în acea după-amiază, nici noaptea. Se îmbăiaseră împreună, mâncaseră şi făcuseră dragoste de atâtea ori, că Charlotte pierduse numărul.

În zori, după ce-şi luară rămas-bun şi de la Rashad şi de la Khalif personal, Charlotte se îmbarcă pe *Enchantress* împreună cu soţul ei. Purta o rochie galben-aprins trimisă de Alev şi stătea pe punte privind cum măreţul palat alb dispărea în depărtarea albastră.

— Du-te în cabina mea, îi ordonă Patrick în treacăt, ocupat cu treburile navei. Nu vreau să stai în soare.

Charlotte se supuse, neavând încotro. Fu

escortată în camera căpitanului de către domnul Cochran care îi promise să-i aducă ceai şi fructe imediat ce o pornea pe drumul cel bun.

Plictisită, Charlotte citi titlurile tuturor cărţilor lui Patrick în timp ce aştepta, apoi apelă la jurnalul de bord. Când activitatea aceasta începu să devină neinteresantă, ea deschise sertarul de sus al biroului său.

Înăuntru, împins discret într-un colţ, găsi un pacheţel mic de scrisori, legat cu o fundă. Hârtia era un fel de pergament gros, bleu, şi emana un miros de gardenie.

Charlotte ştia mai bine ce putea fi şi fără să-şi bage nasul, dar se simţea plictisită şi uşor revoltată, iar acum o împunsătură certă de gelozie se adăugă acestui amestec de sentimente. Numele Pilar Querida era scris îngrijit în colţul din stânga sus al fiecărui plic, împreună cu adresa unei străzi şi numele unui orăşel de pe coasta de sud a Spaniei. Costa del Cielo.

De-abia pusese pachetul înapoi în birou şi încuie sertarul că Patrick intră în cabină. Se opri chiar în prag, privind-o pe Charlotte într-un mod straniu, de parcă o suspecta de vreo acţiune dubioasă, dar nu avea rost să-şi spună opinia.

Ea nu îl întrebă cine era Pilar Querida, fiindcă uşorul iz de parfum ce străbătea din scrisori îi răspunsese deja la această întrebare. Descoperirea o lăsase pe Charlotte ca pironită locului.

Ducându-şi mâinile la spate ca să se apuce de marginea biroului lui Patrick întrebă:

— Unde mergem acum?

Patrick traversă camera spre pat, se aşeză pe marginea lui cu un oftat tipic masculin şi îşi scoase o cizmă, apoi cealaltă.

— Spania, răspunse el, căzând pe spate şi nedând vreun semn că ar dori ca Charlotte să i se alăture.

Ea se afundă în fotoliul de la pupitru, cu degetele împreunate în poală.

— Eşti bolnav? întrebă ea, fiindcă toate celelalte întrebări care îi veneau în minte erau provocatoare şi puteau declanşa o ceartă.

Soţul ei oftă din nou, la fel de adânc ca şi înainte.

— Sunt doar extenuat. Nu cred că am dormit mai mult de două ore la rând de când ne-am căsătorit.

Charlotte roşi, iar când Patrick căscă, căscă şi ea. Aşteptă până când respiraţia îi deveni profundă, apoi se descălţă de papuci şi se întinse în pat lângă el. Nici nu închise bine ochii, că dulcea ameţeală întunecoasă a somnului o cuprinse.

— Cât mai avem până în Spania? întrebă Charlotte câteva ore mai târziu în timp ce ea şi Patrick stăteau uitându-se afară la marea întunecată şi la cerul plin de stele.

Patrick se sprijinea de balustradă şi părea să fie susţinut cumva de apele liniştite şi de scârţâielile podelei de cherestea ale navei.

— Ei, vom fi acolo mâine, dacă vântul e prielnic, răspunse el cumva amuzat.

Charlotte se îngrijorase în privinţa lui Pilar, temându-se că femeia ar putea deţine un loc de nezdruncinat în inima lui Patrick, dar acum, pentru prima dată, admisese că avea şi alte amante.

Marea era una, iar *Enchantress* cea de-a doua. Probabil că nu va iubi niciodată o femeie cu asemenea veneraţie.

Se simţi învăluită de o tristeţe ciudată şi dulce în timp ce-l luă de braţ.

— Şi după Spania unde mergem?

El întoarse capul, privind-o cu acei ochi întrebători.

— Unde ai vrea să mergi, Charlotte?

Ea îşi sprijini obrazul de braţul său musculos timp de o clipă, reflectând asupra întrebării. Acum începea să înţeleagă cât de tare putea ţine o femeie puternică la un bărbat la fel de puternic. O asemenea dragoste era un lucru elementar, deasupra definiţiilor vesele şi chiar a poeziei; îţi putea lua o întreagă viaţă ca să o cuprinzi cu totul. Sau o eternitate.

În cele din urmă, ea repetă încet.

— Unde mi-ar plăcea să merg? Charlotte se opri din nou, ’ privind multitudinea de stele argintii reflectate în apă. Oriunde mă duce vântul.

Îndrăzneaţă cum era, nu-i putea dezvălui purul adevăr şi să-i spună: „*Oriunde eşti tu, Patrick. Acolo aş vrea să fiu.”*

El ar putea râde de ea fiindcă se gândeşte la mariajul lor ca la ceva mai mult decât un joc.

Patrick o privi pe Charlotte în tăcere timp îndelungat, ochii lui reflectând lumina stelelor şi secretele adânci, primare, ale oceanului însuşi.

— Am treburi în Spania, spuse el după mult timp, pe un ton aspru. După ce termin cu asta o să navigăm spre insulă – avem de încărcat marfă

acolo şi când
Enchantress va fi gata din nou, plecăm spre Seattle.

Charlotte strânse puternic balustrada navei. Dorea cu disperare să fie iar împreună cu membrii familiei ei, dar se temea că Patrick dorea să o lase în statul Washington, ca să plece la drum fără ea.

Întrebă pe nerăsuflate, sperând să fie o tactică bună:

— Insula?

Patrick îşi dezveli dinţii într-un surâs spontan.

— Cred că am mai menţionat locul de două-trei ori – este în sudul Pacificului. Cultiv trestie de zahăr acolo, dar în mare parte, Insula Ascunsă este un loc în care meditez şi mă reculeg.

Charlotte fu încântată şi distrasă, cel puţin pentru moment de la grijile ei.

— Insula Ascunsă, repetă ea visătoare, imaginându-şi palmieri şi lagune albastre, orhidee sălbatice, minunat colorate.

Deasupra lor, catargul scârţâia în briza uşoară şi marinarii se strigau unii pe alţii de ici, de colo. Patrick era tăcut, iar Charlotte plină de dor pentru un loc pe care nu-l văzuse niciodată.

Stătură pe punte ceva mai mult timp, apoi ea coborî în cabina lui Patrick, unde o aştepta o cadă plină cu apă caldă.

Charlotte era încântată.

— O cadă.

Patrick o privi pieziş, în timp ce închise şi încuie uşa.

— Da, doamnă Trevarren. Şi e a mea, aşa că nu

te gândi să mi-o iei înainte.

Ea se îmbufnă şi se aşeză pe marginea patului cu braţele încrucişate.

— Trebuie să spun că nu eşti foarte manierat.

Soţul ei îşi trase tricoul peste cap, dezvăluind un piept şi un spate foarte bine dezvoltate.

— Nu pretind că sunt manierat, spuse el. Îmi plac tabieturile şi plăcerile mele şi am fost deschis în privinţa asta. Charlotte roşi şi îşi feri ochii timp de o clipă. Când se uită din nou – încercase să reziste, dar eşuase lamentabil – văzu că Patrick îşi aruncase deoparte cizmele şi tocmai îşi scotea pantalonii.

— Preoţii ţin predici despre oameni ca tine, observă ea. Pentru că tu nu eşti altceva decât unealta diavolului.

Patrick intră în cada mare, de cupru, oftă într-o manieră hedonistă şi se cufundă în apă.

— Deci asculţi ce se spune la biserică, nu? întrebă el, lăsându-se pe spate şi împreunându-şi mâinile la ceafă. E uimitor. M-ai uimit la fel ca şi profunzimea primei note de la imnul de deschidere al ultimului cuvânt de la binecuvântare.

Charlotte dorea cu înfocare să simtă pe piele căldura apei, dar se simţea şi insultată vag.

— Nu sunt o zvăpăiată, aşa cum pari să crezi, domnule Trevarren, spuse ea oarecum dur, luptându-se în acelaşi timp cu dorinţa de a se dezbrăca şi a i se alătura soţului ei în braţe. Mai mult, eram atentă în biserică. Lydia, mama mea vitregă, era foarte severă în ceea ce priveşte educaţia religioasă. Spunea că oamenii au nevoie

de comuniune şi de ritual ca să-şi păstreze mintea sănătoasă.

El se întinse după o bucată de săpun cu nonşalanţă, de parcă era normal să discute aşa ceva gol-goluţ, într-o cabină cu un bec luminând slab, dominată de un pat mototolit.

— Da, răspunse Charlotte, deşi trebuie să recunosc că împărtăşesc îndoielile tatălui meu în ceea ce priveşte religia organizată. Prea mulţi oameni caută scuze ca să lase pe altcineva să gândească pentru ei – ca pastorul, de exemplu, sau ca diaconul.

Patrick săpuni buretele meditativ.

— Nu oricine este conducător, Charlotte. O mulţime de oameni au nevoie de cineva după care să se ia şi pe care să-l urmeze, şi nu e nimic rău în asta. Vrei să mă speli pe spate, te rog?

— Nu, reuşi ea să spună în final.

El se încruntă.

— De ce nu?

— Fiindcă sunt supărată pe tine, de asta. Întâi cineva mă scoate dintr-un sac la picioarele tale, ca pe unul dintre pisoii nedoriţi şi tu începi imediat să-mi dai ordine. Apoi mă laşi într-un harem, iar după aceea îmi oferi o alegere între mariaj şi bătaie. Acum nici măcar nu ai bunul-simţ de a mă lăsa să fac baie prima.

Patrick îşi săpunea pieptul metodic, făcând ca părul negru să-i stea pe piele cârlionţat ca şi chiciura pe o fereastră.

— Eşti bine venită să mi te alături, o informă el după ce se gândi îndelung.

„Este aşa de arogant”, se gândi Charlotte înfuriată. Nu numai că Patrick îi luase în consideraţie plângerile referitoare la comportamentul lui cu o simplă ridicare din umeri, dar acum părea să creadă că ea ar trebui să fie onorată că împarte cada cu el.

— Mulţumesc frumos, replică ea cu o dulceaţă acidă… eşti extrem de generos, domnule.

Patrick râse şi ieşi din cada de cupru la fel de brusc şi de lin ca un delfin care brăzdează suprafaţa mării. Apucă braţul lui Charlotte în timp ce ea era încă uluită şi o trase în apă cu tot cu rochie şi papuci.

Ţesătura de borangic a rochiei ei deveni transparentă şi i se lipi de rotunjimi. Ea se luptă din răsputeri şi umplu de apă podeaua cabinei, dar Patrick o reţinu cu uşurinţă sprijinită cu spatele de pieptul lui.

— Ai vrut o baie, Charlotte, motivă el apropiindu-şi buzele de urechea ei. Acum o să faci una.

Ea îl lovi şi se răsuci.

— Dă-mi drumul să plec imediat.

Patrick oftă, dar nu-şi slăbi strânsoarea.

— Nu poţi fi mulţumită, spuse el cu o resemnare filosofică. Trebuie să facem ceva în privinţa încăpăţânării tale, şi a temperamentului tău de-a dreptul arţăgos, doamnă Trevarren.

Charlotte se calmă, dar respiră puternic de mai multe ori şi numără în gând până la douăzeci şi şapte. Părul i se desfăcuse din agrafe şi-i atârna pe sâni şi pe umeri în şuviţe şiroind de apă, iar rochia, singurul veşmânt al ei, era aproape terminată.

— Ăsta e un comportament nedemn, Patrick. Dă-mi drumul imediat.

În schimb, el o răsuci cu faţa la el şi îi admiră sânii neruşinaţi, care se vedeau complet prin ţesătura subţire.

— Desigur, draga mea, cum spui tu. Trebuie doar să-mi speli spatele, aşa cum ar fi de aşteptat de la o soţie bună şi apoi poţi face tot ceea ce doreşti.

Charlotte începu să numere încă o dată, fără zgomot, dar mimând numerele cu buzele.

Patrick râse.

— Pe Dumnezeu, trebuie să fii cea mai încăpăţânată femeie creată vreodată. Va fi un chin să te îmblânzesc.

Charlotte ştia că ochii ei aruncau scântei. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi scuipat pe Patrick în faţă, dar nici măcar ea nu era aşa de curajoasă.

— O să vezi tu pe toţi dracii, şuieră ea.

El o aduse mai aproape, o ridică un pic din apă şi apucă uşor cu dinţii un sân care se vedea complet.

— Nu, Charlotte, o contrazise el după ce o supusese unui chin dulce timp de câteva clipe, dar o să te văd pe tine dansând sub mine, în patul meu chiar în noaptea asta. Şi muzica o vor face propriile-ţi ţipete de plăcere.

Ea tremură, îngrozită de forţa pe care acest bărbat o avea asupra ei, furioasă, la fel de neajutorată împotriva ei ca împotriva unui cutremur sau a unei vijelii.

— Patrick, şopti ea, iubindu-l şi urmându-l în acelaşi timp.

El o dezbrăcă tandru pe Charlotte de hainele ude

şi le azvârli deoparte.

Patrick o aşează pe Charlotte călare peste coapsele lui şi curând apa începu să plescăie ritmic peste marginile căzii pe când ea îl călărea.

— Bine, îi răspunse cu o supunere neaşteptată şi Patrick simţi un fior undeva în adâncul inimii lui. Era pur şi simplu remarcabil, se gândea el în timp ce-şi scotea pistolul dintr-un sertar al pupitrului,

Charlotte dormea adânc lângă Patrick, iar el nu dorea ca ea să se trezească la sunetul insistent al clopoţelului de alarmă de pe puntea principală. Se întinse să-şi ia hainele, găsi că erau pătrunse de apa din cadă, şi înjură în timp ce se apucă să-şi caute în cufăr nişte pantaloni uscaţi şi o cămaşă curată.

— Patrick? murmură Charlotte. Ne scufundăm?

— Nu, zeiţă, răspunse el. Dormi în continuare.

Ea oftă.

Cum o obrăznicătură cu ochi de culoarea ambrei ca Charlotte îţi putea complica o viaţă altcum banală.

Repede, mai mult din instinct, Patrick încărcă arma, apoi traversă cabina întunecată şi ieşi. Nu trecură mai mult de câteva minute până ajunse la timonier.

— Ce este? îl întrebă pe Cochran, care era pază de noapte.

— Se apropie o navă, domnule, la tribord. Se mişcă repede şi nu cred să treacă pe lângă noi doar ca să ne salute prietenos.

Noaptea era argintată de lumina stelelor şi a lunii, iar Patrick smulse binoclul din mâna lui

Cochran şi îl duse la ochi.

Cu siguranţă, o altă navă se îndrepta spre ei. Patrick nu-i putu desluşi culorile sau emblema.

— Spune-i idiotului ăluia să înceteze să mai sune clopoţelul înainte să i-l bag pe gât, murmură el, încă studiind intrusul.

— Da, domnule, răspunse Cochran şi îndeplini ordinul imediat. Instinctele ascuţite ale lui Patrick îi spuneau că vizitatorii nu erau tocmai prietenoşi. În alte circumstanţe, lui i-ar fi surâs provocarea unei lupte, dar Charlotte se afla sub punte, încinsă şi iubită bine în patul lui, şi acest lucru punea situaţia într-o lumină diferită. Odată cu soţia căpătase şi o slăbiciune, iar acum se simţea mai vulnerabil ca oricând.

Văzu licărirea unui tun, iar echipajul său experimentat dădu fuga la posturile de luptă.

Enchantress deschisese focul asupra inamicului său şi aerul sărat fu îmbâcsit deodată cu miros de praf de puşcă şi fum.

Carcasa navei fu lovită de o ghiulea şi se cutremură sub impact, dar podeaua ei de stejar masiv din bătrânele păduri ale Noii Anglii se ţinu bine. Patrick îi simţi duritatea prin tălpile picioarelor, fiindcă vasul era parte din trupul lui, la fel ca şi stomacul sau sufletul. Ea îşi avea viaţa şi pulsul ei.

Tunurile ambelor nave tăcură, dar numai fiindcă intrusul se apropiase alene. În timp ce piraţii treceau peste balustrade din cealaltă navă, Patrick se concentră asupra apărării doamnelor sale – a lui Charlotte, soţia cu care nu intenţionase să se

căsătorească, şi a înseşi navei *Enchantress,* amanta sa iubită şi credincioasă.

Capitolul 8

Sunetele bătăliei aprige erau inconfundabile chiar şi pentru Charlotte, cu lipsa ei de experienţă. Sări din pat, tremurând, şi scrută camera mică după ceva de îmbrăcat. Rochia ei, singurul veşmânt pe care îl avea, era udă şi nu avea ce face altceva decât să apeleze la hainele lui Patrick.

Găsi nişte pantaloni gri din piele de ied în cufărul de la piciorul patului său, împreună cu o cămaşă dintr-o ţesătură foarte fină. Pantalonii erau prea largi în talie şi prea strâmţi peste coapse, dar Charlotte nu mai pierdu vremea făcându-şi griji în privinţa înfăţişării. Ar putea fi solicitată şi se apere în orice moment.

După mai multe căutări, găsi în cele din urmă un pumnal mic printre lucrurile lui Patrick. Nesigură că va fi în stare să mânuiască lama împotriva altei fiinţe umane, Charlotte îl luă cu ea când părăsi cabina.

Larma bătăliei era asurzitoare când ea se strecură cu precauţie pe puntea principală; fumul venea în valuri-valuri peste tot, ca o ceaţă gri-albăstruie, îngreunând respiraţia. Peste tot prin jurul ei, trupuri de bărbaţi se încleştau în lupta corp la corp.

Charlotte înşfăcă mânerul pumnalului în mâinile-i alunecoase şi se ghemui în spatele unei lăzi imense ca să estimeze situaţia. Încă o navă plutea alături de *Enchantress* şi nu-ţi trebuia cine ştie ce

geniu ca să-ţi dai seama că atacatorii erau piraţi.

Închizând ochii pentru o clipă, Charlotte înghiţi în sec şi, încă o dată, se blestemă pentru faptul că-şi dorea mereu să trăiască aventuri.

Un trup masiv, familiar, se rostogoli pe spate peste ladă. Patrick îngenunche şi îl pocni pe pirat puternic în piept, lăsându-l lat.

— Ce dracu' faci aici? zbieră Patrick fără să se uite măcar! A Charlotte. Găseşte un loc unde să te ascunzi şi stai acolo până când îţi spun eu.

Cu aceasta, sări iar în toiul luptei şi Charlotte continuă să se mire cum de ştiuse el că era ghemuită în spatele lăzii. Privi grijulie în jurul ei, apoi se năpusti spre uşa care conducea pe puntea inferioară.

De-abia păşi pe prima treaptă, când simţi nişte braţe ca de fier strângând-o din spate. Un fior de groază pură o trecu din cap până-n picioare pietrificând-o pentru o clipă, dar apoi o parte mai profundă, mai primitivă a minţit ei se trezi. Se luptă ca o tigroaică, aruncând pumnalul cu sălbăticie în spatele ei, spre pieptul asaltatorului ei.

Un urlet de durere furioasă îi prevesti eliberarea; Charlotte nu se opri să se uite înapoi, ci coborî în grabă micul şir de trepte şi zbură peste scara de tambuchi.

Deschise uşa de la magazia unde intenţiona să se ascundă până când va fi salvată sau ucisă, când o mână păroasă trecu peste capul ei ca să o închidă la loc.

Ea se răsuci, cu spatele la capacul din lemn dur de stejar şi se pomeni faţă în faţă cu un pirat care

o privea lacom. Mirosul lui, adăugat fricii teribile pe care o simţea, îi făcu stomacul ghem.

— Bagă-te în ascunzătoarea mea ca o căprioară, vrei? spuse el aspru, dovedindu-se a fi un englez de cea mai joasă speţă. Îşi înfipse mâna în claia ei de păr, trântindu-i tare ceafa de canatul uşii.

— O să plăteşti pentru asta, domniţă, şi preţul va fi unul gras.

Charlotte se mişcă să-l îngenuncheze, dar văzu că o atacă şi se dădu în lături ca să-l evite. Nu avea de ales decât să folosească pumnalul şi aşa făcu, pretinzând că piratul era un pui fript şi ţintind spre piept.

Lama ricoşă, dar nu înainte să sfâşie cămaşa murdară a omului şi carnea de sub ea. Scoase încă un ţipăt de animal furios şi sări din nou la ea, dar în acea clipă, mulţumită Domnului, fu îndepărtat.

Patrick îl trimise cu capul de-a dreptul în zid şi nenorocitul nechibzuit căzu la podea, inconştient.

— La dracu', Charlotte, izbucni Patrick, aplecându-se să-l apuce pe pirat de guler şi să-l tragă spre trepte, nu am timp să fac pe sora medicală cu o femeie fără minte. Fă cum ţi-am spus!

— Am încercat! Nu se putu abţine Charlotte să nu-i spună înainte să între în magazie şi să încuie uşa după ea.

Locul era întunecos, iar aerul cald şi închis. Rămase liniştită pentru încă puţin timp, luptându-se să-şi calmeze nervii şi, când ochii i se obişnuiră cu totala absenţă a luminii, se trase lângă o ladă înaltă.

Ţipete înfundate şi împuşcături se auzeau pe puntea de deasupra ei, iar Charlotte începu să tremure acum, că avea timp să-şi treacă situaţia în revistă. Când auzi bufnitura puternică a unui trup în uşa magaziei inima începu să-i bată aşa de tare, încât aproape că o lăsă fără respiraţie. Înălţă capacul unuia dintre butoiaşe şi se strecură în el, strănutând în timp ce un nor de făină se ridică de jur împrejurul ei.

Aşezându-se pe vine, încercă să fie mulţumită de faptul că butoiul era gol pe jumătate şi în acelaşi timp se ruga ca ascunzătoarea ei să nu fie marcată de un cerc de alb. Intervalul care a urmat a fost ceva de genul *Infernului* lui Dante mai mult decât o dată uşa magaziei scârţâi din balamale, aşa lovită cum era de afară. Bătălia, restrânsă înainte doar pe putea superioară, se întindea acum şi în cele mai neştiute colţuri ale navei. Bravada lui Charlotte pierise. Mânerul pumnalului îi era lipit lateral de mână, de vreme ce transpirase şi pe obraji i se formară pete de pastă când dădu frâu liber lacrimilor. Dacă asediul piraţilor se încununa de succes, atunci rezultatele ar fi prea groaznice.

Aşteptă, prea înspăimântată ca să se roage.

Trecuse cel puţin o oră, după socotelile ei febrile, când auzi un ciocănit asurzitor.

— Charlotte! Era vocea lui Patrick. Deschide uşa.

Sentimentul de uşurare o năpădi pe Charlotte – el încă trăia! apoi fu urmată de cea mai pură furie. E! Păruse nerăbdător, de parcă ar trebui să mai facă şi altceva, decât să se uite după nevasta lui.

— De unde să ştiu că nu eşti constrâns? Ăsta ar

putea fi un truc - un pirat ţi-ar putea ţine cuţitul la beregată.

— Ai citit prea multe cărţi proaste, răspunse căpitanul iritat.

Ea ieşi din butoiul cu făină şi se duse spre uşă. Apoi, Charlotte îşi luă inima în dinţi şi deschie uşa.

Patrick stătea singur pe scara de tambuchi, uitându-se la ea. Părul lui negru era ciufulit, faţa zgâriată şi cămaşa îi era ruptă, dar nu avea sânge nicăieri pe el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse aspru Charlotte.

Patrick se sprijini de canatul uşii şi îşi lăsă privirea violet să treacă peste figura lui Charlotte. *„Probabil că arăt ca o stafie”*, se gândi ea, *„cu părul ciufulit şi acoperită de făină din cap până-n picioare.”*

N-o ajută râsul lui Patrick.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! Ameninţă ea, încercând să-l împingă.

El bară drumul, la fel de impasibil ca şi zidul de piatră care înconjura grădina de trandafiri din portul Quade a mamei ei vitrege.

— Totul e în regulă, Charlotte, spuse el, cu o tandreţe severă. Nu ai de ce te teme.

Cu un scurt ţipăt, Charlotte îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Patrick, tremurând de o teamă inexplicabilă.

— Am crezut că ai murit… am fost sigură că piraţii mă vor face să urc pe platformă…

Ea îl simţi zâmbind în timp ce o sărută pe păr.

— *Enchantress* nu are platformă, spuse el

decent. Şi, după cum vezi, sunt foarte viu.

Charlotte alunecă încet pe pieptul lui Patrick, dar nu putu să nu se dea un pas înapoi.

— Au plecat? şopti ea. Piraţii, vreau să spun…

El zâmbi şi îi îndepărtă părul de pe faţă. Un nor de făină se ridică şi se risipi între ei.

— Da, zeiţă, zise el. Vino şi o să avem grijă să te curăţăm.

Cabina încă era udă de la apa din cadă şi fusese nevoie de toată lumea pe punte, din moment ce nava suferise o avarie în timpul atacului, aşa că lui Charlotte i se dădu un spălător şi i se spuse să spele podeaua. Când termină şi ajutorul bucătarului fu trimis să-i aducă apă curată, ca să se poată spăla, pielea, sprâncenele şi părul ei erau încleiate cu făină uscată. Se simţea ca o statuetă de gips.

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă Trevarren? întrebă băiatul de la bucătărie, după ce turnă în cadă ultima găleată de apă caldă. Nu avea mai mult de paisprezece ani, după socoteala lui Charlotte, şi făcea o muncă umilă ascunzându-şi un rânjet.

— Da, răspunse ea, pretinzându-se foarte demnă. Poţi păzi uşa. Nu vreau să laşi pe nimeni înăuntru cât fac baie.

Puştiul ieşi, iar Charlotte vârî capătul unui creion în gaura uşii în cazul în care el se dovedea a fi un neam prost. Apoi se dezbrăcă de hainele pe care le luase din cufărul lui Patrick, îndepărtându-le uşor de piele, ca bandajele de pe o rană.

Pentru a doua oară în acea zi îşi frecă pielea şi

părul şi tocmai se ridica din apă înfăşurată peste fund cu un prosop, când Patrick intră.

Închizând uşa, o privi goală cu neruşinare, iar Charlotle roşi de iritare şi din cauza atracţiei blestemate pe care nu o putea nega.

— L-am dat instrucţiuni în mod special acelui tânăr să păzească uşa, spuse ea, aranjându-şi prosopul în jurul ei ca pe o togă.

— Eu sunt căpitanul acestei nave, spuse Patrick cu nonşalanţă. N-o să mi se pună restricţie nicăieri şi mai ales în cabina mea.

Charlotte înghiţi în sec. Evenimentele zilei fuseseră torturante şi ea tocmai îşi epuizase toate resursele. Spera ca Patrick să nu poată vedea că tremura când păşea peste marginea căzii.

— Ce o să port acum? întrebă ea, aşezându-se pe marginea patului cu o mutră îmbufnată. Sau va trebui să umblu goală de acum încolo?

Patrick râse.

— Deşi găsesc apetisantă această idee, replică el, sunt un bărbat gelos. Va trebui să te ţin închisă în cabină până când ajungem în Spania şi probabil că nu-ţi va plăcea lucrul ăsta. Se duse spre dulap, deschise una din uşile glisante din lemn de nuc şi scotoci printre mai multe veşminte bine croite până când găsi ceea ce căuta – o rochie îngrozitoare acoperită cu volane din dantelă de un roşu-aprins.

— Am uitat de asta, zise el. Cine ar fi crezut că va Reveni utilă vreodată?

— Aş fi crezut că violetul este culoarea ta, remarcă Charlotte cu acreală.

El i-o azvârli şi ateriză în poala ei o cârpă mirosind a parfum ieftin.

— Pune-o şi ţine-ţi gura, spuse el. Charlotte se ridică, ţinând rochia în dreptul ochilor şi strâmbându-se la ea. De parcă avea de ales dacă să o poarte sau nu.

— Aparent, nu aş fi fost prima care să rătăcească goală pe *Enchantress,* remarcă ea, deşi nu dorea să audă despre târâtura care intrase în cabina căpitanului purtând acea rochie oribilă şi care apoi plecase fără ea. Poate că biata fiinţă ţi-a fost trântită drept în pat de către piraţi?

Patrick îşi încrucişă braţele la piept şi privirea îi era indiferentă.

— Cred că a plecat purtând o cămaşă de-a mea, răspunse el. Asta a fost după ce mi-a turnat tinctură de opium în coniac şi m-a jefuit de ceas şi de toţi banii pe care îi aveam, dacă-mi amintesc bine.

Charlotte nu se putu abţine să nu zâmbească.

— E bine să ştiu că nu orice femeie răspunde farmecelor tale aşa de ruşinoase precum am făcut-o eu, spuse ea dulce. Era furioasă pe ea fiindcă sucomba de gelozie meschină şi pe Patrick fiindcă fusese capabil să-i trezească emoţiile în primul rând.

El îşi înălţă o sprinceană.

— N-am spus că doamna nu s-a simţit bine în patul meu înainte de a mă jefui, o informă el.

O roşeaţă fierbinte năpădi obrazul lui Charlotte. Părea grosolan de nedrept faptul că ea i se dăruise lui Patrick virgină fiind, când el probabil se culcase

cu femei din fiecare port, de la prinţesă la dansatoare din buric.

— Cât de modest din partea ta să spui asta, se răsti ea. Patrick râse şi, spre profunda ei uşurare, părăsi camera fără vreun alt cuvânt.

Charlotte îmbrăcă rochia hidoasă care era prea strâmtă pe fund şi care o făcea să se simtă ca o femeie de stradă. Decolteul era adânc şi trebuia să tragă tot timpul de el ca să-şi ascundă pieptul.

Cu toate astea, curiozitatea lui Charlotte era mai puternică şi nu putea suporta să stea în cabină.

Trebuia să meargă sus, pe punte, şi să vadă ce avarii suferise *Enchantress.* Unii membrii ai echipajului erau răniţi, fără îndoială, şi aveau nevoie de îngrijire medicală.

Primul lucru pe care îl făcu Charlotte după ce urcă pe punte fu să se uite în jur şi să vadă vela mare sfâşiată de sus până jos. Erau pete de sânge peste tot şi o parte din balustradă fusese zdrobită, probabil de loviturile de tun. Nava stătea aplecată uşor într-o parte şi mirosul prafului de puşcă încă umplea aerul.

Uitându-se spre mare, ea văzu cealaltă navă mişcându-se uşor spre orizont.

— Arăţi încă şi mai bine decât Monique în rochia asta, spuse Patrick, făcând-o pe Charlotte să tresară aşa de puternic, încât sări. Era straniu felul în care se strecura pe lângă ea, luându-i în considerare silueta. El se mută cu graţia unui acrobat de circ pe o frânghie înaltă.

Charlotte se balansă. După cum stăteau lucrurile, vasul se putea scufunda în orice clipă, iar căpitanul

Trevarren dorea să discute despre cuceriri trecute.

— Sunt surprinsă că ţi-a luat aşa de mult timp ca să observi, replică ea.

Patrick râse.

— Presupun că ar fi inutil să te trimit înapoi în cabină, spuse el, aşa că îţi voi spune doar să nu te laşi luată peste picior.

Ea îi aruncă o privire trufaşă şi se uită în jur, căutându-i pe membrii răniţi ai echipajului.

— Obişnuiam să o ajut pe mama mea vitregă şi pe doctorul Mecanley să-i îngrijească acasă pe bolnavi şi pe cei răniţi uneori. A fost rănit careva?

El făcu un semn spre cârmă.

— Da, spuse el, şi tot umorul îi pieri de pe faţă într-o clipă. Acolo, îi zise el, deja mişcându-se în direcţie opusă.

Câteva momente mai târziu, ea urca scara de frânghie la fel de iute ca un păianjen pe o pânză. Charlotte simţi o mustrare de conştiinţă, amintindu-şi prima lor întâlnire, cu zece ani în urmă, în port la Seattle.

După o clipă de reţinere se desprinse de gândurile ei şi o porni spre cealaltă parte a navei.

Doar şase oameni fuseseră răniţi, află ea uşurată, şi niciunul dintre ei serios. Charlotte încercă să ignore aprecierile verbale ale marinarilor în privinţa rochiei ei roşii de împrumut în timp ce-i ajuta pe domnul Cochran şi pe domnul Ness să le spele şi să le bandajeze rănile. Când toţi oamenii fură pansaţi, nu mai rămase nimic de făcut, iar Charlotte ar fi admis prima că trândăvia avea efect scârbos asupra caracterului ei. Se

întoarse în cabina lui Patrick ca să se spele pe mâini şi să selecteze o carte din colecţia căpitanului, apoi se reîntoarse pe punte.

Patrick încă era sus pe parâme, lucrând cot la cot cu mai mulţi oameni ca să repare vela mare. Lui Charlotte i se păru că nava şchiopăta spre coasta Spaniei şi imaginaţia ei vie proiectă o serie de imagini deconcertante. O văzu pe *Enchantress* scufundându-se, înconjurată de rechini şi de alte creaturi ale adâncului. Simţea până şi apa venindu-i peste faţă…

— Doamna Trevarren?

Ea tresări uşor, apucând de cotor cartea pe care o împrumutase. Domnul Cochran stătea în faţa ei, cu o expresie blândă şi politicoasă.

— Scuzaţi-mă, spuse primul ofiţer, dar nu păreţi a fi în apele dumneavoastră. Mă gândeam că poate aţi dori o cană de ceai tare cu un pic de coniac.

Charlotte îşi scoase din cap poziţia precară a lui Patrick pe velatură. Fu izbită de modul rafinat de a vorbi al domnului Cochran.

— Bine gândit, spuse ea. Mulţumesc.

Domnul Cochran dădu din cap şi se îndepărtă, iar Charlotte se aşeză chiar pe lada după care se ascunsese cu o oră mai devreme. Deşi purta rochia unei târfe, atenţiile amabile ale primului ofiţer o făcuseră să se simtă ca o doamnă din nou. Se uită în sus spre Patrick, îl văzu trăgându-şi cămaşa peste cap şi dându-i drumul de pe velă, ca să poată lucra cu pieptul gol în soare.

Ea pufni. Soţul ei mai avea de învăţat câteva lucruri despre cum să fii un gentleman.

A doua zi, chiar înainte de apusul soarelui, se vedea pământul. Charlotte rămase lângă balustradă, privind umbrele purpurii reflectându-se şi uitându-se pe suprafaţa apei. Un grup vesel de delfini întâmpinară vasul şi dispărură precum copiii gălăgioşi.

Charlotte nu dormise deloc cu o noapte înainte; fusese prea preocupată să ţină nava pe linia de plutire prin puterea dorinţei ei. Faptul că făcuse dragoste cu Patrick i-ar fi putut distrage gândurile, dar el nu venise în pat. De fapt, nici măcar nu i se alăturase la cină.

Acum, privind joaca delfinilor, Charlotte îşi dădu seama de dualitatea emoţiilor ei, cel puţin în ceea ce o privea. Ar fi fost extrem de fericită să simtă pământul din nou şi să se afle într-o ţară unde un bărbat putea avea o singură soţie, dar simţea şi o groază ridicolă, supărătoare. Simţea apropiindu-se o altă schimbare mare, la fel de mare şi de copleşitoare ca o furtună puternică precum acelea care uneori răvăşeau malurile lui Puget Sound.

Ajutorul bucătarului, Tipper Doon, apăru lângă ea. Tânărul oftă în timp ce privea malurile oliv şi acoperişurile de ţiglă roşie a caselor văruite, îngrămădite aproape de ţărm. El era foarte tânăr şi Charlotte se întrebă, nu pentru prima dată, dacă cineva, undeva, se îngrijora pentru el şi se ruga să se întoarcă bine sănătos.

— Cum se cheamă satul? întrebă ea, avidă după conversaţie.

— Costa del Cielo, spuse el. Coasta cerului. Uneori apa şi cerurile au aceeaşi culoare şi oraşul

pare că pluteşte în văzduh.

Charlotte zâmbi.

— Eşti un poet, domnule Doon, îi zise ea. Spune-mi, acolo unde te-ai născut, există cineva care te aşteaptă?

El se răsuci şi o privi cu ochii săi la fel de albaştri ca marea azurie. Părul său nisipiu îi acoperea gâtul şi era îmbrăcat cam în stilul lui Patrick, deşi pantalonii săi strimţi şi cămaşa de muselină nu erau la fel de scumpe ca hainele căpitanului.

— M-am îmbarcat pe vas în San Francisco, răspunse el. O aveam doar pe mama, dar ea era prea ocupată cu băutura şi cu bărbaţii ca să observe că am plecat.

— Ai ceva şcoală, insistă Charlotte cu o notă de bănuială afectuoasă în glas.

Tipper ridică umărul stâng.

— O doamnă de la biserică venea pe la noi când eram mic şi m-a întrebat dacă doresc să merg la şcoală. M-am dus în majoritatea timpului, fiindcă acolo era cald, iar profesoara îmi aducea, de obicei, ceva de ale gurii.

El ridică din nou din umeri şi îi zâmbi lui Charlotte strâmb.

— Am învăţat câte ceva cât am stat pe-acolo.

Gândindu-se la propria-i copilărie fericită, în comparaţie cu cea a lui Tipper, Charlotte simţi şi mulţumire şi tristeţe.

— Unde aţi crescut, doamnă Trevarren?

Ea zâmbi.

— Într-un orăşel de pe teritoriul statului Washington, numit Quade. Eu şi cu sora mea eram

sălbatice ca maimuţele din junglă până când eu am împlinit treisprezece ani, iar Millie zece ani. Apoi tata, care era văduv cam de multişor, s-a recăsătorit. Lydia, mama mea vitregă, ne-a schimbat vieţile în bine.

Înainte ca Tipper să poată da vreo replică, bucătarul îl strigă şi el trebui să plece. După ce îşi luă rămas-bun dând din cap, fugi sub punte spre bucătărie, lăsând-o iar singură pe Charlotte. Se simţea nostalgică după ce vorbise cu glas tare despre familia şi căminul ei, şi o singurătate profundă îi răvăşi inima. Îşi dorea ca Patrick să vină, dar el nu apăru, nici. Măcar după cină, când membrii echipajului lăsaseră ancora şi o barcă voluminoasă fu coborâtă pe o parte. După ea urmă o scăriţă de lemn.

Patrick azvârli o geantă de voiaj în barca legănătoare şi îi zâmbi soţiei sale.

— Cobor eu primul, spuse el.

Charlotte privi peste bord şi, deodată, simţi că i se face rău. Faptul că trebuia să coboare o scară de frânghie în rochie mini era cea mai neînsemnată problemă a ei.

Înghiţi în sec.

— Nu, nu ştiu dacă pot…

El păru să-şi reamintească episodul de acum zece ani, când Charlotte îngheţase sus, deasupra punţii lui *Enchantress* şi el trebui să urce şi să o coboare. Nu era bătaie de joc în comportamentul şi expresia lui.

— O să fiu cu tine tot timpul, promise el. Apoi sări peste balustradă şi coborî destul de repede ca

să lase spaţiu pe scară ca Charlotte să poată veni în cercul sigur al braţelor lui.

Ea îşi strânse rochia cât putu pe lângă corp, iar domnul Cochran o ridică politicos peste bord.

Răsuflarea lui Patrick era o ispită fierbinte lângă urechea ei în timp ce-i vorbea.

— Nu te uita în jos. O să fiu în şalupă înainte să-ţi dai seama.

Charlotte se apucă strâns de scăriţa aspră de cânepă şi pur şi simplu coborî câte un pas, cu ochii strânşi. Aşa cum îi promisese Patrick, se pomeni curând aşezată în barca mică, ţinându-se de barcă şi luptându-se cu răul de mare.

Se alăturară mai mulţi oameni din echipaj şi apoi Patrick şi ceilalţi începură să vâslească spre ţărm. Charlotte trase aer adânc de câteva ori şi îşi aminti de câte ori ea, Millie şi Lydia plecaseră pe Sound cu barca cu vâsle la pescuit de cod.

Lucrul acesta nu o ajută mult şi Charlotte ştia că era verde la faţă când ajunseră în cele din urmă pe chei. Barca se clătină şi scârţâi sub picioare, iar ea sări de-a dreptul pe nisipul crem ce acoperea malul.

Începeau să se ivească primele stele şi o briză plăcută adia pe deasupra apei. Charlotte începu să se simtă mai bine. Acum îşi va putea face rost de nişte haine ca lumea şi va dormi într-o cameră a cărei podea nu se mişca. Dimineaţa va lua un mic dejun delicios cu fructe şi biscuiţi, apoi va scrie încă o scrisoare familiei ei şi o va expedia imediat.

— Ăsta e hotelul? întrebă ea, arătând spre o clădire albă, graţioasă, care se contura chiar în

faţa lor, la capătul străzii pavate cu cărămidă.

Patrick zâmbi.

— Nu există hotel în Costa del Cielo, replică el.

Charlotte nu îşi putu ascunde dezamăgirea.

— Niciun hotel? repetă ea.

— Există două taverne cu camere de închiriat, îi spuse el, ochii săi albaştri strălucind, dar cred că vei fi mai fericită să stai cu prietenii mei, señor şi segñora Querida.

Numele se fixă în memoria lui Charlotte ca un cuţit în carne vie. Îşi aminti scrisul elegant de pe plicurile parfumate pe care le găsise în pupitrul lui Patrick. Pilar, se gândi ea.

În acel moment Charlotte fu mai ruşinată ca oricând de rochia roşie pe cara o purta. Murea să întrebe despre Pilar, dar nu îndrăznea fiindcă nu era pregătită să admită că văzuse scrisorile.

— N-aş vrea să deranjez, spuse ea cu toată demnitatea pe care o putu aduna. Marinarii care veniseră la ţărm cu ei se îndreptară spre centrul oraşului.

Patrick îi zâmbi lui Charlotte, aruncând o privire amuzată rochiei ei.

— Nu poţi sta la niciuna din taverne, deşi trebuie să recunosc că eşti îmbrăcată corespunzător.

Înainte să ajungă la porţile înalte de fier ale domeniului Querida, apăru un servitor ţinând o lanternă. O tânără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare, stătea aşteptând, lumina stelelor şi a felinarelor licărindu-i în părul întunecat.

Văzând-o pe Charlotte, cealaltă femeie îşi

îngustă ochii căprui timp de o clipă. În momentul următor, oricum, îşi întoarse toată atenţia spre Patrick scoţând un mic strigăt de bucurie şi aruncându-i-se în braţe.

— Bună, Pilar, spuse el.

Fata privi din nou spre Charlotte, ochii mărindu-i-se de stupoare la vederea rochiei roşii. Charlotte se gândea la scrisorile pe care această tânără i le scrisese lui Patrick şi la tot ceea ce trebuie să se fi întâmplat între ei. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

— Aceasta este soţia mea, Charlotte, spuse el.

Ochii lui Pilar fulgerară. Murmură ceva într-o spaniolă rapidă, se răsuci delicat pe călcâie şi dispăru ca o nălucă în întunericul dens.

Patrick nu păru supărat de nemulţumirea amantei lui. Discuta cu servitorul într-o spaniolă paşnică, în timp ce omul îi conduse printr-o curte, pe lângă o fântână înaltă şi şopotitoare, şi printr-un set de uşi duble.

Camera de la etaj era un apartament mic, dominat de un pat uriaş acoperit cu catifea albastră şi o fereastră albă şi imensă. În celălalt capăt al camerei se găsea un şemineu de marmură, având o oglindă mare deasupra lui. În spatele grătarelor strălucitoare de alamă ale căminului se afla o plantă verde, luxuriantă, într-un vas de ceramică.

Charlotte se văzu pe ea şi pe Patrick – şi desigur, întreaga cameră – reflectaţi în oglinda de deasupra şemineului. El stătea în spatele ei, acest soţ pe care îl iubea aşa de mult şi pe care îl cunoştea aşa de puţin, şi îi puse mâinile gingaş pe umeri.

— Uită-te la tine, se încruntă el blând. Ai cearcăne la ochi. Începu să-i descheie nasturii de la spate ai rochiei şi Charlotte tremura, pe de o parte de anticipaţie.

— Mâine vom avea o zi grea, zeiţă. Ai nevoie de somn.

El deja o învăţase să aibă nevoie şi de altceva, în afară de somn, dar nu-i putea vorbi aşa de deschis de dorinţa ei pentru el. Emoţiile îi erau prea aproape de suprafaţă.

— Rămâi cu mine? întrebă ea.

Patrick se aplecă să o sărute uşor pe o tâmplă.

— O să mă întorc mai târziu, replică el. Ţi-e foame? Charlotte mai simţea puţin răul de mare şi, întâlnind-o pe Pilar Querida, aproape că suferise un şoc. Îşi scutură capul cu privirea ţintă la bărbatul din oglindă. Mândria o oprea să-l implore să rămână cu ea până când adormea.

Atunci el o răsuci în braţe şi, în loc să o sărute, îi atinse buzele cu arătătorul.

— Noapte bună, doamnă Trevarren, zise el.

Charlotte era sigură că se ducea să o împace pe

Pilar şi cunoaşterea acestui lucru îi picura otravă în suflet. Gândul că Patrick flirta cu o altă femeie era aproape insuportabil.

— Noapte bună, spuse ea ridicându-şi bărbia.

După ce el plecă, Charlotte găsi apă şi săpun într-un vestibul mic în prelungirea dormitorului şi se spălă cât putu mai bine. Cineva pusese o cămaşă de noapte din bumbac cu pieptarul brodat pe tăblia patului şi aşezase o tavă pe unul dintre birouri.

Charlotte îşi luă cămaşa pe ea şi ignoră mâncarea. Dând cuverturile la o parte, se sui în pat, aşteptându-se să rămână trează ca noaptea trecută, aşteptându-l pe Patrick.

În schimb căzu frântă în dulcele întuneric al somnului şi, când lumina puternică a dimineţii o trezi, nu-şi aduse aminte să fi visat ceva.

Capitolul 9

Cochran îşi înecă amarul în specialitatea tavernei de pe coastă.

Aveau vin roşu puternic, special, condimentat şi încălzit, dar pentru Patrick era prea devreme să bea băuturi tari, în schimb sorbea dintr-un pahar cu ceai fierbinte.

— Cât de tare e avariată nava? întrebă Cochran la fel de compătimitor ca şi când ar fi întrebat despre sănătatea vreunei rude dragi.

Patrick scoase un oftat lung, obosit, din rărunchi.

Petrecuse o noapte albă într-o cameră ceva mai departe de apartamentul lui Charlotte, în casa familiei Querida, prins într-un conflict între conştiinţă şi dorinţele lui de bărbat. Avea nevoie să se bărbierească, mai purta hainele de ieri şi era extenuat.

Niciunul din aceşti factori nu-i îmbunătăţea starea cu ceva.

— Aşteptam la porţi când s-a deschis debarcaderul în dimineaţa asta, replică el. *Enchantress* va fi ancorată pentru cel puţin o lună.

Cochran înjură în barbă. Îi plăceau concediile pe ţărm, ca şi celorlalţi membri ai echipajului, dar

Patrick ştia că ofiţerul lui secund era fericit pe mare.

— Aş spune că am avea de aranjat o răfuială cu piraţii ăştia, zise Cochran după câteva momente de tăcere. Ai vreo idee cine puteau fi?

Patrick încuviinţă mohorât.

— Raheem conducea echipajul ăla de nenorociţi, replică el. Era sigur că proscrisul mediteranean avusese doar două scopuri în minte: să o captureze pe Charlotte, pe care o privea cu siguranţă ca pe proprietatea lui, şi să răzbune amestecarea lui Patrick în această chestiune. Chiar şi acum îi treceau fiori prin măduva oaselor, la gândul că Charlotte ar fi putut cădea în mâinile ticălosului.

— Raheem, reflectă Cochran frecându-şi bărbia scurtă şi puternică. Am auzit multe despre individul ăsta, dar nu l-am întâlnit niciodată. L-ai zărit cumva în timpul bătăliei?

Patrick dădu din umeri.

— Nu ştiu. Eram destul de ocupat după cât se pare.

Cochran zâmbi.

— A fost o ciomăgeală pe cinste, nu-i aşa? întrebă el, evident savurând amintirea.

Patrick se miră în sinea sa de propria reacţie în ceea ce priveşte incidentul. Întotdeauna gustase o luptă ca lumea, dar în timpul atacului lui Raheem pe *Enchantress* fusese atât de îngrijorat de siguranţa lui Charlotte, încât de-abia putuse să raţioneze corect. De fapt avusese noroc că distracţia nu-i omorâse.

— Probabil că îmbătrânesc, se confesă el. Tot timpul cât a durat nu m-am putut gândi decât la nevasta mea, dacă s-a ascuns, aşa cum i-am spus, sau dacă rătăcea pe punte, în mijlocul luptei, în primejdie să i se taie beregata.

Celălalt bărbat râse şi îşi ridică paharul cu vin condimentat într-un salut sec.

— Pentru dragoste, spuse el.

Patrick se uită la el. Se gândea încontinuu la Charlotte şi, când nu o făcea, o dorea cu o intensitate jenantă şi şi-ar fi dat viaţa bucuros să o apere. Totuşi, nu putea da crezare ideii de dragoste romantică. Îi dădeau şcolăriţele provinciale şi poeţii tuberculoşi.

— Nu fi sentimental, se răsti el. Eu şi cu Charlotte. Jucăm un joc, asta-i tot. Când ne săturăm de el, ne putem elibera unul pe celălalt cu câteva vorbe şi un gest.

Zâmbetul lui Cochran păli. Oftă şi îşi împinse scaunul înapoi.

— Dacă ăsta e un joc, căpitane, spuse el serios, atunci doamna Trevarren va câştiga. Ai grijă să nu te implici sentimental.

Patrick se ridică şi el. Deşi era stupefiat de cuvintele prietenului său şi de implicaţia lor, nu continuă subiectul. Pur şi simplu aruncă o monedă pe masă şi îl urmă pe Cochran afară, în strălucirea fierbinte a unei dimineţi spaniole.

Zece minute mai târziu, când Cochran plecă spre debarcader ca să supravegheze reparaţiile vasului, Patrick se întoarse la casa familiei Querida. Plănui să se

Strecoare în patul său singuratic şi să tragă un pui din somnul pe care-l pierduse cu o noapte în urmă.

— Bună, Charlotte, îi răspunse el grav. Îşi trecu aproape imediat după ce se trezi, în camera lui Charlotte intră un servitor care aducea o rochie de dimineaţă, galbenă, din bumbac. Probabil că era vreo donaţie ironică de la frumoasa Pilar, dar Charlotte acceptă oferta cu graţie şi recunoştinţă. La urma urmei, avea alternativa de a purta lucrul ăia roşu, oribil, pe care Patrick îl scosese de la naftalină pentru ea.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, o altă slujnică veni să îi perie şi să îi aranjeze părul. Apoi fu servită cu un mic dejun delicios cu fulgi de porumb, fructe şi cafea în curtea mică, din afara apartamentului ei.

Mâncase cu poftă şi se simţi refăcută în timp ce stătea sorbind din cafea la sfârşitul mesei, bucurându-se de ciripitul păsărelelor şi de căldura soarelui auriu. Apoi Patrick păşi în curte, obosit şi abătut.

Inima lui Charlotte se strânse când îl văzu, deşi avea toate motivele să suspecteze că mariajul lor, aşa de adevărat şi de sacru pentru ea, nu era mai mult decât o diversiune amuzantă pentru el. Nu-l întrebă unde fusese, ci pur şi simplu îi spuse liniştită:

— Bună dimineaţa, domnule Trevarren.

El se opri fără tragere de inimă lângă masă, apoi

îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul într-o parte.

Privirea peste coafura ei proaspătă, peste faţa, umerii ei, lăsaţi goi de rochia împrumutată.

— Ai dormit bine?

Ea zâmbi senină.

— Buştean, replică ea. Tu?

Patrick se uită urât la ea, apoi, cu aceeaşi sfială pe care i-o arătase şi înainte, trase scaunul şi se aşeză.

— Charlotte, eu…

Charlotte nu află niciodată ce voise să-i spună, fiindcă chiar atunci Pilar li se alătură. El se ridică din nou, la fel de rapid de cum luase loc.

Pilar îl gratulă cu un zâmbet pornit din suflet, iar părul ei ca de ebonită era prins într-o coadă groasă, împletită cu gardenii de un crem-pal. Ca şi noaptea trecută, fata era îmbrăcată complet în alb de data aceasta materialul rochiei ei era un organdi transparent.

Fiica familiei era încântător de frumoasă, un înger spaniol, şi, totuşi, în timp ce Pilar şi Patrick discutau, Charlotte trăi revelaţia lucrurilor. Noaptea trecută, în lumina capricioasă a lunii şi a stelelor, Pilar păruse mai matură. Acum, în curtea scăldată de soare, Charlotte putea vedea că era de fapt un copil, nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, şi suferise în mod clar o dezamăgire colosală în ce-l priveşte.

Charlotte se încruntă ignorându-le conversaţia ca să-şi reumple ceaşca de cafea dintr-un vas micuţ chinezesc. Patrick păstrase scrisorile lui Pilar, într-adevăr, dar acum Charlotte bănuia că dorea să i le

returneze cândva. Şi-l putea imagina necăjind-o pe Pilar, cândva, într-un viitor îndepărtat, desigur, referitor la amorul ei cald.

— O să stăm aici o lună sau mai mult, spunea

Patrick când Charlotte îşi întoarse atenţia spre ei. Vei avea nevoie de tot soiul de haine, aşa că să nu taci economie când vine croitorul.

Cu aceasta, Patrick se aplecă să o sărute pe Charlotte pe obraz, care se înfioră la atingerea lui, dădu din cap spre Pilar îmbufnată şi intră în casă.

— Nu văd de ce trebuie să fie aşa de orb şi de încăpăţânat, spuse Pilar într-o engleză arogantă de pension.

Charlotte zâmbi, simţindu-se mult mai calmă şi mai indulgentă acum, că îşi dădu seama că Pilar nu era o ameninţare – şi arătă spre scaunul pe care Patrick tocmai îl abandonase.

— Cred că majoritatea bărbaţilor sunt orbi şi încăpăţânaţi, replică ea.

Pilar se aşeză cu o mică învolburare a fustelor ei voluminoase, lacrimile de frustrare şi chinul tinereţii ivindu-i-se în ochii minunaţi.

— Eşti din America, spuse ea, şi Charlotte simţea o uşoară acuzaţie în tonul ei. Şi Patrick e american. De asta s-a căsătorit cu tine?

Neştiind ce să-i răspundă, Charlotte dădu din umeri pur şi simplu.

Pilar îşi înlătură lacrimile cu podul palmei, apoi îşi îngustă ochii spre Charlotte parcă să vadă aventuri trecute în spatele realităţii. După aceasta scoase un oftat teatral.

— N-o să mă căsătoresc niciodată, spuse ea

tragic.

Charlotte îşi muşcă buza de jos timp de o clipă, ca să nu râdă. Bănuia acum că Pilar purta alb, fiindcă dorea aşa de mult să fie mireasă.

— Prostii, replică ea, când îşi putu controla expresia. Eşti tânără şi frumoasă, şi, evident, provii dintr-o familie bună. Te vei îndrăgosti de vreun tânăr frumos când vei fi mai mare, desigur – şi vei avea cea mai grandioasă nunta văzută vreodată în Costa del Cielo.

Pilar se apropie în mod gradat de Charlotte, în timp ce discutau, deşi se vedea uşor că nu ar fi urmat cursul ăsta dacă nu şi-ar fi dat silinţa.

Când aceeaşi servitoare care-i adusese lui Charlotte rochia pe care o purta reapăru şi îi vorbi lui Pilar într-o spaniolă rapidă, fata ascultă, apoi o concedie pe slujnică.

— Manuella spune că a sosit croitoreasa, A adus modele de rochii şi multe tipare de rochii pe care ţi le-ar putea face. Vino, trebuie s-o întâmpinăm pe señorita în camera soarelui.

Charlotte o urmă pe Pilar în casă, prin apartament, şi de-a lungul mai multor holuri largi. Curând, Charlotte studia jurnale frumoase, colorate, iar ea şi Pilar sporovăiau ca două vechi prietene;

Deşi Charlotte s-ar fi decis pentru vreo şase rochii de zi, Patrick lăsase evident ordin să fie bine îmbrăcată pentru toate ocaziile. Selectă rochii de dimineaţă şi de după-amiază, rochii pentru petreceri şi pentru operă, cămăşi de mătase, cu broderie pe piept, pentru noapte.

I s-a luat măsura piciorului pentru pantofi şi balerini de dans, iar croitoreasa Ti arătă dantela splendidă, trimisă pentru pantalonaşi strimţi, camizole şi cămăşuţe.

Familia lui Charlotte era prosperă şi întotdeauna avusese haine frumoase. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră toate lucrurile ei drăguţe. Spre deosebire de sora ei mai mică, Charlotte aprecia moda. Înapoiată la Paris, înainte de a se aventura, ea umpluse foaie după foaie cu schiţe ale minunatelor haine franţuzeşti, intenţionând să şi le croiască pe unele dintre ele când va sosi acasă.

Tristeţea o învălui. Viaţa putea fi nesigură şi periculoasă. Descoperise ea; s-ar putea să nu-şi mai vadă niciodată familia. Se grăbi spre curtea ei intimă, se lăsă doborâtă şi se uită lung, inexpresiv la marea care dansa, luptându-se să-şi recâştige controlul asupra emoţiilor.

Nu-l auzi pe Patrick apropiindu-se şi nu-şi dădu seama că el era acolo până când acesta nu-i puse mâinile pe umeri.

— Ce s-a întâmplat? Tonul lui era blând, o mângâiere asemeni atingerii mâinii lui. Charlotte se răsuci, îi privi faţa iubită, faţa pe care dorise adesea s-o pocnească.

— Mă simţeam puţin melancolică, atâta doar, răspunse ea.

Patrick o apucă de bărbie, îi trecu uşor degetul mare peste buze, aşa cum făcea uneori drept preludiu înainte să o sărute.

— Atunci mai bine am încerca să-ţi ridicăm moralul, spuse el. Vocea lui îşi găsi ecou în sufletul

lui Charlotte, răsună acolo precum o notă cântată de o harpă interioară.

Bătăile inimii i se înteţiră, o roşeaţă i se ivi în obraji şi ambele reacţii o făcură să se simtă prost. Până şi mândria ei se revoltă, tot trupul ei tânjea după muzica dulce, calmă, pe care singur Patrick i-o putea dărui.

El surâse când, văzându-i expresia, se aplecă să o sărute uşor pe nas.

— Ceea ce ai nevoie, doamnă Trevarren, spuse el, este o variaţie. O petrecere elegantă, cred, cu dans, amuzament şi mâncare din belşug.

Charlotte înghiţi în sec. Îi plăceau petrecerile, dar avea în minte un alt fel de celebrare. Îşi ridică privirea plină de nesiguranţă către Patrick, prinsă în dilema străveche dacă să-şi dezvăluie sentimentele de-a dreptul, sau dacă să le ţină pentru ea.

Din nou Patrick îi mângâie gura cu degetul mare.

— Ce este? întrebă el încet.

Sinceritatea câştigă, fiind caracteristica lui Charlotte.

— N-ai venit azi-noapte în patul nostru, spuse ea, vorbind timid, dar ferm.

El râse.

— Mi-ai dus dorul?

Charlotte vru să răspundă negativ, dar era o minciună pe care nu o putea spune.

— Ai vreo amantă în Costa del Cielo?

Patrick îşi arcui o sprinceană neagră.

— Doar o soţie, răspunse el.

Avea o expresie foarte serioasă, deşi Charlotte

credea că a văzut veselia strălucind în adâncul ochilor lui.

— Aşa neconvenţională cum a fost căsătoria noastră, draga mea, mă tem că suntem căsătoriţi.

Îi întâlni privirea, sperând ca el să nu poată vedea cât de crucială era toată problema pentru ea.

— Ai putea-o destrăma doar bătând din palme de trei ori şi spunând: „*Divorţez de tine”*, îi reaminti ea.

— Asta vrei?

Charlotte privi în depărtare pentru o clipă şi îşi găsi curajul.

— Nu. Dar mi se pare mie, domnule Trevarren, zise ea, că toate avantajele acestei uniri sunt de partea ta. Nu am siguranţa că nu-ţi vei lua altă femeie, sau că nu vei pleca pe mare lăsându-mă pe cine ştie ce chei…

— Lucrurile astea s-ar putea întâmpla şi dacă ne-am fi căsătorit la o biserică, în Quade cu toată familia ta privindu-ne, fi explică Patrick rezonabil. În afară de asta, nu numai soţul poate face asta, Charlotte. Şi tu ai putea pleca la fel de uşor ca şi mine.

Ea deschise gura, îşi dădu seama că nu avea pregătit niciun răspuns plauzibil şi o închise din nou. Patrick râse şi se aplecă să-i dea un sărut ispititor.

— O să fiu foarte ocupat mâine şi poimâine şi o mulţime de zile la rând după asta, îi zise el în timp ce ea se forţă să-şi ţină respiraţia, dar nu-mi voi neglija îndatoririle de soţ. Charlotte deveni pe dată

bine dispusă şi încurcată.

— Până în dimineaţa asta când am văzut clar la lumina zilei, îi mărturisi ea, am crezut că Pilar este iubita ta.

Soţul ei scoase un oftat lung şi plin de suferinţă.

— Pilar este un copil, spuse el.

— E destul de mare ca să trimită scrisori parfumate, argumentă Charlotte.

Patrick încercă evident să pară sever, dar zâmbetul din ochi îl trădă.

— Mi-ai căutat prin birou, o acuză el.

Ea se zbârli.

— A fost un accident, îi spuse.

— Mmm, zise Patrick gânditor, încruntându-se în acelaşi timp. Îşi lăsă mâinile uşor pe spatele lui Charlotte, trăgând-o mai aproape cu o insistenţă delicată.

— Ai citit scrisorile?

Faţa lui Charlotte se aprinse.

— Nu.

— Fiindcă erau scrise în spaniolă?

Ea era încântător de conştientă de apropierea lui Patrick, de parfumul, de puterea şi de supleţea nu numai a trupului, dar şi a spiritului lui totodată.

— N-a fost nevoie să le citesc, se repezi ea şi, deşi intenţionase să pară sfidătoare, cuvintele ei păreau în schimb irascibile. Parfumul mi-a spus destule.

Leneş, Patrick îşi ridică o mână ca să-i cuprindă sânul.

— Pilar e convinsă că mă adoră. La un moment dat îşi va veni în fire şi îi voi înapoia scrisorile.

O multitudine de senzaţii delicate se concentrară în sânul plin pe care îl mângâia Patrick şi se răspândiră în toată fiinţa lui Charlotte. Era o luptă să păstreze în minte subiectul conversaţiei lor.

— Ai putea pur şi simplu să distrugi scrisorile, nu?

Patrick scutură din cap, oftă şi îi dădu repede jos umerii rochiei împrumutate, la fel şi camizola de dedesubt, dezgolind-o.

— Nu, răspunse el. S-ar întreba mereu dacă le-am distrus cu adevărat sau dacă se vor ivi mai târziu ca să o încurce. O doamnă nu trebuie să se îngrijoreze pentru astfel de lucruri.

Charlotte tremură în timp ce degetul lui mare se mişca în jurul sânului ei, strângându-l uşor şi pregătindu-l. Mintea îi zbura rapid, dar se mai agăţă de câteva rămăşiţe.

— În acest caz, de ce nu i le dai acum înapoi?

El oftă din nou şi îşi concentră atenţia asupra sânului după care tânjea.

— Ar fi grosolan, răspunse el cu o voce joasă, somnoroasă. Adoraţia lui Pilar e inofensivă, crede-mă, la urma urmei. Îi va trece, mai devreme sau mai târziu.

Charlotte suferea de dorinţă, deşi curtea nu era un loc potrivit pentru intimităţile unor soţi.

Îşi lăsă capul să cadă pe spate într-o abandonare neajutorată, gemând când Patrick se aplecă să-i cuprindă sânul cu buzele.

El îşi luă hrana singur, fără vreo îngrijorare aparentă că ar putea fi întrerupţi, apoi aşeză la loc camizola şi corsajul lui Charlotte şi îi dădu sânului

bine tratat o mângâiere uşoară.

Dorinţa lui Charlotte ajunsese la culme.

— Patrick... se rugă ea, urând slăbiciunea ei şi puterea lui, uluită încă o dată de cât de uşor putea el stârni o furtună violentă în ea. O furtună pe care doar el avea puterea să o potolească.

El îi atinse buzele cu degetele.

— Mă întorc diseară, spuse el, apoi o părăsi traversând curtea şi dispărând pe o poartă.

Charlotte se aşeză pe o bancă de piatră, incapabilă să stea în picioare din cauza şuvoiului de emoţii care o copleşeau. Îl iubea şi îl ura pe Patrick. Dorea să i se supună şi să se răzvrătească totodată împotriva lui.

Când îşi mai reveni, luă un stilou, o sticlă de cerneală şi nişte hârtie de pe biroul din camera ei. Apoi se aşeză din nou la masa din curte şi scrise cea de-a doua scrisoare lungă familiei ei.

Rashad insistase să expedieze el prima misivă, scrisă pe când era membră a haremului lui Khalif, dar Charlotte nu-şi făcea iluzii. Toţi cei dragi ai ei erau probabil nebuni de îngrijorare.

Îşi petrecu după-amiaza elaborând scrisoarea, doar ciugulind la prânz o masă cu fructe, brânză şi pâine neagră, aduse de un servitor. În timpul celei mai călduroase părţi a zilei, în când majoritatea locuitorilor din Costa del Cielo îşi făceau siesta tacticos, Charlotte scria pagini, le rupea şi compunea altele. Era important să-i facă pe tatăl său şi pe Lydia să înţeleagă că îl iubea pe Patrick şi dorea cu adevărat să fie cu el, în ciuda relaţiei lor stranii.

Charlotte scrisese gogoşi în prima scrisoare, fiindcă atunci fusese captivă fără şanse de scăpare, vrând să-şi protejeze familia dragă de la durerea pe care ar fi cauzat-o adevărul. Acum, excluzând cele mai intime detalii ale relaţiei ei cu Patrick, repetă aventura incident cu incident. În final, avea un teanc de foi atât de voluminos, încât scrisoarea ei ar fi trebuit trimisă într-un pachet. În loc de plic.

În noaptea aceea, purtând din nou o rochie împrumutată, de data aceasta de culoare crem, cu tuşeuri de dantelă veche ce îi decorau pieptul şi manşetele, Charlotte cină cu familia Querida. Fu o masă plăcută, deşi conversaţia era ciudată din cauza diferenţelor de limbă. Şi nu era nici urmă de Patrick.

După cină se făcu muzică în ceea ce ar fi fost un salon de desen în Anglia, sau un atelier în America. Lenora Querida cânta la harpă, în timp ce senor îi oferi o mână fiicei sale, cu o curtoazie exagerată, şi o invită la dans.

Charlotte privi încântată, dar în sufletul ei simţea o durere amară. Adesea, în timp ce Lydia cânta la pian, Millie şi Charlotte făceau piruete împreună cu tatăl lor cam în acelaşi stil. Din nou, i se făcu dor de cei dragi cu o acuitate dureroasă.

Chiar când voia să se scuze politicos şi să zboare în camera ei, apăru Patrick. Îşi schimbase pantalonii obişnuiţi, cizmele înalte şi cămaşa largă cu o cămaşă fină, potrivită pentru seară, completată cu o cravată cu dungi gri-albăstrui, şi ac de cravată.

Charlotte se gândi că ea crescuse obişnuită cu măreţia lui, fiindcă era frumos de ţi se oprea respiraţia chiar şi în circumstanţe obişnuite. În acea noapte magică, piratul poza ca prinţ. Când o luă pe Charlotte în braţe şi începu să o învârtească graţios de jur împrejurul camerei, în pas cu ritmul vioi al harpei doamnei Querida, ea uită de tot ceea ce o supărase mai înainte.

În timpul acelui singur dans, fu de parcă sufletul lui Charlotte şi al lui Patrick se contopiră. Niciun cuvânt nu fu spus, fură respectate toate regulile bunei-cuviinţe şi totuşi experienţa era cumva mai profundă decât fusese intensul lor act sexual.

Charlotte îşi dădu seama cu disperare că îşi dăruise inima bucuroasă acestui bărbat, ca să rămână cu el nu numai până la sfârşitul zilelor, ci pentru o eternitate.

Dacă Patrick simţise acest lucru fundamental în decursul evenimentelor, nu-i arăta. Dansă cu Charlotte de două ori, apoi cu Pilar, care era evident fermecată. Señora se ridică de pe băncuţa de la harpă, în timp ce soţul ei se sprijinea de şemineul de marmură, privind afectuos.

Niciun fior de invidie nu clinti inima lui Charlotte, dar era copleşită de emoţii şi avea nevoie de timp şi de singurătate ca să le rânduiască. Fusese aşa de sigură, înainte de această noapte, că nu se putea să-l iubească pe Patrick mai mult decât îl iubea deja. Acum o ameţise brusca expansiune a sentimentului; vastul ocean luase, fără. Avertisment, dimensiunile unui univers.

Ea se strecură afară din camera fastuos

mobilată, sperând să treacă neobservată, şi porni grăbită de-a lungul coridoarelor spre apartamentul ei.

Acolo, în lumina lunii care se revărsa prin fereastră păşi, plină de energie elementară, cutezătoare. Nu se putea acomoda acestor noi sentimente, se agită ea în tăcere, înconjurându-se strâns cu braţele. În aceste clipe de trădare, Charlotte simţea că sufletul ei va răbufni.

— Charlotte.

Ea se răsuci şi îl văzu pe Patrick stând în pragul uşii apartamentului ei, învăluit în umbră. Nu-i putea citi expresia feţei din cauza întunericului, dar îi auzi îngrijorarea din voce şi înţelegerea tacită.

Începu să plângă şi rosti printre lacrimi.

— Ce se întâmplă cu mine?

Patrick o ridică uşor în braţele sale.

— Nu ţi-aş putea spune, zeiţă, mărturisi el şoptind sacadat. Eu însumi mă simt năucit.

El o sărută şi Charlotte simţi că universul începe să o invadeze din nou, dublându-se şi redublându-se cu o viteză ameţitoare. El se retrase în cele din urmă şi o duse spre pat, iar Charlotte nu se putu opri din tremur.

— Te doresc aşa de mult, spuse el despletindu-i părul cu degete febrile, încât mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla când te voi avea.

Ea îi scoase haina bine croită, îi desprinse acul de cravată, îi descheie butonii cămăşii. Cu frenezie Patrick o dezbrăcă până la piele în câteva fracţiuni de secundă. Nu mai avură preludii în acea noapte, nicio tentativă de mângâiere, fiindcă dorul unuia

de celălalt se contopise într-o singură, primară dorinţă, la fel de nestăvilit ca un cutremur.

Patrick o întinse pe Charlotte pe pat şi se azvârli în ea, iar ea îl primi cu o pasiune mai veche decât lumea.

Chiar când o trase pe Charlotte mai aproape, cu trupul ei fierbinte şi suplu lângă al lui, îşi dori să nu o fi văzut vreodată şi ca ea să nu fi părăsit portul Quade şi să se fi aventurat într-un bazar din care să fie răpită. Toată viaţa fusese un singuratic, în unele

Amorul lor din acea noapte fusese precum un soi de luptă fericită, se gândi Patrick stând întins şi uitându-se în tavan, cu o Charlotte adormită, încolăcită lângă el. De la prima lor întâlnire, ea fusese ca o pisică sălbatică, răspunzând cu un abandon feroce lucrurilor învăţate de la el. Totuşi, se întâmplase ceva nou între ei în noaptea aceasta, încă înainte de a se băga în pat. În timp ce dansau atât de inocent şi de circumspect, ceva dinăuntrul lui, demult rupt, fusese sudat la loc.

Patrick se bucura de întuneric şi de somnul lui Charlotte pentru că deodată ochii i se umplură de lacrimi, lacrimi de cea mai profundă şi mai poetică uimire. După uimire veni cea mai pură teamă, fiindcă o iubea pe femeia aceasta – pentru moment, cel puţin, nu putea nega acest lucru – şi iubind-o, se deschisese nu numai fericirii, dar şi unei dureri de neînţeles.

Privinţe, dar nu nefericit. În ciuda numeroaselor şi variatelor aventuri, în timpul cărora trupul îi fusese pus într-un pericol de necontestat, sufletul i-

a rămas mereu singur. De-acum gata, se gândi el trist. Dacă o pierdea pe Charlotte, nu va mai fi om din nou. Va trebui să trăiască restul zilelor cu un suflet îngheţat şi răvăşit.

Ea se agită lângă el, această femeie care era şi îngerul şi cuceritorul lui, şi îşi răsfiră degetele peste pântecele lui gol. Patrick gemu când aceleaşi degete îi cuprinseră bărbăţia şi i-o treziră imediat.

— Vino aici, toarse ea adormită. Nu m-am săturat de tine.

Prea slab ca să reziste, Patrick se rostogoli peste ea, lăsându-şi greutatea bustului pe antebraţe şi aşezându-se între coapsele ei fierbinţi.

— Mi-ai putea arăta puţină milă, spuse el, pe jumătate în glumă.

— Nu în seara asta, îl tachină Charlotte ridicându-şi şoldurile şi înghiţindu-l uşor, ducându-l în adâncul ei. Dacă eşti foarte bun, poate că te voi lăsa mâine să dormi.

Încă de când avusese prima femeie, la vârsta de paisprezece ani, Patrick fusese întotdeauna cel care luase. Acum, incredibil, el era cei luat şi nu putea înţelege emoţiile pe care acest fapt le stârnea în el. Se mişcă în ritmul lui Charlotte, urmând-o, incapabil să se oprească.

Răspunsul era instinctiv, nevoile pe care acesta le implica era la fel de nepătruns ca însăşi marea.

Ea murmură cuvinte de încurajare fără înţeles şi el i se supuse nebuneşte. Când se împinse sub el şi ţipă de triumf, Patrick îşi pierdu minţile. Se aplecă sălbatic asupra ei penetrând-o adânc.

El ţipă şi îşi aruncă sămânţa într-o plăcere

aproape de nesuportat, iar Charlotte îşi întinse mâna peste muşchii tari ai feselor lui, dorindu-l, alinându-l, comandându-l. În cele din urmă îl lăsă să iasă – el ştia că nu mai avea voinţă proprie – dar imediat ce îşi veni în fire, ea îl dori din nou.

Ea aduse un lighean cu apă şi un burete şi îl spălă încet, tandru.

— Ridică-te, îi spuse ea, şi el i se supuse cumva, deşi nu mai avea putere.

— Charlotte, o rugă el aspru, dându-şi capul pe spate, ştiind că nu avea scăpare. Nici măcar nu se putu opune, fiindcă aşa cum îl săruta şi îl dezmierda ea, se excită din nou, penisul odihnindu-i-se pe pântec precum un stejar.

— Ah, îl dojeni ea, luându-l apoi în gură şi începând să lucreze cu aşa luare aminte asupra lui, încât el îşi ieşi din minţi înainte să treacă un minut.

Capitolul 10

Patrick bântui prin debarcader în următoarele două săptămâni, supraveghind fiecare detaliu al reparaţiilor lui *Enchantress,* înainte de Charlotte, evenimentul i-ar fi consumat gândurile dis-de-dimineaţă, la fel i-ar fi comandat prezenţa fizică; acum mintea îi era îndreptată spre mica seducătoare energică pe care o luase în căsătorie la Riz.

Charlotte, reflectă el, nu o dată, ci de mii de ori, era jumătate aristocrată, jumătate leoaică. În fiecare zi soseau noi rochii de la magazinul croitoresei, iar Charlotte era rece şi demnă ca o ducesă în timp ce îi poza lui. Când Patrick i se

alătura noaptea în pat, întotdeauna la ore târzii, îi arăta latura sălbatică a firii ei, oferind şi luând plăcerea cu acelaşi grad de pasiune feroce.

Stând pe platforma lui *Enchantress,* Patrick se uită lung la apele verzi-albastre, scăldate în soare, întrebându-se dacă sentimentele tandre îl transformau într-o bătrână arţăgoasă. Lucrurile mergeau prea al naibii de bine, după părerea lui, iar el era profund jenat şi neliniştit.

Experienţa îl învăţase să aştepte provocări, în special când viaţa părea să între pe făgaşul unei rutine plăcute,

Un murmur de voci şi de sporovăială pe andoc îl făcură să se întoarcă şi o zări pe Charlotte, coborând dintr-una din trăsurile familiei Querida, o umbrelă cu dungi roz şi albe apărând-o de strălucirea puternică a soarelui. Rochia ei, cu mâneci lungi şi brodată cu dantelă era roz, o pată de feminitate în coclaurile acelea radical masculine.

Charlotte îl zări pe Patrick, îi făcu veselă semn cu mâna şi o luă de-a lungul platformei, spre puntea principală. Nefiind pe deplin încântat, fiindcă cheiul şi debarcaderul erau nişte locuri dure, el nu putu, totuşi, să nu se bucure văzându-şi soţia.

O întâmpină încruntându-se:

— Ce faci aici?

— Am venit să văd cum progresează reparaţia vasului, replică ea, şi, după cum îşi ridică bărbia şi o ţinu nemişcată, Patrick ştiu că Charlotte era neînfricată. Ca de obicei.

Ea îşi răsuci umbrela cochet şi îi oferi lui Patrick

un zâmbet care îi înmuie genunchii.

— Spania e minunată, continuă ea dulce, şi ospitalitatea familiei Querida nu poate fi pusă la îndoială. Oricum, cred că am fost contaminată de plăcerea dumitale de a călători, domnule Trevarren. Am aflat că sunt nerăbdătoare să călătoresc de colo-colo, să văd ce se întrezăreşte la orizont.

Patrick era prea copleşit de pofte, deşi Charlotte nu făcuse nimic ca să-l ispitească. Se întrebă dacă muncitorii şi echipajul său ar observa dacă ar închide-o în cabina lui pentru vreo două-trei ore, apoi alungă ideea. Dacă nu se controla, îşi va pierde reputaţia şi se va duce vestea peste şapte mări că Patrick Trevarren devenise soţ.

— Ţi-am spus să nu vii aici, se uită el urât la ea, luând-o de braţ şi împingând-o spre parapet. Ţărmul nu este un loc potrivit pentru o femeie decentă.

Ea îşi ridică privirea spre el, fluturându-şi pleoapele într-un fel care putea fi descris drept refractar.

— De ce să mă tem, rosti ea tărăgănat, dacă te am pe tine ca să mă aperi, căpitane Trevarren?

El vru să o scuture.

— Mă mir că poţi întreba una ca asta după ce ai fost răpită în bazar şi ai sfârşit într-un harem, şopti el furios.

— Nu mă poţi proteja? Zâmbi Charlotte, încă momindu-l. Altfel, ochii ei aurii, sinceri, erau numai zâmbet.

Patrick îşi încleştă maxilarul timp de o clipă.

Avea o singură slăbiciune fascinaţia pentru această femeie. El o privi, nedându-i vreun răspuns la întrebare, ştiind că de fapt nu aştepta vreunul.

Ea zâmbi, bucurându-se de mica-i victorie, şi deschise poşeta din mărgele.

— După câte se pare, am treburi justificate. Acest mesaj mi-a fost predat în dimineaţa asta. Îi întinse un plic crem, voluminos.

O premoniţie se strecură în stomacul lui Patrick în timp ce luă plicul. Era scris doar numele lui – oricine din Costa del Cielo ar fi ştiut unde locuia. Pe spate văzu pecetea distinctivă a lui Khalif, cu sigiliu verde.

Desigilă plicul şi scoase o singură coală. Mesajul era scris de mână, feminin, într-o engleză perfectă.

„Ahmed a preluat palatul prin trădare şi l-a închis pe Khalif. Îl va ucide pe adevăratul sultan şi pe moştenitorii lui, noi nu avem cu ce mijloace să luptăm, întrucât oamenii lui Khalif sunt plecaţi într-o campanie în deşert. Te rog vino repede, dacă îi eşti prieten loial”.

Patrick citi scrisoarea pentru a doua oară, apoi o mototoli în mână, în ciuda diferenţelor dintre cele două culturi ale lor, Khalif şi Patrick erau mai apropiaţi decât fraţii şi el nu putea ignora un astfel de apel, chiar dacă era vreun truc.

— Cochran! ţipă el brusc, făcând-o pe Charlotte să tresară.

— Ce este? întrebă ea, luându-i coala mototolită din mână şi netezind-o pe balustrada lustruită de stejar.

— Oh, nu, respiră ea precipitat când citi mesajul.

Primul ofiţer apăru imediat, mai mult emoţionat decât alarmat.

— Da, domnule. Avea un ton precipitat.

— Adu-mi un vas! ordonă Patrick. Adună-i pe toţi oamenii noştri şi pe alţii pe care-i poţi găsi. Ne întoarcem la Riz.

Cochran răspunse uimit:

— De unde să iau un vas, domnule?

Patrick smulse scrisoarea din mâna lui Charlotte şi i-o azvârli lui Cochran.

— Drace, nu-mi pasă dacă trebuie să agăţi o gabara de pescuit, fă cum ţi-am spus! Acum îşi îndreptă atenţia din nou spre soţia sa şi îi luă ferm braţul într-al lui.

— Te vei duce înapoi la familia Querida, îi spuse el, şi vei sta acolo până ce voi veni să te iau.

Charlotte clipi, apoi încăpăţinarea îi coloră obrajii.

— Vreau să merg cu tine! protestă ea.

El o trase spre parapet.

— Pentru moment, doamnă Trevarren, dorinţele tale mă îngrijorează cel mai puţin. De data aceasta, dacă ţii la frumosul tău fund, mă vei asculta! replică el.

Ea începu să protesteze, dar Patrick o traversă platforma şi o propulsă în trăsura care aştepta. După ce el închise portiera şi strigă un ordin către birjar, într-o spaniolă nervoasă, Charlotte scoase capul pe fereastră şi strigă furioasă:

— O să ţii minte asta, căpitane Trevarren!

Patrick ar fi râs dacă nu ar fi fost aşa de îngrijorat pentru Khalif. Ahmed, fratele vitreg al sultanului,

era crud, şi setea sa de putere nu mai era un secret. Erau şanse ca Khalif să fie deja mort, iar execuţia lui ar fi fost brutală şi nu neapărat rapidă. Mai rău, prinţii, fiii tineri ai lui Khalif, cu toţii prea tineri ca să-şi părăsească mamele, vor fi şi ei executaţi, aşa cum spunea scrisoarea.

Echipajul lui *Enchantress* se adună în câteva minute şi ascultă cu furie nelinişţită planul pe care li-l relată Patrick.

Nu se vor apropia de palat pe mare, fiindcă Ahmed şi banda lui de tâlhari rebeli se vor aştepta la asta, şi orice apropiere a navei va fi cu siguranţă parată de focul de tun înainte ca ei să poată ajunge acolo. După ce vor traversa spre regatul insular al Rizului, şi vor ancora în portul oraşului cu acelaşi nume, vor cumpăra cai şi alte provizii din piaţă şi-l vor ataca pe Ahmed prin deşert.

Rezultatul va fi, desigur, în mâinile Domnului.

Gândurile îi luară o întorsătură neaşteptată. Citise despre o femeie care odată se îmbrăcase în haine de bărbat şi plecase să lupte în războiul civil din America, doar ca să fie lângă soţul ei.

Ajungând în camera de oaspeţi a proprietăţii Querida, Charlotte îşi aruncă umbrela de cealaltă parte a camerei într-un acces de furie. Nu se deda istericalelor în mod obişnuit, dar în cazul acesta nu putea să fie blândă. Patrick era soţul ei.

Acum el pleca la Riz, imperios ca un erou grec, hotărât să-şi salveze prietenul, şi plănuia să o lase chiar aici, în plicticosul Costa del Cielo pentru cine ştie câtă vreme. În ceea ce o privea pe Charlotte, un singur lucru era mai rău ca moartea, şi anume

ca Patrick să se afle în pericol departe de ea! Dacă va fi ucis şi nu-l va mai vedea vreodată?

Charlotte îşi muşcă puternic buza de jos. Patrick nu o ascultase atunci când îl implorase să nu o lase în haremul lui Khalif, iar el nu se schimbase de atunci. Nu avea absolut niciun sens să încerce să se certe cu bărbatul ei greu de cap.

Poate că s-ar putea deghiza şi strecura pe vasul pe care Patrick reuşise să-l procure pentru călătorie…

— Nu, spuse ea cu glas tare, asemenea acţiune nu avea rost pentru că figura ei nu avea nimic masculin în ea. După răpirea ei din *souk,* după ce-i fusese dusă lui Patrick într-un sac de pânză drept veşmânt, purtase una din cămăşile lui şi o pereche de pantaloni. Părea pur şi simplu exact ce era – o femeie care purta haine bărbăteşti.

Cu toate astea, Charlotte nu intenţionă să renunţe. Şi ea avea prieteni în palatul lui Khalif – pe Alev şi pe Rashad. Şi se mai gândea la copilaşii lui Alev şi la ceilalţi duşmani care stăteau între Ahmed şi tronul Rizului.

Charlotte se calmă în mod deliberat. Se aşează pe marginea patului pe care îl împărţise atât de plăcut cu Patrick şi încercă să se gândească. Îi veni o singură idee, deşi îşi stoarse creierul, şi era una mai disperată decât ascunderea. Totuşi, de vreme ce era singurul plan pe care îl putea pune în aplicare, Charlotte se decise să-i dea drumul.

Aşteptă până ce gazda se duse să-şi facă siesta, apoi se strecură afară, luând un pumn de monede de aur pe care i le dăduse Patrick într-o zi. Soarele

era nemilos de fierbinte în timp ce mergea pe străzile pavate şi prăfuite spre tavernă.

Erau o sumedenie de bărci ancorate în port; desigur va putea angaja pe cineva care să o ducă spre Riz.

Charlotte se opri afară, în faţa primului şir de taverne ieftine, făcându-şi curaj. Nu se gândise să-şi ia umbrela şi pielea de pe nas începuse să o gâdile de la soarele care ardea.

Fu cât pe ce să urce trei trepte de piatră şi să între în tavernă, când chelneriţa ieşi şi aruncă o găleată de lături, de-abia ferind rochia frumoasă a lui Charlotte.

— Te-ai putea uita! protestă ea.

Spre uimirea ei, chelneriţa îi răspunse în engleză.

— Aş putea, spuse bruneta cu impertinenţă – şi apoi din nou – şi n-aş putea.

Charlotte îşi puse mâinile în şolduri şi o fixă pe femeie ferm, dar tonul îi era moderat când vorbi din nou. În fond, ea avea nevoie de un favor.

— Trebuie să plec spre Riz, o anunţă ea, şi pot plăti. Există cineva în acest… local care m-ar putea traversa?

Chelneriţa se răsuci şi întrebă în tavernă într-o spaniolă stridentă. Cuvintele ei strânseră marinari zdrenţăroşi, de toate mărimile, formele şi naţionalităţile care se uitară lung la Charlotte pe ferestrele murdare şi se îngrămădiră în pragul uşii.

— Ai vreo preferinţă pentru oamenii cu care vei naviga?

Charlotte înghiţi în sec.

— Ei, n-aş vrea un criminal, replică ea.

Femeia ridică din umeri.

— Atunci nu e nimeni aici – sau în altă parte pe chei

— Care te-ar putea ajuta. Vru să închidă uşa, deşi feţele cenuşii rămaseră la ferestre.

— Stai! ţipă Charlotte. Nu putea suporta gândul de a rămâne în Spania veghind plină de teama că Patrick s-ar putea să nu mai revină vreodată.

— Voi angaja pe oricine nu a comis niciun viol şi nicio crimă vreodată.

Chelneriţa traduse şi mulţimea se împuţina vizibil.

Se auzeau murmure. Un bărbat păşi înainte.

Charlotte se dădu un pas înapoi şi încercă să zâmbească.

— Bună, spuse ea pe cât de vesel putea.

— Bună, îi răspunse marinarul, zâmbind un pic superior, iar Charlotte îl recunoscu după accent ca fiind american. Era de înălţime medie, vârstă nedeterminată, slab şi musculos, părul negru, scurt, care îi stătea zbârlit în jurul capului precum ţepii unui arici.

— Ce treabă ai în Riz, domnişoară? întrebă el.

Charlotte era speriată, dar şi nerăbdătoare să plece.

La urma urmei, cu cât vor pleca mai repede, cu atât mai iute îl vor ajunge pe Patrick din urmă.

— E ceva personal, spuse ea. Tot ce trebuie să ştii este că vreau să merg acolo şi că îţi pot plăti transportul. Cum te cheamă, te rog?

El păru surprins – crezuse, evident, că deţinea controlul asupra situaţiei. Charlotte nu irosi timp

să-l scape de aceste idei greşite.

— Mabrey Jack Malerey.

— Eu sunt doamna Patrick Trevarren, replică Charlotte, zâmbind cordial; era încântată să se uite cum culoarea pieri de pe faţa ciupită de vărsat a lui Mabrey. Îmi poţi spune doamna Trevarren dacă vrei să mi te adresezi, deşi îmi imaginez că vei fi mult prea ocupat cu manevrarea vasului dumitale ca să discuţi.

Lucirea sălbatică dispăruse din ochii mici ai lui Mabrey şi el îşi drese glasul.

— De ce încerci să închiriezi o barcă dacă ai drept soţ un căpitan bogat?

Charlotte oftă filosofic, iar întregul ei comportament era pur fictiv.

— Vasul lui, *Enchantress,* este ancorat pentru reparaţii. Sunt sigură că deja a achiziţionat o ambarcaţiune şi a plecat pe mare fără mine.

Mabrey îşi frecă bărbia-i la fel de ţepoasă ca şi creştetul capului.

— Cât dai?

Charlotte scoase două piese de aur vechi şi le ţinu o clipă pentru a-l studia pe marinar.

— Plătesc jumătate când te hotărăşti să mă duci dincolo şi jumătate când ajungem, spuse ea. Mai avea şi alţi bani în punga ei, dar se aştepta să aibă nevoie de ei în Riz, în special dacă-i lua timp să-l localizeze pe Patrick.

— Îţi părăseşti bărbatul? insistă Mabrey deşi tremura vizibil de dorinţa de a se întinde şi a înşfăca prima monedă. Nu vreau să am necazuri cu unul de teapa lui Trevarren, chiar dacă acest

serviciu îmi aduce banii de băutură pentru o lună.

— Nu va afla niciodată cine m-a dus, îţi promit.

Charlotte îl studie din nou pe bărbat, nu era prezentabil deloc şi, în circumstanţe normale, nu ar fi traversat nici strada alături de el, darmite să facă o călătorie pe mare.

— Oricum, te avertizez că, dacă purtarea ta faţă de mine lasă de dorit înainte, după sau în timpul voiajului, căpitanul va afla despre asta. Şi te asigur că nu vei avea linişte până ce nu vei plăti cu sânge această greşeală.

Mabrey îşi umezi buzele cu limba, ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Nu va avea de ce să vină după mine, spuse el, apoi Charlotte simţi că nu poate decât să-l creadă.

— Unde ţi-e vasul? întrebă ea, ferindu-şi ochii de soare în timp ce îşi întorcea privirea spre şirul de gabare rău-fămate şi spre bărcile de pescuit din port.

Domnul Mabrey o conduse de-a lungul ţărmului şi arătă spre cea mai răpănoasă dintre ambarcaţiuni. Barca era puţin mai mare decât cea pe care ea şi Millie o foloseau la pescuit pe lacul de acasă când erau fetiţe. Era brăzdată la tribord şi chiar şi de la distanţă Charlotte putea vedea că puntea îi era putredă.

Aproape că se dădu înapoi, atât de tare o intimida gândul de a trece prin apele pline de rechini cu o astfel de barcă jalnică, dar în acea clipă zări un cliper, mişcându-se la orizont. Era un vas mai mic decât *Enchantress,* lustruit şi rapid, iar Charlotte ştiu, cumva, că la cârma ei se afla

Patrick. Trebuia să acţioneze imediat şi cu îndrăzneală; dacă nu, şi-ar putea petrece restul vieţii dorindu-şi să-şi urmeze soţul.

— Repede! ţipă ea, trăgând de mâneca murdară a lui Mabrey.

Mabrey îşi chemă unul dintre tovarăşii de băutură să-i ducă la barca lui cu o şalupă. Charlotte ezită din nou când văzu vasul de aproape, apoi strânse din dinţi şi urcă scăriţa de frânghie după Mabrey, grijulie să-şi ţină rochia strâns pe lângă picioare cu pudoare.

Barca mirosea şi mai urât decât arăta şi singurul catarg scârţâi puternic impulsionând-o să se răzgândească. Charlotte îi dădu bărbatului o monedă de aur, aşa cum se înţeleseseră, şi rămase la prora, încercând să nu piardă cliperul din ochi în timp ce lăsa în urma lui siajul.

Mult prea curând, vasul dispăru, iar curajul lui Charlotte scăzu un pic. Dacă nu reuşea să-l ajungă pe Patrick din urmă la timp? Sau, mai rău „dacă îl prindea şi el se înfuria şi o trimitea înapoi în Spania sau o închidea în casa vreunui prieten din Riz?

Cu cât se îndepărtau de ţărm, cu atât apa devenea mai învolburată. Stomacul lui Charlotte tremura în timp ce barca se sălta şi se răsucea pe valuri, iar ea se temea că va voma. După un timp, oricum îşi găsi un fel de ritm şi masa de prânz i se aşeză.

Era complet întuneric la vremea când terminară traversarea, dar Charlotte îşi spuse că era un lucru bun. Va trebui să cumpere şaluri ca să-şi acopere braţele, capul şi faţa dacă nu voia să fie arestată

pentru înfăţişare indecentă.

De vreme ce era reflux, Mabrey putu să acosteze barca pe chei şi nu fu nevoie să o tragă la mai. Charlotte se ascunse în spatele unor lăzi şi coşuri în timp ce protectorul ei urât plecă în căutarea veşmintelor de care ea avea nevoie pentru a putea circula în societatea islamică.

Piaţa era alături şi, ca şi cheiul, era luminată de torţe. În timp ce-l aştepta pe Mabrey să se întoarcă cu voalurile ei, îşi suci gâtul şi privi cu coada ochiului, uitându-se după cliperul rapid care îl adusese aici pe Patrick. Nu reuşi să vadă vasul, dar îşi îndreptă atenţia spre *souk* la auzul unei voci familiare şi îl zări pe căpitanul Trevarren în persoană, certându-se tare cu un negustor de cai.

Charlotte vru să-l strige, dar nu o făcu. Se întreba care situaţie ar fi mai puţin periculoasă – să bântuie prin

Riz fără acoperemântul de rigoare sau să dea ochii cu Patrick?

Încă era nedecisă când Marbey se înapoie cu două şaluri zdrenţăroase mâncate de molii, făcute din cârpe de culoarea jegului. Charlotte se acoperi în grabă, îi dădu marinarului şi cealaltă monedă de aur, aşa cum se înţeleseseră, împreună cu costul voalurilor, şi se grăbi spre cortul neguţătorului de cai. Lângă el se afla un ţarc plin cu cai. Era evident că încheiaseră o înţelegere, fiindcă Patrick îi plătea negustorului, iar echipajul lui prelua animalele încălecând.

Charlotte veni la ceea ce spera să fie o distanţă decentă lângă umărul drept al lui Patrick, fiind

acoperită din cap până-n picioare cu excepţia ochilor. Totuşi, ştia că trebuie să sară în ochi cu rochia aceea roz.

— Căpitanul Trevarren? spuse ea, sperând că efectul politeţii va lucra în favoarea ei. Patrick îngheţă – pentru o clipă chiar şi *souk-ul* zgomotos păru tăcut precum cel mai îndepărtat deşert – apoi întoarse capul lent ca să se uite la ea. Ochii lui albaştri păreau negri ca noaptea, se gândi ea, dar nu doar din cauza întunericului.

— Charlotte? se răsti el după un scurt interval de şoc.

Ea dădu din cap aprobator.

— Mi-e teamă că da, spuse ea pe ton jos dar vibrant.

El murmură un şir de cuvinte colorate, o luă de braţ şi o trase în umbra cortului negustorului de cai.

— Cum îndrăzneşti să mi te răzvrăteşti astfel? o întrebă el cu o şoaptă terifiantă. Eşti complet lipsită de teamă sau doar nebună?

Charlotte înghiţi în sec.

— Nu e nevoie să fii nepoliticos, spuse ea. Nu sunt genul de persoană care să stea şi să aştepte, Patrick. Sunt genul care iese şi acţionează.

— Văd asta, zise el, apoi înjură din nou.

Chartotte îşi imagină că putea la fel de bine să pună degetul pe rană.

— Mai mult, dacă încerci să mă trimiţi înapoi sau să-mi întorci spatele, voi găsi altă metodă de a te urma.

— Ar trebui să te pun cu fundul în sus! Patrick

gemu, scuturând-o.

Ea zâmbi, observând că reuşise.

— Dar nu o vei face, replică ea. Dacă erai genul care să lovească o femeie... chiar şi la fund, ai fi făcut-o cu certitudine până acum.

Aproape că-şi atingeau nasurile, iar ochii lui străluceau în lumina torţelor de furie.

— Nu fi prea sigură de asta, doamnă Trevarren, îi spuse el. Dacă nu mă grăbeam, îţi dădeam jos toate zdrenţele alea boţite şi ţi-aş fi tras o chelfăneală de să ţi-o ¿duci aminte toată viaţa.

Evident că Patrick îşi terminase predica, cel puţin pentru moment. O trase spre padoc fără să ceară un răspuns la remarcile lui, iar Charlotte oricum nu avea pregătit un răspuns.

Un armăsar arab fusese înşeuat pentru el; o sui pe Charlotte pe spatele animalului fără formalităţi, apoi se azvârli în spatele ei.

— Fă-mi necazuri, doamnă Trevarren, spuse el provocator printre dinţi, şi o să-mi pun ameninţarea în practică. Aici şi acum, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Charlotte îl crezu. În afară de asta, îşi consumase cota de bravură pe ziua de astăzi angajându-l pe domnul Mabrey şi traversând spre Riz în barca lui permeabilă şi împuţită. Stătea liniştită şi-şi ţinea gura, chiar dacă nu i se spusese ce pericole ar putea-o aştepta, cu inima tresăltându-i de bucurie.

Orice s-ar întâmpla, va participa, şi asta era mult mai bine decât să aştepte în vreun loc plicticos, unde să audă relatarea la mâna a doua. Charlotte se lăsă pe spate, pe pieptul lui Patrick, absorbită

de puterea braţelor lui care o înconjurau, şi adormi.

Când se trezi, aproape că se crăpase de ziuă şi convoiul era departe, în deşertul scăldat de lumina stelelor. Arabii, probabil ghizii angajaţi de Patrick, aşterneau corturile în nisipul alb, în timp ce ceilalţi călăreţi beau din bidoane şi făceau speculaţii asupra dificultăţii de a prelua palatul din mâinile lui Ahmed.

Patrick o coborî de pe armăsar şi, deşi nu se purta dur cu ea, nu avea niciun fel de tandreţe în gesturi. Fără să vorbească, o împinse spre unul dintre corturi.

Pe jos, fuseseră întinse piei moi şi catifelate de ied, şi Charlotte, extenuată, se întinse ca să adoarmă la loc.

Totuşi, într-o măsură anume, era conştientă de consiliul de război care se ţinea afară.

Cum noaptea făcea loc zilei, aerul deveni mai fierbinte. Charlotte se zvârcolea spasmodic din cauza hainelor.

— Uite, se auzi vocea lui Patrick de o tandreţe aspră. Bea nişte apă.

Ea de-abia era conştientă, dar setea îi era la fel de reală ca şi oboseala, aşa că se ridică în fund şi bău încet din bidonul pe care el i-l ţinea la gură. Căldura era intensă chiar şi la adăpostul umbros al cortului, iar Charlotte văzu că şi Patrick îşi scosese hainele.

El îi îndepărtă şuviţele jilave de pe frunte când ea se culcă din nou pe piei.

— Ce să mă fac cu tine? întrebă el într-o şoaptă răguşită. Eşti total incorigibilă.

Charlotte oftă, agitându-se ca să se facă mai lejeră. Camizola ei era udă de transpiraţie şi o simţea lipită de fund.

— N-o să fiu lăsată în urmă, spuse ea adormită. Asta să-ţi fie lecţie.

Patrick chicoti şi ceva din sunet o făcu pe Charlotte să deschidă ochii şi să se uite la faţa lui. Stătea aşezat pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

— Eu dau ordine în familia asta, replică el, desfăcând fundele de pe camizola ei şi dezvelindu-i sânii alene. Şi dacă cineva are de învăţat o lecţie, aceea eşti tu, doamnă Trevarren.

Toţi muşchii o dureau de lă faptul că stătuse o noapte întreagă în şa şi nu-şi amintea să mai fi fost aşa de obosită. Chiar şi aşa, când Patrick se aplecă să-i sărute unul dintre sâni cu limba, ea fu gata pe loc pentru el.

— Şi-mi spuneai mie incorigibila, spuse ea gâfâit.

Patrick nu-şi pierdu timpul răspunzându-i. Se bucură de sânul ei timp îndelungat, apoi îi desfăcu picioarele uşurel şi se alinie între ele.

Charlotte tremura, ridicându-şi şoldurile, dorindu-l înăuntrul ei. Puteau lăsa preludiul pentru altă dată.

El râse şi se mută la celălalt sân, îl savură cu poftă, ignorând dorinţele ei josnice, nebuneşti; într-un final, îşi aşeză gura peste a ei şi o sărută adânc, sorbindu-i ţipătul de fericire pasională în timp ce o pătrunse.

Lui Charlotte i se păru că toată căldura deşertului îi invadase trupul. Fiecare lovitură a şoldurilor lui

Patrick o aducea la nebunie şi se sălta violent sub el. Se uniră, limbile lor se încolăciră, dar nu îndrăzniră să întrerupă sărutul până ce nu fu scos şi ultimul geamăt de plăcere.

Când se termină, Charlotte ţipă fiindcă se terminase, fiindcă fusese atât de frumos, fiindcă îl iubea pe Patrick aşa de mult. El îi sărută pleoapele până când o linişti şi apoi adormiră amândoi.

La amiază, Patrick o trezi pe Charlotte. Mâncară alune şi curmale, împreună cu mici cantităţi de apă, apoi făcură dragoste din nou.

Charlotte era slăbită şi un pic ameţită când se îmbrăcă pentru încă o noapte lungă de mers călare, dar Patrick părea să aibă destulă energie de consumat. Fluiera pe când ajuta la strângerea taberei, iar Cochran şi ceilalţi membri ai echipajului îl tachinau în surdină.

Pe când Charlotte roşea imaginându-şi cam ce spuneau, Patrick se amuza de glumele lor.

Porniră din nou la drum mult prea curând şi muşchii coapselor lui Charlotte trepidau de protest în timp ce armăsarul galopa neobosit prin nisip. Mai bine ar muri decât să se plângă. Patrick va fi cu siguranţă încântat şi îi va spune că avusese dreptate să o lase acolo dacă-i făcea necazuri.

Lui Charlotte i se păru că orele se scurseră la fel de greu ca deceniile, şi când ajunseră la o oază şi se opriră, vru să hohotească de bucurie. În schimb, găsi o găleată şi o umplu cu apă de la izvorul înconjurat de palmieri şi de o vegetaţie luxuriantă. Ţinându-se pe cât putea de dreaptă, aşteptă până când corturile fură întinse şi intră în cel pe care ea

şi cu Patrick îl împărţiseră cu o zi în urmă.

Era dezbrăcată şi tocmai se îmbăia când Patrick dădu la o parte apărătoarea cortului şi intră. Se uită la ea cu o privire arogantă, dar cuvintele îi erau umile.

— Eşti remarcabil de frumoasă, se minună el şoptind întretăiat. Charlotte nu încercă să se ascundă; stătea în faţa lui Patrick simţindu-se la fel de pură ca Eva înainte de a cădea în dizgraţie. În acele momente putea crede că doar ei doi existau pe pământ şi că oaza era grădina legendară.

Înaintă spre el, îi descheie cămaşa şi îi sărută carnea tare şi sărată. Patrick respiră precipitat, o apucă de umeri ca pentru a o îndepărta, apoi îşi înfipse degetele în părul ei şi o trase mai aproape.

— N-am uitat că mi-ai nesocotit ordinele, o ameninţă el fără suflare în timp ce ea continua să-l guste. Dacă scăpăm cu viaţă, s-ar putea să te omor eu însumi.

Charlotte îi atinse sfârcul cu limba zâmbind când el gemu drept răspuns.

— O să ţin minte asta, şopti ea, încercând să pară cât mai pedepsită.

Capitolul 11

În cea de-a treia noapte, după ce corturile fuseseră înălţate, una din iscoadele arabe plecă din tabără. Întorcându-se în decurs de o oră cu o expresie emoţionată şi mohorâtă, îi spuse lui Patrick că palatul lui Khalif era în apropiere.

Membrii echipajului lui Patrick erau înarmaţi până în dinţi şi lui Charlotte îi era clar că se

pregăteau de luptă. Cât despre Patrick, acesta arăta hotărât.

— De vreme ce tot îmi voi bate gura de pomană spunându-ţi să stai deoparte, îi zise el lui Charlotte, trăsăturile lui apărând cizelate şi dure în lumina rece a stelelor şi a lunii, vei călări alături de mine. Dar fii atentă, Charlotte Trevarren, dacă îmi vei submina autoritatea în faţa acestor oameni, vei fi pedepsită. Asta, iubita mea, este o promisiune solemnă.

Charlotte tremură, foarte conştientă de faptul că Patrick era serios, că grija lui tandră pentru ea nu-l va împiedica să o disciplineze dacă se amesteca în planurile lui. Era înspăimântată de lupta ce va avea loc cu Ahmed, care era un şmecher. Oricum, Charlotte de-abia putea să stea liniştită, atât de tare anticipa aventura. Era ca şi când ar trăi una dintre aventurile splendide, romantice, în voia cărora se lăsase copil fiind, în îndepărtatul Quade.

— Promit să fiu un soldat bun, îi spuse ea lui Patrick. Privi în jur, la oamenii înarmaţi, gata să plece călare.

— Nu-mi iau o puşcă, sau o sabie, sau altceva?

Întrebarea stârni un hohot de râs în surdină în rândul călăreţilor, dar Patrick îşi dădu ochii peste cap şi îşi încălecă armăsarul. După ce o privi pe Charlotte un timp îndelungat cu o privire indescifrabilă, se aplecă şi o sui în spatele lui.

Era clar că ea nu va purta armă, că va depinde pur şi simplu de simţuri. Îşi dorea de asemenea să îşi poată schimba rochia ei roz ruptă şi murdară cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

Grupul era constituit din doisprezece oameni, dar Patrick, Charlotte şi cele două iscoade o luară înainte, în cele din urmă văzură palatul strălucind ca alabastrul în contrast cu marea întunecată.

Charlotte îl trase de mânecă pe Patrick ca să-i atragă atenţia, apoi şopti:

— Dacă mă ridici, voi putea sări zidul curţii din afara *hamam-ului* şi ţi-aş da drumul în palat prin vreo intrare sudică.

Patrick se răsuci în şa ca să se uite la ea, iar ea putu vedea că el dorea să îi refuze ideea, căutând un motiv în minte ca să o facă.

— Ai o strategie mai bună? întrebă Charlotte plictisită. Intrările principale vor fi încuiate şi păzite şi dacă spargi uşile vei plăti greu această prostie.

El se încruntă la ea o clipă, apoi zise:

— Eu însumi voi sări zidul. Charlotte oftă frustrată.

— Şi o vei lua drept prin harem? Asta va stârni o zarvă care se va răspândi până în Costa del Cielo.

— Are dreptate, domnule, interveni Cochran grijuliu. Doamna Trevarren cunoaşte drumul pe acolo. Probabil că ar putea găsi o rochie şi văluri ca să se mişte fără să stârnească bănuieli.

Patrick îşi încordă maxilarul şi o privi pe Charlotte în timp ce se gândea. În cele din urmă, încuviinţă.

— În regulă, spuse el. Dar odată ce vei intra, te întorci în harem şi rămâi acolo. Probabil că este cel mai sigur loc din palat.

Charlotte îşi aminti întâlnirea ei îngrozitoare cu fratele vitreg al lui Khalif în acea noapte, pe holul

din afara apartamentului lui Khalif. Ahmed era genul care să abuzeze şi de putere şi de privilegii, iar în calitate de nou conducător al Rizului, haremul şi femeile din el îi aparţineau.

— O să fac ceea ce trebuie, zise Charlotte. Ăsta era singurul mod în care putea promite ceva, şi Patrick ştiu că aşa va face.

O privi lung ca pentru a-şi întipări trăsăturile ei în minte, apoi plecă.

Cum se apropiau de zid, Charlotte se uită în sus la crengile ulmului în care se urcase odată ca să fugă. Pe vremea aceea spera să nu mai vadă haremul vreodată, iar acum era pe cale să-şi rişte viaţa ca să pătrundă înăuntru.

Cochran împreună cu ghizii lui se căţărară ca să se uite după paznici, în timp ce Patrick merse călare până aproape de zid, apoi o trase pe Charlotte înainte, astfel încât să stea în faţa lui pe şa. O sărută apoi adânc, lung, şi o privi în ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şopti el, ai grijă.

Charlotte zâmbi curajoasă.

— Strânge-mă mai tare, ca să nu adorm, replică ea, apoi se ridică pe spinarea calului precum un acrobat la circ, în timp ce Patrick o ţinea de picioare.

Binecuvântând ziua în care ea şi cu Millie se căţăraseră şi coborâseră din copaci ca maimuţele, se agăţă cu agilitate de zid şi stătu aşa un minut uitându-se în jos spre Patrick. Apoi îi trimise un sărut în zbor şi se lăsă să cadă fără zgomot în curtea de dedesubt.

Acolo, în umbră, se opri aşteptând ca inima să-şi

încetinească ritmul nebunesc şi respiraţia să i se regleze. Ascultă cu toată concentrarea de care era capabilă, apoi o porni spre uşa arcuită care dădea spre harem. Înăuntru se opri din nou, lăsându-şi ochii să se obişnuiască. După câteva secunde putu să zărească sofalele şi femeile care dormeau pe ele. Unele sforăiau, altele murmurau în timp ce visau, dar niciuna dintre ele nu se agita.

Charlotte luă o rochie şi nişte văluri de pe o bancă de la picioarele unei sofale şi îşi îndepărtă grăbită hainele-i rupte. Odată ce-şi puse veşmintele şi îşi ascunse rochia zdrenţuită după un cufăr înalt, se furişă de-a lungul haremului spre uşa interioară. Dacă era vreun paznic, Rashad, sau vreun înlocuitor numit de Ahmed, atunci va fi acolo. Charlotte trebuia să treacă prin portal ca şi printr-o serie de holuri şi o cameră imensă ca să ajungă la intrarea din sud a palatului, unde o aşteptau Patrick şi ceilalți oameni.

Se făcu una cu umbrele, de-abia îndrăznind să respire şi trase cu coada ochiului în pasaj. Nu văzu pe nimeni şi după ce îşi luă inima în dinţi păşi peste prag.

Un minut mai târziu, o cuprinseră nişte braţe puternice şi gura îi fu acoperită cu mâna. Se luptă, iar atacatorul o lipi de zidul palatului, cuprinzându-i gâtul cu degetele de oţel ale mâinii lui stângi, în timp ce cu dreapta ridică o lampa de gaz.

Lumina reflecta figura lui şi Charlotte fu aşa de uşurată, încât aproape leşină. Deşi nu putea fi absolut sigură, instinctul îi spunea că eunucul îi era loial lui Khalif. El ar fi putut sa o ajute.

— Tu! spuse aspru, încă strângând gâtul lui Charlotte cu mâna, ca într-o menghină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Charlotte, dă-mi drumul nu pot respira.

Rashad o elibera fără nicio tragere de inimă, dar trupul lui gigantic încă forma o barieră la fel de impunătoare ca şi zidurile palatului.

— Ce faci aici? o întrebă el, cu glas scăzut.

Charlotte înghiți în sec. Nu avea de ales, decât să rişte făcându-i confidenţe. Rashad era un bărbat inteligent şi nu iar accepta decât adevărul.

— Patrick – căpitanul Trevarren – şi oamenii lui sunt afară la intrarea di sud, şopti ea. Au venit să-l ajute pe Khalif.

Expresia lui Rashad nu dădea în vileag niciun gând al său şi Charlotte aştepta în agonia suspansului. Dacă se înşelase în privinţa loialităţii eunucului? Dacă era în cârdăşie cu Ahmed şi complotase împotriva adevăratului sultan încă de la bun început?

În cele din urmă el vorbi:

— Mă voi duce eu şi le voi deschide, spuse el. Tu rămâi aici.

Uşurarea lui Charlotte era umbrită doar de iritarea ei. După toate prin câte trecuse, nu avea de gând să stea liniştită în harem, frământându-şi mâinile şi pierzând acţiunea. Zâmbi şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu pot, răspunse ea cumva răstit. Patrick se aşteaptă ca eu să îi deschid porţile. Dacă te duci tu în locul meu s-ar putea să nu te recunoască în întuneric. Are sabie şi nu va pregeta să te

străpungă – atât este de concentrat să-l găsească pe Khalif.

Rashad oftă.

— În regulă, încuviinţă el şuierând după un interval ce păru interminabil. Urmează-mă şi taci!

Charlotte făcu o rugăciune intimă de mulţumire, în timp ce-l urmă pe eunuc de-a lungul coridoarelor pietruite şi prin camera imensă de la capătul lor, unde podelele erau făcute din marmură.

La intrare se afla de veghe un paznic; Charlotte îi putu vedea umbra şi vârful roşu al ţigării de foi din care trăgea. Ea îşi ţinu respiraţia când Rashad se răsuci şi o opri în drum cu o mână masivă. Discută prietenos cu paznicul, iar Charlotte rămase în întuneric, uitându-se. Rugându-se.

Santinela ezită, apoi îi răspunse prietenos. Rashad îi suci gâtul bărbatului, iar paznicul gemu şi căzu inconştient pe podea.

— L-ai ucis? şopti Charlotte trecând pe lângă Rashad ca să descuie uşa.

Eunucul nu-i răspunse.

Patrick şi ceilalţi oameni intrară imediat, iar Charlotte se repezi să spună:

— Acesta este Rashad, servitorul lui Khalif. Îi este loial adevăratului sultan.

După ce o îmbrânci uşor în umăr, simplul gest spunea totul, Patrick zâmbi.

— Da, îl cunosc bine pe Rashad. Unde este Khalif? Zâmbetul îi dispăru. Trăieşte, nu?

Rashad părea descompus, dar încuviinţă.

— Conform spuselor celor care îi prepară mâncarea, sultanul este în viaţă. Aceasta nu poate

fi o binecuvântare, fiindcă există zvonul că Ahmed vrea să-şi castreze fratele. Se poate să o fi făcut deja.

Patrick închise ochii o clipă şi Charlotte privi fascinată cum o nouă putere creştea în el, la fel de clară şi de mistică precum lumina stelară care strălucea peste nisipurile albe ale deşertului.

— Vino, spuse Rashad. Este ţinut în aripa veche a palatului. Te voi duce acolo.

Patrick încuviinţă din cap şi scoase o batistă din buzunar. Înainte să-şi dea seama, lăsând la o parte reacţia, el o prinse aproape şi îi puse căluş. După aceasta, trase un cordon auriu, decorativ de la tapiseriile de pe perete, şi îi legă imediat mâinile şi picioarele.

— Îmi cer scuze pentru ofensă, zeiţă, dar este singurul mod care mi-a trăsnit prin minte ca să nu mă urmezi în bătălie şi să fii ucisă.

Charlotte se luptă, deşi era inutil, şi se gândi că va clocoti de furie.

Rashad se opri şi deschise o uşă ornată, rânjind în timp ce gesticula.

— Va fi în siguranţă în closetul ăsta, spuse el.

Patrick o aşeză grijuliu pe Charlotte înăuntru şi închise uşa, încuind-o într-un întuneric beznă.

La început Charlotte fu atât de supărată, încât nici nu putu să gândească, ci doar să se agite şi să se zvârcolească în legăturile ei. După mai multe minute, se acomodă cu zădărnicia situaţiei ei şi rămase calmă. Doar lacrimile de furie i se prelingeau din ochi şi se scurgeau pe căluş.

În principiu, înţelegea că Patrick încerca de fapt

să o protejeze, dar adusese un prejudiciu mândriei ei pe care nu îl va uita uşor. Charlotte era, la urma urmei, produsul unei generaţii colosale de Quade şi fusese crescută să participe şi să nu stea deoparte.

Aşa de mult cât îl iubea pe Patrick, se va răzbuna – presupunând că vor supravieţui amândoi acestei nopţi, adică.

Patrick şi ceilalţi de-abia parcurseseră o porţiune de drum înainte să fie văzuţi şi să sune alarma. Adrenalina îi pulsă în vene nu conta că fuseseră descoperiţi, acum, că se aflau în palat. Dacă nu ar fi fost Charlotte, iubita lui slăbiciune, ar fi gustat perspectiva unei lupte.

Îi azvârli un pistol lui Rashad, iar el împreună cu ceilalţi oameni ai săi formară un cerc larg, cu spatele unul la celălalt, în timp ce oamenii lui Ahmed se scurgeau în camera deschisă, rotindu-şi săbiile şi cuţitele.

Bătălia fu feroce şi existară momente când se părea că erau cu mult peste numărul lor, dar cercul le ţinu piept şi, în cele din urmă, atacul slăbi.

Patrick nu fusese conştient de trecerea timpului, dar zorii inundară palatul într-o lumină roşie, când Rashad îl conduse jos, prin holurile luminate de torţe, spre celule. Şobolanii fugeau pe lângă ei din când în când, dar nu era niciun gardian de pază la uşa masivă din lemn, când eunucul se opri într-un final.

— Uite, spuse Rashad trist, gesticulând.

La uşă atârna un lacăt de oţel. Patrick îşi luă pistolul înapoi de la Rashad, ţinti atent şi trase, străpungând metalul. Deşi îi era teamă de ceea ce

va găsi când va păşi peste prag, Patrick nu ezită. Camera era întunecată, aerul greu şi puturos.

— Khalif!

În întuneric se auzi un geamăt. Rashad aprinse un chibrit, dar lumina era slabă, pâlpâind şi tremurând în întuneric. Patrick îşi miji ochii, găsindu-şi prietenul legat de încheieturi cu lanţuri ruginite, prinse în perete. Khalif fusese bătut, înfometat şi probabil torturat, dar zâmbetul îi străluci când Patrick îi tăie legăturile.

— Întotdeauna ai o noţiune bună a timpului, prietene, spuse Khalif, în timp ce Patrick îl prinse cu o mână de mijloc, ca să-l susţină.

— Nu destul de bună după cum arăţi, murmură Patrick. Acum, că Rashad găsise şi aprinsese o lampă, putea vedea că prietenul său arăta cu adevărat rău. Un amestec de disperare şi furie îi umplu gura de fiere.

— Cochran îţi va îngriji rănile, spuse el. Între timp o să mă îngrijesc de fratele ăla al tău.

Khalif scoase un sunet care ar fi putut să fie un hohot sau un acces de râs amar.

— Îţi datorez viaţa, ca să nu mai menţionez bărbăţia, se chinui el să spună, în timp ce îi urma pe Rashad şi pe Patrick afară din celula puturoasă. Totuşi, trebuie să te rog să juri că vei lăsa răzbunarea pe seama mea. Păcatele lui Ahmed merg mult mai departe decât ceea ce mi-a făcut mie, prietene – a ucis-o pe mama, pe *sultana valide.*

— Iisuse. Patrick n-ar fi putut spune dacă acest cuvânt era o rugă sau o scuză. Îşi adună toate

puterile ca să pună următoarea întrebare: Dar copiii tăi? Sunt în siguranţă? Khalif se împiedică, respiraţia îi deveni grea şi sacadată.

— Mama i-a ascuns, spuse el, iar acum era clar că plângea. De asta a ucis-o Ahmed, fiindcă nu a vrut să îi spună unde sunt. Totuşi, soţiile mele ar fi putut şti şi ar fi putut fi mai slabe decât *sultana valide.*

Patrick vru el însuşi să plângă, aşa de mare era durerea pe care o simţea pentru prietenul lui, dar Khalif depindea acum de el.

— Unde îl găsesc? întrebă el.

Khalif se prăbuşi inconştient şi Rashad se grăbi să îl ajute. Patrick şi eunucul îl ţinură pe sultan între ei doi.

— Ahmed va fi în apartamentele intime ale sultanului, spuse Rashad, cu vocea răguşită de amărăciune. În fiecare seară se culcă cu alta dintre soţiile fratelui său.

În timp ce eunucul îl aşeză uşor pe sultan pe o altă sofa, Patrick îşi trase cuţitul plin de sânge de la confruntarea dinainte, din camera de lângă harem şi se apropie de patul mai mare.

— Ieşi, îi spuse el femeii care sări imediat de sub aşternuturi. Patrick o văzu cu coada ochiului adunându-şi veşmintele de pe podea, înfăşurându-şi-le în jurul bustului gol şi fugind.

Ahmed îşi recăpătase cumva aplombul şi îl privi pe Patrick sfidător.

— Asta nu te priveşte pe tine. Nu ai niciun drept să te bagi. Patrick împinse uşurel partea ascuţită a săbiei sale în gâtlejul lui Ahmed.

— În cele din urmă, replică el, mă bag. De fapt, dacă fratele tău nu m-ar fi rugat să te las pe mâna lui, te-aş fi tăiat bucăţi chiar acum.

Ahmed se uită spre fratele lui vitreg leşinat şi o paloare pământie se ivi pe sub pielea lui bronzată.

— Ar fi mai bine să îmi tai gâtul! icni el.

Patrick zâmbi.

— Ştiu, spuse el.

În decurs de o oră, Ahmed şi oamenii lui care supravieţuiseră au fost încuiaţi în celula mică în care fusese închis Khalif mai devreme.

Charlotte dormi un timp acolo, în acel spaţiu restrâns şi când se trezi, energia îi era restabilită, la fel şi furia. Legăturile de la încheieturi şi de la glezne erau prea strânse şi avea nevoie de apă.

Când uşa closetului se deschise brusc, inundându-l de lumină, îi trecu prin minte că Patrick, cu toţi oamenii lui şi cu Rashad puteau fi morţi. Îşi ridică privirea şi văzu figura lui Alev.

— Aici erai, zise cealaltă femeie, ghemuindu-se ca să scoată batista ce astupa gura lui Charlotte. Rashad spunea că eşti într-un closet, dar nu a menţionat în care din ele şi numai în partea asta a palatului trebuie să fie vreo douăzeci.

— L-ai văzut pe căpitanul Trevarren? îi scăpă lui Charlotte. Aşa furioasă cum era pe acest bărbat, nu putea respira până când nu afla dacă este viu sau mort.

Alev zâmbi, deşi tristeţea şi teama provocate de evenimente recente i se vedeau în ochi.

— Este cu Khalif. Englezul Cochran îi îngrijeşte rănile sultanului. O dezlegă pe Charlotte şi o ajută

să se ridice.

Charlotte era uimită de cât de nesigură pe picioare era.

— Dar Ahmed? Umblă liber pe undeva?

Alev scutură din cap şi o înconjură pe Charlotte cu braţul ca să o liniştească.

— Ahmed şi oamenii săi sunt în celulă, după spusele servitorilor.

Un gând oribil fulgeră prin mintea lui Charlotte şi se opri simţind cum răcoarea pardoselii de marmură o pătrundea.

— Prinţii… începu ea, şi nu mai putu continua.

Cealaltă femeie o îmbrăţişă şi zâmbi, nu la fel de trist ca înainte.

— Sunt în viaţă şi bine, mulţumită *sultanei valide.* Alev se mohorî din nou. Datorită ei, mamei sultanului, care este moartă. Ahmed a strangulat-o în faţa noastră, a tuturor, când a refuzat să îi spună unde îi ascunsese pe prinţi.

Lui Charlotte îi era ruşine să-şi amintească acum cât de tare o antipatizase pe bătrână. Se mira acum de curajul sultanei şi ochii i se umplură de lacrimi, imaginându-şi cum trebuia să fie să stai neajutorat când o altă fiinţă umană era ucisă.

— Ai trecut prin atâtea, Alev, spuse ea calm. Cum ai suportat?

— Khalif este în viaţă, la fel copiii mei dragi. Încerc să fiu recunoscătoare pentru, tot ceea ce este bun şi să nu mă gândesc prea mult la ceea ce este rău.

Alev o duse pe Charlotte în harem, unde celelalte femei discutau emoţionate despre aventurile de

dimineaţă şi despre vestea că Khalif trăia încă. Charlotte îşi scoase rochia furată şi păşi într-unul din imensele bazine cu olane, lăsând apa care era încălzită de vasele cu mangal de dedesubt să îi relaxeze muşchii încordaţi.

Celelalte o bombardară cu întrebări, dintre care multe trebuiră traduse de către răbdătoarea Alev, iar Charlotte le dărui o povestire amănunţită şi uşor înflorită a călătoriei ei peste apă spre Riz şi de-a lungul deşertului. Le povesti cât de multe ştiu despre actuala operaţiune de salvare şi adăugă că era doar o speculaţie.

Când termină cu baia, i se aduseră prosoape şi o rochie curată, iar Charlotte se şterse şi se îmbrăcă. În timp ce mânca un mic dejun copios cu fructe, şerbet, cafea şi brânză, Alev îi descurcă părul.

— Unde te duci după ce pleci de aici? întrebă Alev cu o anumită melancolie în voce.

— Înapoi în Spania, sunt sigură, răspunse Charlotte încrezătoare.

Deşi încă nu era convinsă de sentimentele lui

Patrick pentru ea, ştia că nu o va abandona vreodată pe *Enchantress.*

— Am fost atacaţi de piraţi când am plecat încolo, iar vasul lui Patrick a fost avariat. Acum este în reparaţie.

Alev repetă cuvintele în arabă, pe un ton tremurat de emoţie, şi curând Charlotte le spuse încă o poveste – despre cum piraţii veniseră la bordul lui *Enchantress* pe mare şi totul despre bătălia care s-a încins.

Când termină, se simţi la fel de obosită ca şi

când ar fi retrăit din nou întreaga experienţă. Căscă, iar Alev o împinse uşor spre una dintre sofale. Curând Charlotte se întinse şi adormi.

Rashad fu cel ce o trezi, ceva mai târziu.

— Căpitanul Trevarren întreabă de tine, spuse el. Scosese un sunet de parcă Dumnezeu tocmai instituise cea de-a unsprezecea poruncă.

Charlotte roşi şi se ridică.

— Serios? întrebă ea dulce. Ei, departe de mine să-mi fac stăpânul să mă aştepte.

Rashad îşi îngustă ochii, studiind-o bănuitor, dar nu îi contestă comportamentul. Pur şi simplu o conduse afară din harem şi prin holurile familiare, oprindu-se în final în pragul apartamentului lui Khalif.

Se înclină uşor, apoi se răsuci şi plecă.

Charlotte zăbovi în hol pentru câteva minute, adunându-şi furia. Avea mai multe probleme de clarificat cu Patrick Trevarren şi va începe cu faptul că o legase şi o aruncase într-un closet. Cu umerii drepţi şi bărbia sus, păşi peste prag.

Khalif stătea întins pe o sofa enormă, dezbrăcat complet, cu excepţia cearceafului care îl acoperea de la talie în jos. Pieptul lui gol era acoperit cu crestături de bici şi urme de arsuri, iar Cochran îi bandajase fiecare deget în parte. Sub ochii închişi avea cearcăne adânci şi, chiar de cum intră, Charlotte văzu că respira dificil.

Patrick stătea la una dintre ferestre, cu spatele la cameră, cu umerii ţepeni sub cămaşa sfâşiată şi plină de sânge.

Între rănile vizibile ale lui Khalif şi cele ascunse

ale lui Patrick, Charlotte uită de durerile personale. Se duse întâi la Patrick, stând lângă el, uitându-se în ochii lui. El avea o expresie rigidă şi împietrită.

— Eşti rănit? îl întrebă ea, iar el tresări când îl atinse pe braţ. În mod sigur nu-şi dăduse seama că era acolo.

Faţa îi era julită şi părul năclăit de sânge, la fel ca şi pieptul cămăşii. El scutură din cap.

— Am pierdut doi oameni în luptă, spuse el. Unul dintre ei avea doar nouăsprezece ani, îi mai zise.

Charlotte îşi odihni fruntea pe umărul lui şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei.

— Îmi pare rău, Patrick, spuse ea cald. Îl ţinu astfel mult timp fără să vorbească, încercând să absoarbă în sufletul ei ceva din durerea lui, pentru ca această povară să fie împărtăşită.

— Va trăi Khalif? întrebă ea mult mai târziu.

Patrick se răsuci ca să se uite la prietenul său.

— Da, aşa cred, replică el mohorât. Dumnezeule mare, Charlotte, ce i-a putut face bastardul ăla…

Charlotte trăsese propria-i concluzie de la bandajele degetelor lui Khalif şi de la arsurile lui, dar îl lăsă pe Patrick să îi povestească tot ce s-a întâmplat, fiindcă ştia că trebuia să dea glas celor ştiute, sau altfel va înnebuni. Plânse în timp ce asculta, dar nu vorbi până ce Patrick nu termină.

— Ai nevoie de odihnă, spuse ea, ridicându-se ca să-i cuprindă faţa palidă cu mâinile. Eşti extenuat.

Privirea lui Patrick alunecă spre Khalif.

— Nu, spuse el simplu. Cineva trebuie să stea de veghe.

— Cochran este cineva, motivă Charlotte

drăgăstos, apucând uşor mâna lui Patrick şi ducându-l spre o sofa din apropiere. Şi voi sta şi eu. Începu să îi descheie cămaşa sfâşiată.

— Dacă Khalif are nevoie de tine pentru cel mai mic lucru, promit să te trezesc imediat.

Ochii albaştri ai lui Patrick se întunecară de durere şi de profundă îngrijorare. Zâmbetul îi era aşa de fragil şi de precar, încât doar o licărire a lui îi frângea inima lui Charlotte.

— De ce mă surprinde întotdeauna când văd ceea ce îi face un bărbat cuiva pe care îl numeşte frate? întrebă el.

Charlotte vru să plângă, dar se ţinu tare de dragul lui Patrick. Îi apăsă uşor umerii, iar el se cufundă în poziţia şezut pe marginea sofalei.

— Uiţi binecuvântarea, spuse ea îngenunchind ca să-i tragă întâi o cizmă, apoi cealaltă.

Vocea lui era tremurătoare.

— Ce binecuvântare?

— Prinţii sunt în siguranţă, spuse ea precipitat. Iar Khalif se va face bine în curând şi va stăpâni iar peste regatul său. Când ne vom întoarce în Spania,

Enchantress va fi reparată cu siguranţă şi vom naviga spre insula ta. În afară de asta, cred că voi avea un copil.

Patrick rămase imobil mult timp, apoi îşi încordă brusc umerii cu vechea-i putere.

— Ce ai spus?

Charlotte zâmbi feţei sale distruse.

— Am zis că Khalif îşi va reveni, îl necăji ea. Am spus…

El o scutură, bine intenţionat.

— Îmi porţi copilul?

Neavând ce face cât timp fusese închise în closetul palatului, Charlotte spumegase şi ţipase, se rugase şi înjurase, dormise şi visase, şi avu timp berechet să se gândească.

— Aşa s-ar părea. Întinde-te, Patrick. Destul de uimitor, el se supuse, dar încă o ţinea de braţ cu o mână ca ea să nu se poată depărta.

— Eşti sigură?

— Pe cât de sigură pot fi, replică Charlotte. Sunt... bine... Se opri şi privi spre Cochran, care stătea lângă patul lui Khalif.

— A întârziat foarte mult.

Patrick închise ochii, dar avea un zâmbet pe buze.

— Un copil, spuse el. Căzu curând într-un somn adânc, dar trecu ceva timp până să-şi slăbească strânsoarea de pe braţul lut Charlotte, cât ea să se retragă.

Se duse să se aşeze lângă pat, vizavi de Cochran.

— Pot ajuta cu ceva? întrebă ea calm.

Primul ofiţer îşi ridică privirea spre ea, se uită la Patrick, apoi îi zâmbi lui Charlotte.

— Cu multe, cred. I-ai alina sufletul căpitanului dacă ai sta lângă el, doamnă Trevarren. Este un om bun şi trădarea la care a fost martor azi l-a marcat.

Charlotte se uită la soţul ei zdrenţuit şi adormit şi se gândi că ar muri, cu siguranţă, dacă l-ar iubi mai mult decât o făcea. Apoi găsi o perniţă, o trase aproape de patul lui Patrick şi se aşeză lângă el,

cuprinzându-i mâinile într-ale ei. El se agită în somn şi Charlotte se duse să îi mângâie părul uşor peste tâmple. Coborându-şi privirea spre Patrick, se miră de înfăţişarea acestui bărbat. Era atât de puternic şi de încăpăţânat şi când făceau dragoste domina întotdeauna. Acum era ca un copil, neavând nevoie de nimic altceva decât de sprijinul prezenţei ei.

Capitolul 12

Patrick stătea leneş pe un zid jos din curtea din afara dormitorului pe care el şi Charlotte o împărţiseră de două săptămâni, de când se întorseseră, la palat. Comportamentul lui era lejer – curăţa o portocală cu un cuţit mic pentru fructe dar cuvintele îi erau sincere şi destul de convingătoare.

— Măcar o dată în viaţa ta, ascultă de logică, Charlotte. Eşti într-o situaţie delicată şi aş fi un prost să te las să traversezi deşertul călare. E un miracol de fapt că nu ai avortat încă de prima dată. Charlotte oftă. Khalif mai avea mult timp până să-şi revină din chinuri, dar părea să fie pe calea cea bună. Patrick era nerăbdător să se întoarcă în Spania ca să preia comanda lui *Enchantress,* de vreme ce reparaţiile se terminaseră în mod sigur până acum.

— Nu cred că ar fi de vreun folos dacă promit să tiu atentă? Se aventură ea.

Patrick încovoie lama cuţitului şi băgă în gură o felie de portocală.

— Ai absolută dreptate, doamnă Trevarren, spuse el după ce mestecă şi înghiţi, proces cu un

efect tulburător de senzual asupra lui Charlotte.

— N-ar duce la nimic. Unu, că nu ai cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă să fii atentă, doi, că promisiunile tale nu fac doi bani.

Indignarea pulsa în ochii lui Charlotte.

— Poate că sunt şmecheră, dar nu sunt nesinceră.

Soţul ei surâse şi mai savură o felie din fructul dulce.

— O, nu neg că inima nu ţi-ar fi acolo unde trebuie, replică el. Judecata îţi lasă uneori de dorit.

Charlotte nu obişnuia să facă tapaj de ceea ce simţea şi dorea aprig să meargă în Spania cu Patrick, dar simţi că ar fi inutil să insiste asupra problemei. Se va asigura că va rămâne aici chiar dacă va trebui să o încuie şi Charlotte nu avea chef să-şi petreacă următoarele două săptămâni în prizonierat.

— Va trebui să stau în harem ca înainte? întrebă ea. Trebuie să fi avut o notă de timiditate în glas care îl făcu pe Patrick să-şi îngusteze privirea şi o scrută pe Charlotte bănuitor.

— Nu prea. Crezi că am uitat că data trecută ai sărit zidul şi aproape că te-ai prăjit în deşert înainte ca Khalif să te găsească?

Ea se gândi la Ahmed, viciosul frate al sultanului, închis în celula din aripa veche a palatului împreună cu tovarăşii săi şi tremura în timp ce se apropie de Patrick. Condiţiile erau foarte diferite, desigur, dar principiile erau aceleaşi. Era captivă.

— Atunci unde o să mă ţii? Într-o cutie, ca pe un şoarece?

El o trase spre el ţinând o felie de fruct şi ducându-i-o la buze. O simţea dulce şi rece pe limbă.

— Aşa prosteşte cum ar putea suna, răspunse el, cred că aş putea avea încredere în tine dacă ai avea o ocupaţie.

Charlotte savură aroma tartei chiar dacă a luptat împotriva sentimentelor ciudate pe care Patrick i le generase hrănind-o.

— Ceva care să mă ţină ocupată? Ca de exemplu?

— Nu plec de lângă tine, spuse ea cald, amintindu-şi cum mama ei, care era asistentă calificată, îi alinase pe

— De parcă am stat dezbrăcat în soarele deşertului timp de trei zile, spuse el. Îmi poţi da nişte apă, te rog?

Ea îi turnă dintr-o carafă de cristal şi îi duse cupa la buzele uscate. În ochii lui căprui era o expresie confuză care o neliniştea.

— Ai vrea ceva de mâncare? Aş putea trimite după nişte brânză şi fructe.

Khalif dădu din cap, căzu din nou pe perna de mătase viu colorată cu dungi.

— Nu, spuse el ursuz. Nu mi-e foame. Îi căută mâna.

Acum, că trecuseră două săptămâni, degetele nu îi mai erau bandajate, dar avea cicatrice urâte şi noile unghii de-abia începuseră să-i crească.

— Te rog, murmură el. N-aş vrea să rămân singur.

Ea zâmbi şi dădu din cap ca să-l asigure, sperând

că nu va sfârşi prin a avea drept companie o serie de piraţi tâlhari.

Dacă asta era o prostie, se gândi ea, chiar dacă misteriosul vas ducea o bandă de criminali, Patrick şi ceilalţi le vor putea ţine piept.

Probabil cei bolnavi şi-i mustrase blând, ferindu-se de cuvintele dure. Tocmai atunci, Charlotte îi simţi lipsa Lydiei cu intensitate.

— Vorbeşte-mi, o rugă Khalif, ca un copil răsfăţat. Povesteşte-mi despre locul în care trăieşti.

Charlotte clipi îndepărtându-şi câteva lacrimi, aşteptă să îi treacă nodul din gât înainte de a vorbi.

— Am crescut într-un orăşel numit portul Quade, spuse ea.

— Portul Quade, repetă Khalif ţinând-o de mână şi oftând lung, extenuat.

După ce-şi trase nasul şi respiră adânc, Charlotte îşi regăsi controlul. Când se va întoarce în districtul Washington, îşi va aduna fraţii, verii tineri în jur şi le va povesti despre palatul sultanului şi despre vasul lui Patrick şi despre ceea ce înseamnă să ai de-a face cu piraţii. Între timp va trebui să fie pur şi simplu curajoasă.

— E un loc atât de frumos, spuse ea visătoare. Sunt copaci, atât de deşi încât te întrebi cum de o veveriţă se poate strecura printre ei. Sunt veşnic verzi – în majoritate brazi şi cedri şi pini – iar într-o anumită lumină se văd albăstrui. Şi apa! Cât de albastră poate fi uneori – vreau să spun Puget Sound…

— Există munţi? Vocea lui Khalif era răguşită şi Charlotte îi atinse fruntea cu mâna liberă, gest pe care îl învăţase de la Lydia. Se încruntă fiindcă îi simţea pielea arzând sub buricele degetelor ei.

— Da, spuse ea. Poţi vedea Olimpii de pe peninsulă. Iarna sunt acoperiţi de zăpadă şi chiar şi vara vârfurile lor sunt albe. Uneori dealurile arată purpurii. Se opri, auzind respiraţia hârâită a lui Khalif. Dacă te întorci în interior şi este zi poţi vedea muntele pe care indienii îl numesc Tahomo.

— Mi-ar plăcea să întâlnesc un indian, murmură Khalif. Apoi căzu din nou în ceea ce părea a fi un somn adânc şi odihnitor.

Charlotte continuă să îl ţină de mână mult timp, simţind un pericol care nu avea nimic de-a face cu piraţii şi, când se răsuci, îl văzu pe Patrick în pragul uşii privind-o. Avea o expresie îngrijorată.

Ea aşeză uşor pe pat mâna lui Khalif înainte să se ridice, pentru a traversa camera să discute în şoaptă cu Patrick.

— Suntem pe cale să fim asaltaţi de piraţi?

Patrick rămase în continuare privind sumbru, de parcă ea vorbea o limbă de neînţeles.

— Patrick, insistă ea în cele din urmă. Voia să ştie dacă era cât pe ce să i se taie gâtul sau să fie dusă în vreun alt harem.

— Nu, adică nu sunt sigur… Au trimis la ţărm o barcă cu doi oameni. Eu şi cu Cochran îi aşteptăm pe plajă. Ochii lui Patrick rămaseră aţintiţi asupra prietenului său care dormea, apoi şi-o îndreptă spre faţa lui Charlotte.

— Cum este Khalif?

Charlotte îşi încrucişă braţele şi întâlni privirea lui Patrick, năucită de comportamentul lui.

— Nu e bine, replică ea cu sinceritate. Are febră şi nu-mi place cum respiră. Patrick se aplecă pe marginea patului lui Khalif, apropiindu-se să-i atingă fruntea.

— La naiba, murmură căpitanul. Bănuieşti că are vreo infecţie sau ceva de genul ăsta?

Ea se îndreptă spre vasul cu apă şi îl ridică de pe masa de marmură; lichidul era călduţ şi ar alina un pic pacientul.

— Cred mai degrabă să fie pneumonie, spuse ea. Am văzut rănile cherestegiilor supurând şi femeile după naştere. Maladia atacă atunci când trupul este slăbit.

Privirea căpitanului era la fel de intensă ca soarele deşertului. El şuieră acest fapt tare şi, după cum se purta, toată lumea ar fi crezut că vina era a lui Charlotte.

— După ce-a trecut prin atâtea, ar putea muri.

Charlotte atinse braţul lui Patrick după mai multe secunde de ezitare.

— Nu ştim dacă este pneumonie sau nu. Bănuim doar şi, desigur, nu avem nicio putere.

Patrick se aplecă asupra lui Khalif de parcă ar fi provocat boala acestuia să se transforme în ceva solid şi să vină la luptă. Trecu un interval lung şi tăcut, apoi căpitanul se uită în ochii lui Charlotte iar ea îi văzu disperarea.

— Trebuie să mă alătur lui Cochran pe plajă, spuse el, aşezându-şi palmele pe umerii lui Charlotte. Mă voi întoarce cât voi putea de repede.

Ea dădu din cap afirmativ, încă ţinând vasul cu apă. După ce Patrick părăsi camera, goli vasul cu apă şi trase de un cordon ca să cheme un servitor.

Rashad se întoarse înaintea lui Patrick şi o găsi pe Charlotte spălându-i pieptul, capul şi braţele lui Khalif cu apă rece, proaspătă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea de-abia şoptind mai tare. Era după-amiază târziu şi palatul era tăcut, aşa cum era de obicei în acel ceas al zilei.

Eunucul o dădu pe Charlotte la o parte şi preluă sarcina spălării sultanului.

— Sunt doar un sclav, mormăi el, grija pentru stăpânul său tăcându-l ursuz. Nu le ştiu pe toate.

— Prostii, îl zeflemisi Charlotte. Eşti la curent cu fiecare dintre bârfele din palatul ăsta. Ce spun servitorii despre vasul din port?

Rashad încercă să o intimideze pe Charlotte cu una din încruntăturile lui.

— Servitorii ştiu mai puţin ca mine.

— Foarte bine, spuse Charlotte însoţindu-şi cuvintele cu un oftat lung de suferinţă. Îşi netezi părul şi rochia.

— Pur şi simplu va trebui să mă duc acolo, pe plajă şi să văd personal ce se întâmplă.

Eunucul o opri înainte să traverseze jumătatea camerei. Charlotte fu uimită de graţia şi viteza lui, întrucât era un bărbat considerabil de solid.

— Căpitanul nu doreşte să te amesteci, spuse el.

Charlotte clocotea. Obosise al naibii de tare să tot audă ce dorea căpitanul. Îşi smuci braţul din strânsoarea lui Rashad.

— Poate că tu doreşti să trăieşti ca sclav, izbucni

ea, dar eu nu.

O privire mohorâtă se ivi în ochii lui Rashad şi Charlotte îşi regretă cuvintele.

— Unii dintre noi, replică el cu răceală, nu au de ales.

Ea îşi muşcă buza de jos şi începu să îşi ceară scuze, dar se opri zărind mândria ce strălucea în ochii lui Rashad. Se întoarse lângă patul lui Khalif fără vreun alt cuvânt, ceea ce era o concesie în ceea ce o privea.

După o oră de tăcere stânjenitoare, apăru un servitor cu un ordin de la Patrick şi Charlotte îşi urmă soţul în dormitorul alăturat.

Arăta distrat, nervos şi îndepărtat, în timp ce îşi azvârlea nişte boarfe pe care le adusese cu el, într-un soi de geantă de voiaj arăbească.

Charlotte era alarmată.

— Pleci? Cuvintele ieşiră într-un amestec de acuzaţie şi întrebare. Dar starea lui Khalif? Dar piraţii de acolo, care aşteaptă să pătrundă în palat şi să ne omoare pe toţi în paturile noastre?

Patrick aruncă genţile de piele peste umăr şi un fel de umor aspru i se ivi în privire.

— Sunt pescari, oftă el, nu piraţi. Au stat liniştiţi fără vânt timp de o săptămână şi doreau să ia apă proaspătă, asta este tot. Cât despre Khalif, mă bazez pe tine şi pe Rashad să aveţi grijă de el.

Un soi de durere o izbi la gândul că se va despărţi de Patrick, chiar şi pentru scurt timp. Ea rezistă ferm tentaţiei de a-şi folosi propria vulnerabilitate şi cea a copilului ei nenăscut pentru a forţa nota.

— Înţeleg, spuse ea cu demnitate desăvârşită.

Patrick o studie gânditor un timp. Charlotte aştepta să îi spună că o iubea sau măcar că ura să plece, dar în final el nu spuse nimic. O luă în braţe, o sărută apoi plecă fără să îşi ia niciun rămas-bun.

Pentru Charlotte, plecarea lui Patrick era o durere sfâşietoare, dar era hotărâtă să nu se ofilească precum o floare firavă de primăvară. A fi Charlotte însemna a fi tare şi nu-şi putea pierde curajul fără să se sacrifice pe sine.

Totuşi, lăsându-l pe Rashad să vegheze asupra lui Khalif, zăbovi la o fereastră de sus a palatului şi privi oropsită cum Patrick şi oamenii echipajului său plecau peste deşertul cufundat în amurg.

Charlotte auzise undeva că aducea ghinion să te uiţi după cei dragi până când dispăreau în zare, dar ea vru să se mai uite puţin la Patrick, şi apoi încă puţin. Când el călări spre o dună înaltă şi se întoarse să îi facă semn cu mâna de bun-rămas, inima îi pulsa în gât şi hohoti scurt.

Îi răspunse la salut, se răsuci şi se năpusti în palat.

Khalif se trezi o oră mai târziu. Febra îi crescuse şi părea dezorientat, dar Charlotte îl determină să înghită câteva linguriţe de supă şi de apă rece.

Rashad o trezi pe Charlotte din aţipeală venind în spatele ei şi punându-i o mână pe umăr.

— Du-te şi odihneşte-te un pic, doamnă Trevarren, zise el. Dacă survine vreo schimbare, te chem.

Charlotte era obosită şi trebuia să se gândească şi la starea copilului ei pe lângă a ei. Aprobă dând

din cap şi părăsi camera sultanului, dar înainte de a se retrage îşi făcu drum spre aripa cu vedere la mare a palatului ca să vadă apa scăldată de lumina lunii.

Vasul întunecat încă plutea pe valurile umbrite şi, în timp ce îl studia, Charlotte simţi un fior rece, în ciuda căldurii nopţii. Pescari, îşi spuse ea, amintindu-şi cum

Patrick şi domnul Cochran se întâlniseră cu străinii şi fuseseră convinşi că nu era niciun pericol.

Deşi pântecul încă îi era plat, Charlotte deja îşi făcuse obiceiul de a pune mâna peste el, ca un mod de unire cu mica viaţă ce creştea în ea. Mai aruncă vasului o ultimă privire, tremură din nou, apoi îşi reaminti că femeile gravide erau pline de temeri şi de pofte ciudate.

Copilaşul îi era în siguranţă, erau cu toţii în siguranţă, pentru că dacă pescarii erau piraţi adevăraţi sau inamici militari isteţi ai lui Khalif, sultanul avea mai mult decât suficienţi oameni loiali care păzeau palatul.

Charlotte se întoarse în cele din urmă în dormitor – cât de pustiu şi de imens arăta fără Patrick – unde se spălă repede, îşi frecă dinţii şi adormi. Visă călăreţi traversând deşertul, luna luminându-le calea, şi inima ei în urmă.

În zori Khalif fu mai bine, deşi încă foarte slăbit. Charlotte îi citi cu voce tare şi îi spuse poveşti despre tatăl, unchiul, surorile şi fraţii ei. Când sultanul adormi după-amiază, Rashad veni să-şi preia schimbul la supraveghere.

Era îngrijorat în mod clar.

— Ce este? întrebă Charlotte în şoaptă.

Spre surprinderea ei, Rashad nu încercă să-i evite întrebarea.

— E vasul ăla, replică el încruntându-se. Şi-au luat apa de care aveau nevoie. Nu mai au de ce să zăbovească.

— Cu siguranţă oamenii lui Khalif stau de veghe.

Rashad încuviinţă din cap.

— Totuşi nu-mi place asta. Ahmed are prieteni puternici, cu toată trădarea lui, atât în palat cât şi în afara lui.

Lui Charlotte începu să i se zbârlească părul de pe ceafă. Îl displăcuse pe fratele vitreg al sultanului încă de la bun început fiindcă era un ticălos şi un bădăran. Acum că văzuse dovada brutalităţii lui – rănile lui Khalif

— Ştia că Ahmed este ucenicul diavolului.

— Trebuie doar să fim vigilenţi, spuse ea în cele din urmă.

Dorind compania femeilor, deşi unele dintre membrele haremului nu erau chiar prietenoase, Charlotte merse în acea parte unde erau admise doar femeile, eunucii şi însuşi Khalif.

De îndată ce intră în *hamam,* Charlotte se pomeni înconjurată de femeile din haremul sultanului. Toate erau nerăbdătoare să afle cum se simţea Khalif, deşi multe erau de-a dreptul pline de resentimente şi de invidie pe privilegiile lui Charlotte.

Alev traduse, apoi îşi duse vizitatoarea în curtea intimă unde creştea ulmul imens.

Charlotte îi atinse coaja aspră cu tandreţe,

amintindu-şi de îndrăzneaţa ei evadare. Desigur, unii i-ar putea numi încercarea eşec, dar cel puţin încercase să-şi recapete libertatea, în loc de a sta şi a-şi plânge soarta.

Cu o putere surprinzătoare, Alev o strânse de braţ.

— Se spune că tu eşti acum favorita lui Khalif, că nu mai stai în harem fiindcă împărţi patul cu el. E adevărat?

Furia îi umplu inima lui Charlotte şi o înconjură ca veninul.

— Sunt căsătorită cu căpitanul Trevarren, punctă ea, şi-i sunt soţie credincioasă. Am stat în camera în care am locuit cu Patrick.

Alev clipi, apoi avu bunul-simţ să se arate jenată. După o clipă, îşi lăsă deoparte stingherealа şi continuă:

— Vrei să-i duci sultanului un mesaj din partea mea? Vrei să-i spui că fiii lui sunt bine şi puternici şi că îl implor să mă lase să vin să văd cu ochii mei că se însănătoşeşte?

Furia lui Charlotte se domoli. Dacă Patrick ar fi fost rănit aşa de grav, n-ar fi suportat să fie ţinută departe de el.

— O să-i duc mesajul tău, spuse ea gingaş. Dar Rashad nu va permite nimănui să-l viziteze pe Khalif cu excepţia lui Patrick şi a mea. Pare hotărât în privinţa asta.

Ochii albaştri ai lui Alev fulgerară.

— Rashad e prea plin de el, clocoti ea. E un eunuc, un sclav, iar eu sunt favorita voi fi curând *kadin* – mama a doi dintre fiii sultanului! Khalif îmi

va permite să vin în camera lui dacă îl rogi personal.

Charlotte încuviinţă pur şi simplu şi îşi întoarse ochii, ştiind că dorinţa lui Alev va fi refuzată şi simţind doar simpatie pentru cealaltă femeie.

În acea după-amiază, Charlotte se îmbăie în apa parfumată, îşi puse o rochie curată adusă de Alev, mâncă ciocolată şi dulciuri împreună cu celelalte. Una dintre concubine cânta o melodie frumoasă la harpă, în timp ce o alta o acompania pe note triste, sfâşietoare.

Era cântul trist al unei făpturi sălbatice în captivitate şi inima lui Charlotte se strânse în timp ce asculta. Trei dimineţi mai târziu, Charlotte stătea cu Khalif, când vuietul tunurilor care trăgeau răsună în întregul palat. Servitorii şi soldaţii se năpustiră în holul de afară, dar, deşi Charlotte era îngrijorată, nu simţea dorinţa să fugă şi să cerceteze. Vasul ciudat încă era ancorat în pori, dar căpitanul lor făcuse în cele din urmă o mişc. Ic ostilă.

Khalif nu reacţionă atât de calm. De fapt, sări din pat aproape îndepărtând cearceaful de mătase care îi acoperea partea de jos a trupului.

— Rashad! ţipă el. Adu-mi sabia. De la prima rafala a loviturilor de tun, Rashad fusese prezent precum Gibral tar, cu cuţitul pregătit. Se răsuci la cuvintele sultanului, un soi de protest clocotindu-i în ochi, dar în cele din urmă nu îndrăzni să îşi sfideze sultanul.

Cu o împotrivire furioasă, vizibilă în fiecare mişcare, Rashad găsi arma cerută şi i-o aduse lui

Khalif.

Charlotte nu era atât de intimidată.

— Eşti nebun? îl întrebă ea pe sultan în timp ce acesta apucă mânerul de alamă al săbiei şi în acelaşi timp o legăna slab.

— Întoarce-te în pat şi lasă oamenii să apere palatul

Khalif era practic dezbrăcat, înfăşurat în aşternuturi, dar fie nu era deranjat de acest lucru, fie nu îi păsa de el. Ochii lui negri străluceau când se uită la Charlotte.

— Nu primesc ordine de la femei! Rashad încercă să intervină, deşi atitudinea lui faţă femei nu era binevoitoare.

Era evident că se temea pentru siguranţa lui Khalif şi pentru sănătatea lui.

— Majestatea ta…

Ca să nu fie lăsată deoparte, Charlotte îşi flutură degetul în faţa ochilor lui Khalif.

— Nu vei ajunge niciodată în curtea exterioară, ca să nu mai vorbim de plajă, îl ameninţă ea. Rănile te-au slăbit.

Figura sultanului deja se înnegrise şi strălucea de transpiraţie de la efortul de a se fi ridicat din pat şi de a-şi apucat sabia.

Linişte! răcni el, fluturând din nou mâna şi clipind rapid din ochi de parcă privirea i se înceţoşase.

Charlotte îşi încrucişă braţele şi îi menţinu starea de încăpățânare.

Nu ridica tonul la mine, spuse ea aspru. N-aş suporta. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rashad holbându-se la ea într-o uimire mută, iar tunurile

continuară să bubuie în căldura densă a dimineţii.

— Du-o în harem, îi spuse Khalif sclavului său clocotind. Se întinse apoi după un veşmânt aruncat la picioarele patului său şi aproape că leşină. Rashad ezită, sari sa îl ajute pe sultan, doar ca să nu ţipe la el pentru treaba aceasta.

Du-te, ţi-am dat ordin! ţipă Khalif luptându-se să se tina drept. Dacă nu doreşti să i te alături fratelui meu vitreg şi oamenilor lui în beci, fă cum îţi spun.

Eunucul o privi pe Charlotte, îi înşfăcă braţul şi o târî spre hol.

— Nu-l pot lăsa nesupravegheat, răspunse aspru sclavul furios. Fă cum doreşte sultanul şi du-te în harem. Vei fi mai în siguranţă acolo.

Ceva lovi peretele exterior al palatului cu un impact reverberant, iar Charlotte îşi retrase refuzul formulat în minte. Haremul era ultimul loc în care ar fi vrut să fie, dacă atacatorii reuşeau să spargă zidurile, dar ar fi irosit timp preţios certându-se.

Ea dădu din cap tăios şi se îndreptă în direcţia indicată. Imediat ce dispăru din raza vizuală a lui Rashad, se răsuci şi se grăbi spre partea cu vedere spre mare a palatului. Rafale de foc se înălţau portocalii de la bordul navei, în timp ce oamenii lui Khalif trăgeau cu propriul tun. În timp ce Charlotte stătea uitându-se de la o fereastră înaltă, pe apa verde-albăstruie fură lansate bărci care pluteau fragile precum frunzele pe un eleşteu învolburat. În momentul următor, vasul invadator se balansa ameţit şi începu să se scufunde. Păru să se întâmple totul atât de lent! Oamenii de la balcoane şi de la parapetele palatului continuară să tragă şi

unele bărci se scufundară, luându-şi pasagerii cu ele. Charlotte îşi reaminti de rechinii care populau portul şi închise ochii, imaginându-şi un timp cum încercuiau bărcile micuţe, aşteptând, ţâşnind la suprafaţă cu graţie... Oamenii din bărci răspunseră focului cu mitraliere, unii dintre ei reuşind să ajungă prin ploaia de ghiulele şi de gloanţe la ţărm. Charlotte decise că văzuse destul şi se grăbi spre harem, Alev se năpusti spre ea, ţinând în braţe pe unul dintre copii. Khalif nu o lăsase să îl viziteze când Charlotte îi relatase dorinţa fierbinte a femeii, probabil fiindcă nu dorea ca ea să îl vadă slăbit.

— Ce se întâmplă? ţipă ea aproape acuzator, albă ca varul de frică. Şi celelalte femei se adunară ciorchine în jur, vociferând. Charlotte încercă să o liniştească pe Alev apucând-o de braţ. Servitoarea cea tânără, Pakize, era alături, ducându-l pe cel de-al doilea geamăn al lui Alev.

— Jos are loc un atac, dar oamenii sultanului deja au scufundat vasul piraţilor. Bătălia se va termina curând, sunt sigură.

Desi Alev le traduse celorlalte cuvintele lui Charlotte, ea nu păru consolată şi nici restul. Tocmai atunci o lovitură devastatoare cutremură pereţii vechi ai palatului şi femeile se răspândiră care încotro.

— Dinamită? întrebă Charlotte, în timp ce Alev îi înşfăcă braţul cu o mână şi începu să o tragă în partea interioară a *hamamlui.*

— Vino, ţipă cealaltă femeie panicată. Duşmanul a ajuns cu siguranţă în curtea interioară – trebuie să ne ascundem! Ea se adresa şi celorlalte, dar pe

limba lor.

O nevastă mai în vârstă, care avea propriile camere şi era văzută rareori în harem, îşi propti palmele de un zid interior şi îl împinse, dând în vileag o deschizătură.

Charlotte şi restul trecură prin spărtură şi capacul se închise la loc cu un scârţâit fioros. Se aflau într-un cub de piatră şi fire de praf cădeau prin deschizătura îngustă din acoperiş cu două etaje mai sus.

— Fascinant, spuse Charlotte. Citise despre camere secrete dar nu văzuse niciodată una, nici măcar când vizitase castelele din Anglia şi din Scoţia.

Alev îi aruncă o privire calmă şi îl bătu uşor pe spate pe micuţul plângăcios care se odihnea pe umărul ei, dar nu spuse nimic.

Charlotte era încântată.

Peste tot prin jur copiii şi bebeluşii plângeau iar mamele lor nervoase încercau în zadar să îi calmeze. Cu grijă, Charlotte îl luă pe micul prinţ din braţele lui Alev şi îl ţinu în timp ce prietena ei se străduia să îşi revină.

— Mai ştie cineva din palat de camera asta? întrebă Charlotte ridicându-şi vocea peste plânsete. I se părea imposibil ca cineva să audă zgomotele din moment ce pereţii erau atât de groşi şi totuşi îşi dori ca toţi să tacă pentru o clipă.

Alev părea îngrijorată şi îşi frământa mâinile în timp ce încuviinţă din cap.

— Rashad ştie, răspunse ea. Roagă-te să fie în stare să se ascundă dacă invadatorii reuşesc să ia

palatul cu asalt.

— Nu le va spune niciodată unde să ne găsească, zise repede Charlotte. Copilaşul pe care îl ţinea se mai potolise puţin dar ea continuă să îl bată pe spatele micuţ.

— Ai dreptate, aprecie Alev cu tristeţe, şi îl vor ucide pe Rashad pentru tăcerea lui.

Charlotte simţi culoarea scurgându-i-se din obraji. Ea şi Rashad nu fuseseră chiar prieteni, dar nici duşmani şi îi făcea rău să se gândească la situaţia cu care acesta s-ar putea confrunta.

— Prinţii erau ascunşi când Ahmed l-a luat prizonier pe Khalif. De ce nu a încercat viitorul sultan să îl forţeze pe Rashad să îi arate pe unde se intră?

Zâmbetul lui Alev era slab şi Charlotte observă acele umbre uşoare care deja i se formau sub ochi. Sau poate că era doar un efect al luminii.

Ahmed era nebun după putere, era prea preocupat să facă pe sultanul ca să-şi amintească faptul că haremul era supravegheat de un eunuc. Ea se întristă, îşi luă copilul înapoi de la Charlotte şi îl strânse atât de tare, încât el începu să scâncească din nou.

— O, Charlotte, dacă cineva îl eliberează pe Ahmed în toată confuzia asta! Cine îl apără pe Khalif?

Charlotte nu avu inima să îi spună lui Alev despre hotărârea feroce a sultanului de a-şi apăra casa şi familia.

Zise:

— Rashad era acolo când am plecat.

Trecu o oră şi unele femei şi copii stăteau pe podea rezemaţi de pereţii de piatră. Alev hrăni copilul pe care îl ţinea, fratele lui fiind sătul deja, apoi îl aranjă în poală ca să doarmă. Pakize încă îl ţinea pe celălalt copil.

Aerul din camera secretă deveni mai cald şi mai dens, mai greu de respirat. Charlotte avea nevoie de o oală de noapte şi muşchii începură să o doară, se gândi la Patrick şi la hotărârea lui încăpăţânată de a o proteja şi chicoti pe jumătate isterică la această ironie a sorţii.

Alev avea o privire ciudată, la fel şi multe dintre celelalte femei. Charlotte simţea nevoia să îşi demonstreze că nu-şi pierdea minţile.

— Mă gândeam doar, începu ea scuzându-se, cât de caraghios este faptul că Patrick a insistat să mă lase aici, în Riz, ca să fiu în siguranţă.

În mod clar prietena ei nu gusta poanta. Mai trecu o oră şi apoi încă una şi lumina care venea prin acoperiş începea să pălească. Într-un târziu, se lăsă întunericul, scoaseră din buzunare câteva lumânări şi le aprinseră, iar copiii începură să se agite de-a binelea. Charlotte nu suportă să mai aştepte. Se ridică, îşi şterse rochia de praf şi anunţă:

— Trebuie să preluăm controlul situaţiei. Alev se ridică stângaci după ce-şi împinse bebeluşul adormit în braţele altei femei.

— La ce anume te gândeşti? se răsti ea, odihnindu-şi mâinile pe coapse. Nu avem un ascunziş mai bun – nici chiar turcii nu au putut găsi această cameră când au invadat Riz-ul pe vremea

bunicului lui Khalif.

Charlotte fu uimită de felul straniu, demodat de a vorbi al lui Alev. Deşi prietena ei se născuse şi crescuse în Anglia, fusese clar absorbită de cultura Rizului şi şi-o însuşise.

— Vom avea nevoie de mâncare şi de apă, motivă Charlotte. În afară de asta, nu au mai rămas mulţi, odată ce soldaţii sultanului au scufundat vasul şi mai multe bărci. E destul de posibil ca lucrurile să fi revenit la normal şi Rashad şi cu ceilalţi să fi uitat pur şi simplu că ne ascundem.

Alev o contrazise pe loc.

— Este, de asemenea, destul de posibil să te înşeli, doamnă Trevarren. Simplul act al părăsirii ascunzătorii ne-ar putea da de gol pe toate în faţa inamicului. Charlotte oftă, uitându-se de jur împrejurul încăperii ticsite.

— Trebuie să mar fie vreo ieşire în afară de deschiderea peretelui, reflectă ea cu voce tare. Trebuie să aflu ce se întâmplă acolo şi să aduc nişte mâncare şi apă.

Într-o arabă rapidă, Alev se consultă cu soţia şefă, care se izolase de celelalte încă de la început, uitându-se semeaţă la acoperiş. În cele din urmă, soţia sau *kadina* indică în silă un loc în podea, unde pietrele erau sparte.

După investigare, Charlotte fu surprinsă şi încântată să găsească o pardoseală subterană care fusese acoperită cu pietre netede. Dedesubt se afla un tunel îngust, care şerpuia în întuneric.

— Unde duce? întrebă ea, deja pregătindu-se

sufleteşte pentru expediţia ce urma.

Consultaţia dură mai mult,. Apoi Alev replică înfiorată:

— Spre holul din spatele beciului. Privi palidă în întuneric.

— Oh, Charlotte, nu te duce, te rog, stai aici cu noi şi aşteaptă.

Charlotte se uită la tunel şi se gândi la toate soiurile de vieţuitoare care trăiau acolo şi pentru o clipă soluţia i se păru riscantă. Când cântări primejdiile necunoscutului faţă de perspectiva de a sta pasivă şi de a aştepta să vină cineva să le salveze, nu mai ezită.

— Mă voi întoarce cât pot de repede. Se lăsă pe burtă şi intră în gaură.

Cea mai bună soluţie ar fi să meargă cu capul înainte, decise ea, şi îşi făcu drum încet spre libertate. O privi pe Alev în faţă.

— Dacă palatul este curăţat de duşmani, eu sau Rashad vom veni şi vom deschide nişa secretă. Dacă nu, mă voi întoarce prin tunel. Orice s-ar întâmpla, nu voi spune nimănui, cu excepţia eunucului, unde vă aflaţi.

Tunelul era întunecos şi urât mirositor, iar din când în când se îngusta atât de mult, încât Charlotte se temea că nu va fi în stare să mai înainteze. Frica paralizantă o năpădi de mai multe ori, imaginându-şi cum ar fi să rămână prinsă acolo şi să moară de foame şi de sete în subteranele unui palat antic. Odată întâlni un şobolan, îi văzu ochii roşii strălucind în întuneric şi îi simţi respiraţia rău mirositoare în faţă. Inima îi pulsa în gât în timp

ce încercă să găsească un mod de a înfrunta pericolul şi în final rozătorul se retrase într-o gaură mai îndepărtată şi nu-i mai dădu de furcă lui Charlotte.

Totuşi ea ştia că amintirea acelei creaturi nu o va părăsi curând; va avea coşmaruri în care animalul va creşte mai mare şi mai mare, până ce va umple tunelul.

Charlotte plânse în timp ce se îndrepta spre o soartă nesigură, deşi era conştientă de acest lucru. Dacă trecuse o oră sau o zi de când părăsise camera secretă, Charlotte nu putea şti. Curajul o părăsi, oricum, când auzi primele frânturi de voci deasupra capului.

Se târî în continuare pe coate, cu genunchii juliţi şi părul încâlcit, spre un punct unde tunelul se strâmta aşa de mult încât Charlotte trebui să-şi ţină răsuflarea ca să se strecoare.

Apoi, ajungând într-un loc mai larg, de unde auzea conversaţia clar, îşi dori să o fi rupt pe limba vorbită în Riz, măcar la fel de bine ca şi Patrick.

Vorbitorii erau bărbaţi; asta fu tot ce reuşi să desluşească fără să se uite. Noi temeri o cuprinseră. Ar putea fi auzită mişcându-se pe lângă perete şi capturată. Sau – şi soarta asta era şi mai rea – se putea pomeni în vreuna din celule, la mila prizonierilor lui Khalif. Nu numai că s-ar folosi de ea în mod crunt, ci probabil ar ucide-o la mult timp după ce va începe să-şi dorească moartea, iar Ahmed şi tovarăşii lui ar fugi prin tunel şi ar găsi femeile şi copiii ascunşi.

Charlotte trase aer profund în piept şi îl reţinu,

ajunsese până aici, acum nu avea timp ca să se piardă cu firea.

În afară de asta, nu exista nicio cameră în care să se refugieze. Având mare grijă să nu facă zgomot, Charlotte înaintă tiptil spre vocile gălăgioase.

În final, se pomeni uitându-se afară, în holul întunecat printr-o spărtură din zid. Putoarea emanată din celulele de pe partea opusă holului luminat de torţe urinat, vomat, excremente şi mucegai – îi întoarse stomacul pe dos. Vomită convulsiv în linişte apoi rămase calmă gândindu-se la Lydia, care văzuse şi mirosise lucruri mult mai rele în calitate de soră medicală în timpul războiului civil.

„Trupul, spusese mama ei vitregă, poate îndura orice, dar o parte a subconştientului înmagazinează tot." Ce ar face Lydia în locul meu? Se întrebă Gharlotte. Nu trebui să aştepte răspunsul prea mult timp. Doamna Brigham Quade credea în ofensivă, niciodată în defensivă.

Charlotte se apropie din nou de perete şi îşi lipi ochii de dâra slabă de lumină ca să privească afară.

Doi arabi intrară în hol, la capătul îndepărtat, vorbind între ei. Nu purtau haine de bună calitate, ci erau murdare, sărăcăcioase şi mototolite, iar unul dintre ei râdea hârâit de un comentariu al celuilalt. În spatele lor, mai veniră doi la fel ca şi primii, îi erau necunoscuţi lui Charlotte, dar nu şi prizonierul pe jumătate inconştient pe care îl târau între ei. Charlotte îl recunoscu pe Rashad chiar şi

pe întuneric şi putea spune că fusese bătut sălbatic.

Inima i se strânse timp de o clipă de disperare mută. Cumva, se întâmplase ceea ce era mai rău, incredibilul invadatorii reuşiseră să răzbească printre soldaţii lui

Khalif. Dar cum?

O celulă se deschise şi Rashad fu aruncat pe podeaua murdară, acoperită de paie, iar uşa fu izbită cu putere. El fu încuiat, apoi grefierul atârnă cheile de un piron când părăsi beciul împreună cu tovarăşii lui.

Sângele bubuia în urechile lui Charlotte în timp ce aştepta forţându-şi mintea. Apoi, cu foarte mare calm, începu să dea la o parte pietrele care ascundeau tunelul vederii.

Din celulele întunecate se auzeau gemete şi accese de tuse, dar nimeni nu păru s-o observe pe Charlotte când găsi drumul şi se strecură prin ieşire precum un şarpe. Ateriză pe podeaua dură cu o săritură, aşteptând încordată suspansului ca paza să dea buzna şi să o găsească.

Nu se întâmpla nimic.

La început Charlotte fu nesigură pe picioare şi rămase aşa un timp, strângând una din gratiile unei celule, luptând împotriva dorinţei laşe de a-şi abandona misiunea şi de a se întoarce la locul relativ sigur, putu să-l lase pe Rashad să sufere. Merse tiptil până în capătul holului, luă inelul cu chei şi se întoarse în celuia lui. Îl auzi gemând în timp ce vâra cheia veche într-o broască şi mai primitivă.

— Oh, şopti ea, sunt doar eu Charlotte.

Paiele foşniră când Rashad se ridică formând o umbră imensă pe peretele din interiorul celulei.

— Allah să ne ocrotească, murmură el neîncrezător. Cum ai ajuns aici? Prietenii lui Ahmed au găsit ascunzătoarea?

Lacătul cedă în cele din urmă cu mai mult zgomot decât şi-ar fi dorit Charlotte.

— Femeile şi copiii sunt în siguranţă, din câte ştiu, îl linişti ea în şoaptă intrând în camera puturoasă şi aplecându-se peste el.

— Pentru tine şi. Pentru mine, prietene, continuă ea filozofând, perspectivele nu sunt atât de încurajatoare. Nu mă aşteptam să te găsesc aici şi nu aveam un plan să te salvez. Fiind solid, nu te vei putea strecura vreodată prin tunel. Rashad oftă chinuindu-se să se ridice.

— Trebuie să te întorci pe unde ai venit, de mine mă îngrijesc eu. El se mişcă încoace şi încolo şi Charlotte îl linişti simţind căldura lipicioasă a sângelui pe palme.

— Ai făcut treabă bună până acum, nu? îl luă ea peste picior fără răutate. Se vedea că Rashad suferise destul deja.

— Khalif trăieşte? L-au luat prizonier?

Ochii lui Rashad străluciră într-un surâs neaşteptat.

— Khalif a fost luat de către un servitor credincios, apoi legat, i s-a pus căluş şi depozitat în spatele unui closet îndepărtat. Charlotte ştiuse că metoda lui Patrick de a o ţine locului, când se întorseseră prima dată la palat, îl inspirase pe

eunuc, dar nu avu timp sau energie pentru resentimente.

— Palatul a fost asediat atunci?

Surâsul îi dispăru.

— Da, răspunse Rashad. Oamenii de pe vas spionaseră interiorul. Trădătorii i-au ajutat să treacă de porţi şi Ahmed a fost eliberat imediat.

Stând lipită de uşa celulei, Charlotte se uită pe furiş în hol.

— Aş dori să fie aici căpitanul Trevarren. El ar fi ştiut ce să facă.

— Ţi-ar fi spus la fel ca mine: du-te de unde ai venit. O să închid uşa din zid după tine.

— Nu pot să plec şi să te las aici, replică Charlotte nervoasă. Eşti rănit, în afară de asta, nu este niciun fel de mâncare sau apă în camera secretă. Am promis să duc câte ceva la întoarcere.

Rashad se aplecă spre ea, vocea lui răsunând în întuneric în timp ce replică:

— Uneori promisiunile nu pot fi ţinute.

— Dar rănile tale?

— Durerea însăşi mă va ajuta să depăşesc obstacolele din jurul meu. Du-te acum. Dacă vei fi găsită aici, nu voi mai putea face nimic să te salvez, sau ceilalţi vor depinde de noi.

Înainte ca Charlotte să poată răspunde, lacătul uşii exterioare se auzi. Rashad o împinse pe Charlotte repede în întunericul celulei şi rămase acolo cu ea. Unul dintre gardieni se plimba agale, de-a lungul holului, mâncând o portocală cu o totală lipsă de delicateţe. Văzu uşa deschisă, apoi gaura din tunel, dar tocmai când vru să dea

alarma, Rashad sări pe el.

Charlotte tresări la trosnetul pe care îl auzi, uitându-se cu ochii larg deschişi cum santinela cădea la podea. Rashad luă un pistol şi un cuţit de la centura bărbatului şi îl înmână pe primul lui Charlotte.

Era un pistol mic, lucios.

— La asta, spuse Rashad, aşteptând în mod clar ca Charlotte să îşi urmeze ordinele date mai devreme şi să dispară în tunel. În schimb, ea puse pistolul în buzunarul rochiei şi se grăbi să aşeze la loc pietrele care marcau deschizătura din zid.

Orice îi s-ar întâmpla ei şi lui Rashad, Ahmed nu va trebui să afle de acest tunel,

Rashad luase cheile mai devreme şi doar privind înapoi spre Charlotte îşi scutură capul dezgustat şi începu să descuie uşile celorlalte celule. Mulţi dintre prizonieri erau răniţi şi rămaseră nemişcaţi, dar un număr mare ieşi ca să aştepte ordinele eunucului.

Charlotte, terminând de acoperit intrarea de la tunel, se alătură bărbaţilor, mirându-se că rămaseră atât de calmi în timp ce ea discuta cu Rashad. L-ar fi urmat pe ceilalţi afară din beci, în conflictul de acolo, dacă dintr-o celulă nou deschisă nu s-ar fi auzit un geamăt jalnic. Nevoia de a se afla în mijlocul lucrurilor o împingea mai departe, dar datoria o trase înapoi. Nu putea ignora suferinţa umană, nici măcar acolo unde existau lucruri care trebuiau combătute. Frustrată şi cuprinsă de compasiune, Charlotte zăbovi în celulă. Larma bătăliei se ridică de afară în timp ce

Rashad, împreună cu soldaţii eliberaţi se confruntau cu piraţii. Cineva gemu.

Charlotte oftă şi se duse spre capătul opus al holului. Dedesubtul cârligului unde fuseseră agăţate cheile, era o găleată cu un polonic în ea. Se ghemui, vârî un deget în găleată şi îl atinse cu limba. Apa era călduţă, îndeajuns de bună. Charlotte ridică găleata şi o duse în prima celulă.

Somnul îl părăsi pe Patrick şi cabina lui de pe *Enchantress* era prea mică pentru o plimbare, aşa că o părăsi şi urcă pe punte. Cerul nopţii era plin de stele şi apele negre-albăstrui le reflectau strălucirea argintie.

Patrick strânse balustrada cu mâna şi se mustră tăcut încă o dată, pentru că a lăsat-o pe Charlotte în Riz. Traversarea deşertului pentru a doua oară ar fi fost o încercare pentru ea. Apoi mai era şi traversarea spre Spania şi pericolul unui atac pirateresc.

Departe de Charlotte se simţi chinuit, poate pentru că ştia că ea îi purta copilul. Ca să ia lucrul mai în serios, de-a lungul despărţirii lor, îşi dezvoltase un al şaselea simţ misterios şi acesta îi spunea că ea era într-un mare pericol la palat.

Cochran apăru lângă el şi Patrick tresări. Primul ofiţer surâse.

— Gata, căpitane, sunt doar eu. De vreme ce nu eşti de cart, îmi poţi spune ce faci aici pe punte?

Patrick se încruntă la prietenul său.

— Nu trebuie să-ţi dau explicaţii pentru acţiunile mele, se răsti el aspru.

Cochran oftă şi se aplecă peste balustradă,

părând că soarbe priveliştea mării aşa cum trage aer în piept.

— Dar nu te explici, răspunse el bine intenţionat. Nu te nelinişti, Patrick. Vom ajunge în portul lui Khalif înainte de răsăritul soarelui şi o vei găsi pe doamna Trevarren vie şi nevătămată.

Un fior involuntar îl trecu pe Patrick pe şira spinării.

— Ceva nu este în regulă, spuse el ţâfnos, privind lumina stelelor tremurând pe apă. N-o s-o mai scap o clipă din ochi.

— Ultima parte este adevărată, conchise Cochran. Doamna ta tinde să se bage în buclucuri când este nesupravegheată, dar este la fel de lucidă şi de plină de voinţă ca orice bărbat şi bănuiala mea este că ar putea avea grijă de ea şi de jumătate din palat fără prea mult efort.

— Aşa sper, şopti Patrick. Doamne, aşa sper! Încă era agitat şi fiul sau fiica lui nenăscută era aşa de vulnerabilă.

Cochran îl bătu uşor pe Patrick pe umăr, apoi plecă tăcut.

Charlotte nu putea face prea multe pentru oamenii care fuseseră răniţi în rebeliunea împotriva lui Khalif. Le dădu apă celor care putură să bea din polonic sau le şopti cuvinte alinătoare celor răniţi, care le puteau înţelege. Îi luă de mână pe cei în comă şi le spuse că puteau muri în pace. Probabil că se afla în celulă de mai bine de două ore când auzi uşa deschizându-se la capătul îndepărtat al holului.

Lui Charlotte nu îi trecu prin minte că vizitatorul

putea să nu fie Rashad care venea să-i spună că palatul fusese asediat. Păşi afară din celulă simţindu-se foarte obosită şi întâlni o persoană întunecată, purtând veşminte arăbeşti. Ar fi putut jura că inima i-a stat în loc. Bărbatul ridică o lanternă şi Charlotte văzu acelaşi chip ce purta însemnele destrăbălării şi ale înşelăciunii.

— N-o să apuc căderea serii, spuse el şi nebunia se ivi la fel de clară ca lumina lanternei în ochii lui ca de ebonită. Cu toate astea, Allah a găsit de cuviinţă să îmi facă cea din urmă zi cât mai plăcută.

Charlotte se dădu înapoi un pas.

— Nu te apropia de mine, îl ameninţă ea. Ahmed se întinse, îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei înainte ca ea să poată fugi.

— Ce păcat, şuieră el, că nu am timp să te antrenez ca lumea. Totuşi temperamentul tău ar putea oferi o provocare încântătoare. Vino cu mine şi îţi voi arăta pentru ce este plăcut să fii femeie. Ea se luptă, se prinse cu o mână de gratiile celulei, dar Ahmed era mai puternic. O smuci din strânsoare şi o împinse spre ieşire.

Capitolul 13

Ahmed o prinse pe Charlotte de păr şi o împingea în faţa lui cu o forţă crudă. Din moment ce mergeau prin culoare rar folosite, nu-i întâlniră pe oamenii lui Khalif şi din acel asediu evadarea părea aproape imposibilă.

Departe de Charlotte de a dispera, fiindcă avea în buzunarul rochiei pistolul pe care i-l dăduse

Rashad. Dacă treburile ajungeau până într-acolo, îl va împuşca pe Ahmed fără ezitare, la fel cum tatăl şi unchiul ei împuşcau câinii sau şobolanii infectaţi de rabie, cu mulţi ani în urmă.

După ce traversară un labirint de holuri prăfuite şi camere stătute, Ahmed o împinse pe Charlotte prin portalul imens al unei camere grandioase.

Camera era curată şi mirosea a fum provenind de la mai multe vase de alamă. Un sclav cânta încet la un instrument care aducea cu o liră, ţinându-şi ochii plecaţi şi trupul tuciuriu tremurându-i tensionat. În centrul spaţiului se afla o sofa imensă, ticsită cu perne de toate culorile, iar pereţii erau îmbrăcaţi într-un tapet cojit, care trebuia să fi fost vechi de sute de ani. Dacă nu s-ar fi aflat într-o situaţie atât de încordată, lui Charlotte i-ar fi făcut plăcere să exploreze palatul. Aşa cum era, se simţea obligată să-şi păstreze simţurile ascuţite la maximum.

— Nimeni nu se va gândi să ne caute aici, îi spuse Ahmed zâmbindu-i languros, trăgând-o uşor şi răutăcios de păr, înainte să-i facă vânt în mijlocul camerei. Cel puţin nu pentru mult timp. Îşi plimbă privirea peste faţa murdară şi neagră a lui Charlotte.

— Arăţi ca o vagaboandă, se încruntă el. Trebuie să fii îmbăiată înainte să facem dragoste.

— Să facem dragoste? îl persifla Charlotte, părând mai curajoasă decât era. Dacă aş avea stomacul plin, aş vomita cu siguranţă.

Ahmed râse.

— Ah, Charlotte, dulce Charlotte! Eşti într-adevăr

o flacără, aşa cum spun western-urile. Lucrul acesta mă înflăcărează. Cu aceste cuvinte, îşi împreună palmele şi îi vorbi sclavului într-o arabă iute.

— Sper că asta nu înseamnă că suntem căsătoriţi sau ceva de genul acesta, spuse Charlotte cu duritate, referindu-se la gestul bătutului din palme. Am deja un soţ şi acest fapt i-ar putea provoca o serie de necazuri unui sconcs ca tine.

— Sconcs, repetă Ahmed gânditor, frecându-şi bărbia. De data aceasta fusese înfometat în închisoare şi ochii îi străluciră parcă de febra din suflet. Asta este o insultă, sunt sigur.

— Pe toţi dracii că este o insultă, replică Charlotte, prinsă în mrejele bravadei ei. Un sconcs reprezintă un împuţit.

Ahmed o privi, arătându-şi ura făţiş.

— Insolenţa ta mă deranjează, doamnă Trevarren. Ţi-aş sugera să taci înainte să prinzi gustul loviturilor de bici.

Charlotte nu şi-ar fi arătat teama pentru nimic în lume, dar simţi cum culoarea îi dispărea din obraji şi ştiu, după expresia lui Ahmed, că o văzuse şi că îi savură teama.

— Dă-mi drumul, spuse ea cu demnitate, după o tăcere îndelungată. Nu ţi-am făcut nimic.

Trădătorul frate vitreg al sultanului îşi roti ochii aparent invitând la răbdare.

— Nu este o chestiune de răzbunare, răspunse el. Te vreau şi deci am dreptul asupra ta.

Sclavul umpluse tăcut un bazin ornat de alamă, din urnele înalte pline cu apă încălzită la soare, în

timp ce ei discutau. La un semn al lui Ahmed, se întoarse să cânte la liră.

— Şi sentimentele mele nu contează niciun pic? întrebă Charlotte impertinent, având nevoie să provoace prejudecăţile şi barbarismul afabil al lui Ahmed, deşi ştia că nu era tocmai bine.

— Deloc, confirmă Ahmed categoric. Acum dezbracă-te şi spală-te, şi asigură-te că şi părul îţi este la fel de curat.

Charlotte îşi încrucişă braţele.

— Te poţi duce direct la dracu', zise ea.

Ahmed îi aruncă o privire aspră, exasperată. Apoi, la fel de lute ca mercurul golit dintr-o sticluţă, se întinse şi o pocni pe Charlotte aşa de puternic, încât aceasta se clătină. Mâna ei se îndreptă automat spre pistolul din buzunar; o clipă mai târziu după ce făcu gestul, îl regretă. Înainte să scoată arma ca să se poată apăra, Ahmed ghicise de existenţa ei, i-o smulse. Ea intui din nou că era nebun, uitându-se în ochii lui negri ca ebonită.

— Asta nu este America, îi spuse el, vocea devenindu-i mai dură în timp ce vorbea, ca şi coarda unui instrument care a fost întinsă prea tare. Nici Anglia. Aici, femeile nu le vorbesc insolent bărbaţilor.

Charlotte se reţinu de a comenta, din moment ce ar fi primit din nou o lovitură cumplit de dureroasă pentru lucrurile pe care dorea să le spună. Dar nu făcu niciun pas spre vasul de baie nici nu-şi desprinse privirea de cea a lui Ahmed.

Presupusul sultan îşi ridică o sprinceană.

— De ce eziţi? întrebă el cu oarecare duritate în

vocea-i caldă.

— Nu vreau ca tu – ea se opri, gesticulă spre sclavul care încă tremura de frică sau el, să mă priviţi în timp ce mă dezbrac.

Ahmed râse, apoi ridică din umeri. Îi vorbi sclavului şi bietul om părăsi încăperea. Cât despre el, Ahmed se întoarse pur şi simplu cu spatele, încă strângând pistolul într-o mână.

— Nici să nu te gândeşti să fugi, zise el cu o cordialitate acidă. Dacă faci vreo mişcare către uşă, te voi auzi şi te voi ucide pentru nesupunere dar, bineînţeles, nu înainte de a te pedepsi cum trebuie.

Charlotte nu se îndoia că vorbea serios. Îşi dezbrăcă încet rochia ruptă, apoi cămaşa de dedesubt şi păşi goală în baie. Mintea îi alerga în timp ce se spăla de praful din tunel, de pânze de păianjen, transpiraţie şi mirosul greu al beciului. Încă nu găsise o soluţie când Ahmed se răsuci şi îi înmână un prosop vechi ca să-şi şteargă părul şi trupul.

Ea se uită la el, cu o mândrie încă şi mai feroce în goliciunea ei. În adâncul sufletului ei, rostea rugi nebuneşti, mute, cerând ajutor. Imprevizibilul era pe cale să se întâmple; un bărbat crud dorea să o înşface cu forţa, să o violeze şi probabil să o omoare. Dacă ar fi trebuit să se apere doar pe ea, poate că ar fi cedat la un moment dat, dar purta un copil în pântece. Nu putea suporta gândul că fiul sau fiica lor nu va avea niciodată şansa să trăiască şi să crească, să simtă pe piele căldura soarelui şi ploaia.

— Ai vrea să dansez pentru tine? întrebă ea, cântând cuvintele. Charlotte nu avea idee de unde pornise întrebarea, frica fiindu-i atât de mare.

— Aşa cum femeile din harem dansează pentru Khalif?

Trecu un interval tensionat cât timp Ahmed se gândi.

Era sigur că va muri chiar în acea zi, ceea ce însemna că nu avea nimic de pierdut, Poate că undeva, în vreun colţ al minţii lui obosite, dorea să-şi savureze triumful asupra fratelui său pentru ultima dată.

— Foarte bine, spuse el răguşit. Apoi se îndreptă spre un cufăr de lângă perete, dedesubtul unei tapiserii care înfăţişa o bătălie străveche împotriva cruciadelor engleze, şi scoase afară un veşmânt din borangic de culoarea levănţicii pale împreună cu o vestă minunat brodată.

— Vei dansa.

Charlotte luă veşmintele uimită că mâna nu îi tremura când o întinse după ele. Nu fusese vreodată mai îngrozită ca acum, nici măcar în timpul încăierării de pe vasul lui Patrick când piraţii o încolţiseră lângă depozit.

Se răsuci ca să-şi tragă şalvarii transparenţi împreună cu centura brodată şi vesta care avea faţa dantelată şi al cărei spate de-abia îi acoperea şalele.

Părul ei ud şi nepieptănat îi cădea pe spate în şuviţe cârlionţate.

Ahmed rămase o clipă în admiraţie, înainte să-şi cheme sclavul înapoi cu un strigăt şi o bătaie din

palme.

Curând, sclavul cântă din nou şi Charlotte dansă pe tot timpul nopţii. Îşi dădu seama că se iviseră zorii după dârele de roşu-aprins care pătrundeau prin ferestrele înalte ale palatului şi i se reflectau în firele aurii şi argintii ale veşmintelor ei.

Ahmed o privi ca transfigurat, părând să piardă noţiunea timpului, dar Charlotte nu era atât de naivă încât să creadă că va putea amâna inevitabilul pentru totdeauna. Acum, că răpitorul ei îi luase pistolul, depindea de Rashad sau poate de Khalif, ca să fie găsită. Amândoi erau familiarizaţi cu palatul, cu toate ascunzătorile şi hrubele lui şi această cameră izolată nu le putea fi străină.

— Încă o dată, spuse Ahmed scurt, când sclavul se opri din cântat, probabil de oboseală.

Inima lui Charlotte bătea repede şi transpira uşor, dar continuă să danseze. Într-adevăr, se va răsuci şi se va învârti până când va cădea lată, dacă asta o va ajuta.

După o vreme, ochii lui Ahmed începură să o privească duri. În cele din urmă, îşi ridică ambele mâini cu palmele întinse şi spuse:

— Destul. Se întoarse spre sclavul terorizat. Lasă-ne!

Charlotte rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia. Se cuprinse cu braţele ca să se lupte cu toată sălbăticia unei pisici care crescuse izolată, hrănindu-se cu şoareci de câmp şi şerpi de grădină.

Înainte ca Ahmed să ajungă la ea, rugăciunile îi fură ascultate. Khalif şi Doamne Dumnezeule, avea

halucinaţii? Patrick năvăliră în cameră, ambii purtând săbii.

— Are pistol! ţipă Charlotte, în timp ce Ahmed înşfăcă arma.

Khalif zbură pistolul din mâna fratelui său vitreg cu o răsucire de floretă. Sultanul arăta fioros, cumva mai mult decât uman, de parcă se ridicase deasupra slăbiciunii şi o învinsese în scurt timp.

— Patrick, dă-i floreta ta fratelui meu, spuse Khalif privindu-l fix pe Ahmed. Nu m-aş lupta cu el dezarmat.

Patrick nu ezită, deşi Charlotte văzu împotrivire în fiecare trăsătură a trupului şi a feţei sale. Îi aruncă spada lui Ahmed, care o prinse iute.

În timp ce cei doi fraţi se înfruntau în ceea ce era fără îndoială o luptă pe viaţă şi pe moarte, Patrick se îndreptă spre Charlotte şi o strânse în braţe. Puterea lui o pătrunse ca un medicament întărindu-i trupul.

— Te-ai întors cam târziu, Patrick, se încruntă ea în timp ce priveau cum Khalif şi Ahmed se angajaseră într-o luptă agilă. După cum vezi, nu am fost deloc în siguranţă.

Patrick o cercetă rapid, dar nu spuse nimic.

Charlotte ştia că era gata să sară în ajutorul lui Khalif dacă era nevoie.

Khalif fusese bolnav şi nu era într-o asemenea formă cum ar fi fost în mod normal. Oricum, lupta părea echilibrată probabil din cauză că Ahmed însuşi petrecuse zile la rând chinuit în închisoare.

Lamele subţiri ale floretelor se încleştară şi sunetul reverberă oribil. Ahmed îi sfâşie braţul lui

Khalif. Khalif îl umplu de sânge, atingând mijlocul fratelui său vitreg cu sabia.

Charlotte se cutremură şi îşi îngropă faţa la pieptul lui Patrick, ţinându-se strâns de cămaşa lui cu ambele mâini.

Lupta părea să continue, dar în cele din în urmă se auzi un răcnet de agonie şi Charlotte se forţă să-şi întoarcă privirile şi să se uite. Ahmed, străpuns în inimă de floreta fratelui său, fu mort înainte să cadă la podea.

Charlotte scoase un mic geamăt de groază şi de uşurare, încercând să se calmeze când Patrick o lăsă pentru a sări în ajutorul prietenului său. Khalif se clătină pe picioare privind în jos, spre Ahmed, cu sabia plină de sânge în mână. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ziua asta îngrozitoare ne pândea pe mine şi pe Ahmed încă de când eram copii, spuse el ursuz. Fratele meu nu suporta să trăim în pace. Mă ura de mic copil.

Patrick luă floreta uşor din mâna lui Khalif.

— S-a terminat, îi spuse prietenului său. Ahmed nu mai este şi vei avea linişte din nou.

Khalif încuviinţă, dar încă se uită lung la cadavrul care zăcea pe podea la picioarele lui, cu faţa pământie. De sângerare şi de durere.

Charlotte îşi revenise destul cât să se gândească la lucruri practice.

— Femeile şi copiii sunt încă în ascunzătoare, spuse ea. Vina o cuprinse, fiindcă nu avusese posibilitatea să se întoarcă la Alev şi la celelalte femei cu veşti şi cu hrană, aşa cum promisese.

— Rashad le-a eliberat, zise Khalif, răsucindu-se şi mergând împleticit către o banchetă acoperită de pluş şi aşezându-se.

Patrick sfâşie o bucată de material din cearceaful de pe patul în care Ahmed intenţiona să o violeze pe Charlotte şi făcu un bandaj pentru braţul rănit al sultanului. Îşi aţinti ochii albaştri asupra soţiei şi nu a pacientului său.

— Ţi-e bine, zeiţă?

Ea se gândi o clipă, apoi făcu semn din cap că da.

— Cum m-ai găsit?

Patrick oftă, traversă camera şi o luă în braţe.

— M-a urmărit gândul la tine încă de când am plecat spre Spania. Când am ajuns aici, Rashad şi Khalif deja preluaseră palatul şi când după îndelungi căutări nu l-am găsit pe Ahmed, eunucul ne-a trimis aici.

Charlotte îşi odihni fruntea pe umărul lui şi oftă.

— Odată, mărturisi ea, umblam după aventuri. Acum cred că am trecut prin destule emoţii cât să mă potolesc.

Patrick râse, sărutând-o pe frunte.

— Am sentimentul, doamnă Trevarren, că aventura noastră de-abia a început. Atragi necazurile aşa cum un picnic de vară atrage albinele.

Khalif îşi revenise îndeajuns cât să vorbească, privind-o năucit pe Charlotte.

— Rashad m-a asigurat că te aflai în siguranţă în harem, în camera secretă – chiar înainte să mă târască şi să mă închidă. A minţit?

Charlotte scuturã repede din cap.

— Nu, a spus adevărul. Am fost cu Alev şi cu celelalte, până am găsit tunelul subteran. Am crezut că trebuie să se aventureze cineva afară şi să vadă ce se întâmplă. Am reuşit să ajung în beci şi să-l eliberez pe Rashad.

— Care apoi m-a eliberat pe mine, reflectă Khalif oftând şi frecându-şi tâmplele. O să-l ierte pe servitorul meu Rashad fiindcă a luat frâiele situaţiei în mâini. Loialitatea lui nu poate fi pusă la îndoială.

— Nici vorbă, încuviinţă Charlotte.

Câteva minute mai târziu, apăru Rashad, aducând cu sine un grup de soldaţi. Când văzu că Ahmed fusese ucis, eunucul făcu semn către doi bărbaţi să înainteze şi să ridice leşul.

— L-am capturat pe trădători, îi spuse Rashad sultanului pe tonul său grav. Ce să facem cu ei?

— Decapitaţi-i, replică Khalif. Făceţi-o acum, în curtea principală, în lumina strălucitoare a dimineţii. Să vadă toţi cei care trăiesc între aceste ziduri fructele trădării.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap şi îşi simţi stomacul la gât, apoi se clătină în loc, încercă să păşească înainte ca să protesteze, dar Patrick o opri strângând-o de braţ. O privire elocventă şi o clătinare a capului o descurajară.

— Hai, doamnă Trevarren, zise el. Nu mai avem ce face aici. Spunând aceasta, Patrick îi apucă mâna lui

Charlette într-o strânsoare puternică şi o conduse prin hol, trecând pe lângă Rashad şi pe

lângă soldaţi.

— Nu poţi lăsa să se întâmple una ca asta! şopti ea.

Patrick nici măcar nu încetini. Traversă aripa principală a palatului, trăgând-o pe Charlotte după el.

— Nu o pot opri, zise el brusc. Şi nici tu. Asta este o societate străveche, cu propriile-i legi.

Charlotte ştia că avea dreptate, dar era împotriva principiului ca violenţei să i se răspundă cu violenţă.

— Vreau să părăsesc palatul ăsta, spuse ea fără suflare, grăbindu-se ca să ţină pasul cu st. J ei şi să nu mă mai întorc vreodată.

El o privi peste umăr.

— Dorinţa asta ţi-o pot îndeplini, spuse el. Imediat ce ştiu că lucrurile sunt sub control aici, navigăm spre insulă.

Un val de bucurie o învioră pe Charlotte, dar în momentul următor fu copleşită de amintirea a toi ceea ce i se întâmplase cu câteva ore în urmă. Scoase un vaiet şi izbucni în lacrimi, cum nu făcea de obicei.

Patrick se opri, o ridică în braţe, îşi sprijini bărbia de creştetul capului ei şi străbătu holul.

— Dă-i drumul şi plângi, spuse el cu o blândeţe. Ai tot dreptul.

În timp ce execuţiile se desfăşurau, Patrick şi Charlotte erau singuri în cameră, orbi la tot ce se întâmpla în jur. Celebrară viaţa, chiar dacă moartea domnea sălbatic în curte.

Charlotte stătea ghemuită alături de Patrick, cu

trupu-i gol strălucind de transpiraţie şi jucându-se poznaş cu un deget în părul de pe pieptul lui Patrick.

— Te iubesc, spuse ea.

Patrick oftă şi o trase mai aproape, dar nu-i făcu aceeaşi declaraţie. Închise ochii şi continuă să doarmă.

Deşi era fericită să fie din nou cu Patrick şi deşi fusese satisfăcută trupeşte, sufletul lui Charlotte încă era neliniştit. Ce ar conta, ce altceva ar conta, dacă Patrick nu o iubea?

Îşi puse o mână pe abdomen şi închise ochii. Nu conta cu ce preţ dar nu-şi va creşte copilul într-un cămin lipsit de dragoste. Întâi îşi va duce copilul în portul Quade, ca să crească în lumina şi căldura căsătoriei tatălui ei cu Lydia…

În următoarele trei zile, Khalif rămase în apartamentul său. Mai multe femeie ale haremului îl vizitară la diferite ore, inclusiv Alev, dar el nu se arătă în public.

Charlotte stătea la una dintre ferestrele de sus privind marea cu nesaţ, când Patrick se strecură în spatele ei şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Se aplecă pe furiş şi o sărută pe gât.

— Doamnă Trevarren, o necăji el, oare să ai chef de hoinăreală la fel ca şi mine?

Ea se răsuci în îmbrăţişarea lui şi îl privi în ochi.

— Da, răspunse ea. Când plecăm?

El îi atinse bărbia cu degetul arătător.

— Mâine, cred. Când ai început să te agiţi că te-aş putea trimite înapoi în harem şi aş pleca fără tine?

Obrajii lui Charlotte se aprinseră.

— Având în vedere că ai mai făcut-o şi înainte nu ar fi nedrept din partea mea să gândească astfel.

Patrick râse, se aplecă şi îi gustă buzele.

— Nu şi de data asta, dragostea mea. Odată ce *Enchantress* va fi pe drum, nu-ţi voi permite nici măcar să părăseşti cabina. Îi atinse pieptul, făcând ca sfârcul să i se întărească.

Ea îşi netezi partea de jos a rochiei de batist în dungi, una din multele veşminte pe care i le adusese Patrick de la atelierul croitoresei din Costa del Cielo.

— Ai petrecut prea mult timp în locuri ca Riz-ul, spuse ea mândră, sperând ca Patrick să nu fi băgat de seamă tremurul vag de anticipaţie pe care i-l stârnise. Nu am fost desemnată să mă întind dezbrăcată lângă tine şi să îţi ofer ore interminabile de satisfacţie, ştii. Sunt o femeie inteligentă, cu viaţă şi voinţă proprii.

Patrick surâse şi o trase în umbra unei nişe din peretele opus al holului.

— Nu îţi invidiez satisfacţia, o necăji el în şoaptă, mângâindu-i sânii în timp ce vorbea. Te rog, spune-mi, tu o pizmuieşti pe a mea?

Lui Charlotte îi trebui toată puterea ca să răspundă, fiindcă slăbiciunea dulce, familiară, îi curgea prin vene.

— Nu, răspunse ea. Poate că te voi încuia în cabină şi voi veni la tine ori de câte ori poftesc.

El o sărută liniştit şi nespus de tandru.

— Accept bucuros să-ţi fiu prizonier, replică el.

Ea se sprijini de marginea de piatră a alcovului

întunecat şi închise ochii.

— Patrick, te rog…

Patrick chicoti.

— Nu-i nevoie să mă implori, zeiţă, spuse el.

Alunecă într-un genunchi, vârându-şi mâinile pe sub cămăşuţele ei, pe coapsele ei acoperite de muselină.

— Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să rămân calm. Doar nu vrem să scandalizăm servitorii.

Charlotte scoase un ţipăt slab de predare, în timp ce el îi cobora şi îi scotea pantalonaşii, excitându-l feminitatea înainte să o cuprindă sălbatic cu gura. Ea vru să i se împotrivească, fiindcă locul cucerit de el era atât de neruşinat, dar în schimb sfârşi cu genunchii îndoiţi peste umerii lui şi cu spatele sprijinit de perete, aproape leşinată în extazul cotropirii lui.

Curtea palatului fusese înconjurată cu lanterne de hârtie şi femeile din harem zburdau de jur împrejur precum nişte păsări viu colorate, râzând şi sporovăind. O trupă mică de muzicanţi cânta într-un colţ şi o serie de mese aşezate în fundul curţii erau pline cu mâncare şi băutură de tot soiul.

Khalif se însănătoşise şi insurecţia se sfârşise odată pentru totdeauna. Dorea să sărbătorească.

— O să-mi pară rău că pleci, prietene, îi spuse sultanul lui Patrick, în timp ce stăteau bând *boza* şi privind cum o femeie dansa, rochia-i albastră şi imaterială ca şi ceaţa plutind când se învârtea.

— Simt că nu te vei întoarce la Riz în viitorul apropiat.

Charlotte se afla de cealaltă parte a curţii,

discutând cu prietena ei, Alev, şi Patrick simţi un şuvoi de bucurie în suflet când o găsi cu privirea.

— E timpul să am o casă şi o familie a mea, răspunse el. După asta, voi fi plantator şi nu corsar. *Enchantress* va fi ancorată, în afară de perioadele când va trebui să transport recoltele de trestie de zahăr şi de indigo.

Khalif îşi drese glasul.

— Când eram bolnav şi Charlotte mă îngrijea, am început să o iubesc.

Patrick întâlni privirea sinceră şi jenată a prietenului său.

— Ştiu, spuse el punându-i o mână pe umărul lui Khalif. Dacă bei multe lichide şi te odihneşti, boala îţi va trece.

Sultanul roşi, lucru pe care Patrick nu-l mai văzuse până acum. Începu să vorbească dar se opri părând nenorocit şi mut.

Patrick continuă să-şi ţină mâna pe umărul sultanului.

— Îmi poartă copilul, spuse el delicat. Totuşi, roag-o pe Charlotte să rămână, dacă asta doreşti. Dacă ea va fi de acord şi te avertizez, prietene, că nu va fi pentru că nu ar suporta să fie una dintre multele tale neveste – eu o voi elibera. Pentru mine, fericirea ei este mult mai importantă decât orice altceva.

Khalif oftă şi îşi puse mâna peste cea a lui Patrick.

— Nu aş aborda un asemenea subiect, zise el, dacă nu aş şti că ceremonia de căsătorie pe care am celebrat-o nu va fi valabilă în cultura voastră.

Nu a nicio ceremonie creştină, nu?

Un sentiment straniu, defensiv îl cuprinse pe Patrick dar răspunse monoton:

— Da. Se opri şi îşi studie prietenul, gânditor.

— Mă surprinde faptul că doreşti o femeie care poartă copilul unui alt bărbat, Khalif. Cu toate laturile ei bune, societatea ta nu promovează idei de acest gen.

— E o diferenţă, spuse Khalif, anume că tatăl copilului îmi este la fel de apropiat ca un frate. Năluca lui Ahmed i se ivi în ochii întunecaţi pentru o clipă, apoi se o evaporă.

— Mai apropiat, afirmă el,

Grija lui Patrick pentru Khalif nu se micşorase în fuseseră prieteni prea mult timp şi sentimentul se amplificase – dar asta nu însemna că nu dorea să-i sfărâme capul sultanului de cel mai apropiat zid fiindcă o dorea pe femeia pe care o iubea el. Căpitanul gesticulă spre Charlotte.

— Spune-i ce simţi. O să înnebuneşti dacă nu o faci. Khalif îi cercetă faţa lui Patrick timp de o clipă, apoi traversă curtea. Patrick vru să se uite în altă parte, dar nu reuşi. Se sprijini de zidul de piatră şi privi.

Era foarte adevărat că nu-i spusese niciodată lui Charlotte ce simţea pentru ea şi când avusese ocazia sa se căsătorească cu ea într-o ţară creştină, nu o făcuse. Poate că fusese la fel de dur ca întotdeauna. Poate ca după un timp se va plictisi de ea şi o va răni. Sultanul o luă de mână pe Charlotte şi o duse în umbrar, iar Patrick sări în picioare de pe zid, amintindu-şi ce-i făcuse el când

o trase în întuneric şi îi ridicase rochia. Oricum în momentul următor se opri. Charlotte merita sa aleagă se gândi el. Nu va dori sa stea în palat, alături de celelalte femei şi să-i fie supusa lui Khalif ca o servitoare la bunul lui plac. Patrick îşi musca buza de jos. Nu puţine femei erau fericite de fapt cu viaţa de harem. Aveau luxul dorit. Daca Charlotte se va căsători cu Khalif, va avea cele mai frumoase bijuterii şi haine…

Îşi nota în minte să-i cumpere un şireag de perle şi un colier de diamante daca alegea sa rămână cu el. În timp ce el privea, Charlotte ieşea din umbra şi se îndrepta spre Patrick cu pas hotărât.

— Khalif mi-a propus sa ma căsătoresc cu el, îi zise ea cu o gravitate solemna, la care nu se aşteptase.Ai ceva de spus domnule Trevarren?

Patrick ramase o clipa cu gura căscată, apoi se răsti şoptind răguşit:

— Bine-nţeles ca am ceva de spus! Te vreau lângă mine acolo unde îţi este locul.

— Îndeajuns de mult incit sa te căsătoreşti cu mine?

— Suntem căsătoriți.

— Aici, poate. Dar odată ce vom traversa granita Rizului, vom trai în păcat.

Patrick caută un semn de umor pe fata ei, dar ea părea complet serioasa.

— Nu văd de ce să schimbăm lucrurile. Aranjamentul nostru a funcţionat foarte bine până acum.

— Numai că a încetat să mai funcţioneze, răspunse Charlotte. Până când nu-mi promiţi că mă

iei în căsătorie în faţa unui preot sau a unui predicator al Evangheliei, rămân aici.

— Nu poţi vorbi serios, o provocă Patrick, realizând furios că ea avea atuurile. Urăşti locul ăsta. Chiar şi în calitate de *kadin* ai fi doar una dintre multele…

Charlotte îl întrerupse cu un oftat elocvent.

— Nu va trebui să locuiesc aici, zise ea. Khalif mi-a promis să-mi cumpere o casă la Paris şi să ne căsătorească legal un judecător.

Căldura furiei îi năpădi faţa lui Patrick. Khalif nu-i spusese că vrea să o stabilească pe Charlotte în Franţa şi că doreşte să o ia în căsătorie.

— Ce naiba…

Charlotte îi blocă drumul când el vru să o ocolească.

— Luptând, nu vei rezolva nimic, spuse ea pe un ton care îl făcu să dorească să o strângă de gât. În afară de asta, dacă îl ataci pe sultan, oamenii lui vor juca cricket cu capul tău. Îmi promiţi sau nu?

După părerea lui Patrick ăsta era şantaj, dar instinctul îl avertiză să nu declare asta.

— În regulă, zise el. Ai cuvântul meu. Ne vom căsători cât de curând posibil.

Capitolul 14

În sfârşit, se gândi Charlotte stând lângă pupa lui *Enchantress* şi privind spre orizont, erau pe mare. Aerul ceţos şi sărat era ca un medicament şi până şi legănatul punţii de sub picioarele ei îi dădea o senzaţie plăcută. Nu îşi întoarse privirile către palat; locul îi era imprimat în minte tot timpul.

Patrick apăru lângă ea, apucându-se cu braţele de balustradă, vântul răvăşindu-i părul negru ca abanosul.

— Ai o surpriză în cabina noastră, spuse el.

Charlotte îi studie profilul timp îndelungat, minunându-se de puterea emoţiilor pe care i le stârnea simpla lui prezenţă. Trase adânc aer în piept şi azvârli fiecare vorbă la fel de periculos ca şi când s-ar fi scufundat lângă vas ca să înoate cu rechinii.

— Nu cred că ar trebui să împărţim o cabină, replică ea, ignorând menţionarea surprizei, chiar dacă era teribil de curioasă. Nu este tocmai nimerit, având în vedere circumstanţele.

El se răsuci încetişor, îngustându-şi ochii în timp ce o privea.

— Ce circumstanţe? întrebă el, pe un ton periculos de grav. Suntem căsătoriţi, în caz că ai uitat.

— Nu suntem, argumentă Charlotte încet, îndreptându-şi umerii. Nu există nicăieri în lumea creştină o dovadă scrisă a unirii noastre.

Patrick oftă, lăsându-se mai greoi peste balustradă.

— Lucrul ăsta nu părea să te deranjeze când eram în Spania, remarcă el.

— Atunci aveam alte griji, replică Charlotte. Cred că ar trebui să stai cu echipajul până când ajungem în port şi să găseşti un judecător sau un preot.

El era ameninţător de tăcut şi Charlotte îşi reaminti de liniştea imensă care uneori se lăsa în

jurul lui *Puget Sound* chiar înaintea unei furtuni năprasnice.

— Mi se pare mie, doamnă Trevarren, că ai devenit uşor virtuoasă. Ai uitat că-mi porţi copilul?

— Nu am uitat, Patrick, spuse ea rece. Nu voi fi amanta ta.

El o privi încruntat.

— Doreai să te duci la Paris şi să locuieşti într-o casă cumpărată de Khalif.

— Khalif mi-a oferit o căsătorie legală. În afară de asta, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să-i accept propunerea. Doream doar să-ţi arăt că nu-ţi poţi bate joc de sentimentele mele. Nu ar fi înţelept să crezi asta.

Când Patrick nu-i răspunse ci o privi doar ca şi când ar fi fost încântat să o arunce peste bord, Charlotte se răsuci, speră ea, dramatic şi graţios şi plecă să inspecteze surpriza care o aştepta în cabina căpitanului.

Pe pat, găsi un vraf de blocuri de desen de cea mai bună calitate, legate cu o fundă lată, albastră. Mai erau, de asemenea, un set de acuarele, cretă colorată, nişte creioane speciale şi şase sticluţe cu tuş de nuanţe diferite.

Charlotte era fermecată şi încântată dar şi hotărâtă să nu lase ca mulţumirea să depăşească bunul-simţ. Patrick era un bărbat îndărătnic şi dacă nu stabileau regulile legăturii lor, vor sfârşi prin a fi foarte nefericiţi. Zâmbind, luă unul dintre blocurile de desen şi o cutie de crete viu colorate şi se întoarse pe punte. Nu ţinea un jurnal, nu după moda obişnuită, cel puţin, dar lui Charlotte îi

plăcea să-şi aştearnă visele şi amintirile pe hârtie, sub forma unor schiţe. Nu avusese prea multe ocazii să deseneze de când cu răpirea din *souk* în Riz şi perspectiva de a desena era o plăcere imensă pentru ea.

Găsi un loc izolat pe puntea superioară, se aşeză pe o ladă cu picioarele graţios îndoite sub ea şi începu să-şi amintească aventurile detaliat. Desenă dansatoare din harem şi bărbaţi care se luptau cu săbiile şi o tabără în deşert sub luna plină. Schiţă înfăţişarea lui Patrick mai mult ca pe a oricui, aşa cum arăta din profil în acea dimineaţă, stând lângă balustradă.

— Bună treabă, doamnă Trevarren, remarcă o voce.

Charlotte se ridică, tresări şi zâmbi, văzându-l pe domnul Cochran în faţa ei. Întoarse o pagină nouă a blocului şi începu să-i schiţeze imaginea în timp ce discutau.

— Mulţumesc, spuse ea. Ştiţi, întotdeauna am desenat şi am fost instruită în Europa. Cochran se ghemui în faţa ei, amintindu-i de un indian lângă un foc de tabără.

— Ar trebui să păstrezi desenele astea, spuse el binevoitor. Vei dori să le arăţi nepoţilor, când le vei povesti aventurile din Riz.

Charlotte oftă.

— Nu m-am gândit atât de departe, mărturisi ea, încă desenând. Pentru moment, încerc să le sortez pentru mine personal.

Stătură într-o tăcere prietenoasă pentru un timp, apoi domnul Cochran spuse:

— Am fost trimis să te anunţ că te aşteaptă cina în cabina căpitanului.

Lui Charlotte îi era foame; aerul proaspăt şi soarele îi făcuseră poftă de mâncare. Închise blocul de schiţe, îşi strânse cretele în cutie şi se ridică.

Nu văzu nici urmă de Patrick când ajunse în cabina plină acum de cufere ce conţineau toate hainele noi făcute pentru ea în Spania. Deşi Charlotte îşi spuse ferm că era uşurată să fie singură, o parte mai profundă şi mai insistentă a naturii ei era dezamăgită.

Îşi turnă apă dintr-un ulcior de alamă într-un lighean, îşi spălă faţa şi mâinile, apoi se aşeză la pupitrul lui Patrick ca să treacă în revistă mâncărurile de pe tavă. Era peşte proaspăt, cartofi pasaţi, fasole verde cu şuncă şi ceai fierbinte. Charlotte mâncă plină de exuberanţă. Terminase şi era sătulă, când Patrick năvăli înăuntru ca un vânt fioros ce cutreiera canioanele. El rămase în prag, cu braţele încrucişate, privind-o într-un fel care o nelinişti uşor. Mai ales când ea părăsi pupitrul ca să se aşeze pe pat, cu spatele la perete, cu picioarele întinse şi cu blocul de schiţe în poală. În cele din urmă, căpitanul vorbi:

— Nu te-ai răzgândit cu privire la felul în care dormim?

Charlotte scutură din cap, luptându-se să îşi potolească valul de emoţii care îi nelinişteau Inima şi sufletul. Va duce dorul actelor de dragoste ale lui Patrick, fiindcă se descoperise în ele, dar ştia că trebuie să facă orice efort ca să nu-şi arate sentimentele. Dacă Trevarren ar lua-o în braţe şi ar

săruta-o, de exemplu, sau pur şi simplu ar atinge-o aşa cum ştia el, rezistenţa ei s-ar fi topit precum zăpada.

— Corect, spuse ea formal şi destul de târziu. Ţinea blocul de desen în faţa el ca pe un scut. Şi îşi netezi rochia.

— Desconsideri complet căsătoria noastră?

Charlotte îşi înălţă bărbia.

— Nu suntem căsătoriţi, răspunse ea încăpăţânată,

Patrick o privi tăcut timp de o clipă, apoi oftă îngândurat şi zise:

— Foarte bine.

Cu acestea, îşi împreună mâinile.

— Divorţez de tine, spuse el. Bătu din nou din palme. Divorţez de tine. Şi a treia oară, Divorţez de tine.

Chiar dacă ea negase existenţa unei căsătorii între ei, gestul lui Patrick veni ca un şoc puternic pentru Charlotte. Ştia că pălise şi că buza de jos îl tremura şi că era gata să plângă în orice clipă.

Patrick dădu politicos din cap, deschise uşa şi ieşi din cabină fără vreun alt cuvânt.

Charlotte rămase ca trăsnită, fixând locul în care stătuse el, de parcă se concentra să îl implore să se întoarcă. Lacrimile i se adunau pe pleoape şi i se scurgeau pe obraji.

Ireala ei căsătorie părea foarte reală, acum că se sfârşise. Ce făcuse?

Patrick nu mai reapăru în noaptea aceea; îl trimise pe ajutorul de bucătar, pe Tipper Doon, după hainele curate şi obiectele de toaletă de care

avea nevoie.

Simţindu-se mai cu seamă singură, Charlotte luă o peniţă şi tuş şi desenă portretul tatălui său, apoi adăugă figura delicată, decepţionată a Lydiei. În paginile următoare o schiţă pe Millie şi pe fiecare dintre fraţii ei, la fel ca şi pe iubitul unchi Devon.

Feţele dragi erau pentru ea o consolare, dar îi şi reaminteau cât de departe de casă era. Prinse desenele pe pereţii cabinei ca să se usuce şi plânse în timp ce se spălă, îşi curăţă dinţii, îşi puse cămaşa de noapte şi îşi perie părul. După ce stătu câtva timp trează în pat, marea legănă vasul la fel de uşor precum o mamă îşi leagănă odorul şi ea căzu într-un somn agitat şi obositor.

În noaptea aceea visă pentru prima dată.

Charlotte se trezi cu un ţipăt, ridicându-se brusc din pat, căutându-l înnebunită pe Patrick, înainte să-şi amintească îngrozită că îl gonise din cabină şi că el divorţase de ea.

Încercă să-şi amintească ce se întâmplase în acel coşmar, ca să-l alunge şi ca să se calmeze, dar nu-i veni în minte decât o senzaţie de moarte şi de groază nespusă.

Sentimentul o mai urmări după ce se culcă la loc, la mult timp după ce respiraţia şi inima ei îşi reveniră la normal. Era starea de graviditate, concluzionă ea în final, punându-şi mâinile protector peste abdomen, una peste alta. Lydia fusese uneori foarte pofticioasă şi emoţionată când îşi purta copiii. Şi mama ei vitregă avusese vise şi nopţi de insomnie şi odată părăsise cina familiei în lacrimi, fiindcă Brigham îşi anunţase intenţia de a

vota pentru un preşedinte republican.

Charlotte oftă din nou, apoi se zvârcoli şi se răsuci câtva timp, încercând să se aşeze confortabil. Dorea să se ghemuiască în curbura îmbrăţişării călduroase a lui Patrick şi să-i simtă pieptul puternic lipit de spatele ei.

În cele din urmă, Charlotte adormi răpusă de oboseală.

Cochran însuşi se împiedică de mortăciune într-o noapte când făcea de cart. Rozătorul îşi vărsase intestinele şi încă mai sângera

Traversară Gibraltarul în dimineaţa următoare devreme; era o privelişte care îţi tăia răsuflarea şi peniţa lui Charlotte zbură peste blocul de desen. Patrick ar fi putut să o ancoreze pe *Enchantress* acolo, în portul aglomerat, destul de mare cât să se căsătorească cel puţin, dar el nu făcu nici cel mai mic efort pentru asta.

Charlotte îl evită, ceea ce era relativ uşor fiindcă şi el făcea eforturi să stea departe de ea. Ea se gândi să se ducă la el şi să instaureze un fel de pace, dar această idee venea în contradicţie cu pactul lor. La urma urmei, el fusese cel arbitrar, cu divorţul lui succint, bătut din palme.

Totuşi, lui Charlotte îi era dor de Patrick, şi nu numai în pat. Ea regreta limbajul secret, tăcut care apăruse între ei, râsul împărtăşit, chiar şi neînţelegerile ivite.

Enchantress plutea graţios de-a lungul coastei africane, vântul cald umflându-i velele. Charlotte stătea la bord ore întregi, căutând pe ţărmul tropical vreo urmă de elefant, de zebră sau de leu.

Din punct de vedere teoretic, ea ştia că asemenea animale exotice puteau fi văzute departe, în regiunea centrală, dar asta nu o opri să spere.

În fiecare seară mânca singură şi dormea singură în patul peste măsură de lat. Uneori se întorcea şi găsea semne că Patrick trecuse pe acolo, ca să îşi ia vreo carte, îmbrăcăminte curată sau alte lucruri personale, dar în cea mai mare parte a timpului el reuşi să rămână în partea opusă a vasului.

Visele continuară şi întotdeauna o lăsau pe Charlotte cu un sentiment vag de nenorocire eminentă, deşi niciodată când se trezea nu-şi putea aminti detalii clare.

Erau pe mare de zece zile încheiate şi *Enchantress* se îndrepta într-o direcţie estică, spre Mările Sudice, când găsiră primul şobolan.

Prin urechi. Era prea mult chiar şi pentru stomacul de fier al lui Cochran, care se duse clătinându-se spre balustradă.

Când se întoarse era slăbit şi avu grijă să nu calce pe grămada scârboasă în timp ce se grăbea să îl trezească pe căpitan.

Patrick se afla într-o stare proastă. Nu schimbase un cuvânt binevoitor cu Charlotte de două săptămâni, fără a mai vorbi că nu dormiseră împreună. Ura să doarmă în cabina strâmtă rezervată pasagerilor ocazionali; tavanul era prea jos şi el se lovea încontinuu la cap.

Era treaz, savurând un pahar de brandy, când auzi o bătaie în uşă, urmată de vocea lui Cochran.

— Căpitane! Deschide repede!

Alarma îi făcu lui Patrick un gol în stomac, atunci

când auzi strigătul precipitat al bărbatului. Cochran fusese peste tot şi văzuse de toate şi se speria al naibii de greu.

Patrick ridică zăvorul şi dădu uşa în lături.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat, omule? mormăi el. Nu era chiar beat, dar mintea îi era înceţoşată şi se cam clătina pe picioare.

— Vino cu mine, îi ordonă Cochran şi, deşi noaptea era răcoroasă pentru tropice, o dâră de transpiraţie îi lucea pe piele. Acum!

— Ce…

— Acum, insistă primul ofiţer.

Patrick îl urmă de-a lungul holului, sus pe trepte până pe puntea superioară. La tribord, Cochran luă o lampă din cui şi o ţinu deasupra grămezii scârboase de cheaguri, care odată fusese un şobolan.

Putoarea era mai groaznică decât priveliştea şi

Patrick îşi întoarse capul timp de o clipă, înghiţindu-şi fierea care îi umpluse gura.

— Ce ai făcut din ăsta? întrebă el pe ton răguşit, după câtva timp. E ciumat?

Cochran se ţinea la distanţă.

— Nu ştiu dacă este ciumat sau nu, căpitane. Ştiu că suntem cu toţii în primejdie, până la ultimul om.

— Şi Charlotte, şopti Patrick. Şi copilul nostru. Să scape cineva de porcăria asta şi să frece puntea cu leşie. Dimineaţă vom cerceta vasul de la un capăt la celălalt ca să vedem dacă mai găsim şi alţii.

— Vor fi mai mulţi, îşi asigură Cochran căpitanul. Vorbea precum un somnambul.

Patrick îl trezi pe bucătar şi îl trimise după apă clocotită. După aceea se întoarse înapoi la cabina sa, îşi scoase hainele şi se spălă din cap până în picioare. Desigur că nu scăpă de imaginea şobolanului infectat; era o imagine care îi stărui mult timp în minte.

Când termină cu spălatul, se îmbrăcă cu haine curate şi părăsi cabina din nou, ducându-se direct spre locul unde dormea Charlotte.

Ea încuiase uşa şi, deşi se gândi că era normal ca o femeie să facă acest lucru pe un vas plin de bărbaţi, se enervă.

Îşi făcu mâna pumn şi bătu în lemnul uşii până când aceasta se clătină.

În cele din urmă, Patrick auzi zăvorul zăngănind prin interior şi uşa se întredeschise. Charlotte se uită atent prin crăpătură.

— Patrick? Vocea îi sunase ca şi când ar fi surprins-o mai puţin să întâlnească stafia lui Lincoln.

El împinse uşa deschizând-o larg, păşi peste prag şi iernase în picioare, privind-o. Purta una dintre cămăşile lui drept cămaşă de noapte, părul de culoarea zahărului caramel îi atârna neglijent pe spate şi peste umeri. Ochii ei aurii erau mari şi îngrijoraţi, dar, dacă nu greşea, era şi un anume triumf în ei.

Patrick nu-i putu povesti despre şobolan şi posibila Implicaţie a unui asemenea eveniment. De fapt, nu se făcea să o sperie fără un motiv concret. Totuşi, nu o putea părăsi.

— Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi el morocănos

şi asta era adevărat.

El îşi regreta divorţul impulsiv de multe ori, în special în toiul nopţii, când simţea atât de tare nevoia să se întoarcă la ea, tânjea după mângâierea dulce pe care numai ea i-o putea dărui.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu ea. Dar…

El se gândi la epidemiile pe care le văzuse, la oamenii morţi de plăgi şi de febre ciudate, atât de răspândite la tropice.

— Vreau doar să te iau în braţe, o întrerupse el.

Spre infinita lui uşurare, Charlotte nu îl lăsă să o roage. Pur şi simplu, îl luă de mână şi îl conduse spre pat. Începu iute să îi descheie cămaşa.

— Arăţi îngrozitor, Patrick. Ce te-a înspăimântat în halul ăsta?

Patrick o trase mai aproape, o strânse tare pentru o clipă, ţinându-şi ochii închişi. Nu-i putea explica, nu încă.

— Charlotte, fu tot ce spuse.

După câteva minute, îşi scoase cămaşa şi cizmele apoi pantalonii, şi se strecură în pat. Charlotte veni imediat în braţele lui şi i se strânse tare la piept.

— Am nevoie de tine, zise el după un timp îndelungat, aşteptându-se ca ea să-l refuze şi chiar să l insulte.

În schimb, Charlotte îşi plimbă mâna peste muşchii abdomenului său şi îi strânse membrul cu

degete puternice. Patrick gemu în agonia uşurării pline de bucurie şi a pasiunii, la fel de lute precum un râu tumultuos. Apoi o prinse de încheietura mâinii şi o ţinu strâns un timp.

— Te avertizez, Charlotte, se răsti el. Dacă doar mă întărâţi, opreşte-te. Acum,

Ea îi sărută bărbia.

— O să te fac să uiţi orice te frământă, îl promise ea.

Şi o făcu.

Charlotte îşi fredona sieşi în dimineaţa următoare, în timp ce se spăla şi se îmbrăca, amintindu-şi cum îl pusese pe Patrick pe jar cu o noapte în urmă. Bineînţeles că nu existase niciun orgoliu personal în treaba asta şi, pentru prima dată de zile, nu mai fusese torturată de coşmaruri.

Mâncă micul dejun în cabină, ca de obicei, apoi îşi luă blocul de desen şi creioanele şi ieşi pe punte.

Soarele era roşu ca un ou de prihor, dar vântul nu bătea şi apa părea plană ca o gheaţă albastră. Tensiunea plutea asupra vasului precum o umbră nevăzută şi când Charlotte îşi ridică privirea, văzu că velele erau lipite de catarge.

— Suntem ţintuiţi locului, îi spuse Tipper Doon, trecând pe lângă ea cu o găleată de apă fiartă. Şi sunt şobolani morţi peste tot. Mal bine te-ai întoarce în cabină şi al rămâne acolo, doamnă Trevarren.

Charlotte se luptă să-l prindă din urmă.

— Cum adică sunt şobolani morţi peste tot? insistă ea.

Băiatul se opri şi-l întâlni privirea. Faţa lui tânără era mohorâtă în frumuseţea strălucitoare a acelei zile.

— Este o boală, doamnă, spuse el răbdător. Şobolanii au luat-o întâi, dar există şanse să se răspândească curând şi printre noi, oamenii.

Charlotte se dădu înapoi şi îşi apără automat copilul punându-şi o mână peste pântece.

— Dumnezeule mare, răsuflă ea. Nu putem face nimic?

— Doon! răcni o voce îndepărtată de pe punte.

— E mai bine să plec acum, doamnă, se grăbi Tipper să spună. Fin’că apa asta este prea rece ca să mai folosească la ceva.

Charlotte hoinări până când îl găsi pe Patrick. El era la pupă, scrutând orizontul printr-un binoclu strălucitor de oţel suflat cu cupru.

Era evident că îi simţise prezenţa, dar întârzie să o bage în seamă.

— Dacă al venit să cauţi scuze pentru noaptea trecută, o informă Patrick uitându-se în depărtare, o să fii dezamăgită.

— Lasă naibii noaptea trecută, pronunţă Charlotte nedesluşit. Uită-te la mine!

El îşi întoarse privirea în direcţia ei.

— Ai aflat de şobolani, zise el, cu o notă de resemnare în voce.

— Ce înseamnă asta? Charlotte era plină de groază şi ştia bine că dezastrul pe care i-l preziseseră visele ei venise peste ei.

— Sunt infectaţi. Noaptea trecută, pe punte, Cochran a dat peste primul cu maţele scoase. Până

să răsară soarele, oamenii au găsit încă vreo doisprezece în aceeaşi stare.

Charlotte se legănă uşor, se întinse şi se prinse cu mâna de balustradă, ca să-şi ţină echilibrul.

— Deci o să fie molimă.

— Fără îndoială, răspunse Patrick ursuz. Nu se mişcă să o atingă, dar ea dorea aşa de mult să fi găsit adăpost în braţele lui.

— Poate că am putea ancora undeva…

— Chiar dacă ar fi pământ până într-o sută de mile, ceea ce nu este, nu le-am putea duce molima unor oameni nevinovaţi, Charlotte.

Ea tremură şi se cuprinse cu braţele.

— Copilaşul meu, şopti ea. O, Doamne din ceruri, copilaşul meu!

Patrick îmbrăţişă, dar vocea îi sună aspră atunci când vorbi:

— Şi al meu, zise el ascuţit.

Charlotte îşi odihni fruntea de umărul lui.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse ea. Domnul să ne ajute pe toţi.

În dimineaţa următoare, primul marinar fu doborât de maladia pe care echipajul o numise febra sângeroasă. Vasul era încă ţinut în loc şi lui Charlotte i se păru că *Enchantress* şi întregu-i echipaj aterizaseră în palma diavolului.

Cam pe la prânz, doi oameni fură duşi în paturi şi în amurg muri prima victimă. I se făcu o rugăciune şi fu aruncat peste bord, înfăşurat într-o pătură de pe patul lui. Lucrurile sărace ale omului fură strânse într-o cutie de alamă şi încuiate până când vor putea fi date familiei.

La început, Charlotte fu practic paralizată de teamă. Apoi îşi luă inima în dinţi şi judecă la rece. Coborî să ajute la îngrijirea bolnavilor şi fu îndepărtată repede şi violent.

Disperată să se ocupe cu ceva, încercă să deseneze, dar tot ceea ce produse peniţa ei fură capete de balauri, fantome şi alţi monştrii oribili. Când veni noaptea, puntea păru pustiită. Charlotte stătu uitându-se la stele şi rugându-se pentru viaţa copilului ei. O briză rece îi flutură prin păr şi auzi ţipătul unui bărbat din cabina echipajului.

— Vine vânt, ţipă el şi marinarii năvăliră pe punte, nerăbdători să întindă velele şi s-o pornească iar la drum.

Charlotte bănuia că-şi făceau speranţe să depăşească ciuma bubonică cumva.

În ziua următoare avură loc mai multe funeralii şi a doua zi altele. Charlotte rămase optimistă şi tare, deşi nici măcar Patrick nu o putea feri de molimă. Şterse cu apă feţe febrile, scrise scrisori mamelor, surorilor şi iubitelor, dădu supă gurilor ostile, goli oalele de noapte. Cântă cântece duioase, strânse mâini, se rugă ca sufletele care plecau să fie primite în cer.

— Trebuie să te duci în cabina ta şi să te odihneşti, îi spuse Cochran într-o noapte târziu, după ce ea tocmai acoperise faţa slăbită a unui băiat ceva mai în vârstă decât cel mai mare dintre fraţii ei.

— Trebuie să te gândeşti la copilul tău şi la căpitan.

Patrick muncise la fel de neobosit ca şi Charlotte,

dacă nu mai mult, din moment ce membrii echipajului său începuseră să se împuţineze şi vântul bătea. Noaptea târziu, el căzu alături de ea în pat, îmbrăcat complet, dormi două ore, apoi se trezi şi o luă de la capăt.

— Nu am unde să mă ascund de febra asta, zise Charlotte. Patrick spune că a intrat şi în lemnăria vasului.

Cochran încuviinţă din cap. Era numai piele şi os şi barba îi crescuse ţepoasă pe obrajii pământiii.

— Am văzut vase venind la ţărm fără vreun suflet la bord, odată ce au fost loviţi de molimă.

Charlotte se cutremură şi îşi împreună mâinile în poală. Nu-şi putea aminti ce rochie purta şi nici nu se obosi să se uite.

— Refuz să mor, spuse ea, adresându-se atât destinului cât şi lui Cochran. Încă nu mi-am trăit viaţa.

— Dacă cineva poate supravieţui unei asemenea molime, aceea eşti tu, zise el. Se pare că zânelor şi spiritelor le place devotamentul tău.

Tipper Doon, răpus de boală în ultimele trei zile, gemea agitat în somn. Lacrimi de disperare îi umplură ochii lui Charlotte, în timp ce îi spăla faţa.

— Să nu mori, Tipper, se încruntă ea, atât de îngrijorată, încât uită conversaţia cu Cochran în centrul vasului. Nici tu nu ţi-ai trăit încă viaţa.

Cu aceasta, Charlotte începu să plângă sincer, aplecându-se înainte până când faţa îi atinse pieptul lui Tipper..

— Lydia, hohoti ea, incapabilă să se tragă înapoi. O, Lydia, te rog, ajută-ne!

Mâini puternice, de oţel o ridicară de pe taburet şi o îmbrăţişară. Patrick venise după ea şi ea plânse neajutorată, lipsită de orice speranţă, pe umărul lui, în timp ce el o scotea din cabina în care zăceau bolnavii.

În cabina lor o dezbrăcă şi o aşeză pe pat. Când ea refuză mâncarea, el îi dădu ceai slab cu polonicul.

— Dacă Lydia ar fi aici, spuse ea, conştientă de faptul că bătea câmpii, dar incapabilă să se oprească. Ar fi ştiut ce să facă…

— Gata, acum, zise Patrick. Era alături de ea în pat, îmbrăţişând-o.

— Suntem doar la câteva zile depărtare de insulă. Acolo te poţi duce la ţărm şi bătrâna Jacoba te va îngriji până când te vei însănătoşi din nou.

Cuvintele de-abia avură sens pentru Charlotte, dar înţelese un singur lucru: că insula era aproape. Se agăţă strâns de speranţa că vor ajunge la ea.

Charlotte dormi până a doua zi la prânz şi se trezi simţindu-se mai puternică. Era chiar şi puţin jenată că se lăsase aşa de repede pradă oboselii din noaptea trecută şi le permisese lui Patrick şi celorlalţi să o vadă doborâtă.

După ce mâncă nişte pâine şi nişte fructe, se îmbrăcă şi se duse să vadă cum mai erau bolnavii. Dacă nu-l lăsa pe Cochran să se odihnească, se temea că acesta nu va avea timp să mănânce şi să doarmă şi depindeau mulţi de el.

Ajungând în cabină, nu văzu nici urmă de primul ofiţer, dar căpitanul vasului stătea într-un scaun cu spătar lângă patul unui bolnav, cu faţa îngropată în

mâini.

Ea rămase în picioare în spatele lui Patrick, atingându-i umerii. Îi simţea disperarea, ştia că se simte vinovat de suferinţele echipajului său.

— Nu este vina ta, îi spuse ea cu delicateţe.

El se ridică din scaun, de parcă degetele îi arseseră pielea şi se clătină la atingerea ei. Stătea cu spatele întors la ea; trebuia totuşi să îi vadă faţa.

— O să ajungem curând la insulă, îi zise ea tremurător, încercând să îi ofere aceeaşi speranţă pe care i-o dăruise el cu o noapte înainte.

Patrick se răsuci, se înclină uşor şi o îndepărtă pe Charlotte cu un gest al mâinii, de parcă era o insectă.

— Mâine, îi confirmă el pe un ton pe care ea de-abia i-l recunoştea. Dar eu nu voi părăsi vasul până ce ultimul om nu va fi dus pe ţărm şi asta ar putea dura săptămâni la rând.

— Dar ai spus…

El o privi în cele din urmă şi ea văzu boala răvăşindu-i trăsăturile.

— Am spus că tu te vei duce pe insulă şi te vei duce. A te trimite pe tine înseamnă să pun în pericol orice viaţă de pe insulă, dar nu am încotro. Restul vom rămâne aici până când trece pericolul.

Charlotte se mişcă spre Patrick, simţind cam ce avea să se întâmple, dar înainte să ajungă la el, genunchii lui se înmuiară şi căzu pe podea cu o bufnitură. Ea ţipă pe loc şi se aruncă peste pieptul lui îndurerată amarnic, dându-le ceva de furcă lui Cochran şi mai multor bărbaţi să o îndepărteze.

Capitolul 15

Torţele ardeau pe tot cuprinsul Insulei, strălucind de bun venit ca stele aurii în noaptea întunecată. Oricum, pentru echipajul şi pasagerii de pe *Enchantress* pământul ar fi putut fi şi lângă rai, că tot nu îndrăzneau să părăsească vasul.

Charlotte rămase pe punte, obosită de lupta cu boala tenace care îl răpusese pe Patrick şi pe încă un număr de oameni şi privea cu Jind la luminile care licăreau şi la copacii umbroşi.

— Oh, domnule Cochran, îi spuse ea bărbatului care stătea lângă ea, tânjesc după mâncare proaspătă şi pământ sub picioare. Vreau să dorm lângă soţul meu într-un pat cu aşternuturi curate şi să miros parfumul florilor, în loc de putoarea acestei molime.

Primul ofiţer încuviinţă posac din cap.

— Ei, doamnă Trevarren, spuse el oftând. Uneori se pare că suntem condamnaţi să navigăm de-a lungul râului Styx, eu şi cu dumneata, în timp ce Satan însuşi râde de situaţia dificilă în care ne aflăm.

Charlotte se aplecă uşor peste balustradă, aproape la capătul puterilor. Printr-un miracol, nu se îmbolnăvi dar Patrick fusese Inconştient timp de mai multe zile iar ea nu putea şti dacă şi copilul nenăscut nu fusese afectat de maladie, Nu va avea pace până când nu va simţi copilul mişcând şi până când tatăl acestuia nu va fi din nou arogant şi irascibil, ca de obicei.

Îşi înălţă bărbia, hotărâtă ca de dragul copilului şi

al bărbatului ei să nu cedeze.

Charlotte lovi cu furie şi putere balustrada şi-şi scutura pumnul.

— Asta-i pentru diavol, spuse ea deliberat. Apoi striga în întuneric: Nu vei câştiga, Lucifer, du-te înapoi în iad acolo unde ţi-e locul şi lasă-ne în pace.

Cochran surâse şi era şi era şi amuzament şi durere în acel sunet.

— Eşti, cu adevărat, atât de cutezătoare, doamnă Trevarren, încât să te lupţi cu însuşi diavolul?

Da, replică ferm Charlotte, dar în momentul următor se înmuie puţin.

E mai uşor dacă al cu cine să te lupţi, chiar dacă acel cineva este diavolul, îi spuse ea trist prietenului ei. Apoi îşi ridica rochia şi se răsuci, pornind-o repede de-a lungul punţii, jos pe trepte şi pe hol, către cabina lui Patrick.

El zăcea inconştient, pământiu ca moartea şi în acelaşi timp scăldat în transpiraţie, în patul în care făcuse dragoste cu Charlotte cu atâta vitalitate şi neobosit doar cu câteva zile în urma. Flăcările candelelor dădeau lumini de strălucire obscură, funerară, care o făcu pe Charlotte să tremure. Aprinse una câte una lanternele de kerosen şi suflă în candele. Apoi se duse pe marginea patului şi începu pentru a mia oară să-i spele faţa şi trupul cu apă rece.

— Patrick? Ea îi şoptise numele iar şi iar şi el nu-i răspunsese nici măcar cu o fluturare de pleoapă sau cu tremurul unui muşchi, dar de data asta

deschise ochii.

Pe Charlotte nu o alină acest lucru, fiindcă îi vedea sufletul prin acele ferestre violete şi părea să renunţe să se mai întoarcă la viaţă. Lacrimile îi tremurau pe pleoape şi zâmbi luându-i mâna într-a ei.

— Ai ajuns acasă, spuse ea tandru. Suntem ancoraţi doar la o aruncătură de băţ, de ţărmul insulei tale.

Patrick oftă.

— Bine, zise el. Se luptă vizibil să-şi adune puterile pentru câteva clipe. Eşti sănătoasă, Charlotte? Copilul…

Ea se aplecă şi îi sărută fruntea palidă..

— Sunt bine, domnule Trevarren, şi copilul tău este aşa cum l-ai lăsat.

— Asta este bine, se chinui el să spună. Şi oamenii? Câţi au supravieţuit?

Charlotte avu instinctul să-l ferească pe Patrick de adevăr, dar ştia că nu putea.

— Douăzeci şi şase, răspunse ea.

— Paisprezece au murit, deci, zise Patrick. Închise ochii încă o dată şi o singură lacrimă i se prelinse pe tâmpla dreaptă şi îi străluci în păr.

Ea îl prinse de mână.

— Da, îi zise cald, dar se pare că tot ce a fost mai rău a trecut. Cinci dintre oamenii care s-au îmbolnăvit îşi revin acum.

Patrick se uită din nou la ea.

— Dacă mor, să mă îngropi pe culmea din spatele casei de pe insulă; Jacoba îţi va arăta locul.

— Să faci bine să nu mori, Patrick Trevarren, se

încruntă Charlotte rapid, strângându-i mai tare mâna dreaptă, de teamă că asta va însemna că se va duce chiar în clipa aceea. Eu una depind de tine, la fel şi copilul nostru. Îi apăsă mâna pe pântece.

El îi duse degetele la buze, le sărută vârfurile. Apoi închise ochii strălucitori de febră şi adormi.

Charlotte nu-i dădu drumul mâinii, ci o ţinu strâns într-a ei, în timp ce se ruga fervent pentru Patrick, pentru copilul lor. Când nu mai avu cuvinte, vise, speranţe şi rugi pe care să i le înfăţişeze Celui Atotputernic, Charlotte se întinse lângă bărbatul al cărui suflet era legat de al ei şi adormi.

O trezi o bătaie în uşa cabinei; ţâşni în sus dintr-un somn profund şi trecu o clipă până să-şi dea seama unde se afla. Se răsuci către Patrick, văzu că respira liniştit şi se clătină sub un val de recunoştinţă.

— Doar o clipă, strigă ea încet vizitatorului care stătea de cealaltă parte a uşii. Ridicându-se, Charlotte îşi netezi părul şi rochia-i şifonată.

— Cine este, vă rog?

— Este domnişoara Jacoba Mefaylon, veni replica dură. Am venit după căpitanul meu iubit şi nimeni nu mă va ţine departe de el, domnişoară, nici tu, nici căposul domn Cochran şi nici altcineva de pe vasul lui.

Charlotte deschise uşa şi găsi stând în pragul uşii o femeie plinuţă, între două vârste, arătând la fel de hotărâtă pe cât îi fusese vorba. Purta o rochie proaspăt scrobită de menajeră, avea părul grizonat

şi un ochi inert. Celălalt ochi, căprui şi strălucitor ca de pasăre, o privea pe Charlotte cu o curiozitate ţâfnoasă.

— Domnul Trevarren a dat ordin să nu fie dus la ţărm până când nu trece pericolul, spuse Charlotte cumva violent, dându-se înapoi un pas ca să-i facă loc doamnei Mefaylon, care intră ca vântul.

— Oricum nu i-am urmat niciodată blestematele de ordine, spuse scoţianca. Se năpusti spre pat, ridică una dintre pleoapele lui Patrick şi îl cercetă atent.

— Dumnezeule mare, Jacoba, pufni el cu mai multă putere decât putuse vedea Charlotte de când se îmbolnăvise, ai băga pe cineva în sperieţi fără să te gândeşti.

Jacoba dădu din cap cu înţelepciune.

— L-am spus domnului Cochran că te-aş putea ajuta şi am avut dreptate, zise ea. Gesticulă spre Charlotte. Şi spune-mi te rog, cine e dulceaţa asta?

Pe Charlotte o usturară vorbele şi tonul bătrânei care o făcură să se simtă precum o javră urât mirositoare.

Ochii lui Patrick părură să danseze pentru o clipă, în timp ce îşi muta privirea de la menajeră la Charlotte.

— Este soţia mea, într-un fel. Mi-e teamă că este o poveste lungă, o poveste pe care nu am puterea să ţi-o spun acum. Vreau să ai mare grijă de doamna Trevarren, Jacoba, indiferent ce se întâmplă.

Bătrâna se răsuci ca să se uite la Charlotte cu singurul ochi limpede.

— Doamna Trevarren, nu? Ei, ceilalţi nu vor fi încântaţi să audă una ca asta, nu-i aşa?

— Ceilalţi? întrebă Charlotte.

Uşor, Patrick închise ochii şi se cufundă într-un alt somn profund.

— Care ceilalţi? insistă Charlotte, apropiindu-se mai mult de Jacoba.

Jacoba lăsă întrebarea în aer.

— Nu avem timp de asemenea prostii, replică ea. Trebuie să-l ducem pe căpitan în patul lui, unde să poată fi îngrijit ca lumea.

Nu trecuse nicio oră înainte ca Patrick să fie pus pe o targă şi dus pe ţărm cu barca. Charlotte merse cu el, având cu ea instrumentele de desen şi încăpăţânându-se să stea lângă el. Nu se putea abţine să nu se uite în jur, fiindcă marea, insula şi cerul făceau un spectacol măreţ, cu albastrul şi verdele lor puternic, cu nuanţele de roşu şi de auriu. Papagalii şi alte păsări micuţe adăugau culori înnebunitoare; nuanţe de roşu şi galben, roz şi alb, varietatea părea fără sfârşit. Florile erau înflorite peste tot, de un colorit şi mai îndrăzneţ şi o aromă dulce umplea aerul. Bărcuţa era manevrată de băştinaşi tuciurii şi când ajunseră la mai săriră în surf şi ridicară targa cu Patrick între ei, aşa cum cioclii cărau un coşciug. Căpitanul era doar pe jumătate conştient, dar într-un moment de luciditate răcni:

— Jacoba!

Scoţianca, care aştepta pe plajă, păşi înainte dar nimic din purtarea ei nu indica faptul că ar fi înfricoşată în vreun fel de ordinele lui bubuitoare.

— Sunt aici, căpitane, zise ea cu o demnitate care inspira teamă.

— Am dat un ordin, îi spuse Patrick luptându-se să se ridice de pe targă şi nereuşind. Trebuia să rămân pe vas până când nu mai exista pericolul de a aduce maladia asta pe ţărm.

— Şi aşa ai şi făcut, conchise Jacoba, dar pe multe din ordinele tale nu dau doi bani, domnule, şi ăsta este unul dintre ele. Îşi întoarse singurul ochi spre bărbaţii care stăteau la fiecare capăt al tărgii lui Patrick.

— Duceţi-l repede în apartamentul lui din casa mare. Pe sobă fierbe ceainicul cu una din supele mele speciale şi cu cât i-o băgăm mai repede pe gât, cu atât mai bine.

Charlotte fu uşurată şi tulburată pe loc. Avea noi speranţe pentru însănătoşirea lui Patrick şi era o bucurie sfântă să imensă pământul sub picioare. Jacoba era o femeie pe care să contezi, dar Charlotte nu ştiu dacă bătrâna îi era prietenă sau duşmancă.

Se împletici în nisipul fin, ca să poată ţine pasul cu cărăuşii, atenţia fiindu-i fixată asupra lui Patrick. El era foarte slăbit şi oasele feţei i se vedeau clar pe sub piele, dar o zări şi îi zâmbi scurt, înainte să se cufunde din nou în somn.

Casa lui Patrick se ridica pe o colină, deasupra apei turcoaz a golfului, o clădire uriaşă, cu piloni albi, greceşti care susţineau acoperişul verandei. Charlotte era prea obosită ca să fie impresionată, deşi privind-o îşi strânse braţele în jurul instrumentelor de desen.

Traversară o pajişte întinsă, la fel de verde şi de îngrijită ca acelea din Anglia, şi intrară printr-o uşă mare, dublă. Podeaua holului de la intrare era de marmură verde şi un perete era acoperit cu o tapiserie care data în mod sigur din secolul al XVI-lea.

Lucrarea înfăţişa câteva nimfe în rochii transparente, stând întinse în jurui unui bazin şi Charlotte îşi promise în tăcere că se va întoarce mai târziu şi va studia scena mai îndeaproape. Tapiseria, deşi frumoasă, o frământa şi se încruntă urcând scara largă, şerpuitoare, împreună cu ceilalţi.

Apartamentul lui Patrick ocupa întreaga faţadă a casei şi patul lui enorm, cu plasă împotriva ţânţarilor căzând în cute graţioase, avea vedere spre mare. Trei seturi de uşi franceze separau camera de o terasă de piatră, destul de mare cât să aşezi o masă, scaune şi numeroase ghivece cu plante.

Insularii îl ridicară pe Patrick de pe targă şi îl aşezară pe pat, cu tot cu hainele-i murdare.

— Nu plec de lângă el, spuse Charlotte fără menajamente, văzând provocarea din ochiul lui Jacoba.

Patrick i se alătură:

— Charlotte rămâne, decretă el.

Jacoba oftă din greu.

— Foarte bine, zise ea, deşi se simţea clar din tonul ei că făcea această concesie împotriva principiilor ei. O privi pe Charlotte lung şi meditativ.

— Arăţi la fel de slabă şi de pricăjită ca un pui de vrabie, decretă ea în final. N-o să-i fii de prea mare ajutor căpitanului dacă nu o să-ţi odihneşti oasele şi n-o să te hrăneşti, iar o baie bună nu ar face rău nimănui, dacă nu te superi că spun aşa.

Charlotte îşi ridică colţul gurii într-un zâmbet obosit.

— Ar conta dacă m-ar supăra spusele dumitale?

Jacoba îşi îngustă ochiul timp de o clipă, apoi izbucni într-un râs care spulberă tensiunea.

— Nu, domnişoară, nu e aşa cum crezi dumneata.

Baia este într-acolo, şi o să văd ce haine curate o să-ţi pot găsi.

— Am o grămadă de rochii la bordul vasului…

Jacoba o întrerupse scuturând din cap.

— N-are a face. O să scoatem febra prin fierbere din ce putem, restul lucrurilor vor trebui arse.

Charlotte nu vru să se gândească la faptul că veşmintele ei frumoase vor fi aruncate în foc, dar nu cunoştea vreun alt mod care să reducă posibilităţile de epidemie printre oamenii de pe ţărm.

— Dar echipajul? întrebă ea. Mulţi dintre ei sunt încă bolnavi.

Jacoba vorbea distrată, mintea fiindu-i evident fixată pe următoarea sarcină a mâinilor el ocupate şi competente.

— Este o cabană veche, jos pe plajă; oamenii căpitanului vor fi îngrijiţi până când vom fi siguri că molima a trecut.

Charlotte încuviinţă din cap şi îşi croi drum spre

baia Indicată, prea obosită să gândească mai mult de atât. Luxul încăperii o mişcă, fiindcă nu văzuse aşa ceva nici măcar în palatul lui Khalif. Un bazin mare era zidit direct în podea şi avea până şi una din acele Instalaţii moderne pentru ventilaţie. Plante luxuriante, înflorite în ghivecele lor de lut erau aliniate la perete şi acolo se afla o fereastră înaltă, arcuită cu vedere spre mare.

Charlotte îşi dezbrăcă rochia sfâşiată şi se spălă cu săpun parfumat. Intră o femele cu pielea ciocolatie, aducând prosoape şi o rochie albă de bumbac.

— Bună, spuse Charlotte recunoscătoare pentru zâmbet. Era o străină în paradis şi nu era sigură întru totul că era binevenită. Mă cheamă Charlotte Trevarren. O încruntătură îi încreţi fruntea. Sau încă era Charlotte Quade?

Servitoarea făcu o reverenţă, plecându-şi ochii.

— Eu sunt Mary *Prinde-Peşte-Mult,* zise ea. Domnişoara Charlotte doreşte de mâncare?

Stomacul lui Charlotte chiorăi la acest gând.

— Oh, da, te rog. Luă unul dintre prosoapele de pe bancheta de piatră unde le pusese Mary şi se acoperi cu pudoare în timp ce urcă treptele bazinului.

Mary se înclină din nou.

— Aduc tava pe masa de afară, acum că domnul Soare se mută de cealaltă parte a casei. Cu aceste cuvinte se răsuci şi plecă.

Charlotte îmbrăcă rochia albă, care, deşi mare pentru ea, era curată şi comodă, găsi un pieptăn şi îşi descurcă atent părul ud. Când intră din nou în

dormitorul stăpânului, Jacoba îi băga lui Patrick în gură nişte supă. Ochii lui, atât de înfundaţi în orbite în rarele ocazii în care îi deschidea, se luminară văzând-o pe Charlotte apropiindu-se de pat.

Întinse o mână şi Charlotte se duse spre el, ignorând dezaprobarea făţişă a Jacobei.

— Şi el ar avea nevoie acum de o baie, Interveni Jacoba pe un ton ridicat.

Patrick chicoti, lucru care o făcu pe Charlotte să tresară de bucurie.

— Probabil că miros ca o cămilă, zise el.

— Mai rău, îl asigură Charlotte, aplecându-se ca să-l sărute pe frunte. Un moment mai târziu, îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe cea a Jacobei.

— O să mă îngrijesc eu de îmbăierea soţului meu, spuse ea. Tu poţi pleca când vei termina să-i dai supa.

Jacoba deschise gura ca să protesteze, aruncă o privire scurtă spre Patrick, apoi se gândi mai bine înainte să vorbească.

Mary intră ducând o tavă şi Charlotte îl sărută din nou pe Patrick, ca apoi să o urmeze pe servitoarea bine intenţionată pe terasă.

— Am nevoie de multă apă fierbinte pentru căpitan, te rog, zise Charlotte în timp ce se aşeză la masă într-o cascadă de raze catifelate. O aştepta o tavă plină cu fructe proaspete şi exotice, împreună cu pui rece şi un fel de mâncare de orez plăcut mirositoare.

— Da, domnişoară Charlotte, răspunse servitoarea cu încă o reverenţă.

Lui Charlotte îi era atât de foame încât tremura,

dar mâncă, slăbiciunea îi trecu şi se simţi din nou în puteri, deşi obosită. Vederea cascadei solare o şi învioră puţin, deşi era bucuroasă că se afla din nou pe ţărm.

Refăcută, îi lăsă tava lui Mary şi se întoarse înăuntru. Apa cerută aştepta în vase înalte, care încă scoteau aburi şi i se aduseră haine şi prosoape. Nu era nici urmă de Jacoba şi Patrick căzuse iar într-un somn agitat.

Uşor, blând, Charlotte îl dezbrăcă pe bărbatul care îi era tovarăş de suflet, dacă nu soţ, şi începu să-l îmbăieze. Asta îi luă destul timp şi Patrick nu se trezi, deşi uneori se agită. Poate că era supa Jacobei, sau poate că se afla din nou într-un loc sigur şi confortabil, căci culoarea începuse să-i revină pe pielea palidă şi Charlotte putea simţi cum el se întrema.

Când fu curat din nou, după ce părul bogat, negru ca abanosul îi fu spălat, pieptănat uşor şi dat pe spate aşa cum îi plăcea lui, Charlotte se ghemui lângă el, căscă şi îl urmă în somnu-i adânc.

Se trezi când simţi o mână familiară pe sân. Trezindu-se complet, se ridică într-un cot ca să se uite la faţa lui Patrick.

Camera era scăldată în lumina lunii şi cineva, probabil Mary sau Jacoba, coborâse plasa de ţânţari, conferind patului o intimitate confuză. Aerul era cald, noaptea străbătută de cântecul greierilor, briza oceanului foşnea în palmierii din apropiere şi toate uneau inimile a doi îndrăgostiţi.

— Charlotte, zise Patrick, şi glasul lui sună de parcă rostirea numelui ei îl costa totul, dar merita

preţul. Cu aceeaşi mână cu care îi mângâiase sânul, îi descheie fermoarul rochiei şi o dezbrăcă.

Ea ştia ce dorea el şi tânjea la fel de mult să-i dăruiască. Charlotte se trase lângă el, îi mângâie gura uşor cu sfârcul sânului, iar el i-l cuprinse lacom şi îl supse cu putere, de parcă era înfometat după ea.

Charlotte strigă de plăcere involuntară, deoarece aţâţarea lui Patrick în acest mod o excitase întotdeauna, îşi încolăci degetele în părul lui şi îl trase mai aproape. După un timp, ea îi dădu şi celălalt sân, iar el îl savura la fel de lacom.

În cele din urmă el se retrase, scoţând un sunet care ar fi putut fi geamăt sau râs.

— Am început un lucru pe care nu sunt destul de puternic să îl termin, se lamentă el, cu ochii strălucindu-i în întuneric când o privi pe Charlotte, care stătea tremurând lângă el, cu rochia înfăşurată în jurul taliei.

Totuşi, aş vrea să văd plăcerea întipărită pe faţa ta pe cât de mult aş dori să văd soarele răsărind mâine.

Ochii lui Charlotte erau înecaţi în lacrimi, fiindcă se gândise de multe ori că l-ar putea pierde pe acest bărbat care însemna mai mult decât însăşi viaţa pentru ea. Acum era clar că va trăi.

— Altă dată, spuse ea moale.

Dar Patrick scutură din cap..

— Acum, răspunse el. Apoi îi luă mâna şi îi apăsă propriile degete pe buclele moi ale culmii dintre coapse. Mâna lui se mişcă deasupra ei, stabilind ritmul şi în acelaşi timp împiedicând scăparea.

Charlotte gemu, desfăcându-şi picioarele, involuntar.

— Patrick, gâfâi ea, capul căzându-i deja pe pernă. Asta este… scandalos…

— Îhâmm, încuviinţă el. Scandalos. Eşti frumoasă, Charlotte.

Ea se convulsiona uşor sub degetele lui şi ale ei, dar valul pasiunii creştea tot mai mult.

— Pentru o presupusă soţie?

El înteţi ritmul şi făcu un mic semn de aprobare când ea îi răspunse.

— Pentru o vulpe obraznică, replică el. Pelvisul ei se încorda şi ea ţipă, năpădită de un val de plăcere.

— Doamne, Dumnezeule, Patrick – nu pot suporta – este prea puternic…

— Şi devine şi mai puternic, zise el.

Charlotte era înfierbântată de o disperare delicioasă.

— Îmi vine…

— Da, încuviinţă el, şi când se aplecă să-i lângă sfârcul uşor prezumţia lui Charlotte se adeveri şi ea explodă în milioane de flăcări incandescente. Pe când tresărea în imensul pat ai lui Patrick, acesta o privea şi îi savura fiecare răspuns.

Dimineaţa îl găsi pe Patrick mai puternic, dar şi distrat şi mult mai distanţat. Pe Charlotte o trimise afară din cameră şi discută timp îndelungat cu Cochran. Când primul ofiţer plecase traversând holul mohorât, Charlotte se grăbi să se ducă la patul soţului ei.

Patrick stătea în şezut, cu pieptul gol, cu spatele

sprijinit de un munte de perne. Se uita afară, prin uşile franceze care fuseseră deschise mării şi aerului curat, şi nu-şi mută privirea când intră Charlotte.

Ea îi urmări privirea, o văzu pe *Enchantress* legănându-se în flux la oarecare distanţă de mal cu velele-i imaculate contrastând cu diferitele nuanţe de albastru ale mării şi ale cerului. Deşi scena era incredibil de frumoasă, sau probabil din cauza asta, Charlotte simţi o groază teribilă.

— Membrii echipajului îşi revin?

Totuşi Patrick nu-şi întoarse ochii de la vas.

— Da, replică el. N-au mai fost morţi.

Camera era plăcută, cu acea căldură moale, tipică tropicelor, dar Charlotte tremura toată.

— Atunci de ce arăţi aşa? îndrăzni ea să întrebe. Cineva ar putea crede că ţi-ai pierdut cel mai iubit prieten.

— Poate că l-am pierdut, răspunse Patrick şi ea îi văzu puternicele trăsături ale feţei lui marcate de durere. Nici slăbiciunea şi nici paloarea nu puteau ascunde linia aristocratică a trăsăturilor lui.

— Poate că l-am pierdut.

— Ce tot spui? şopti ea.

El îşi întoarse ochii violeţi spre ea şi ea văzu disperarea din ei, împreună cu sănătatea şi aroganţa care îi reveneau şi pe care ea le iubea şi le ura.

— Molima asta blestemată nu va mai face nicio victimă, şopti el aspru. Apoi se uită spre *Enchantress* din nou, ca pentru a-i memora fiecare linie.

Charlotte îşi simţi genunchii înmuindu-i-se. Îşi îngropă faţa în mâini, amintindu-şi cum Patrick îi spusese că molima aceea groaznică se impregnase până şi în lemnăria vasului.

— Oh, nu, spuse ea. Nu!

— Se va scufunda după apusul soarelui, zise Patrick aproape fără glas, privirea rămânându-i lipită de preaiubita lui navă graţioasă care îl servise atât de credincioasă.

Restul zilei fu tensionat. Patrick dormi şi se trezi, dormi şi se trezi. Întotdeauna când era treaz se uita la *Enchantress* devorând-o cu aceeaşi lăcomie cu care luase sânii lui Charlotte cu o noapte în urmă.

Când se lăsă noaptea, Patrick se îmbrăcă singur, cel puţin în parte, refuzând orice ajutor şi ieşi afară pe terasă ţinându-se cu ambele mâini de zidul din piatră. Toată ziua bărci mici circulaseră încoace şi încolo, între vas şi ţărm, cărând diagrame şi hărţi, centuri şi echipamente, tot ce putea fi salvat. Acum micile ambarcaţiuni înconjurară din nou vasul cu torţe aprinse.

Enchantress era abordată; micile grupări de flăcări le spuseră acest lucru. Fusese udată cu kerosen, fiindcă aşa sunase ordinul lui Patrick, şi i se dădu foc.

Oamenii coborâră pe frânghii şi chiar săriră, ţipând peste bord, în timp ce punţile mândrului cliper luară foc. Charlotte îşi vârî braţul pe sub cel al lui Patrick, ignorându-i rezistenţa, când flăcările cuprinseră catargele, dansară pe greement şi în cele din urmă prinseră velele.

Vasul era o privelişte grandioasă, aşa cum ardea profilat pe cerul întunecat şi în reflecţia luminii lui Charlotte i se păru că vede o lacrimă alunecând pe obrazul palid al lui Patrick şi pierzându-se în părul ţepos şi negru al bărbii lui.

— Vikingii obişnuiau să-şi dea foc vaselor când acestea nu le mai puteau servi, spuse el aspru, după un timp îndelungat. Ce era mai rău se întâmplase: *Enchantress* era acum un schelet în flăcări, care de-abia plutea.

Charlotte îşi rezemă capul de braţul lui, incapabilă să îşi reţină hohotul care îi scăpă din gâtlej.

— O, Patrick, este ca şi când ai privi pe cineva drag murind, şopti ea. Ce te vei face fără ea?

— Nu ştiu, replică el mohorât.

Vasul arse în tot timpul nopţii şi Patrick refuză să părăsească terasa până când nu se sfârşea totul. Când corabia se aplecă graţios înainte şi se scufundă, el scoase un sunet jos, plin de cea mai curată durere, se întoarse şi intră împleticindu-se în casă.

Căzu pe pat, întins de-a latul şi fu cuprins imediat de somn. Priveghiul îl sleise de puteri şi Charlotte ştiu că sufletul lui era răvăşit de disperare.

Îşi făcu loc lângă Patrick cu stângăcie, îi puse o mână uşor pe spate şi închise ochii.

Se trezi în dimineaţa următoare în compania unul străin, care doar arăta ca Patrick, Sufletul lui părea să se fi retras, lăsând un pustiu rece în loc.

— Patrick? zise Charlotte alarmată.

El stătea rezemat de tăblia patului, privind-o de parcă era o străină şi nu femeia cu care se luptase, cu care se Iubise pătimaş şi care îi va dărui un copil.

— Pleacă, îi zise el rece,

Charlotte se ridică confuză şi rănită profund.

— Patrick...

El îşi trecu privirea violetă, periculoasă, peste ea.

— Am spus să pleci, mormăi el.

Hotărâtă fiind că unul dintre ei ar trebui să fie raţional, Charlotte se ridică cu demnitate, îşi ţinu bărbia sus şi vocea egală.

— Ai nevoie să suferi după *Enchantress* în singurătate, spuse ea şi pot înţelege acest lucru. Ea se întinse ca să-i atingă faţa, dar el îşi răsuci capul ca să evite contactul. Totuşi, ea găsi curajul să termine: Când îţi vel da seama că ai nevoie lângă tine de o femeie reală, cu minte, inimă, mâini şi sâni şi nu una de lemn cu vele şi. Catarge, voi fi pe aproape.

Patrick nu spuse nimic şi nici nu o privi.

Charlotte îşi îndreptă umerii şi plecă fără să privească în urmă.

Capitolul 16

Neavând niciun chef să rămână în camera aceea şi să îndure tăcerea irascibilă a lui Patrick, Charlotte se *decise să exploreze* împrejurimile.

Jos, într-o bucătărie scăldată în soare, o găsi pe doamna Mefaylon aranjând *felii de* banane într-o tavă de plăcintă. Menajera severă îi mai aruncă o privire meditativă înainte să întrebe:

— Cum este astăzi?

Charlotte *oftă.*

— Ar fi trebuit să se îmbete ca să cadă în melancolie, spuse ea şi crezu că zărise o licărire de amuzament în ochiul Jacobei.

— O să treacă, domnişoară, spuse bătrâna. Căpitanul a iubit vasul acela mai mult ca pe oricare dintre femeile lui şi are nevoie să sufere după el un timp.

Bănuind că cuvintele *„oricare dintre femeile lui”* îi *fuseseră aruncată drept* momeală, Charlotte refuză să dea replica.

— Aş vrea să explorez casa şi împrejurimile un pic, zise ea. Nu întrebă dacă doamna Mefaylon avea vreo obiecţie ci pur şi simplu întoarse spatele şi plecă.

— Vezi să nu hoinăreşti prin trestia de zahăr, domnişoară. Sunt şerpi veninoşi acolo. Charlotte se cutremură în mod involuntar. Ar fi ocolit câmpurile, dar se uită peste umăr şi spuse satisfăcută:

— Mă îndoiesc că ar exista un şarpe mai veninos decât Patrick Trevarren în starea actuală, zise ea. Din nou văzu o umbră de zâmbet în înfăţişarea aspră a Jacobei. Parterul casei lui Patrick era elegant de simplu, atât ca structură cât şi ca decor. Camerele erau scăldate în lumină şi ferestrele ofereau peisajul lin al pajiştilor unduitoare, al frunzişului tropical şi al mării verzi-albăstrui. Charlotte era uimită de frumuseţea împrejurimilor şi de modul în care interiorul şi exteriorul păreau să fuzioneze.

Se simţi acasă şi lacrimile îi inundară ochii. Nu

mai văzuse o insulă vreodată şi totuşi sufletul ei îşi amintea locul acesta şi tânjise după el.

Găsi biblioteca lui Patrick, care era ticsită de cărţi legate în piele, covoraşe persane scumpe, mobilă îmbrăcată în piele şi un şemineu din marmură. Biroul masiv era lucrat din mahon de calitate, minunat sculptat şi Charlotte se aşează în scaunul confortabil un timp, doar savurând personalitatea camerei care era însuşi Patrick.

Simpla atmosferă îi dădu noi speranţe, amintindu-i prin însăşi esenţa ei că Patrick era un bărbat puternic şi fizic şi psihic. Va deveni el însuşi odată ce se va consola cu pierderea lui *Enchantress.*

Frământată, Charlotte ieşi prin uşile franceze din cealaltă parte a camerei şi pătrunse într-o gradina liniștită. Aici se afla o curte interioară din piatră veche gri şi o fântână graţioasă din marmură, acoperită de mușchi. Grupuri de flori tropicale îşi înclinau capetele în lumina soarelui, neobrăzate ca dansatoarele de cabaret îmbrăcate în roşu, roz, nuanţe de galben, portocaliu, albastru-pal şi violet-închis..

Charlotte se apropie de o tufă plina de orhidee roz-ciclam şi o mirosi ca sa *descopere* ca nu avea miros. Aceasta constatare o încurca şi se încrunta trecând mai departe…

Dincolo de grădină se întindeau pajiştile, apoi plaja argintie care strălucea în lumina zilei.

Charlotte lăsă la o parte decepţia provocata de flori, îşi ridică rochia de bumbac şi se îndreptă spre ţărm. Nisipul era fin, foarte diferit de cel maroniu,

cu granulaţie mare de la Puget Sound, în care Charlotte se jucase copil fiind. Era şi cald şi uscat, îmbiind-o să-şi scoată pantofii şi să meargă desculţa cu vântul fluturându-i părul. Pacea pe care Charlotte o găsise în biblioteca lui Patrick se adânci şi mai mult în timp ce se plimba, ascultând muzica fluxului şi ciripitul plăcut hârâit al pasărilor ascunse în frunzişul luxuriant. Cam *după un sfert de* oră, Charlotte ajunse într-un mic golf, un colt de rai, loc atât de frumos, încât trebui să se aşeze pe o stânca mare, plată ca să îl cuprindă cu privirea pe de-a-ntregul.

Pe când stătea privind apa, cu genunchii sub barbie, un cap ciudat, strălucitor ţâşni din apă, la câţiva zeci de metri de ţărm. Creatura scoase un sunet repezit şi vesel şi Charlotte râse, apoi se apropie cu atenţie de mare, vrând să vadă mai bine.

Delfinul o întâmpină râzând şi el, se ridică parţial din apă şi alunecă înapoi graţios,

Charlotte bătu din palme, neputând să-şi reţină bucuria.

— Arată-te! ţipă ea bine intenţionată.

Creatura lucitoare, de un gri-perlat, murmură un răspuns, apoi dispăru la fel de rapid pe cât apăruse.

— Întoarce-te, şopti Charlotte mâhnită, dar ştia că o asemenea magie nu se arăta la comandă. Îşi odihni câteva minute bărbia pe genunchi, sperând că delfinul va mai apărea o dată, dar nu mai apăru. În cele din urmă, Charlotte îşi continuă plimbarea.

Se minună de copacii care împrejmuiau plaja, unii încărcaţi cu nuci de cocos, alţii cu banane coapte. Charlotte luă una din. Acestea din urmă, care căzuse pe nisipul murdar. În timp ce îndepărtă coaja groasă şi galbenă, auzi un ţipăt înfiorător printre frunzele copacului imens.

Charlotte se opri şi curioasă şi alarmată în acelaşi timp şi se uită în sus ca să vadă o faţă mică, maronie şi păroasă privind-o pe furiş. Maimuţa ţipă din nou, ţopăind pe craca ei.

Mesajul nu ar fi putut suna mai clar nici dacă micul animal ar fi vorbit.

Charlotte muşcă hotărâtă din banană, stârnind o nouă repriză de strigăte, apoi îşi puse mâna în şold.

— Încearcă să gândeşti mai departe, îi spuse ea maimuţei. N-o să mori de foame fără banana asta, ştii. Copacii sunt plini de ele şi poţi mânca câte vrei.

Micul animal vânjos sări din copac, apoi căzu la picioarele lui Charlotte tot atât de dramatic precum un pirat dintr-un musical de doi bani.

Zâmbind, Charlotte se lăsă pe vine.

— Bună, spuse ea oferindu-i mâna liberă.

Maimuţa se uită bosumflată la banana începută.

— O, bine zise Charlotte întinzându-i fructul.

— Mathilda, ţipă pe neaşteptate o voce de femeie, nu aşa se tratează un musafir.

Charlotte îşi ridică privirea surprinsă şi văzu o tânără foarte drăguţă, blondă şi cu ochi albaştri strălucitori doar la câţiva metri depărtare. Purta o rochie simplă maron de bună calitate.

— Bună, zise Charlotte, simţind şi teama ciudată şi bucuria de a întâlni o altă femeie de vârsta ei. Jacoba era prea acidă şi imprevizibilă ca să fie o prezenţă plăcută, dar femeia aceasta avea un zâmbet receptiv.

— Eu sunt Charlotte Trevarren.

Cealaltă femeie păli uşor, i se păru lui Charlotte dar îşi reveni repede. Zâmbea mereu.

— Deci s-a căsătorit, spuse ea oftând. Ei, cred că era de aşteptat. Pe mine mă cheamă Eleonora Ruffin, dar îmi place să mi se spună Nora.

Charlotte simţi impulsul să-i explice relaţia ei complicată cu Patrick, dar se abţinu.

— Locuieşti prin apropiere?

Nora aprobă din cap, indicând un loc undeva în spatele umărului ei drept.

— Ceva mai jos pe plajă. Eu şi prietenii mei îi îngrijim pe bolnavii aduşi de pe *Enchantress* în cabana de acolo. E mai bine să stai departe.

Maimuţa smucea curioasă mâneca lui Charlotte şi morfolea banana începută.

— Nu li s-a agravat starea, nu?

Nora scutură din cap.

— Nu, zise ea râzând uşor.

Accentul ei avea un uşor ritm scoţian.

— Patrick şi domnul Cochrran au dat ordin ca echipajul să stea într-o izolare relativă până când trece perioada de infecţie.

Lui Charlotte i-ar fi plăcut să-i întâlnească iar pe primul ofiţer şi pe Tipper Doon, dar era dispusă să aştepte. Zâmbi spre maimuţa pe care Nora o numise Mathilda.

— Este prietena ta?

Cealaltă femeie râse.

— Da. Matie ne-a adoptat din motive numai de ea ştiute. Ea este un gardian – mult prea sălbatică pentru a se comporta ca un câine – dar noi o iubim.

— Noi? întrebă Charlotte. Stăpânită de interes şi de curiozitate nativă, se simţi neliniştită amintindu-şi prea bine de referirea Jacobei la *„ceilalţi”.*

Nora îşi încrucişă braţele şi se rezemă de trunchiul unui copac. Părul blond îi cădea peste umeri şi îşi prinsese o floare crem la ureche.

— Deci Patrick nu ţi-a povestit despre noi, zise ea cu resemnare dar fără ranchiună. Nu cred că este surprinzător, având în vedere că este un tipicar.

Charlotte se gândi că Patrick era orice numai tipicar nu, dar nu avea timp să discute despre asta.

— Nu, nu v-a menţionat, spuse ea demnă. Dar aş vrea să ştiu totul.

Nora se încruntă, meditând.

— Suntem patru, în afară de Jacoba, desigur. Stella, Jayne, Deborah şi eu. Îl iubim pe căpitanul Trevarren fără speranţă şi nu numai pentru că ne hrăneşte.

Nisipul păru să se cutremure violent sub picioarele lui Charlotte, dar îşi ţinu echilibrul, cel puţin aparent.

— Patrick vă ţine pe voi patru?

Drăguţa blondă râse din nou.

— Cred că este o descriere exactă a situaţiei, dar nu suntem chiar un harem.

Simplul cuvânt *„harem”* o izbi pe Charlotte, fiindcă ştia ce presupunea un asemenea

stabiliment. Înghiţi cu greu, îşi reveni, apoi, fără să-i adreseze vreun alt cuvânt Norei, care trebuie să fi rămas perplexă, se răsuci şi se grăbi înapoi spre casă.

Charlotte nu se duse direct la Patrick cu întrebările şi îngrijorările pe care le avea în privinţa Norei şi a celorlalte, ci rămase pe banca de piatră de lângă fântâna din grădină până când reuşi să se calmeze.

Când respiraţia îi reveni la normal şi inima-i furioasă şi plină de teamă i se linişti, Charlotte îşi netezi părul şi rochia şi intră în casă. Se duse în camera lui Patrick şi îl găsi stând în mijlocul ei, pe un scaun imens, arătând la fel de impunător ca un rege pe tronul său.

Purta o pereche de pantaloni cafenii şi nimic altceva, iar Jacoba îl tundea cu foarfeca.

Charlotte iubea părul bogat al lui Patrick şi ţipă uşor, în semn de protest.

Patrick o fixă cu o privire goală.

— Credeam că ţi-am spus să pleci.

Lui Charlotte care provenea dintr-o familie numeroasă şi agitată nu îi erau străine conflictele şi confruntările şi nu se clinti din loc.

— Oricine altcineva de pe insulă poate să stea drepţi când pocneşti din degete, căpitane, spuse ea rece, dar mie una nu mi-e frică de tine.

El îşi îngustă ochii şi se aplecă uşor înainte, în timp ce Jacoba continuă să-l tundă.

— Ce vrei?

Charlotte se aplecă să culeagă o şuviţă de păr negru de pe podea pe care o vârî în buzunar.

— Vreau, răspunse ea caustic, să fiu tratată cu minimum de curtoazie, dacă nu te superi. În fond, îţi sunt soţie într-un fel şi îţi port copilul, în caz că ai uitat.

Privirea lui Patrick poposi o clipă asupra mijlocului plat al lui Charlotte, apoi ridică despotic o mână şi Jacoba părăsi camera imediat.

— Copilul a mişcat? întrebă Patrick, când rămase singur cu Charlotte.

În acel moment, Charlotte înţelese clar ceva nou. Lui Patrick îi era teamă de copil ca şi de ea şi se părea că această atitudine a lui venea din nevoia de a se distanţa.

— E prea devreme pentru asta, Patrick, spuse ea tandru. Şuviţa ascunsă în buzunar era mătăsoasă la pipăit. Copilul este încă mic.

El se încruntă şi-şi întoarse capul, iar Charlotte aşteptă în tăcere, cât el medită asupra acestei informaţii, în cele din urmă o privi iar.

— Iartă-mă; Charlotte.

Scuza o îngrozi.

— De ce?

— Cum poţi întreba asta? răbufni Patrick exasperat. Ai trecut prin iad din cauza mea. Charlotte încuviinţă arătând spre fereastră, unde marea, cerul şi nisipul se îngemănau în toată măreţia lor.

— Mie îmi pare paradisul, zise ea.

Patrick oftă. Părul îi cădea moale pe lângă gât şi Charlotte tânji să-şi afunde degetele în bogăţia lui.

— Tu nu aparţii acestui loc, aşa cum nu aparţii nici haremului lui Khalif şi nici navei *Enchantress.*

— Bine, căzu ea de acord. Vocea îi suna egală şi calmă, lucru ciudat, deoarece simţea că îi vine să plângă şi să urle de frustrare şi de teamă.

— Şi unde exact, aparţin?

El închise ochii o clipă, un muşchi încordându-i-se şi apoi relaxându-i-se din nou pe faţă.

— Probabil ar fi mai bine dacă te-ai întoarce acasă, la familia ta.

Charlotte simţi un cutremur de pământ deşi ştia că podeaua nu se clintea sub picioarele ei. Îşi uni palmele, într-o rugă aproape imperceptibilă pentru echilibru.

— Şi copilul? întrebă ea, cu ceea ce credea a fi o înfăţişare rezonabilă. Nu vrei nici măcar să-ţi vezi propriul copil?

La aceasta, Patrick se ridică din scaun, apoi se aşează la loc, slăbit. Părea să i se fi scurs toată culoarea din obraji şi pieptul larg 1 se mişcă vizibil în ritmul alert al respiraţiei.

— Dacă este băiat, spuse el după mai multe minute, uitându-se fioros la Charlotte, voi veni la el când va împlini şaisprezece ani. Va învăţa să conducă o plantaţie şi să navigheze.

Acum Charlotte fu cea care păli. O furie vulcanică mocnea în ea şi vocea îi ieşi şuierată.

— Mai bine să te văd în iad decât să-ţi dau fiul pe mână ca să-l nenoroceşti, Patrick Trevarren. Şi cum îndrăzneşti să-ţi exprimi preferinţa pentru un fiu faţă de o fiică?

— La dracu’, Charlotte, răcni Patrick, nu fac astfel de diferenţe; fata stă lângă mama ei, asta-i tot!

Charlotte îşi încrucişă braţele la piept şi se pregăti de luptă. Mai târziu va plânge, fiindcă era clar că Patrick nu o dorea pe ea, ci numai pe moştenitorul pe ere i-l va dărui. Pentru moment, era hotărâtă să se comporte cu demnitate.

— Şi un băiat ar trebui să stea cu tatăl lui?

— Chiar aşa. Patrick îşi încleştă maxilarul.

— Nu îmi pot imagina să-mi dau copilul, fie el fată sau băiat, spuse ea. Şi dacă eşti îngrijorat de faptul că fiului tău i-ar lipsi influenţa masculină, nu mai fi. Tata şi unchiul Devon se pricep să crească băieţi.

Patrick se ridică din nou în picioare, de data asta mai precaut.

— Eu îmi voi creşte fiul şi nimeni altcineva.

— Dacă această iluzie te consolează, replică ea cu asprime, atunci agaţă-te de ea. Spunând acestea, se răsuci şi părăsi camera.

— Charlotte, strigă Patrick pe un ton ameninţător.

Ea nu se opri până când nu ajunse în prag. Acolo, se întoarse ca să îl privească din nou şi simţi un fier încins în inimă, văzându-l aşa distrus.

— Ce e? Ea vorbi răspicat în mod deliberat.

— Nu pleca atunci când îţi vorbesc.

Charlotte râse, sperând că Patrick nu îi va observa unda tristă din glas.

— Nu sunt servitoarea ta, domnule Trevarren, şi nici căţeluşul tău. Dacă tot ce îmi spui mi se pare inacceptabil sau jignitor, plec fără ezitare.

La aceasta, Patrick o privi ameninţător, apoi răcni o înjurătură şi lovi cu pumnul în braţul

scaunului său.

— Fii amabil şi controlează-te, Patrick, se încruntă Charlotte vorbind calm, deşi fierbea pe dinăuntru. Nu ai niciun drept pământesc să-ţi verşi nervii asupra mea.

El o privi feroce şi Charlotte părăsi încăperea, închizând uşa uşor în urma ei.

Adevărat, ea personal scăpase de boală, dar asta nu

Când rămase singur, Patrick se învârti de jur împrejur, iată-l, încercând să facă tot ceea ce era mai bine pentru Charlotte, ca şi pentru copilul lor nenăscut, iar ea îl trata ca pe un ticălos. Drace, ea nu putea vedea, după tot ce se întâmplase, că era periculos să fii iubită de Patrick Trevarren?

Din clipa în care Charlotte îi fusese trântită la picioare, precum un sac de cartofi, pericolul crescuse. Aproape că murise în deşert, încercând să scape de bunele intenţii ale lui Khalif, şi scăpase dintr-un atac pirateresc la bordul lui *Enchantress.* După aceea trecuse prin mica aventură din palat când Ahmed fusese eliberat din beci de către prietenii săi şi puţin lipsise să o violeze şi să o omoare. Şi ca şi cum aceste drame îngrozitoare nu ar fi fost de-ajuns, Charlote devenise imediat un pasager pe un vas al morţii.

Însemna că micuţa fiinţă care creştea în ea făcea bine… Uneori moartea venea înainte de naştere şi Patrick nu putea suporta gândul că fiul sau fiica lui ar putea avea un astfel de destin. Se ridică şi îşi croi drum încet, cu stângăcie şi totuşi slăbit de febră, spre uşile franceze care dădeau afară, pe

terasă. Jacoba se întorsese cu o mătură şi un făraş şi bombănea în timp ce mătura şuviţele negre de pe podea, dar ea era o slugă veche şi credincioasă şi avea mai multă minte decât să-l dezaprobe direct.

Patrick se ţinu de balustrada lată din piatră şi îşi îndreptă privirea spre punctul unde *Enchantress* se scufundase cu toată gloria unei vechi nave de război. Şi-o imagină cufundată în nisip pe fundul mării, începând să se dezintegreze, şi durerea îl străpunse încă o dată.

Ăsta era destinul lucrurilor şi al oamenilor pe care îi iubea, se gândi el.

Aşteptă până când ştiu că Jacoba plecase, fiindcă se simţea de parcă fusese jupuit de piele şi numai singurătatea îl putea salva.

Apoi, cu aceeaşi greutate, Patrick se întoarse în camera sa şi se aşeză pe marginea patului. Din sertarul noptierei luă un vraf de desene în tuş, toate lucrările lui Charlotte. Un zâmbet trist îi miji în colţul gurii pe când se uita la profilul lui Brigham. Quade, la cel al Lydiei, frumoasa lui soţie, la cel al lui Millie, atrăgătoarea ei soră, la cel al unchiului şi al verilor. Erau oameni puternici şi decenţi; Charlotte ar fi fost în siguranţă cu ei, la fel şi copilul.

Patrick puse desenele deoparte iar, apoi se întinse pe pat, prea obosit ca să mai stea în picioare. Îşi împreună mâinile la ceafă şi se uită fix în tavan, imaginându-se navigând spre portul Quade peste şaisprezece ani de acum înainte.

Charlotte nu va fi mai puţin frumoasă ca acum,

se gândi el. Caracterul ei, deja dificil, va fi împlinit de o multitudine de experienţe, adăugând graţia specifică a maturităţii feţei şi înfăţişării ei. Inima i se strânse, doar la gândul primei revederi după o lungă despărţire; visul era dureros de real. Viziunea luă amploare în mintea lui şi incluse o fiică încântătoare, cu ochii aurii ai lui Charlotte şi, probabil, părul lui negru. Fata va fi dezgheţată, normal, şi nu-i va folosi prea mult un tată care îi trimitea bani şi cadouri din toată lumea dar care nu o vizita. Clipi, imaginându-şi-o tânără şi dispreţuitoare.

Dar poate că Charlotte îi va dărui un fiu.

Patrick îşi imagină un băiat chipeş, lat în umeri ca el şi ca toţi bărbaţii Quade. Băiatul va avea ochii albaştri ai lui Patrick, decise el jucându-se de-a Dumnezeu, dar culoarea aurie a părului lui Charlotte. Probabil era prea mult să spere că fiul său va primi numele lui, din moment ce Charlotte va încredinţa băiatul tatălui ei din momentul în care el o exila.

Hotărî că băiatul va fi numit probabil Quade şi îi plăcu asia. Quade Trevarren.

Ce va crede Quade despre tatăl său, crescând lipsit de el?

Această idee îl făcu pe Patrick să-şi încleşteze maxilarul. Dacă băiatul îl moştenea, îl va scuipa în faţă şi îl va trimite direct la dracu’. Va fi format de bunicul şi de unchii lui, şi nu de tatăl care l-a zămislit.

Poate că Charlotte avea dreptate, conchise el trist. Poate că ar fi mai bine să se ţină departe de

portul Quade şi de fiul său pentru totdeauna.

Perspectiva îl aduse la disperare şi adormi ca să scape de ea.

Charlotte merse în grădină şi plânse până când se uşură. Apoi o trimise pe Mary *Prinde-Peşte-Mult* sus, în apartamentul stăpânului, după blocul ei de desen şi nişte creioane. Femeia îi aduse cele cerute şi spuse repede:

— Căpitanul doarme. Mintea lui are nevoie de odihnă ca să se refacă, aşa spune domnişoara Jacoba.

Deşi nu-i ceruse vreun raport, Charlotte era mulţumită că Mary îi dăduse unul din proprie iniţiativă. Poate, se gândi ea, Patrick se va răzgândi în privinţa îndepărtării ei, odată ce îşi va reveni din efectele toropitoare ale febrei şi din şocul sacrificării vasului său drag.

— Da. Cu siguranţă va realiza, când îşi va mai reveni, că el şi Charlotte erau făcuţi unul pentru celălalt, fie pe pământ sau pe mare. În timp va înţelege că propriul lor copil, fată sau băiat, va avea nevoie de amândoi.

Îşi luă hârtia de desen şi se duse în locul magic, unde mai devreme îl întâlnise pe delfin.

Animalul nu mai reapăru, spre dezamăgirea ei, dar, după un timp, Mathilda veni şi se aşează lângă Charlotte care stătea confortabil pe o stâncă, de parcă erau cele mai bune prietene.

Deşi refuzul lui Patrick îi îndurerase sufletul, Charlotte nu putu să nu se amuze şi să nu fie înviorată de vizita maimuţei. Când Mathilda tot încerca să-i smulgă lui Charlotte hârtia şi

creioanele, ea îi dădu câteva până la urmă.

Mathilda era comică în eforturile ei de a o imita pe Charlotte şi să deseneze şi în ciuda durerii din inimă şi a confuziei, doamna Trevarren râse curând cu lacrimi.

În acea noapte, după ce răsărise luna şi Mathilda dispăruse de mult în frunzişul de pe ţărm, Charlotte luă o cină delicioasă şi se întoarse în dormitorul stăpânului.

Nu era sigură de ce făcuse această alegere, în afară de faptul că o parte din ea nu o lăsa să îl abandoneze pe Patrick, chiar dacă dorinţa lui era clară.

În inima lui Charlotte, căpitanul Trevarren era tovarăşul ei de viaţă, dacă nu soţul ei legal şi faptul că îi zămislise copilul crease între ei o legătură indestructibilă. Îşi îmbrăcă una dintre cămăşile ei de noapte, pe care Jacoba şi Mary le fierseseră şi le uscaseră pentru ea în soarele după-amiezii, şi trase plasa contra ţânţarilor ca să se urce în pat.

Patrick dormea sforăind, cu capul pe spate şi pieptul gol în lumina lunii. Până şi în această stare de slăbiciune arăta atât de măreţ, încât lui Charlotte i se tăie respiraţia şi se gândi că se va sufoca înainte să-şi revină.

Charlotte dădu uşor la o parte aşternuturile subţiri şi se băgă în pat lângă el. El era arogant, imposibil şi încăpăţânat, era adevărat, şi totuşi părea să-l iubească şi mai mult pentru defectele lui. Mândria ei era nemărginită, la fel şi formidabilul ei simţ al onoarei şi Charlotte nu

simţea nicio ruşine să-l iubească pe acest bărbat care în mod clar nu o iubea, ci doar o imensă părere de rău.

El se agită dar nu se trezi şi Charlotte îl înconjură protector cu un braţ peste mijloc. De dimineaţă, ar putea să tune, să-i vorbească arogant şi să o dea din nou afară, dar în noaptea asta ea stătea pe locul cuvenit. Îi trebui mult timp să adoarmă şi, în toiul nopţii, Patrick o trezi cu sărutări uşoare, insistente. Când ea îi răspunse, se urcă peste ea, desfăcându-l coapsele încet, cu o mişcare a piciorului său.

— Charlotte, şopti el, şi numele cuprindea o mulţime de sensuri. O rugăminte, o cerere, o predare şi o provocare.

Puterea îi revenea, o dorea şi pentru Charlotte şi trupul ei. Înflăcărat, aceste lucruri trebuiau sărbătorite, îşi plimbă mâinile peste carnea tare, jilavă a spatelui său şi îi răspunse cu o invitaţie veche de când lumea, care nu necesita cuvinte.

Patrick gemu şi îi cercetă intrarea cu penisul.

Charlotte ţipă de plăcere şi îşi arcui spatele ca să îl primească.

— Am nevoie de tine atât de mult, spuse ei fără voie în timp ce ea îl primi lin înăuntrul ei şi îl ţinu captiv pentru un interval minunat şi lung. El se sprijini în mâini pe saltea de o parte şi de cealaltă a lui Charlotte, ieşi, apoi intră uşor.

Charlotte scoase un oftat lung de plăcere, fiindcă în această arenă singulară şi intimă, Patrick îi era stăpân. Îl vorbi încet, înfocat când el începu să se mişte deasupra ei, în ea, asaltând-o.

Ea îşi întinse braţele deasupra capului, într-o predare completă, mişcându-şi şi coborându-şi şoldurile sub ale lui şi îl cântă numele iar şi iar, într-o litanie nedomolită.

Dorea să-i dăruiască lui Patrick tot ceea ce avea şi să îi ia tot ceea ce el îi oferea, să facă dragoste cu el fără sfârşit şi să culmineze într-o satisfacţie reciprocă. Se contrazicea, aşa cum se arcuia sub Patrick într-un abandon excesiv, şi în acelaşi timp simţea că din femeia fatală devenise îngerul favorit.

Charlotte era în al nouălea cer în astfel de momente şi scoase un ţipăt lung de uşurare când mângâierea lui Patrick se dovedi a fi o rugă pasională.

Trupul lui puternic se îndoi peste al ei o clipă mai târziu şi scoase un ţipăt jos, răspândindu-şi esenţa în adâncurile el fierbinţi. După ce se eliberă, căzu alături de ea sărutându-l pleoapele. Trebuie să-i fi simţit lacrimile, să le fi găsit gustul sărat pe buze, dar nu pomeni de ele.

— O, Charlotte, spuse el cu infinită tristeţe, ce o să ne facem?

Ea ştia că el nu aştepta vreun răspuns şi nu putea oferi vreunul. Întinse mâna peste abdomenul lui încordat, încă umed de la efort, şi îl mângâie în tăcere. Curând, somnul îi învălui pe amândoi.

A doua zi dimineaţa, Charlotte se trezi şi îl găsi pe Patrick încruntându-se la ea, mai ursuz ca niciodată. Se purta de parcă ea îi răpise virtutea, sau ceva de genul acesta, iar ea se hotărî să îl pedepsească.

Îi prinse penisul în mână.

Văzu pe faţa sa dorinţă şi încăpăţânare luptându-se; el dorea să reziste seducţiei ei şi totuşi trupul deja îi cedase, deja primise cu bucurie atingerea degetelor ei puternice, agile.

Când se aplecă să îl lângă cu limba, el murmură o înjurătură şi se întări.

Charlotte îşi ridică privirea, îi văzu mărul lui Adam urcând şi coborând. El închise pleoapele şi îi murmură numele, rugând-o, dar ea nu era înclinată spre milă,

Capitolul 17

Charlotte îl lăsă pe Patrick să zacă năucit în pat şi ea se duse în camera alăturată să se îmbăieze. Mary şi Jacoba spălaseră şi călcaseră mai multe dintre hainele ei aduse la ţărm înainte ca *Enchantress* să fie distrusă şi îmbrăcă o rochie drăguţă din batist brodată cu flori mici roz. Fără să se uite prea mult în direcţia lui Patrick, trecu trufaşă prin dormitor ca să se ducă pe terasă şi să îşi perie părul în lumina soarelui.

Putea simţi cum iritarea şi nerăbdarea îi creşteau şi zâmbi când el ţipă într-un final:

— Charlotte!

Ea întârzie să răspundă chemării lui. Când Charlotte se duse la picioarele patului lui Patrick, îşi prindea cosiţele într-o coroniţă, cu braţele ridicate.

Patrick îşi aţinti privirea pe sânii ei, înghiţi vizibil, apoi se răsti:

— Dacă îţi imaginezi că tot ceea ce mi-ai făcut va

schimba lucrurile şi mă va face să nu te mai trimit acasă, în portul Quade, te înşeli.

Charlotte roşi. Modul în care îl satisfăcuse pe Patrick era o chestiune intimă şi fu jenată că el se referise atât de direct la aceasta.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, zise ea. Şi era adevărat că nu plănuise, ci cedase unei dorinţe instinctive.

— Te rog, lasă-ţi braţele jos, se răsti el, mă înnebuneşti.

Ea se opri pentru un moment delicios de sfidare, înainte să i se conformeze şi îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Ei, dar eşti foarte sensibil azi, căpitane, îl tachină ea.

El se luptă vizibil să-şi ţină firea, apoi continuă:

— Orice femeie poate face ce ai făcut tu. Aminteşte-ţi asta.

Charlotte rămase ţintuită locului, deşi dorea din tot sufletul să se arunce în pat ca o fiară şi să-l strângă de gât.

— Orice bărbat poate face ce ai făcut tu, îi răspunse ea monoton. Aminteşte-ţi asta.

Gâtul lui Patrick se înroşi puternic.

— Destul de adevărat, adăugă el ursuz, după o tăcere lungă, apăsătoare.

Charlotte se aşează la capătul patului, aranjându-şi rochia cu gesturi teatrale.

— Am întâlnit-o pe Nora Ruffin ieri, zise ea degajat, privindu-l printre genele lăsate.

— E bine? întrebă el.

Nici pentru toate insulele tropicale şi milioane de

vase precum *Enchantress,* Charlotte nu l-ar fi lăsat să vadă că această întrebare a ofensat-o.

— Da, răspunse. La fel sunt şi Stella şi Jayne şi Deborah. Au grijă de oamenii care s-au îmbolnăvit pe vas.

Patrick oftă, întâlnind privirea fermă a lui Charlotte.

— Presupun că ai să-mi pui întrebări în privinţa Norei şi a celorlalte.

Charlotte fu surprinsă că era gata să vorbească despre un astfel de subiect incendiar, dar nu îi arătă.

— Îmi pare că Khalif nu este singurul care ţine un harem, spuse ea.

El îşi dădu peste cap ochii minunaţi.

— Se poate, spuse el câteva clipe mai târziu cu un soi de amuzament. Nora, Stella, Jayne şi Deborah sunt pupilele mele.

Charlotte îşi înclină capul, ca Patrick să nu vadă unda de incredibilă uşurare pe care o simţea.

— Aşa? întrebă ea, uitându-se la ţesătura rochiei ei.

— Au ajuns în grija mea în diferite moduri, îi explică Patrick în silă. Tatăl Norei a navigat cu mine şi a murit de cangrenă la picior în Fidji. Deborah şi Jayne sunt surori, singure pe lume, şi le-am cumpărat de la un pirat pe care l-am întâlnit acum doi ani în Riz. Cât despre Stella, a fost lăsată aici de către tatăl ei, care nu s-a mai obosit să se întoarcă pentru ea.

În cele din urmă, Charlotte îşi ridică privirea. Ştia că Patrick nu ar fi înflorit adevărul ca să îi cruţe

sentimentele; evident, nu credea că îi datora atât de multă consideraţie.

— Atunci nu ai nicio amantă pe insulă? întrebă ea cu curaj.

— Nu am spus asta, replică Patrick brutal de sincer.

Înainte să-şi cântărească reacţia, Charlotte sări în picioare.

— Întreţii o femeie aici?

El studie tavanul.

— Presupun că da, încuviinţă.

Din nou, Charlotte fu înclinată spre violenţă, dar printr-un efort suprem îşi domină impulsul. Nu se mişcă, ci îşi ridică bărbia.

— Să presupunem asta, răspunse ea cu răceală. Dacă îmi înşeli încrederea, domnule Trevarren, Rashad nu va fi singurul eunuc din cercul meu de prieteni.

Patrick o făcu să tresară, izbucnind într-un râs răguşit.

— Oh, Charlotte, Charlotte! Uneori mă aduci la nebunie, dar nimeni n-ar putea spune că eşti obtuză.

Ea nu era dispusă să-i guste umorul.

— Odată mi-ai promis fidelitate, spuse ea calm.

— Asta, răspunse el oftând, s-a întâmplat când încă eram căsătoriţi.

Exasperarea lui Charlotte era la limită.

— Da, îmi amintesc. Tot când eram căsătoriţi ai conceput şi copilul pe care. Îl port.

Spre onoarea lui, Patrick se întrista.

— Uitasem asta.

— Am observat, replică Charlotte cu severitate.

El se aplecă înainte, încruntându-se.

— Ce vrei exact de la mine? întrebă el. Credinţă veşnică? Bine. Cât timp suntem împreună şi dormim în acelaşi pat vei avea asta.

— Şi după ce mă duci în portul Quade?

— Nu fi naivă, veni replica prompt. Te aştepţi să rămân cast pentru tot restul vieţii?

Da, se gândi Charlotte nenorocită.

— Bineînţeles că nu, spuse ea tare. Nici eu nu intenţionez să mă ofilesc precum o violetă într-o zi fierbinte de august, odată ce navighezi fericit spre orizont lăsându-mă pe ţărm. Spre bine sau spre rău, Patrick, tu m-ai învăţat să mă bucur de atenţiile intime ale unui bărbat şi deci îmi voi lua un iubit. Nu te teme, voi fi discretă.

El se înroşi din nou, incapabil să-şi ascundă iritarea pe care i-o stârnise remarca ei.

— Nu ar fi nimerit, îi arătă el. Crezi că vreau ca propriu-mi copil să fie crescut de o femeie cu proastă reputaţie?

Charlotte zâmbi elegant. Era teatru, desigur, dar Patrick nu avea de unde să ştie şi era clar că nu era îndeajuns de isteţ ca să ghicească.

— Nu dau doi bani dacă este nimerit sau nu şi nici pe ce doreşti sau nu doreşti tu.

— Charlotte! Patrick era evident scandalizat, fapt care o încântă.

Începu să se legene înainte şi înapoi la picioarele patului, cu o expresie gânditoare.

— Nu cred că ar fi bine să îmi fac reclamă, medită ea.

— Reclamă? Gâfâi Patrick. Reclamă?

— A, da, răspunse Charlotte distrată, mângâinduşi braţul stâng cu degetele mâinii drepte. Vreau un anumit gen de bărbat: chipeş, inteligent, dar demonic când vine vorba să satisfacă o femeie.

— Dumnezeule mare, Charlotte! strigătul lui făcu să zăngănească fereastra. Dacă spui asta ca să mă scoţi din pepeni, atunci ai reuşit cu succes.

Ea zâmbi pisiceşte.

— Înţeleg, începu ea dulce, oprindu-se ca să se uite fix în ochii lui Patrick, că ai drepturi nelimitate când e vorba să te culci cu alte femei, dar eu trebuie să îmi păzesc virtutea până mă întorc în ţărână?

Patrick se gândi.

— Da, răspunse el în final, bosumflat ca un căţeluş.

— Mi-e teamă că aşa ceva e imposibil, răspunse Charlotte cu căldură. Apoi se răsuci şi părăsi camera. Fredonând.

Patrick izbi cu ceva în uşă şi urlă ininteligibil.

Rămas singur în cameră, Patrick fu prea furios ca să se compătimească, dar încă mult prea nervos ca să se întoarcă la stilul lui normal de viaţă. Înjură în timp ce porni spre baia de alături şi începu să-şi scoată hainele.

Încercase să facă lucrurile mai uşoare pentru Charlotte şi de ce nu, pentru el enervând-o cu discuţia despre alte femei. Presupusese că ea va plânge şi că va fi furioasă pentru un timp şi că apoi se va resemna să îşi trăiască viaţa în sânul sigur al familiei sale.

Gol, Patrick se cufundă în apa călduţă din cadă. În locul reacţiei la care se aşteptase, Charlotte îi răspunsese că-şi va lua un lubit.

Fumega, întinzându-se după o bucată de săpun, o strânse prea tare şi aceasta alunecă pe gresie. Nu putea nega, Patrick se simţea mizerabil, spectaculosul său plan îi explodase în faţă ca un pistol cu apă şi oasele încă îi tremurau sub acel impact.

Se ridică din cadă, recuperând săpunul şi începu să se spele. După ce se curăţă şi se şterse cu un prosop, Patrick îmbrăcă nişte pantaloni curaţi şi una dintre cămăşile largi care îi plăceau atât de mult. Nu îi plăceau veşmintele pentru înfăţişarea trăsnet pe care i-o confereau ci pentru că se putea mişca liber în ele, fără vreun sentiment de constrângere.

Îşi perie părul scurtat şi se întoarse în dormitor ca să îşi tragă perechea preferată de cizme. Apoi, cu paşi nesiguri, dar fermi, Patrick merse spre hol.

Trebui să se oprească de două ori înainte de a ajunge în capătul scărilor, sprijinindu-se de perete şi trăgându-şi puterea de undeva din adâncul lui, dar în cele din urmă reuşi să coboare la primul etaj.

În biblioteca sa, Patrick se afundă recunoscător în scaunul de piele din spatele biroului său şi începu să treacă peste registrele contabile care conţineau date privitoare la recolta de trestie de zahăr din acel an. Tot timpul cât fu absorbit de acestea, nu se gândi nici la vasul pierdut, nici la Charlotte, ceea ce fu o bine-cuvântare.

După ce petrecuse o zi explorând insula şi făcând schiţe, Charlotte luase cina pe veranda de jos, cu Cochran. Apoi, stătu singură în biblioteca lui Patrick, citind un roman savuros, scos dintr-un raft înalt.

Era târziu când se întoarse în dormitorul căpitanului şi prin uşile franceze putu vedea o lună argintie, strălucitoare, revărsându-şi lumina peste apele întunecate.

Căpitanul era calm, purta o pereche de ochelari cu rame roşii pe care ea nu-i mai văzuse înainte şi citea supărat dintr-un volum de Chaucer.

La vederea lui Charlotte, închise cartea cu zgomot, dar nu făcu nicio mişcare să se ridice din scaunul aşezat în faţa şemineului gol.

— Ai venit să mă sâcâi din nou? întrebă el.

Charlotte îşi ridică sprâncenele, îşi reţinu chicotitul din gât, apoi răspunse:

— Oricine citeşte Chaucer din proprie iniţiativă se sâcâie singur, fără ajutorul meu.

Un colţ al gurii lui Patrick se ridică, dar era clar că nu va permite ca umorul să stea în calea îmbufnării. Îşi îngustă ochii şi se aplecă uşor înainte.

— Ce faci aici? O întrebă.

— Credeam că îi este clar până şi cuiva obtuz ca tine. Am de gând să-mi iau drepturile de soţie şi să trag un somn bun. Uneori Charlotte era uimită de îndrăzneala ei, dar îşi ascundea cu atenţie surpriza personală şi tristeţea.

— Drepturile de soţie, repetă Patrick, uimit de furie. Îţi amintesc domnişoară Quade – el puse

intenţionat un accent răutăcios pe cuvântul domnişoară – că nu mai suntem căsătoriţi legal. Deodată, ea se simţi încântată. Gesticulă spre pat.

— Întinde-te, Patrick. Te doresc.

Ha aproape că râse la roşeaţa puternică ce cuprinse nilul lui şi faţa. El era uimit, şi când începu să vorbească, se bâlbâi.

Foarte bine, spuse ea calmă, răsucindu-se ca să-şi ascundă strălucirea din ochi. Dacă nu cooperezi, atunci va trebui să iau… problema… în propriile-mi mâini. Asta este. Cartea căzu cu zgomot pe podea şi în aceeaşi clipă Patrick scoase un ţipăt slab, furios de uimire şi de furie. Se apropie de ea prin spate, o prinse de umeri şi o răsuci cu faţa spre el.

— Încerci să mă înfurii? întrebă el, şoptind năucit.

— Nu, replică ea. Era intimidată şi tocmai de asta îşi ridică bărbia şi se prefăcu a fi neînduplecată. Te tratez în felul în care bărbaţii le tratează pe femei în această parte de lume.

Acum Patrick părea şi perplex şi furios.

— Ce are a face cu…

— Are de-a face cu tot ce se întâmplă între noi, domnule Trevarren, îl întrerupse ea. Şi o ştii şi tu. Găsi o cămaşă de noapte, o întinse cu grijă pe pat şi începu să îşi descheie nasturii rochiei. Nici nu era şi nici nu părea conştientă în timp ce îşi scoase hainele. Ştiind că el era complet debusolat, schimbă subiectul.

— Am avut o discuţie plăcută în seara asta la cină cu domnul Cochran. Spune că oamenii îşi revin ca lumea.

Era limpede că Patrick dorea să se uite în altă

parte dar nu putea. Îşi drese glasul în timp ce o privea lung pe Charlotte şi spuse răguşit:

— Ştiu asta. Cochran îmi dă raportul zilnic. Charlotte se îmbrăcă lent. Întâi luă cămaşa de noapte pe care o alesese mai devreme şi o ţinu ca pentru a-i reconsidera farmecul. Simţi privirea lui Patrick asupra ei de parcă ar fi atins-o.

— Atunci ţi-a spus, începu ea distrată, că bări şi bucăţi de frânghie şi astfel de lucruri au fost aduse la ţărm în ultimele zile? Cu colţul ochiului vedea că Patrick stătea cu braţele încrucişate la piept şi că se stăpânea cu greu.

— Da, răspunse el, apropiindu-se. Se pare că indică un vas cu probleme, de vreme ce niciuna dintre rămăşiţe nu provine de la *Enchantress.*

Charlotte se răsuci şi îl privi în ochi cu o expresie serioasă.

— N-ar trebui să se ducă cineva acolo şi să se uite?

— Cu ce? replică Patrick nervos. Într-o barcă de pescuit? Suntem blocaţi cu toţii aici, Charlotte, până când apare un alt vas. El îşi trecu degetele prin părul moale proaspăt tuns. Pot trece luni sau ani până apare cineva.

Perspectiva era îmbucurătoare din punctul de vedere al lui Charlotte.

— Îmmm. Deci asta îţi va îngreuna planul de a mă trimite acasă, nu?

— Deci ne-am întors la asta, nu-i aşa? Era încruntat.

Charlotte îşi aşează mâinile pe pieptul lui, simţind un tremur şi o accelerare a bătăilor inimii lui în

palmă.

— Am spus tot ce am avut în privinţa acestui subiect. Sărută-mă, Patrick.

El îi privi gura, îşi înclină capul spre ea într-un gest aproape imperceptibil, apoi se trase înapoi şi se uită urât.

— Nu devii una din acele femei moderne, nu?

Ea zâmbi, alunecându-şi palmele uşor spre gâtul lui şi împletindu-şi degetele pe ceafa lui.

— O, nu, Patrick, nu devin una din acele femei moderne şi violente. Am fost crescută să fiu unică.

El oftă.

— Bine, îi spuse exasperat, desfăcându-şi braţele lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp în semn de resemnare. Ai câştigat – nu am putere şi inteligenţa pentru jocurile tale. Fă ce vrei cu mine.

Seriozitatea tiradei lui o făcu pe Charlotte să râdă.

Apoi, ţinându-şi mâinile împreunate pe ceafa lui, îl trase în jos, într-un sărut plăcut. După asta, nu se mai putea spune care pe care.

— Nu l-am fi adus aici, doamnă, dar este într-o stare aşa de gravă, încât m-am gândit că nu ar fi înţelept să îl duc în

Charlotte îşi lua singură micul dejun pe verandă a doua zi dimineaţă, când Cochran urcă poteca grăbit,» având o expresie îngrijorată.

— – Bună dimineaţa, doamnă Trevarren, spuse primul ofiţer. Deşi părea distrat şi un pic grăbit, ea fu încântată că cineva îi recunoştea încă legătura cu Patrick.

— Căpitanul este pe-aici?

Charlotte se ridicase din scaun şi acum stătea ţinându-se de balustrada verandei. Peste umărul drept al lui Cochran, putu vedea mai mulţi localnici ieşind din desişul din partea de est a casei. Duceau un bărbat inert, pe jumătate dezbrăcat.

— Căpitanul Trevarren a hotărât să îşi ia micul dejun în camera lui – a noastră, în această dimineaţă spuse ea. Deja îşi făcea loc să coboare treptele. Ce s-a întâmplat? Bietul om s-a înecat?

Cochran scutură din cap.

— Nu, doamnă, este un miracol. Doi pescari l-au găsit pe plajă de dimineaţă. Delirează. Primul ofiţer făcu o pauză, cu pălăria în mână şi îşi drese glasul.

Cabană, alături de ceilalţi.

Charlotte încuviinţă din cap ridicându-şi fusta roz a rochiei ei de picnic, ca să poată traversa pajiştea şi să întâmpine grupul care se apropia.

Cochran intră în casă.

Charlotte îl studie pe bărbatul inconştient, care fusese adus la mai la fel ca şi lemnul plutitor şi inima i se înmuie de simpatie. Era întru totul diferit de Patrick, cu structura lui delicată şi părul castaniu, dar ceva la el o impresiona.

Jacoba sosi înainte ca grupul să ajungă în faţa verandei, vorbind repede şi agitându-se ca o găină care a găsit un pui îndepărtat de coteţ.

La ordinele menajerei, traduse de Mary *Prinde-Peşte-Mult* în propria lor limbă, pescarii îl aşezară cu atenţie pe străin într-un dormitor de la parter. Îşi pierduse o gheată şi pantalonii săi maron, vechi, nu fuseseră sfâşiaţi în apă. Începu să tremure violent când Mary şi Jacoba îl dezbrăcară de parcă

hainele rupte îi ofereau căldură şi protecţie.

— Uşurel, călătorule, îi spuse Jacoba pe un ton pe care Charlotte nu-l mai auzise până atunci. Eşti printre prieteni şi acum te vom îngriji. Se uită cu un singur ochi la Mary cea îndemânatică.

— Du-te şi adu apă caldă şi prosoape şi puţin din romul pe care îl păstrez pentru prăjiturile de Crăciun.

Charlotte se apropie de pat când Mary ieşi.

— Pot să ajut cu ceva?

Înainte ca Jacoba să-i răspundă, vocea lui Patrick răsună din prag, la tei de joasă şi de aspră ca a unui tunet.

— Poţi părăsi camera imediat, îi ordonă el rece.

Charlotte îşi privi fostul soţ.

— Am experienţă ca soră medicală, îi reaminti ea.

Patrick veni la picioarele patului şi o privi pe biata victimă a naufragiului cu o curiozitate calmă. Cuvintele îi erau adresate direct lui Charlotte.

— Jacoba i-a îngrijit pe bolnavi şi răniţi înainte să termini tu şcoala. Nu are nevoie de ajutorul tău.

Jacoba se uită de ta căpitan la Charlotte şi zâmbi. Charlotte se înfurie la început, dar apoi recunoscu expresia bătrânei ca fiind una de amuzament, şi nu de triumf.

— Nu am nevoie să urli şi să dai ordine pe aici, Patrick Trevarren, spuse scoţianca. Mai bine nu mi-aţi mai sta niciunul din voi în cale, ca să-l pot îngriji ca lumea pe acest sărman. Of, uitaţi-vă la el. Tot ce nu este vânăt la el, este pământiu ca la un cadavru.

Dacă nu ar fi fost gravitatea situaţiei, Charlotte ar fi râs de expresia de pe faţa lui Patrick. În mod clar, nu era obişnuit să fie dat afară ca un copil neastâmpărat şi Charlotte vru să-l întrebe cum o simte pe pielea lui.

Nu prea îndrăzni. Una era să i se opună lui Patrick alta era să se împotrivească autorităţii Jacobei.

Ieşi într-un foşnet de fuste, cu bărbia sus, şi fu urmată mult mai încet de Patrick.

Căpitanul fusese foarte prietenos în timpul nopţii, dar dimineaţa când se trezise revenise la starea posacă şi recalcitrantă, motiv pentru care Charlotte îşi luă micul dejun singură.

Se întoarse pe verandă, se aşeză şi turnă ceai fierbinte în ceaşca chinezească pe care o părăsise emoţionată.

Spre plăcerea ei secretă, Patrick o urmă, neluând loc pe scaun la masa albă de fier, ci sprijinindu-se de balustrada verandei cu braţele încrucişate.

Charlotte speră să nu i se vadă tremurul în timp ce duse ceaşca la buze şi gustă graţios din ea.

— Ce vă faceţi cu ăsta? întrebă Patrick, aproape răguşit, când ea nu începu nicio conversaţie.

Îşi ridică sprâncenele parcă năucită de sensul vorbelor lui, deşi ştia bine, desigur, că se referea la bărbatul care era îngrijit cu o asemenea grijă în casă.

Patrick părea necăjit.

— Fără îndoială că a fost un naufragiu.

Charlotte se lăsă pe spate în scaun, îşi şterse buzele cu un şerveţel şi se întinse după încă unul

dintre biscuiţii dulci pe care Jacoba îl copsese în acea dimineaţă.

— Poate, încuviinţă ea, după ce păstră tăcere atât cât îndrăzni. Sau poate că vizitatorul a fost capturat de piraţi şi aruncat peste bord din cine ştie ce motive.

— Ai o imaginaţie bogată, o acuză Patrick, evident iritat.

Charlotte îşi mâncă biscuitele în linişte, apoi ridică dintr-un umăr şi replică:

— Nu neg asta. De parcă evenimentele recente nu mi-au dat motive să mă aştept la neaşteptat.

Patrick îşi îngustă ochii spre ea. Arăta diferit, cu părul scurtat şi cu trăsăturile cumva slăbite, dar Charlotte îşi dădu seama în acel moment că îl va iubi o veşnicie. Conştientizarea acestui lucru o alină, dar în acelaşi timp o umplu de o teamă primară, de neînţeles.

Cuvintele lui fură un şoc şi mai mare decât ceea ce simţea.

— Ştii, desigur, că tu şi copilul meu nu veţi duce lipsă de lux, chiar dacă aş fi la depărtare de o lume de voi?

Ea îşi plecă ochii, nevrând ca el să vadă durerea pe care i-o provocase.

„Să-l ia dracu’! Se gândi ea. Este atât de orb încât nu poate ghici adevărul – că mai degrabă aş muri de foame lângă el decât să trăiesc în lux pe alt continent?”

— Tatăl meu este un om înstărit, spuse ea vrând să îl rănească pe Patrick, să îl atace făţiş, dar se forţă să vorbească pe un ton calm, elegant. Nici

eu, nici copilul nu vom accepta un bănuţ de la tine, Patrick Trevarren. Odată ce ne părăseşti, nici să nu te mai întorci.

Urmă o tăcere dificilă, de-a lungul căreia inima lui Charlotte păru să tremure să se rupă. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre acest bărbat pe care îl iubea atât de profund, atât de disperat şi atât de fără speranţă.

— Cine ştie? zise ea cu uşurinţă prefăcută. Poate că mă voi îndrăgosti de acel străin care a fost adus pe nisip în această dimineaţă. Ar fi romantic, nu crezi?

Patrick murmură o înjurătură, se desprinse de balustradă şi intră ca vijelia în casă, trântind una din imensele uşi masive după el.

Charlotte presupuse că triumfase, fiindcă îl enervase pe Patrick, dar în schimb îşi ascunse faţa în mâini, respiră adânc până când dorinţa de a hohoti îi trecu.

Câteva minute mai târziu, când Patrick părăsi casa în compania domnului Cochran şi a Jacobei care protesta în urma lor, Charlotte refuză să cedeze sentimentelor sale de nelinişte. În schimb, profită de ocazie ca să se uite la pacient.

Bărbatul care dormea era galben precum ceara, avea somnul agitat şi scotea uneori ţipete de disperare care o răscoleau pe Charlotte. Se duse la marginea patului şi-i luă uşor o mână într-a ei.

— Susannah! ţipă el deodată, sărind în şezut pe salteaua cu aşternuturi apretate.

— Dumnezeule, Susannah!

Vocea lui Charlotte se gâtui de compătimire.

— Gata, spuse ea calm, aici eşti în siguranţă. Nimeni nu-ţi va face niciun rău.

Străinul se uită la ea ca un nebun, trăind un coşmar. Avea ochii de un verde-deschis.

— Ea s-a înecat, am încercat s-o salvez, am încercat din răsputeri…

— Ssss, spuse Charlotte, mângâindu-i părul negru peste cap. Bineînţeles că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Odihneşte-te acum. Ai nevoie de puteri.

El nu se relaxă, în schimb îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi scoase un ţipăt sfâşietor de durere. Era mai rău decât un hohotit, mai rău decât un ţipăt de durere, acel sunet, fiindcă venea din străfundurile sufletului lui.

Instinctul o avertiză pe Charlotte să nu-şi lase pacientul să cadă în agonie dacă îl putea opri şi îl apucă strâns de umeri.

— Spune-mi cum te cheamă! îi ordonă.

Din nou ieşi geamătul îndurerat.

— Să nu îndrăzneşti să renunţi acum! ţipă Charlotte, îngenunchind pe saltea, afundându-şi degetele mari în muşchii braţelor lui. Este un miracol că trăieşti, mă auzi? Un miracol! Asta înseamnă că mai ai de făcut multe lucruri înainte să te duci, lucruri importante. Pe toţi dracii, domnule, întoarce-te acum!

Cu totul uimitor, el se linişti şi o privi pe Charlotte lung, de parcă tocmai se întorsese dintr-un loc îndepărtat.

— Cine eşti tu? întrebă el, cuvintele sunându-i ca o şoaptă răguşită.

Ea zâmbi, îi dădu drumul, coborî din pat şi îşi netezi rochia.

— Sunt Charlotte Quade Trevarren, zise ea.

— Susannah? El se uită peste umărul lui Charlotte. Soţia mea este aici?

Charlotte scutură din cap, înghiţi în sec şi încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău.

În următoarele clipe, Charlotte află că pe străin îl chema Gideon Rowling. Era englez şi el împreună cu proaspăta lui soţie, Susannah, navigau spre Australia când vasul le-a fost asaltat de către piraţi. Unii dintre pasageri printre care şi ei, şi membrii echipajului au fugit cu bărcile de salvare, dar cei mai mulţi au fost ucişi. Vasul a fost prădat şi ars.

Bărcile de salvare s-au separat unele de altele în timpul furtunii şi în cele din urmă, barca pe care ei o împărţeau cu un bătrân şi doi membrii ai echipajului a fost răsturnată. Ultima dată când Gideon o văzuse pe Susannah, ea îi întinsese mâna, ţipând după ajutor.

Când termină povestea, Gideon căzu din nou în somn, fără îndoială fiindcă găsea realitatea insuportabilă şi Charlotte nu putea spune că îl învinuia.

Capitolul 18

— Febra aia trebuie să-ţi fi ars creierii, observă Cochran cu obişnuita lui francheţe, stând alături de Patrick lângă balustrada verandei. Amândoi bărbaţii priveau spre mare, tânjind să simtă o

punte sub picioare.

— O dată în viaţă, datorită faptului că zeii şi sorţii îţi sunt favorabili, întâlneşti o femeie precum Charlotte. Şi iată-te, gata să o depui pe treptele casei părinteşti ca pe o valiză veche. Primul ofiţer se opri, oftând adânc. Dacă Brigham Quade este bărbatul pe care îl ştiu eu, te va împuşca exact ca pe un ticălos mârşav.

Patrick oftă la rândul lui. Oare nimeni nu înţelegea că era nobil, renunţând la Charlotte şi la copil?

Se amăgise înainte, gândindu-se că va fi fericit ca plantator, rămânând toată viaţa într-un singur loc. Avea nevoie de emoţie, de aventură, chiar şi de o încăierare ocazională.

Mai pe scurt, viaţa lui consta dintr-un şir de aventuri periculoase. După socoteala lui, ăsta nu era un mod de viaţă pentru o femeie şi un copil.

— Poate, domnule Cochran, spuse el mohorât, scrutând orizontul şi încordându-şi degetele în timp ce strângea balustrada verandei, ar fi mai bine să îţi vezi de treburile dumitale şi să mă laşi pe mine să îmi văd de ale mele.

Cochran scoase o ţigară de foi din buzunar şi o aprinse, iar fumul ei dens, dulceag îi învălui.

— Ştii, replică el cu tact, niciodată nu te-am luat drept prost. Acum sunt forţat să recunosc că am greşit.

Patrick rămase ca trăsnit, dar nu îi arătă lui Cochran acest lucru. Îi aruncă în schimb o privire încruntată şi spuse:

— O ocazie destul de rară – tu să greşeşti, adică.

Impasibil, Cochran zâmbi pur şi simplu, ridică din umeri şi trase puternic din ţigara de foi.

— Parcă ar cădea cerul dacă ţi-ai recunoaşte acolo, două-trei greşeli, replică el.

Lui Patrick i se păru că era nimerit să schimbe subiectul chiar atunci.

— Ce crezi de tipul ăsta, Rowling, naufragiatul?

— Aş zice că aduce necazuri, replică Cochran imediat, cu o aluzie savuroasă. Nu din partea lui, desigur – el pare un tip de calitate. Cred că Raheem – sau un alt ticălos mârşav – dă târcoale pe aici, aşteptând să lovească insula ca un taifun. Dumnezeu să ne ajute pe toţi, dacă au aflat că *Enchantress* zace pe fundul mării. Şi sunt semne că se apropie o furtună pe mare.

Patrick simţi un junghi dureros la menţionarea numelui vasului său; îl plânsese ca pe o femeie, sau ca pe un copil, sau ca pe un prieten drag. Pentru moment, trebuia să se gândească! A lucruri practice; cele şase tunuri salvate de pe puntea lui *Enchantress* trebuiau aşezate pe pământ solid, în spatele casei, faţă în faţă cu golful. Pupilele şi marinarii care încă îşi reveneau după febră, trebuiau duşi în conac. De asemenea trebuia să ducă multă mâncare şi apă în conac, în cazul unei calamităţi sau al unui atac pirateresc.

Sau a amândurora.

— La naiba, murmură Patrick, o undă de emoţie strecurându-se în groaza pe care o simţea. Până şi perspectiva unei lupte îl întări.

În zilele ce urmară, ultimele semne ale bolii lui Patrick dispărură, fiindcă nu era timp să

lâncezească în pat sau pe verandă. Mai multe rămăşiţe fură aduse la ţărm, dar niciun pasager viu sau mort printre ele. Şi Patrick putea simţi cum nenorocirea se apropia, în ciuda apelor calme şi a cerului de un albastru-pal şi delicat.

Dormea în cea mai mare parte a timpului şi-i sfâşia inima sensibilă a lui Charlotte, strigând-o repetat pe Susannan a lui şi avea frumuseţea delicată, fragilă, a unui poet

O rafală de vânt trecu peste vârfurile palmierilor şi Charlotte renunţă să mai deseneze, cel puţin pentru ziua aceea. Paginile blocului ei de desen fluturau, nelăsând-o să se concentreze şi oricum alte gânduri îi frământau mintea.

Întâi, misteriosul Gideon Rowling, deşi Charişte nu simţea nici o atracţie care să-l facă pe Patrick să se uite agitat în direcţia ei, sau să-şi ridice sprinceana, domnul Rowling era totuşi o figură romantică şi plăcută.

Înfometat. Era misionar creştin, întâmplător, şi împreună cu soţia sa se hotărâse să îşi dedice viaţa întreagă salvării băştinaşilor de la moarte.

Lui Charlotte i se păru că acest scop era splendid, deşi ambiţios.

Apoi, mai era Patrick, care nu îi părăsea gândul nici clipă, într-un fel sau altul. Charlotte spera să fie iubită de căpitan – el nu încercase să-şi ascundă sentimentele când; în întunericul fierbinte al nopţilor tropicale, îi murmura numele şi jura pe toţi sfinţii că ea aparţinea numai sufletului său – şi totuşi Patrick persista în a se comporta ostil în timpul zilei. Se încrunta la Charlotte ori de câte ori

se întâlneau, ocazie destul de rară, pentru că el îşi dezvoltase o adevărată abilitate în a o evita. Când discutau, eveniment neobişnuit, el îi dădea clar de înţeles că intenţiona să o trimită pe ea şi pe copil în portul Quade.

Colac peste pupăză, pupilele lui Patrick se mutaseră în casa cea mare împreună cu marinarii care erau încă destul de bolnavi ca să stea izolaţi.

Tunurile fuseseră aşezate pe colină, iar marinarii şi băştinaşii avuseseră de lucru zile întregi ca să acopere cu scânduri ferestrele casei.

Toate, una peste alta, însemnau multe, chiar şi pentru mintea agilă a lui Charlotte.

Hoinărind prin casa care părea întunecată şi apăsătoare, acum că ferestrele fuseseră acoperite, se decise să-l viziteze pe domnul Rowling. Contrar lui Patrick, puteai conta mereu pe conversaţia lui civilizată, plăcută, deşi încă era melancolic.

Stătea aşezat în salonul de la parter, ascultând liniştit în timp ce Stella, una dintre pupilele lui Patrick, cânta la pian o melodie ciudată şi tristă. Charlotte s-ar fi retras văzând că prietenul ei nu era singur, dar el zâmbi oarecum jalnic şi rugător când o văzu.

Se apropie, ignorând privirea fioroasă a frumoasei şi brunetei Stella, şi se aplecă peste scaunul lui.

— Bună, spuse ea tandru.

El îi atinse părul, gest care, făcut de alt bărbat de pe faţa pământului l-ar fi adus în stare pe Patrick să îi decapiteze.

— Charlotte, spuse el cu o voce răguşită şi

afectuoasă. Privirea îi alunecă peste tălpile ei goale, care abia se vedeau pe sub tivul rochiei. Râse strâmb. Unde-ţi sunt pantofii?

— Nu ştiu sigur, mărturisi ea. Nu-mi amintesc exact unde i-am lăsat.

Domnul Rowling râse, dar sunetul ieşi cumva dureros.

Stella îşi încheie recitalul muzical cu un acord bubuitor şi se ridică de pe taburetul de la pian ca o săgeată şi ieşi din cameră.

Charlotte clipi din ochi.

— Îmi pare rău dacă am întrerupt, spuse ea. Prietenul ei oftă.

— Tânăra domnişoară a hotărât să mă curteze, cred, mărturisi el cu un amuzament trist strălucindu-i în ochi. Nu cred că sunt prea mulţi bărbaţi, potriviţi pe insula asta.

Charlotte îşi feri privirea o clipă, fiindcă vorbele lui îi aduseră în minte imaginea lui Patrick ca pe o fiinţă magnifică, ce se ridica din mare.

— Este destul de curând, nu – vreau să spun - să fii interesat de o femeie?

El ridică din umeri.

— A fi interesat de o femeie, este cu totul diferit de a fi îndrăgostit de ea, răspunse el, pe un ton grav. Voi cinsti memoria lui Susannah până ce ne vom reîntâlni în cer, dar marea mea slăbiciune este că nu suport singurătatea. Nu am niciun dubiu că mă voi recăsători cu prima ocazie şi Stella este o posibilă candidată.

Ea se ridică şi luă locul Stellei pe taburetul de în pian, rotindu-se iute într-o parte şi în cealaltă, aşa

cum obişnuia să facă, copil fiind, în salonul tatălui ei.

— Bărbaţii sunt fiinţe capricioase, observă ea fără ranchiună.

— Şi ce îndreptăţeşte această observaţie, pot să ştiu? Întrebarea era pusă pe un ton plăcut şi calm.

Charlotte vru să zâmbească, eşuă şi renunţă la efort.

— Cu greu poate fi o femeie măgulită că bărbatul pe care îl iubeşte o înlocuieşte destul de repede cu alta.

— Acum cred că vorbim despre căpitan.

Ea îşi plecă privirea o clipă, dar îşi simţea obrajii aprinşi şi ştia că domnul Rowling îi vedea jena.

— Da, recunoscu ea, aş putea fi tăiată bucăţele de maimuţe şi târâtă pe toată insula, iar Patrick probabil ca ar spune *„Biata fată, ce păcat”*, după care, ar începe să caute pe cineva care să mă înlocuiască.

— Îţi subestimezi locul în inima domnului Trevarren, cred eu.

Te înşeli, domnule Rowling.

— Gideon, o corectă el.

Charlotte simţi cum lacrimile îi inundau ochii şi le puse pe seama graviditătţii şi a schimbărilor pe care aceasta i le adusese trupului şi sufletului ei.

Gideon, repetă ea, acomodându-se cu numele. Într-un târziu, după câteva clipe de tăcere stânjenitoare, ea se forţă să îi întâlnească privirea din nou. Ceva din el, din tandreţea înfăţişării sale invita la confesiune.

Sunt într-o situaţie îngrozitoare, începu ea,

ştergându-şi ochii cu dosul palmei şi trăgându-şi nasul. Am mai fost căsătorită cu căpitanul Trevarren, înţelegi, şi acum nu mai sunt şi mai este şi un copil.

Gideon întinse mâna către Charlotte, iar ea trase taburetul pianului mai aproape, pe roţile lui de cristal verde, şi îi strânse degetele.

— Continuă, spuse el.

Ea îi relată întreaga poveste, începând de la prima ei întâlnire cu Patrick, cu mulţi ani în urmă, la Seattle. Îl iubise pe Trevarren din clipa întâlnirii lor iniţiale, sus pe greementul lui *Enchantress,* mărturisi ea. Îi devenise soţie cu adevărat, cel puţin în inima ei, când Khalif îi declarase căsătoriţi. Patrick rupsese unirea lor – un nou şuvoi de lacrimi o podidi când îi povesti cât de uşor îi fusese să bată din palme şi să repete fraza divorţez de tine – dar pentru Charlotte legăturile erau mult mai strânse. Acum, mărturisi ea nenorocită, Patrick dorea să o abandoneze şi să o uite.

Când Charlotte termină povestea teribilă, neuitând nimic, în afară de detaliile intime, văzu o nouă scânteie în ochii lui Gideon. Un muşchi al feţei i se încorda.

— Dar toate astea sunt absurde, răbufni el pe un ton furios. Omul a nesocotit toate poruncile lui Dumnezeu.

Charlotte înghiţi în sec, întrebându-se dacă oare spusese prea mult. Cu siguranţă că nu ar fi fost pentru prima dată.

— Nu cred că a intenţionat să facă asta, începu ea, dar Gideon o întrerupse imediat.

— Este inadmisibil, declară el. Charlotte, dacă Patrick nu se va căsători cu tine ca lumea şi nu vă va da ţie şi copilului numele său, o voi face eu.

Ea se simţi pălind. Gideon era un bărbat fin, bun, chipeş, dar, aşa minunat cum era, Charlotte se temea că nu-i va putea acorda privilegiile căsătoriei. În ciuda cuvintelor ei brave, spuse lui Patrick mai devreme, cum că îşi va lua un iubit odată ce o va lăsa în portul Quade, se pomeni că nu suporta ideea să fie atinsă de vreun alt bărbat.

Gideon se ridică pe jumătate din scaun şi depuse un sărut frăţesc pe fruntea lui Charlotte, după care se trase înapoi şi zâmbi iar.

— Deci aşa stau lucrurile, spuse el calm. Trimite-ţi căpitanul să discute cu mine, Charlotte. O să pun frica de Dumnezeu asupra lui.

Charlotte mări ochii.

— N-aş vrea ca Patrick să fie forţat să se însoare cu mine, şopti ea.

Gideon o bătu uşor pe mână.

— Nu te agita, Charlotte. Nu cred că va fi necesar să folosesc forţa.

Charlotte porni imediat în căutarea lui Patrick şi îl găsi în biblioteca sa, uitându-se peste o serie de hărţi împreună cu Cochran.

Vântul care bătea în ferestre şi acoperişul mohorât, erau un fundal potrivit cu expresia acră a lui Patrick.

Poate acesta, se gândi Charlotte cu resentiment, să fie acelaşi bărbat care m-a strâns atât de tare în braţe noaptea trecută, care mi-a turnat o dorinţă aprinsă în trup şi în suflet şi mi-a cucerit inima cu

atingerea şi cuvintele lui?

— Ce este Charlotte? întrebă el aspru, privind-o rece ca gheaţa. Am treabă şi nu am prea mult timp la dispoziţie.

Ea rămase în pragul uşii duble, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată. Chiar şi desculţă şi cu părul ciufulit, Charlotte ştia că întruchipa statuia demnităţii. Era un obicei pe care îl cultivase încă din copilărie.

— Gideon – domnul Rowling – doreşte să-ţi vorbească.

Patrick se încruntă, probabil fiindcă ea rostise numele de botez al musafirului şi lăsă harta pe care o examina să cadă cu un zgomot surd în cilindrul ei.

— O să trec mai târziu.

— Bine, încuviinţă Charlotte senină. Se răsuci să plece, ştiind că îl stârnise pe Patrick, mulţumită de acest lucru.

Spre surprinderea ei, el o opri cu o întrebare concisă:

— Unde-ţi sunt pantofii?

Întâi Gideon se întrebase de ce era desculţă, iar acum dorea să ştie şi Patrick. Ea se uită la el peste umăr, timidă.

— N-aş vrea să te distrag de la treburile tale răspunzându-ţi la aşa o întrebare stupidă, spuse ea. Apoi plecă.

Îl auzi înjurând şi zâmbi traversând holul care dădea în spatele casei. Bucătăria se afla într-o clădire separată şi Charlote simţi brusc poftă de biscuiţii special ai Jacobei. Fredonă în timp ce

traversa curtea de-abia observând vântul care îi dansa în păr şi care îi lipea rochia de picioare.

Patrick încercă să nu se gândească la apelul musafirului său, misionarul care fusese adus la ţărm cu câteva zile în urmă, dar modul în care Charlotte îi cântase numele îi răsună în minte. Nu-şi putea permite să facă un plan de apărare pentru toţi cei de pe insulă cu mintea distrată.

În cele din urmă, murmură o scuză faţă de Cochran, care zâmbi iritat şi se duse în căutarea lui Rowling. Bărbatul se afla în salon, iar Stella şi cu Jayne se foiau ambele în jurul lui, turnându-i ceai, sporovăind ca două păsări tropicale. Patrick ţinea mult la ele – erau surorile pe care nu le avusese niciodată – dar atunci, dorinţa lor tinerească şi aprigă de a-i face plăcere lui Rowling îl enervă.

— Afară, spuse el fără vreo explicaţie în prealabil.

Jayne şi Stella schimbară priviri îmbufnate şi părăsiră camera.

Patrick închise uşile şi se sprijini de ele cu braţele încrucişate, având o expresie de orice fel, numai caritabilă nu. După părerea lui, salvase viaţa acestui om oferindu-i sanctuarul casei sale şi ajutorul servitorilor lui şi nu îi mai datora nimic.

Celălalt bărbat oftă şi Patrick fu surprins şi iritat să se pomenească întrebându-se dacă Charlotte era atrasă de trăsăturile delicate ale lui Rowling, de manierele lui politicoase şi graţioase.

— La loc, îl invită Rowling de parcă acesta era salonul lui, iar Patrick era vreun servitor.

Mândria lui Patrick nu-i oferi altă soluţie decât să

rămână în picioare. Îşi aţinti privirea asupra bărbatului mai scund şi aşteptă, lăsând să i se întrevadă furia pe faţă.

Rowling zâmbi doar.

— Încăpăţânat, deci, comentă el mai mult ca pentru sine. Din cauza accentului britanic, felul său de a vorbi suna foarte rafinat şi Patrick spera că Charlotte avea destulă minte cât să vadă dincolo de aceste calităţi superficiale.

— Timpul meu este valoros, spuse el şi din cauza gândurilor sale, vorbele sunară ascuţite şi nervoase. Reverendul oftă din nou.

— Da. Ei bine, nu mai are rost să o tărăgănăm, nu? Tu profiţi de o femeie nevinovată, iar eu, în calitate de om al lui Dumnezeu, nu pot să nu protestez.

Patrick se dezlipi de uşă, simţindu-se de parcă cineva îi aruncase o mănuşă peste faţă.

— Vorbeşti despre Charlotte? Era o întrebare prostească şi ştiu de îndată ce pronunţă cuvintele, dar acuzaţia lui Rowling îl prinsese cu garda jos şi nu avu timp de gândire.

— Da. Minunată fiinţă, nu?

Patrick se gândi la felul în care Charlotte îi hrănea trupul şi sufletul în fiecare seară şi încuviinţă brusc din cap spre Rowling.

— Continuă, reverende. Nu vreau să îmi irosesc toată ziua.

Zâmbetul lui Rowling nu tremură, dar nici nu-i înlocui durerea atât de vizibilă din ochi.

— Ai lăsat-o să creadă că este soţia ta şi i-ai zămislit un copil, aşa este?

Patrick înghiţi în sec, începu să vorbească şi se opri. Nu se mai simţise atât de stângaci de prima dată când fusese pus la şcoală să recite.

— Nu a fost aşa de simplu, reuşi el să bâguie în final.

— Apoi, continuă Rowling, de parcă Patrick nu vorbise deloc, ai divorţat de ea. Corect?

— A fost o căsătorie păgână şi un divorţ păgân, spuse Patrick răspicat.

— Nu şi pentru Charlotte, replică reverendul. Iar acum mai este şi copilul.

Patrick se simţi obosit şi micul perete pe care îl zidise în jurul inimii sale începuse să se fisureze.

— Da, începu el, toată disperarea fiind cuprinsă într-un singur cuvânt. Îşi dorea cu ardoare să fi fost genul de bărbat care să îşi trăiască viaţa pe uscat, între pereţii unei singure case şi în braţele unei singure femei, dar ştia că nu ea. Dorinţa lui de hoinăreală făcea parte din el, aşa cum făceau culoarea părului sau alinierea dinţilor.

— M-am oferit să mă căsătoresc cu ea, spuse misionarul. Nu poate fi vorba de dragoste între noi, fireşte, dar cel puţin onoarea îi va fi salvată în acest fel, iar cel mic va avea un nume de familie.

Mintea lui Patrick fu inundată de imagini. O văzu pe Charlotte stând goală în patul bărbatului acestuia, arcuindu-se sub lovitura şoldurilor lui, cu pielea strălucindu-i din cauza acestui exerciţiu singular al pasiunii, cu păru-i bogat răsfirat pe perne. Îi auzi familiarul oftat de plăcere şi sunetele şi imaginile îl îndurerară în aşa hal, încât îşi mută gândul în altă parte. Văzu o fetiţă, o versiune

miniaturală a lui Charlotte, alergând pe o pajişte verde, aruncându-i-se în braţe lui Rowling, râzând muzical şi strigând delicios: *„tată”.*

Patrick închise ochii.

— Charlotte a fost de acord cu căsătoria?

— Nu încă, replică Rowling, dar Patrick, nu fu consolat. Tonul musafirului său Indica faptul că se aştepta să o implore pe Charlotte să îi devină soţie şi asta cât de curând.

— Dar?

— Doar aştept să vină, odată ce condiţia ei va fi stabilită. Chiar şi pe o insulă îndepărtată, domnule Trevarren, graviditatea poate fi jenantă pentru o femeie fără soţ. Rowling se opri frecându-şi bărbia, în timp ce se gândea. Următoarea remarcă explodă în cameră ca o dinamită: De vreme ce eşti căpitanul unui vas, domnule, ai şi autoritatea legală şi morală de a face un ceremonial de căsătorie. Mi-ar plăcea să ne uneşti pe mine şi pe Charlotte în sfânta taină a căsătoriei odată ce ea mă va accepta.

Patrick se simţi de parcă o forţă subterană imensă stătea să izbucnească din el şi să erupă cu violenţă sălbatică. Vocea îi ieşi şuierată, ca un abur.

— Întâi să te văd în iad!

Rowling râse.

— Poţi sfârşi în focul iadului, căpitane, datorită naturii tale arogante şi egoiste, dar te asigur că nu mă vei întâlni acolo. Se opri, privindu-l pe Patrick cum se răzgândea. Charlotte se va căsători cu mine. Şi voi da copilului numele meu. Îl voi iubi ca

şi când ar fi al meu.

— Eşti foarte încrezător în farmecele tale, urlă Patrick când reuşi să vorbească de-abia după ce traversă camera spre bar şi îşi turnă nişte brandy. Dar uiţi că suntem blocaţi aici. Vor trece poate luni sau ani până când alt vas va ancora aici.

Rowling aşteptă până când Patrick îi întâlni privirea din nou, înainte să spună:

— Am chemarea să predic în Australia, spuse el, şi îi voi răspunde. Deja m-am rugat pentru un vas care să mă ducă acolo şi va veni unul cât de curând.

Patrick scoase un sunet nepoliticos, de amuzament.

— Te-ai rugat…

— Da, îl întrerupse Rowling, destul de politicos. Şi cu rare excepţii, Dumnezeu îmi onorează cererile.

Mai târziu, Patrick regretă răutatea următorului lucru pe care îl spuse, dar se simţise mult prea furios şi prea încolţit ca să spună altceva.

— Te-ai rugat şi pentru soţia ta înecată, sau a fost una dintre excepţiile când Dumnezeu te-a ignorat?

Culoarea se scurse de pe faţa lui Rowling, dar îşi reveni repede. Era puternic, Patrick putea vedea acest lucru.

— În înţelepciunea lui infinită, Dumnezeu, trebuie să fi decis că Susannah şi-a îndeplinit misiunea aici şi a chemat-o acasă ca să o răsplătească.

Patrick se uită în altă parte. Vru să se scuze, dar îşi înghiţi cuvintele.

Rowling continuă pe un ton neîndurător:

— Charlotte va fi o misionară grozavă, cred…

Lui Patrick nu îi trebui pregătire teologică pentru a şti că fusese iertat într-un mod nobil şi acest lucru îl înfurie. Trânti paharul cu brandy pe suprafaţa dulapului de băuturi cu o asemenea forţă, încât piciorul se sparse şi paharul căzu ca un copac trăsnit.

— Destul! răcni el, întrerupând discursul lui Rowling despre capacitatea lui Charlotte de a-i converti pe păgânii.

Celălalt bărbat zâmbi din nou, în felul blestemat şi blând pe care Patrick începea să îl urască.

— S-a întâmplat ceva, căpitane?

— La dracu', normal că s-a întâmplat, zbieră Patrick. Charlotte este a mea şi va rămâne a mea.

Rowling vorbi cu blândeţe:

— Atunci mai bine te-ai căsători cu ea aşa cum trebuie, căpitane.

Patrick îşi îngustă ochii spre predicator şi îl întrebă pe un ton jos, ameninţător:

— Charlotte te-a pus să faci asta?

— Charlotte mi-a mărturisit necazurile ei, asta-i tot, răspunse Rowling. Mi s-a părut practic să îi propun căsătoria – cu verigheta mea pe deget va fi ferită de scandal, iar eu voi fi salvat de la singurătate. Crede-mă, când îţi spun că am fost sincer în comportament şi că, dacă m-aş ruga acum cum trebuie, valul de iubire se va întoarce asupra mea.

Era înduioşătoare încrederea oarbă a englezului în Cel Atotputernic. Cine se credea – Moise? David?

— Şi m-ai făcut arogant, pufni Patrick.

Rowling zâmbi din nou.

— „Rugăciunea unui om umil cântăreşte mult”, cită el cu credinţă oarbă. Iar eu sunt o persoană umilă, căpitane. Dacă îi cer lui Dumnezeu favorurile lui Charlotte, El mi le va da cu siguranţă.

— Nu te deranja şi nu-l deranja nici pe Dumnezeu pentru Charlotte, se răsti Patrick. Dacă mă vrea de soţ mă voi căsători cu ea. Se poate aranja imediat. Iar dumneata, domnule Rowling, te poţi ruga pentru un vas care să te ducă de pe insulă mai înainte să-mi ies din fire şi să te dau drept hrană peştilor.

Slujitorul Domnului nu părea impresionat, ci chiar amuzat.

— Eu şi cu tine ne-am deschis sufletele unul altuia, spuse el. De acum înainte cred că ne putem spune pe numele mic.

În acel moment, chiar când fu pe cale să explodeze, Patrick descoperi că îl plăcea pe domnul Rowling. Drace, dar voia să îl dispreţuiască total, însă nu reuşi.

Vârfurile palmierilor loviră în ferestre, aplecate de vântul rece dinspre mare. Patrick şi Gideon se uitară lung unul la celălalt, unul stând jos, altul în picioare.

Charlotte le ajuta pe Jacoba şi pe Mary *Prinde-Peşte-Mult* la bucătărie, când Stella intră luptându-se să tragă uşa împinsă de vânt în urma ei.

— Patrick vrea să te vadă, spuse ea cumva iritată, privind-o pe Charlotte acuzator. În clipa asta, în biblioteca lui.

Charlotte simţi un fior de triumf, sigură că Gideon îi arătase lui Patrick unde greşise şi că totul va fi bine între ei.

— Ei, spuse ea destul de obraznic, se întâmplă să fiu ocupată acum. Patrick va avea de aşteptat un pic. Îi poţi spune asta.

Stella se aşează, cu braţele încrucişate.

— Mai degrabă, aş lua ceaiul cu diavolul, răspunse ea. Căpitanul este nervos şi nu îl voi sfida singură.

Cu un oftat lung, plin de suferinţă, Charlotte îşi şterse mâinile pe un şorţ împrumutat – frământase cocă pentru pâine – şi o sorbi pe Stella din ochi. De fapt, le plăcea pe Stella şi pe celelalte, dar era precaută în a-şi arăta sentimentele, fiindcă nu ştia dacă le irita.

Patrick era singur în salon când ea sosi, stând în faţa imensului şemineu de marmură, cu spatele lui lat spre ea. Îşi ridică privirea, văzu imaginea lui Charlotte în oglindă şi o îngheţă în loc cu o privire impenetrabilă.

— Te vei căsători cu Gideon Rowling şi vei pleca în Australia să salvezi suflete dacă el ţi-o va cere?

Charlotte meditä, privindu-l încă pe Patrick în ochi. Totuşi, el nu se întoarse cu faţa spre ea.

— Da, îi răspunse ea după un interval lung de gândire atentă şi sinceră. Înainte, fusese sigură că nu ar suporta atingerea altui bărbat pe trup, dar avusese timp să zăbovească asupra acestei chestiuni de atunci. Poate că nu aş accepta propunerea lui Gideon de prima, a doua sau a zecea oară, dar este un om bun şi ştiu că va avea

răbdare cu... cu repulsia mea naturală. Viaţa alături de el ar putea fi interesantă şi rodnică, sunt convinsă.

În cele din urmă, Patrick se întoarse cu faţa spre ea, deşi nu făcu niciun pas să se apropie. Îşi sprijini spatele de şemineu şi o privi pe Charlotte timp îndelungat.

— Te-ai putea duce la un alt bărbat după câte am împărtăşit? o întrebă el pe un ton calm şi grav.

— Nu aşa de repede pe cât te-ai putea duce tu la altă femeie. Dar da, în timp, m-aş putea dărui lui Gideon.

Furtuna vuia în zidurile casei şi făcu ferestrele să zăngăne în rame. Timp îndelungat, Patrick şi Charlotte rămaseră tăcuţi, ascultând, aşteptând. Fulgerul lumină grădina şi strălucirea-i pală pătrunse în cameră chiar dacă geamurile fuseseră acoperite.

— Vreau să îmi fii soţie, zise Patrick după câtva timp.

Charlotte simţi şi exaltare şi suferinţă în acelaşi timp.

Dorea, tânjea după o căsătorie adevărată cu Patrick, şi totuşi ştia că el nu o cerea bucuros.

— Şi eu doresc să mă ceri ca lumea, îi răspunse ea cu o nepăsare pe care nu o simţea.

Pentru o clipă, furtuna păru să se localizeze în sufletul lui Patrick. Se apropie de ea, se lăsă într-un genunchi şi o privi în faţă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el cât de aspru putu.

Capitolul 19

— Da, răspunse Charlotte încrucişându-şi braţele şi răsucindu-se ca Patrick să nu îi vadă în ochi ofensa pe care i-o adusese cerând-o aşa de dur.

— Mă voi căsători cu tine. Pentru copilul nostru, adăugă ea în gând.

Simţi cum Patrick se ridică din genunchi în toată măreţia staturii lui.

— Căsătoria nu mă va face să mă răzgândesc în privinţa trimiterii tale acasă, în portul Quade, o ameninţă el pe un ton grav şi rece. Oricum, tu şi copilul veţi purta numele meu, casa şi suportul material pe care ţi l-am promis.

Charlotte se aplecă, copleşită de durere. Vuietele vântului umplură camera cu vaiete atât de ascuţite şi de chinuitoare, de parcă stafiile dansau pe acoperiş.

— De ce eşti de acord, Patrick, când se vede clar că sentimentele tale nu s-au schimbat?

El îşi ridică braţele brusc, ca pentru a-i atinge umerii sau faţa, apoi le lăsă să cadă în părţi.

— Nu, Charlotte, replică el, sentimentele mele nu s-au schimbat. Şi să-mi ajute Dumnezeu nici să nu se schimbe vreodată.

Cu această afirmaţie, Patrick se răsuci şi porni să deschidă uşile duble ale bibliotecii ca să îl cheme pe Cochran. După ce făcu acest lucru, se întoarse ca s-o privească şi, cu aroganţa lui tipică, dădu un dictat regal:

— Când furtuna se va dezlănţui, va secera recolta de trestie de zahăr şi va dezrădăcina copacii pe jumătate. Orice prost care va hoinări pe

afară va fi ucis cu siguranţă. Ai grijă să stai în casă şi să îţi alegi o rochie de mireasă. Privirea îi căzu pe tălpile goale. Şi m-ar plăcea să porţi pantofi la ceremonie. Am încredere că mă vei asculta măcar de data asta.

Charlotte zâmbi dulce şi avu grijă să vorbească pe un ton mult prea şoptit pentru urechile lui Patrick.

— Poate întâi să mor.

El o studie vreme îndelungată, apoi deschise uşa.

— Atunci vezi-ţi de treburile tale. Eu şi cu Cochran avem de lucru.

Charlotte mergea ca o prinţesă în spatele lui. Îl întâlni pe Cochran în hol şi fu încurajată de semnul cu ochiul pe care i-l făcu acesta.

Urcând treptele spre dormitorul stăpânului, Charlotte începu să se uite printre rochiile splendide pe care i le făcuse Patrick în Spania. Cele care rezistaseră fierberii nu fuseseră aruncate în foc, ci căzură pe mâna eficientă a Jacobei, ca să fie aerisite, călcate şi atârnate în dulapul enorm adus din altă cameră.

Furtuna năprasnică şi propriile-i emoţii o distraseră pe Charlotte, dar în final alese o rochie ivorie, decorată cu perle şi boabe de cristal. Decise, să aşeze un batic de mătase drept voal şi stătea în faţa oglinzii probându-le, când auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă Charlotte, aşteptându-se să fie Jacoba sau poate Mary *Prinde-Peşte-Mult.*

În schimb, le văzu pe cele patru pupile ale lui Patrick. Se răsuci ca să le întâmpine pe Nora,

Stella, Jayne şi pe sfioasa Deborah, care o evitase până atunci.

Charlotte îşi adună puterile, aşteptând un soi de înfruntare.

Stella, bruneta, care îi curtase pe Gideon, păşi în faţă.

— Jacoba spune că o să avem o nuntă, zise ea.

Charlotte încuviinţă din cap, aşteptând. Stella se uită în spate, la prietenele ei, apoi reîntâlni privirea lui Charlotte.

— Patrick Trevarren ne-a fost ca un frate mai mare, protejându-ne când am rămas singure, asigurându-se că avem tot ce ne trebuie şi multe din câte doream. Cred că suntem aici ca să îţi spunem să nu-i faci vreun rău, fiindcă îţi vom da de furcă.

Aşteptându-se la ceva diferit, Charlotte răsuflă uşurată.

— Ce vă faceţi să credeţi că l-aş răni în mod deliberat pe Patrick? îl iubesc.

— Ai petrecut jumătate de dimineaţă încuiată în salon cu Gideon Rowling, îi reaminti Stella.

Charlotte nu avea ce să-i explice; nu făcuse nimic rău. Aşteptă pur şi simplu, cu braţele la piept, privindu-le pe celelalte.

Ceva se izbi tare de peretele exterior şi Deborah, cea mai tânără dintre pupilele lui Patrick, tresări violent şi scoase un ţipăt îngrozit. Nora, fata care o prezentase maimuţei Mathilda pe Charlotte, puse o mână protectoare în jurul umerilor lui Deborah, liniştind-o.

Un minut mai târziu, Nora păşi lângă Stella.

— Patrick crede că ar trebui să ne trimită pe toate să trăim în Anglia şi America, îi spuse ea lui Charlotte. Deşi Stella nu s-ar împotrivi să părăsească insula, noi celelalte dorim să rămânem aici. Vrei să vorbeşti cu Patrick pentru noi?

Charlotte oftă.

— O să încerc, dar căpitanul nu este prea maleabil acum. Este îngrijorat din cauza furtunii…

— Şi a piraţilor, o întrerupse Deborah, cea cu ochii albaştri precum cicoarea, măriţi de teamă, venind mai aproape de Jayne.

— Jacoba spune că dacă ne prind oamenii ăia, vom fi sclave ale păcatului pentru tot restul vieţii noastre.

Pe Charlotte o exasperă faptul că menajera sădea asemenea gânduri înfricoşătoare în nişte minţi atât de naive.

— Jacoba spune prea multe uneori. Nu trebuie să vă fie teamă. Probabil că nu există piraţi prin împrejurimi.

Jayne cea roşcată dădu din cap şi vorbi pentru prima dată.

— Asta ştii tu, spuse ea încruntându-se bine intenţionată. Domnul Rowling ne-a spus că vasul lui a fost asaltat de sălbatici…

— Oamenii ăia îngrozitori s-au dus demult, spuse

Charlotte ca să le consoleze. Şi dacă sunt aici, la o oarecare distanţă, îi vom extermina.

Jayne îşi dădu ochii peste cap.

— Există o serie de insule la o aruncătură de băţ cu multe golfuleţe tocmai nimerite ca să ascundă vase.

Înainte ca altcineva să poată vorbi, Patrick intră în mod imperios în cameră şi îşi trimise pupilele afară. Plecară nefericite, aruncându-i priviri pline de înţeles lui Charlotte.

Ea se uită în ochii lui Patrick şi hotărî să îi prezinte mai târziu motivele pentru care să le lase pe Deborah, Nora şi Jayne să rămână pe insulă, în loc să le redea societăţii.

— Ce doreşti? întrebă ea cu răceală, întorcându-se la probarea baticului pe post de voal de mireasă.

Îi simţi zâmbetul în ceafă ca pe o rază de soare, îi auzi vocea.

— Cu regrete, dar nu avem timp pentru ceea ce doresc, replică el. Ne vom căsători într-o oră, dar deliciul consumării unirii noastre va trebui să aştepte până mai târziu.

Charlotte simţi o căldură în obraji şi se răsuci ca să se uite la el, voalul căzându-i graţios peste păr şi peste umeri.

— Acum? Ne căsătorim acum?

Patrick luă teatral ceasul din buzunarul de la pieptul cămăşii sale largi şi îl consultă.

— Cam în cincizeci de minute. Rowling a întocmit un certificat. El poate spune cuvintele, iar noi vom semna hârtia şi toată treaba se va sfârşi.

— Toată treaba? repetă Charlotte. Dumnezeule mare, Patrick, nu ai nici măcar decenţa să pretinzi de dragul meu că aceasta este o căsătorie reală?

— Este destul de reală, spuse Patrick oftând distrat. Grăbeşte-te, zeiţă. Am şi alte treburi de făcut.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap, ştiind că nu avea rost să protesteze. Patrick Trevarren era, evident, la fel de sensibil şi de romantic precum vitele care cărau cheresteaua tatălui ei de la munte la moară. El îşi privi ceasul din nou, se încruntă parcă surprins să vadă că se schimbase ceva în chip fundamental şi ieşi din nou.

Charlotte se duse în baie, se spălă timp îndelungat, îşi puse o camizolă de tafta bleu-deschis. Adăugă desuurile necesare şi cămăşuţele voluminoase şi apoi îşi trase rochia ivorie peste cap.

Mary Prinde-Peşte-Mult apăru, de parcă fusese chemată, să-i închidă şirul de nasturi de pe spate, şi era nervoasă.

— Vântul ăsta mare, spuse ea agitată, o să ne ridice de pe insulă şi o să ne arunce în mare.

— E zgomotos, încuviinţă Charlotte. De ore întregi, toată lumea din gospodărie trebuia să ridice tonul ca să se facă auzit peste vuietul furtunii.

Mary o aşează pe Charlotte pe un scaun şi începu să-i împletească părul cu dibăcie. Mâinile ei rapide parcă zburau şi-i făcu un coc în onduleuri care-i încadrau faţa delicată. Deborah intră grăbită în cameră cu un coş plin cu orhidee roz, chiar când Mary îi prindea voalul improvizat.

Deşi Charlotte era încântată de cadou, se temea că fata a riscat serios aducându-i-l.

— Oh, Deborah, şopti ea, minunate! Dar sigur nu te-ai dus afară să! E culegi?

Deborah zâmbi timid şi roşi. Era micuţă, cu păr şi

trăsături delicate şi cândva, când se va maturiza, va deveni foarte frumoasă.

— 0, nu. Eu nu aş îndrăzni să-l sfidez pe Patrick astfel m-ar fi pus să stau în camera mea şi să citesc cu glas tare, dacă aş fi făcut asta.

Charlotte zâmbi, când află metoda de disciplinare a lui Patrick. Ştia că el ar fi preferat ca ea să creadă că era mult mai sever.

— Atunci de unde ai luat florile astea splendide? întrebă ea, în timp ce Mary i le aranjă repede în jurul marginii voalului.

— Nora le-a adus, răspunse Deborah în şoaptă pe nerăsuflate, îngrozită, evident, de îndrăzneala fetei.

— Când s-a dus prima dată să o caute pe Mattie. Ştii, maimuţa.

Un fior de alarmă trecu prin mintea lui Charlotte.

— Prima dată? repetă ea.

Mary stătea acum nemişcată, cu mâinile în aer, ascultând la fel de interesată ca şi Charlotte.

— Nu o să o pârăşti, nu? Nora deja a mai trecut deja de cinci ori prin *Levitic,* aşa că Patrick s-ar putea să-i dea de citit întregul *Vechi Testament,* dacă aude despre asta.

Charlotte şi Mary schimbară priviri între ele.

— Deborah, spuse Charlotte calmă, încercând să nu o sperie pe fetiţa timidă, spui că Nora s-a dus afară, în furtună nu o dată, ci de două ori?

Ochii calzi ai lui Deborah se umplură de lacrimi.

— Am băgat-o în încurcătură, nu?

— Deborah, insistă Charlotte.

— Da! ţipă Deborah. Da, e afară – am implorat-o

să nu se ducă, dar a sus că nu o putea lăsa pe Mattie să moară în furtună...

Charlotte îi vorbi calm lui Mary *Prinde-Peşte-Mult.*

— Du-te şi spune-i căpitanului Trevarren despre asta, te rog. Cineva trebuie să se ducă şi să o aducă pe Nora înapoi.

Mary dădu din cap şi se grăbi să iasă din cameră. Lumea părea să se întunece în timp ce Charlotte stătea acolo, ascultând vuietele furioase ale vântului. Trebuia să fi fost un mare scandai jos, când lui Patrick îi ajunsese la urechi că una dintre pupilele lui nu numai că nu-i ascultase ordinele, dar îşi riscase viaţa, însă Charlotte nu auzi. Probabil că trecu un sfert de oră, când Jacoba veni după ea, ducând o lumânare într-o mână şi arătând la fel de serioasă de parcă în acea casă aveau loc funeraliile stăpânului ei şi nu o nuntă.

— Nora a fost găsită şi adusă înapoi?

— Ea şi cu drăcoasa de maimuţă au venit acum cinci minute, răspunse Jacoba, conducând-o afară din dormitorul stăpânului şi de-a lungul holului. Animalul nu a păţit nimic, dar cred că mirele îi dă domnişoarei Nora o lecţie pe care să o ţină minte toată viaţa.

Charlotte oftă. Îi părea rău pentru Nora, fiind şi ea pedepsită o dată sau de două ori de către Patrick.

Când ea şi Jacoba ajunseră în salonul principal, unde se aprinseseră candele ca să dea o lumină blândă, tremurătoare, Nora stătea lângă pian, smiorcăindu-se şi arătând ca o pasăre colorată ale cărei pene fuseseră smotocite. Deborah, Jayne şi

Stella o înconjurau, ferme în a o sprijini deşi erau toate de acord că Nora fusese nesăbuită să plece din casă de dragul unei maimuţe.

Cât despre el, mirele, arăta mai ameninţător ca niciodată. Se uită scurt spre Charlotte, de parcă îndrăznise să-i reproşeze că îşi pedepsise pupila, iar ea nu îi acceptă provocarea. Nu o bătuse de fapt pe fată şi insula era proprietatea lui. În calitate de tutore natural, avea dreptul să stabilească reguli şi să se aştepte ca ele să fie urmate.

Gideon stătea oarecum tremurând în faţa şemineului, îmbrăcat în nişte haine prea largi pentru el, de vreme ce nu erau ale sale şi ţinea în mână o carte de rugăciuni. Volumul i-l dăduse Jacoba curând după ce îşi recăpătase cunoştinţa, fiindcă pe al lui îl pierduse pe mare.

Charlotte şi Patrick îşi luară locurile în faţa lui, Charlotte simţindu-se la fel de timidă şi de stângace ca o mireasă virgină, iar Patrick stând drept. Cu colţul ochiului, Charlotte văzu că avea maxilarul încordat şi că era mohorât.

Gideon se uită la Patrick şi apoi, cumva cu tristeţe, la Charlotte.

— Eşti sigură că asta doreşti să faci? o întrebă el pe un ton calm dar puternic. Poţi opta, ştii.

— Începe ceremonia, se răsti Patrick, prinzându-şi mâinile la spate ca un soldat la o paradă.

— Charlotte? insistă Gideon, ignorând cuvintele poruncitoare ale lui Patrick. Ea respiră adânc şi expiră încet, imaginându-se în Australia, ajutând la convertirea băştinaşilor. Nu va fi o misionară bună, decise ea, din moment ce iubea luxul, ca de

exemplu hainele frumoase şi băile înmiresmate.

Totuşi, Gideon nu era un bărbat urât şi ar putea fi un soţ devotat, dacă nu pasionat, şi un tată ferm, minunat. Ar fi avut o viaţă interesantă alături de el.

Charlotte îşi ridică privirea spre Patrick; pe de altă parte, îl iubea pe el, pe Trevarren, cu tot sufletul, aşa imposibil cum era. Erau mai multe mistere în jurul lui pe care dorea să le rezolve, atâtea punţi intime de traversat şi atâtea insule interioare de explorat.

— Asta doresc, spuse ea în final, şi fu încântată de uşorul oftat scos de Patrick la cuvintele ei.

— Foarte bine, atunci, spuse Gideon ursuz. Îşi drese glasul şi continuă: Prea iubiţilor, începu el solemn, ne-am adunat aici în faţa lui Dumnezeu…

Restul ceremoniei se desfăşură într-o grabă ameţitoare pentru Charlotte, furtuna se înteţi. Chiar când Gideon îi declară pe Patrick şi pe Charlotte soţ şi soţie, ceva uriaş bubui într-o fereastră şi în acoperişul ei protector, adăugând un crescendo măreţ căsătoriei.

Charlotte nu se aşteptase ca Patrick să o sărute, din moment ce se grăbise aşa de tare să o termine cu nunta. Prin urmare, fu surprinsă când el o ridică pe vârfurile picioarelor complet desculţe şt o sărută pe gură. Înainte să-i dea drumul, o cuceri cu limba spunându-i astfel că următoarea plăcere va întrece cu mult ceea ce învăţase ea până atunci.

Ea tremura de dorinţa de a se dărui acestui bărbat şi de furie că lucrurile stăteau astfel. Cât de uşor i-ar fi fost să-l iubească pe Gideon, cât de tandru şi de liniştit. Dar nu. Nu Charlotte. Ea

trebuia să îl adore, chiar să-l idolatrizeze pe bărbatul care deja o lăsase o dată într-un harem şi susţinea că el nu se va lega de nicio casă şi de nicio femeie.

Patrick îi întrerupse gândurile cu un ordin dur.

— Jacoba, du femeile în pivniţă.

Se opri ca să-i arunce o privire lui Charlotte, apoi se uită îmbufnat în direcţia Norei.

— Veţi sta acolo, toate, până când trece furtuna. Nici măcar Charlotte, aşa întreprinzătoare cum era, nu se gândi să-l sfideze pe Patrick după ce auzi tonul cuvintelor sale. Spusese „toate”, şi va fi necesară o armată de îngeri ca să o apere pe cea care nu se va supune.

Charlotte gesticulă spre Nora şi spre celelalte să vină şi ele o urmară supuse pe Jacoba jos, pe scara de piatră din spate, într-o cameră întunecoasă, care îi aminti de beciul din palatul lui Khalif.

De fapt, amintirea palatului lui Khalif nu era cea la care se aştepta o mireasă în ziua nunţii ei.

— Erai frumoasă, spuse Deborah cu admiraţie, când fură aprinse mai multe lumânări şi se aşezară confortabil în beciul întunecat.

Nora se smiorcăi, cu faţa plină de umilinţă şi de furie. Maimuţa pentru care îşi riscase pielea venise ţipând din întuneric şi i se aruncase în poală, precum un copil mic şi înspăimântat.

— Sper că Patrick Trevarren să capete o nevralgie pentru tot restul vieţii, spuse Nora. Nu numai că a ţipat la mine până când am crezut că se dărâmă acoperişul - dar a spus că trebuie să copiez tot primul act al lui *Julius Caesar* până marţi.

Când l-am întrebat ce o să facă dacă refuz, mi-a răspuns să fiu isteaţă şi să nu încerc să aflu.

Stella oftă şi practica Jayne îşi scutură frumoasa claie de păr spunând:

— Nu te mai văita, Nora. Ai primit ce ai meritat. Scoţiancă proastă, ai fi putut fi suflată de o rafală de vânt!

Jacoba se încruntă la ambele fete.

— Jayne, ţi-aş mulţumi dacă nu ai înjura. Cât despre tine, Nora, eşti norocoasă că îl ai pe căpitan care să îţi poarte de grijă. Zăpăcite cum sunteţi, aţi fi ajuns de râpă dacă nu ar fi fost el. În orice caz, aş îndrăzni să spun că îmi este suficientă casa asta care stă să se dărâme peste noi, fără ca voi să vă comportaţi ca nişte copii.

— Crezi că vom fi ucise? îndrăzni Deborah să întrebe, cu vocea slabă şi tremurătoare. Casa se va dărâma?

Charlotte se întinse şi o luă pe fată de mână.

— Nu, iubito. N-o să fim omorâte. Jacoba exagerează acum – pereţii acestui loc sunt la fel de stabili ca şi insula.

— Cred că ar trebui să cântăm, propuse Stella.

— Oh, Doamne, se enervă Jayne. Nu e destul de rău că ne adăpostim de taifun într-un beci urât mirositor, cu o maimuţă drept companie? Trebuie să ascultăm şi răgetele tale?

Charlotte zâmbi.

— Am putea cânta toate, propuse ea, ridicând dintr-un umăr. Câteva minute mai târziu, începură să cânte un cântecel prostesc pe voci înalte – mai puţin Jacoba inclusiv maimuţa. Curând veniră

bărbaţii, cu excepţia lui Patrick şi a lui Cochran, aducând pături, lumânări suplimentare, împreună cu nişte coşuri cu mâncare şi bidoane pline cu apă.

Trecuseră ore în şir până ce vântul se potoli şi casa cea mare încetă să se scuture din temelii. Charlotte stătea trează pe o piatră mare, înfăşurată strâns în pătura ei, când auzi uşa deschizându-se.

— S-a terminat, îl auzi ea pe Patrick. Părea obosit.

Ea se ridică, aruncă pătura deoparte şi se duse spre el.

— Ţi-e bine?

Ei se uită în depărtare şi ea văzu un muşchi zbătându-se pe faţa sa.

— Da, replică el răguşit, dar recolta de trestie de zahăr s-a dus, la fel şi toate construcţiile de pe Insulă.

Charlotte îşi puse mâinile uşor pe braţele lui încordate sub cămaşa de ginere sfâşiată şi murdară. Îi spuse din priviri că dorea să îl ajute să uite de recolta pierdută şi de pagubele generale, cel puţin în noaptea asta.

— Am nevoie de tine, conchise el cu o privire.

— Toată lumea înapoi în paturile voastre moi, anunţă Cochran cu veselie. Răul a trecut.

Patrick rămase cu privirea coborâtă asupra lui Charlotte, apoi îi luă mâna într-a lui, o duse la buze şi îi sărută degetele uşor. Erau singuri – plecase până şi maimuţa – când el şopti:

— Oh, doamnă Trevarren, de ce trebuie să fii atât de frumoasă?

Ea îşi strecură braţele în jurul taliei lui.

— Nu am pantofi, şopti ea, lăsând întrebarea în aer, fiindcă nu ştia cum să răspundă.

El râse, îi ridică marginea rochiei şi văzu zece degete strălucind ca alabastrul prăfuit în lumina slabă a candelelor.

— Aminteşte-mi să-ţi fac o morală severă pentru nesupunerea ta, spuse el ridicând-o în braţe şi pornind spre uşă.

— Vorbind de asta, începu Charlotte încruntată.

Ea îi simţi oftatul în timp ce o ducea pe treptele de piatră şi prin latura principală a acelei case enorme.

— Nevastă, dacă ai de gând să mă mustrezi pentru că am ţipat la Nora, mai bine taci. Cum să-i fi oprit pe ceilalţi să nu plece de capul lor ca să nu fie omorâţi, dacă ei i-aş fi permis să-şi pună viaţa în pericol? Sunt momente, iubito, când trebuie să dăm prioritate altor lucruri, în favoarea intenţiilor frumoase.

Charlotte nu-i putea tăgădui logica. În timpul calamităţii, viaţa tuturor de pe insulă depindea de colaborarea lor şi nu putea exista decât un singur conducător. Fără îndoială că acela era Patrick.

Îi sărută gâtul neastâmpărat, în timp ce el o ducea în braţe prin casa întunecoasă.

— Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine? întrebă ea, necăjindu-l.

— Chiar acum, replică Patrick urcând scara principală cu iuţeală, sunt foarte bucuros că eşti soţia mea, Charlotte. Am nevoie să mă pierd în tine, Charlotte, mai mult ca oricând şi o pot face cu

inima uşoară, fiindcă de data asta eşti într-adevăr doamna Patrick Trevarren.

Ea îi mozoli lobul urechii.

— Nu mă aţâţa, o ameninţă ei, deschizând larg uşa, dormitorului cu o mişcare bruscă a piciorului. Deja sunt ridicat cât catargul principal al unui vas şi tot ce pot face este să te duc rapid în pat înainte de a te avea.

Charlotte tremură de anticipaţie şi de neastâmpăr. Doar în această zonă a vieţii era dornică să i se supună în cea mai mare parte a timpului.

— Atunci poate că ar trebui să fii satisfăcut imediat ca să faci dragoste cu mine ca lumea.

El o puse în picioare, ridicându-i bărbia cu o mână.

— Eşti o vrăjitoare, îi spuse el cu vocea răguşită de emoţie şi de dorinţă. Doar când te ating ca acum, sau când stau aproape de tine, simt că îmi fierbe sângele în vene. Ce mi-ai făcut, Charlotte Trevarren?

Ea îi descheie pantalonii nasture cu nasture, încetul cu încetul, oprindu-se să-i prindă penisul în mâini şi să-i asculte geamătul involuntar de plăcere. În cele din urmă, se răsuci cu spatele la el, cu un ordin mut să o dezbrace, iar el se supuse cu stângăcie.

După ce îşi scoase rochia, Charlotte îşi dezbrăcă camizola şi jupoanele, apoi chiloţii. Patrick stătea uitându-se lacom la sânii ei ridicaţi, gata de intrare.

Charlotte îi dădu uşor jos pantalonii peste

coapsele puternice, musculoase, apoi îl împinse într-un scaun fără să-l mai dezbrace şi de celelalte.

Charlotte era nestăvilită în bucuria ei şi veni să încalece genunchii lui Patrick, afundându-se în el puţin câte puţin, vibrând.

Patrick gemu şi îşi lăsă capul pe spate cât ea îl călări şi când încercă să mărească ritmul, ea se retrase. El o imploră răguşit, iar ea îi dărui plăcerea cu cumpătare.

— O, Doamne, Charlotte. – Gâfâi ei în final, când ea îl supuse agoniei plăcerii.

— Te rog… dă-mi ce-mi trebuie…

Ea înţelese greşit în mod deliberat şi se aplecă înainte, să-i şteargă buzele cu sânul întărit. El îl apucă înfometat şi lacom. Charlotte fu copleşită de propriile-i simţuri. Scânci când Patrick prelua comanda continuând să geamă chiar şi când o lăsă pe spate şi îi invadă peştera mătăsoasă cu vârfurile degetelor. Când el începu să o lovească ritmic şi să se mişte cu ea, Charlotte fu înnebunită.

Patrick o excită un timp, în final îi dădu drumul sinului, îi prinse coapsele cu mâini puternice, o ridică şi o coborî pe penisul lui de-a binelea.

Chiar să fi vrut, Charlotte nu ar fi putut să tacă în abandonul ei, fiindcă plăcerea era prea intensă. O consumă ca un foc şi o făcu să implore răguşit după satisfacţie, apoi ţipă lung şi tare, până ce trupul i se flexionă repetat într-o furie graţioasă a pasiunii. Patrick veni violent când ea i se lipi de piept obosită, aplecându-se deasupra ei.

Stătură uniţi şi uşuraţi pentru o bună bucată de timp. Apoi, Patrick o aranjă din nou pe Charlotte în

poala lui, penetrând-o. Ea se arcui pe spate, susţinută de mâinile lui, în timp ce el îi săruta sânii şi le lingea sfârcurile cu limba.

Curând, Charlotte îl dori şi Patrick o avu din nou atingându-i părţile drepte şi curbate ale trupului şi şoptindu-i cuvinte tandre de mângâiere când ea i se convulsionă deasupra.

Fu o noapte lungă şi delicioasă şi când Charlotte se trezi dimineaţa, soarele puternic pătrundea prin spaţiile înguste dintre scândurile care acopereau ferestrele. Locul lui Patrick era gol.

Liniştită, Charlotte se întinse senzual, carnea încă fremătându-i de atenţiile unicului Patrick. De data aceasta căsătoria lor era legală şi înfăptuită în propria lor religie, iar Patrick nu putea scăpa de ea după bunul lui plac. Copilul lor va avea o naştere onorabilă şi, cel puţin pentru o perioadă, Charlotte se declară fericită.

Nu se amăgi; Patrick nu-şi schimbă intenţia de a o trimite în portul Quade. Totuşi, ar putea trece luni de zile până ce vor fi în stare să părăsească insula, lăsând la o parte ideea de a pleca în nordul teritoriului Washington şi de a-şi construi o casă. Charlotte se consolă cu faptul că avea timp berechet să îşi facă soţul să gândească la fel ca ea.

După un timp se ridică şi se duse în camera alăturată să se îmbăieze.

Apoi, după ce se îmbrăcă, coborî treptele şi observă că Mary *Prinde-Peşte-Mult* şi chiar Jacoba o tratau cu o nouă deferenţă. O numeau acum doamna Trevarren şi insistară să îi servească micul dejun pe verandă, ca să se poată bucura de

căldura soarelui.

Peisajul era o scenă devastată, acoperită cu palmieri dezrădăcinaţi şi crengi rupte. Charlotte se gândi că Potopul lui Noe trebuie să fi fost aproape asemănător – căzuse şi o parte din acoperişul verandei. Oricum, fură îndepărtate destule rămăşiţe în celălalt capăt ca masa să poată fi aşezată.

— Unde este căpitanul în dimineaţa asta? întrebă Charlotte. Se întinse după ceainic, dar Mary îi dădu mâna la o parte şi îi turnă ceaiul personal.

— Se uită pe câmpuri, cred, replică fata în casă. Trestia trebuie replantată, cred.

Charlotte roşi dându-şi seama brusc că nu se gândise nicio clipă la băştinaşi, nici când taifunul se înteţise.

— Mary… poporul tău… ce s-a întâmplat cu el?

Mary ridică din umeri şi zâmbi luminos.

— S-au ascuns toţi în peşteri când au venit vânturile mari, ca întotdeauna, de când se ştiu. Vor fi bine.

— Casele lor?

— Îşi construiesc altele noi, spuse ea şi se năpusti înapoi în casă, la fel de veselă ca şi când nu ar fi avut loc nicio furtună.

Capitolul 20

Recolta de trestie de zahăr era distrusă, iar satul de băştinaşi de pe cealaltă parte a insulei era o ruină, şi totuşi soarele strălucea la fel de tare de parcă Dumnezeu îl trimisese să ardă tocmai în acea dimineaţă. Cerul era de un albastru-pal şi briza adia proaspătă şi rece peste cristalinul mării.

În timp ce Patrick inspecta tunurile salvate de pe punţile lui *Enchantress* înainte ca ea să se scufunde, se păru că toate armele rezistaseră intemperiilor naturii, reflectă asupra situaţiei.

Pierderea trestiei de zahăr în acel an îi va afecta cu siguranţă resursele, la fel ca şi distrugerea impusă a lui *Enchantress,* dar el ştia că putea acoperi ambele dezastre cu timpul şi prin multă muncă. În cele din urmă, părea să se întrezărească la orizont apropierea unui vas prieten şi rugăciunile lui Rowling să fie acum îndeplinite. El şi Charlotte – Patrick se opri să zâmbească, amintindu-şi ce tigroaică de nevastă fusese cu o noapte în urmă – vor naviga spre Seattle, unde el putea aranja construirea unui alt vas. Dorea, de asemenea, să construiască o casă frumoasă în acea comunitate, una care să-i adăpostească soţia şi copilul în timpul lungilor lui călătorii pe mare. În acest fel, Charlotte îşi putea vedea familia adesea fără să fie prea aproape. Odată ce treburile vor fi aranjate în Seattle, puteau pleca amândoi spre portul Quade în vizită. Charlotte ar putea rămâne cât de mult dorea, deşi Patrick va veni şi va pleca.

El se sprijini de ţeava rece de metal a tunului, zâmbetul pălindu-i. Desigur că Charlotte doar îl necăjise când îi spusese că îşi va lua un iubit dacă o va lăsa singură.

Nu va îndrăzni să facă aşa ceva, nu?

Se gândi jenat la vremea când o întâlnise prima dată pe domnişoara Charlotte Quade; era la cincisprezece metri înălţime de puntea cliperului lui, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi ţinându-se strâns

de greement. La următoarea lor întâlnire, ea se aventurase în *souk* în Riz, un loc care ar fi înspăimântat un înger sensibil.

Iad şi blesteme, se gândi Patrick. Dacă ea îşi asumase riscul unor alte escapade primejdioase;. Cine sau ce ar putea-o reţine pe Charlotte să nu se dăruiască altui bărbat?

Patrick fierbea pe dinăuntru. Imaginea lui Charlotte împărţindu-şi favorurile cu un altul decât cu el era insuportabil de îndurat.

Deşi nu era genul de om care să îl intereseze părerile celorlalţi, se îngrozea de scandalul inevitabil. Fiecare vas, fiecare tren, diligenţă sau căruţă putea duce cu sine vestea afecţiunii năbădăioase a lui Charlotte, până când n-ar mai fi rămas un suflet din emisfera vestică care să nu fi auzit detaliile sordide.

Patrick înjură şi se duse să inspecteze dacă tunul al doilea fusese avariat de furtună. Înfăţişarea i se lumină brusc gândindu-se la tatăl lui Charlotte, a legendarul Brigham Quade. Patrick îl întâlnise o singură dată pe acest bărbat, dar îl cunoştea îndeajuns ca să fie sigur că Charlotte se va purta cum se cuvine fiind în grija acestuia.

Cochran urcă dealurile şi se scărpină în cap la vederea căpitanului său, care fluiera vesel de parcă se pregătea să îşi apere regatul mic dar perfect.

— De ce eşti aşa de vesel? întrebă primul ofiţer, gâfâind un pic din cauza urcuşului. Iată-ţi recolta la pământ şi numai Dumnezeu ştie ce necaz ne mai aşteaptă odată cu venirea următorului flux…

— Ai uitat că mi-am luat mireasă? îl întrerupse Patrick, bucuros să fie distras de pe făgaşul gândurilor lui. Şi noaptea trecută a fost nunta mea, nu?

— Uitasem, într-adevăr, recunoscu Cochran, ştergându-şi sprinceana cu dosul mâinii musculoase, arse de soare. Urechile i se înroşiră şi îşi drese glasul întorcându-şi neliniştit privirea spre mare.

— Când crezi că va apărea Raheem sau oricine ar fi ticălosul care stă la pândă pe aici?

Patrick îndepărtă crengile de palmieri şi alte rămăşiţe de pe ţeava celui mai mare dintre tunuri.

— Probabil după miezul nopţii, replică el. De obicei, necazul te pocneşte când îţi revii după un alt gen de dezastru, Cochran. Tu ştii asta.

Cochran scuipă.

— Ei, băieţii sunt destul de pregătiţi, căpitane. Am avut grijă de asta. Se opri şi-şi drese glasul, jenat.

— Dar femeile? Nu ar trebui să le ascundem undeva? La urma urmei, dacă Raheem îmi dă fiori şi îmi zbârleşte părul pe ceafă, este pentru că vine aici să o ia pe

— Charlotte.

Furia mugi înăuntrul lui Patrick, dar şi-o controlă pe loc. Dacă trebuia să-şi ţină firea, acum era momentul, încuviinţă din cap mohorât, amintindu-şi avertismentul lui Khalif, cum că piratul nu-şi va găsi liniştea până când nu îşi va face dreptate.

— Da, trebuie să încercăm să ţinem femeile ascunse. Deşi Dumnezeu ştie dacă vor sta

ascunse.

— Nu vor dori să înfrunte aceeaşi uitătură urâtă ca domnişoara Nora, zise Cochran cu tărie, de parcă ar fi crezut o asemenea prostie.

— I-au dat atenţie, Cochran? se răsti Patrick. Niciuna dintre femeiuştile astea nu ar îndrăzni să îmi sfideze cuvântul dacă le disciplinez. Câteodată îmi doresc să fiu genul care să le lovească peste fund – asta este unica metodă de a păstra ordinea, ştii – dar treaba este că nu mă lasă inima să o fac.

Cochran zâmbi şi îl bătu uşor pe Patrick pe un umăr.

— Nu fi prea sever cu tine, căpitane. Vremurile se schimbă şi oamenii de suflet ştiu că femeile sunt pentru a fi iubite şi nu bătute.

Patrick îşi ţinu gura. Putea filosofa acum despre desfăşurarea căsniciei lui. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce într-o zi de pe mare şi ar afla că Charlotte se culcase cu un alt bărbat în aşternuturile lor, că alinase un străin la sânul ei?

Se temea de ceea ce ar putea tace în asemenea ocazii mai mult decât de trădarea lui Charlotte.

— Mi-ai văzut soţia în dimineaţa asta? întrebă el, după o scurtă pauză, lăsând tunul ca să coboare uşor panta spre casă.

— Îhî, răspunse Cochran. Ea şi celelalte au plecat spre sat să dea o mână de ajutor.

— O să le aducem înapoi chiar acum, mormăi Patrick, gândindu-se cât de uşor ar putea fi pentru Raheem sau pentru oricare altul să vină la ţărm şi să-i răpească soţia şi pupilele din mijlocul băştinaşilor paşnici.

— Vă cer scuze, domnule, răspunse Cochran, dar nu le veţi putea aduce decât dumneavoastră. Mai bine m-aş lupta cu o haită de lupoaice decât să dau vreun ordin acelui grup.

Patrick înjură, dar nu-i mai dădu vreun ordin lui Cochran. Se duse drept spre mesele de piatră, care, ca şi casa, rezistaseră furtunii şi îşi înşeuă calul ca să meargă să viziteze satul pentru a doua oară în acea zi.

— Stella, împreună cu mine şi cu Nora le vom ajuta pe celelalte să găsească mai mult material de construcţie. Charlotte… ăăă… doamnă Trevarren, ar fi mai bine ca tu şi Deborah respiră adânc şi ţipă îngrozită atunci când împreună cu Charlotte, celelalte fete şi cu Mary *Prinde-Peşte-Mult* sosiră la micuţa comunitate de pe partea îndepărtată a insulei.

Charlotte era uimită că servitoarea îi vorbise atât de calm de dimineaţă devreme despre dezastru pe veranda casei celei mari. Unde trebuia să fi existat şoproane înainte, acum erau doar cratere în pământ – găuri umplute cu apă de mare.

Bătrânele stăteau cocoţate pe stânci, văitându-se, şi bebeluşii scânceau. Bărbaţii erau ocupaţi cu reparatul bărcilor de pescuit, în timp ce femeile mai tinere adunau crengi şi grămezi de lemn flexibil.

— Dumnezeule mare, respiră Charlotte. Catastrofa…

— Ce facem? întrebă Deborah, minunaţii ei ochi albaştri fiindu-i plini cu lacrimi de compasiune.

Charlotte deschise gura să vorbească, dar,

înainte să scoată cuvintele, Jayne preluă sarcina.

Cu Deborah să vă ocupaţi de copii. Deborah îi iubeşte pe cei mici şi ştie ce să le facă, şi, ei bine, nu cred că Patrick ar dori ca noua lui soţie să hoinărească prin junglă.

— Te rog spune-mi Charlotte, spuse dur doamna Trevarren. Şi opiniile lui Patrick în privinţa comportamentului feminin nu au ce căuta aici. O să am grijă de cei mici, dar asta nu pentru că încerc să mă conformez temperamentului soţului meu. Iubesc copiii şi asta este motivaţia mea.

Jayne zâmbi şi Charlotte ştiu în acel moment că ea şi cu celelalte vor deveni prietene pe viaţă.

— Bine, atunci, zise ea hai să ne suflecăm mânecile şi să încercăm să le fim de ajutor oamenilor ăstora.

În ciuda larmei bunicilor care îşi jeleau satul, chiar dacă nu se pierduse nicio viaţă şi a ţipetelor multor copii înfometaţi, asta era o bucurie pentru Charlotte. Ea îi strânse pe copiii dolofani sub braţul ei, încântată de feţele lor frumoase şi tuciurii, iubindu-i pentru inocenţa lor. Ea şi Deborah le şterseră lacrimile şi le dădură lapte de cocos, în locul hranei pe care mamele lor ocupate nu le-o puteau oferi.

Intre timp, Jayne, Stella şi Nora strânseră crengi, smicele groase de viţă şi crăci cu acelaşi zel ca oricare băştinaş. Toată lumea părea să se simtă foarte mulţumită de sine când Patrick apăru deodată călare de-a lungul plajei albe, părând să aducă o veste. Cu un copil ghemuit pe sub fiecare braţ, Charlotte o porni cu picioarele goale prin

zloata satului inundat şi îi ieşi în întâmpinare. Pielea scumpă de pe şaua sa trosni când el se răsuci ca să se uite spre mare, întorcându-şi apoi privirea din nou spre Charlotte.

Expresia lui, mohorâtă înainte, se înmuie vizibil.

— N-ar trebui să fii aici, spuse el. Este periculos.

Charlotte îi săltă pe copilaşii care scânceau mai sus pe umeri, râzând uşor.

— O, Patrick, totul este periculos. Dacă ar fi după tine, ar trebui să stau în salon zile în şir, alegând eşantioane prosteşti şi aşteptându-te să te întorci acasă din cine ştie ce aventură nemaipomenită.

Patrick îşi aruncă iute un picior peste şa şi coborî, rămânând în faţa lui Charlotte.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor? întrebă el cu seriozitate.

Un junghi străpunse dulce inima lui Charlotte. Cât de mult îl iubea pe acest bărbat şi cum îşi dorea să nu-l fi iubit.

— Da, Patrick, răspunse ea cu blândeţe. Aş fi ca o prizonieră aruncată în închisoare.

El oftă şi se întinse să-l prindă în braţe pe cel mai greu dintre copii.

— Nu o să înţeleg niciodată de ce înseamnă atât de puţin pentru tine să fii în siguranţă, recunoscu el.

Ea întinse mâna şi îşi trecu uşor vârfurile degetelor peste nasturii cămăşii lui, încântată de tremurul aproape imperceptibil cu care el îi răspunse.

— Patrick, dacă chiar vrei să mă protejezi, îl necăji ea pe un ton jos şi neastâmpărat, poate că

n-ar trebui să mai faci dragoste cu mine. Charlotte se opri, se aplecă mai aproape de el, foarte conştientă că vorbele ei îl excitaseră şi că nu putea face nimic în privinţa asta. Îţi spun, căpitane, că inima mi-a luat-o la galop, nu mai pot să respir şi că mintea mi-o ia razna. Nu este sigur.

— Încetează! El se încruntă. Ceafa i se înroşi în timp ce vorbea.

Charlotte râse şi Patrick înjură, în timp ce copilaşul lăsase o urmă de murdărie pe pieptul cămăşii lui. Ea încă râdea când el murmură o altă înjurătură, îi trânti copilul înapoi în braţe şi se îndreptă spre un bazin ca să se spele.

Când se reîntoarse lângă ea, Patrick era cu pieptul gol, fiindcă îşi spălase şi pielea şi cămaşa în apa sărată. Aceasta atârna de o creangă din apropiere.

Charlotte se uită la el, amintindu-şi câteva detalii din noaptea trecută, şi simţi cum se încordează. Îşi plecă privirea.

Patrick lucrase neobosit ca nimeni altul de dimineaţă, ajutând la construcţia noilor bordeie pe dealul din spatele bătrânului sat. La prânz, după ce mai aruncă o privire îngrijorată spre orizont, dădu brusc ordin ca pupilele sale să se întoarcă iar în casa mare, spunându-le să se ţină departe de ţărm şi să se ascundă în locul arătat. Apoi îşi luă cămaşa uscată de soare, o sui pe Charlotte pe spinarea calului său, urmând-o apoi şi el.

— Ce este? întrebă ea alarmată, simţind alerta lui.

Calul se unduia uşor sub ei în timp ce Patrick le

vorbea sătenilor şi nu soţiei sale. Li se adresă în propria lor limbă şi cuvintele lui îi făcură să tremure. Îşi strânseră bebeluşii, copiii mai măricei şi femeile gureşe şi dispărură în desiş.

— Musafiri, spuse Patrick, luând un mic binoclu dintr-un toc de piele atârnat de şaua sa, şi se uită spre linia verde-albăstruie, unde cerul şi marea se îngemănau.

Inima lui Charlotte bătu puternic şi se uită şi ea, incapabilă să vadă ceva în afară de un punct care se legăna pe valuri la capătul lumii.

— Astea sunt veşti bune, nu? Dacă am avea musafiri, adică. Acum nu ne-am mai mânji şi poate că Gideon s-ar putea duce în Australia ca să îşi înceapă convertirile.

— Gideon? reluă Patrick, arcuindu-şi o sprânceană. Îi înmână telescopul scump de alamă.

Charlotte nu-i răspunse, dar în schimb se chinui să se uite prin lentilă. Cu oarecare dificultate, zări obiectul îngrijorării lui. Un vas de rău augur, pe al cărui catarg nu flutura niciun steag identificator.

— Piraţi? gâfâi ea.

— Raheem, replică Patrick, ca fapt divers.

Charlotte se cutremură în mod involuntar. Ştia prea bine că atunci când fusese răpită în *souk* în acea memorabilă zi de iunie, trebuia să fie un fel de cadou pentru pirat. În schimb, oamenii lui Raheem o pierduseră la un joc de cărţi şi sfârşise prin a fi livrată în cabina lui Patrick Trevarren într-un sac de pânză.

— Trebuie să fie un bărbat foarte răzbunător, observă ea, pe un ton oarecum semeţ, în timp ce

Patrick ţinu calul în frâu când ieşiră din sat.

— Imaginează-ţi-l să vină în acest fel ca să răpească o femeie obişnuită.

Patrick chicoti pe un ton jos în urechea ei.

— Tu nu eşti o femeie obişnuită, zeiţă. Şi aş călători până şi mai departe ca să te iau. În privinţa asta nu îl pot învinui pe Raheem.

În ciuda pericolului şi a seriozităţii situaţiei, Charlotte simţi un val de plăcere la cuvintele lui Patrick. În cea mai mare parte a timpului dădea impresia că nu ştia cum să scape mai repede de ea şi recunoaşterea faptului că el o preţuia destul cât să călătorească peste mări ca să o găsească, îi ridică moralul.

Era romantic, precum o scenă din fanteziile ei, să alerge peste nisipuri pe spinarea unui cal, în braţele puternice ale bărbatului pe care îl iubea. Când ajunseră la grajduri, Patrick era preocupat de treburi.

Sări din şa, o săltă pe Charlotte după el, şi îi spuse grăbit:

— Du-te înăuntru şi ia-ţi locul lângă celelalte. Jacoba îţi va spune unde să te duci.

— Mi-ar plăcea să sugerez câteva locuri în care te-ai putea duce tu, replică dulce Charlotte. La ţintă, de exemplu.

— Charlotte, mormăi Patrick, trăgând şaua de pe spatele armăsarului care tremura. Nu am nici timp nici răbdare pentru jocurile tale. Aşează şaua pe balustrada grajdului, îi arătă lui Charlotte spre casă, apoi îi dădu o palmă uşoară peste fund ca să o pornească din loc.

— Du-te, o avertiză el atunci când ea se înroşi şi începu să protesteze, furioasă

Ea oftă şi îşi dori să fi fost mai mare şi mai puternică pentru a-i trage lui Patrick un pumn şi a-i însângera nasul, apoi renunţă şi se supuse ordinului lui. Jacoba aştept înăuntru şi o împinse imediat printr-un hol interior ce ducea într-o parte a casei pe care Charlotte nu o vizitase niciodată.

Când ajunseră la capătul holului, Jacoba mişcă un dulap din loc, dând la iveală o uşă care nu făcu niciun sunet când fu deschisă. Balamalele, observă Charlotte, fuseseră bine unse.

De cealaltă parte a pragului se vedea o cameră surprinzător de bine aranjată; era echipată cu sofale romane, scaune, candelabre, o mulţime de cărţi şi cu mâncare. Nora, Deborah, Stella şi Jayne stăteau în jurul mesei, preocupate de un joc de cărţi.

Întreaga scenă îi reaminti lui Charlotte de haremul lui Khalif. Locul acesta îţi oferea tot confortul dorit, fiind în acelaşi timp o închisoare.

— Joci cu noi, Charlotte? întrebă Deborah nerăbdătoare, dându-se puţin deoparte, astfel încât nou-venita să-şi poată trage un scaun lângă ea. Îşi coborî vocea de parcă îi împărtăşea un mare secret.

— Şi pariem – eu nu mi-am pierdut toate fundele de păr pe care le aveam – şi va trebui să fii foarte atentă fiindcă cred că Nora şi cu Jayne trişează.

Charlotte găsi un scaun şi intră în cerc. Nora şi Jayne, în loc să fie insultate de acuzaţia lui Deborah, erau doar amuzate.

— Întotdeauna ai fost o biată ghinionistă, îi spuse Nora fetei mai mici.

Jayne stătea cu un picior sub ea, absorbită în studierea cărţilor ei.

— Să nu ne certăm, doamnelor, spuse ea meditativ. La urma urmei, am putea sta închise aici zile în şir.

Charlotte roşi. În multe privinţe era vina ei că insularii erau în pericol şi că ea şi celelalte trebuiau să se ascundă în camera secretă. Ea începuse totul prin a se aventura în *souk* în acea zi când i se spusese să stea acasă.

— Îmi pare rău, zise ea.

Celelalte patru se uitară năucite şi surprinse spre ea.

— Îţi pare rău? reluă Nora. Pentru ce?

— V-am pus în pericol pe toate. Piraţii ăştia vin din cauza mea.

Ochii Norei se rotiră cu interes; aruncă toate cărţile pe masă şi se aplecă înainte.

— Ne necăjeşti, Charlotte Trevarren.

— Nu-i aşa? întrebă Deborah şovăitoare.

— Vin după tine? întrebă Jayne gesticulând spre lumea din afară ca să indice necazul care se apropia.

Charlotte încuviinţă din cap, înghiţi şi le spuse povestea cu cuvinte întretăiate, începând din clipa în care fusese răpită din piaţa din Riz, la scurt timp după ce *Enchantress* ancorase la ţărm.

— Drace! ţipă Stella când povestea se termină. Asta este splendid.

— Te-ai căsătorit cu Patrick de două ori, reflectă

Deborah. Oh, ăsta este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Jayne, mai pragmatică, pufni pe nas într-o manieră neelegantă şi spuse:

— Romantic? Glumeşti desigur – el a divorţat de Charlotte într-o clipă de duşmănie, bătând din palme şi spunând câteva cuvinte prosteşti. După părerea mea, Patrick al nostru ar trebui să ia două-trei lecţii de curtoazie.

Charlotte zâmbi, dar nu spuse nimic. Era prea ocupată cu gândurile ei.

Jayne era o zvârlugă, ca şi Charlotte, născută ca să acţioneze, mai degrabă, decât să stea deoparte să privească şi să aştepte, păstrându-şi hainele curate. Într-o izbucnire de revelaţie inspirată, Charlotte ştiu că Gideon ar trebui să o ia în căsătorie pe această roşcată energică, plină de păreri – cu condiţia ca Jayne să îl vrea de soţ. Era potrivită pentru viaţa în regiunea acoperită de tufişuri a Australiei, poseda tăria, hotărârea şi căldura inimii, cerute pentru soţia unui cleric.

— De ce te holbezi la mine? întrebă posibila misionară în necunoştinţă de cauză.

— Făceam o mică comparaţie, recunoscu Charlotte.

Nora zâmbi visătoare şi scoase un oftat uşor.

— E îndrăgostită de Billy Piper, anunţă Deborah într-o şoaptă plină de importanţă, arătând spre Nora cu o fluturare a mâinii. A fost pacientul ei favorit, atunci când el şi ceilalţi erau doborâţi de febră.

Charlotte nu jucase încă nicio mână la cărţi şi

deja se simţea încrezătoare şi neobosită. Voia să fie afară, cu bărbaţii, participând la pregătirile pentru apărarea insulei şi a locuitorilor ei. Se ridică din scaun şi începu să păşească, cu braţele încrucişate.

Celelalte îi urmăriră gândurile cu uşurinţă, ceea ce nu era ciudat deloc, fiindcă apropierea vasului pirat era în mintea tuturor.

— Crezi că vor fi omorâţi? întrebă Deborah plină de teamă, cu mâinile împreunate în poală.

— Bineînţeles că vor fi, vociferă Jayne şi, deşi ochii îi ardeau de emoţie, pielea îi era mai deschisă ca de obicei. Pistruii îi ieşeau în evidenţă din cauza contrastului.

— Or să tragă în noi şi noi vom trage în ei, iar noi, femeile, vom sfârşi prin a ne pansa răniţii sau prin a fi luate drept prăzi de război.

Deborah se făcu pământie la faţă şi scoase un ţipăt uşor de groază, iar Nora se aplecă peste ea, cuprinzându-i umerii cu braţul.

— Ssst! Se uită ea urât, încruntându-se la Jayne. Înspăimânţi de moarte bietul copil.

Jayne ridică din umeri.

— Mai bine ar înfrunta realitatea. Dacă Patrick şi ceilalţi nu fac faţă invadatorilor, dragele mele, ne putem lua rămas-bun de la virtutea noastră.

Deborah scoase un vaiet de disperare.

— Încă un cuvânt, ameninţă Nora arătându-i pumnul lui Jayne, şi o să-ţi învineţesc un ochi.

— Staţi, protestă repede Charlotte, înălţându-şi ambele braţe în semn de pace. Vă rog. Suntem într-o situaţie cumplită. Nu trebuie să ne

înverşunăm una împotriva alteia acum. Oftă, apoi adăugă: Patrick ne va ocroti.

După aceasta, deşi încercau să se concentreze asupra jocului de cărţi, camera era încărcată de tensiune şi orele treceau greu.

Camera deveni întunecoasă şi Charlotte aprinse candelabrele. Grupul de femei mânca ciocolată franţuzească, sandvişuri şi fructe, aşteptând.

Chiar după apus, bubuiturile de tun făcură pereţii casei să se cutremure. Charlotte tânjea să fie în centrul evenimentelor, de unde putea vedea cu propriii ei ochi ce se întâmplă în loc să stea şi să presupună.

Oare Raheem ancorase pe latura îndepărtată a insulei şi îşi condusese oamenii prin junglă sau de-a lungul plajei? Sau pur şi simplu navigase până în portul principal şi deschisese de acolo focul asupra casei?

Plictisită să mai patruleze, Charlotte se duse spre uşă şi încercă să o deschidă. Fu iritată, dacă nu surprinsă, să o găsească încuiată. De vreme ce inspectase deja camera în căutarea unei posibilităţi de scăpare în timpul după-amiezii, Charlotte fu forţată să accepte că ea şi celelalte vor sta mult timp încuiate acolo.

Tunul bubui; războiul dintre invadatori şi apărători se desfăşura iute.

Deborah îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi începu să plângă cuprinsă de o disperare tăcută care îi mişcă inima lui Charlotte.

— Eşti fericită acum? o întrebă Nora cu glas ascuţit pe Jayne. Uite ce ai făcut, tot vorbind că

vom fi răpite şi altele.

Jane arăta şi întristată şi vinovată, şi deschise gura ca să vorbească, pentru a fi redusă la tăcere de un sunet de zăbrele din hol. În mod clar, dulapul care ascundea uşa fusese mutat.

Îşi ţinură toate respiraţia, inclusiv Charlotte, dar cel care li se alătură era Gideon Rowling, şi nu un pirat fioros.

Charlotte aproape că se aruncă asupra bărbatului, ţinându-l de vestă pe când îl privea în faţă.

— Ce se întâmplă? Patrick este în siguranţă?

Uşor, Gideon îi acoperi mâna cu a lui.

— Atât cât poate fi…

Deborah ţipă chiar atunci, în agonia fricii şi se ridică în picioare hohotind.

Fiind un om al lui Dumnezeu şi jurând să aducă alinare, Gideon se îndreptă spre ea. Charlotte ezită doar o clipă, profită de neatenţia lui şi se strecură în holul întunecos. Casa reverbera de impactul ghiulelelor de tun şi o parte a ei dorea să rămână în ascunzătoare, în cele din urmă, grija ei pentru Patrick şi curiozitatea arzătoare – care era slăbiciunea ei învinseră. Se grăbi din locul acela sigur şi luminos spre întuneric şi pericol.

Chiar dacă se mişca pe cât putea de atent, Charlotte se izbi de mai multe piese de mobilă pe când îşi croia drum spre partea din faţă a casei. Se lovi când ajunse la o fereastră din salon, uitându-se spre portul răvăşit încă de la furtuna din ziua precedentă. Printr-o crăpătură din scândură nu văzu doar un singur vas în port, ci trei, şi flăcări

purpurii luminându-le punţile când trăgeau cu tunul.

Charlotte era prea furioasă ca să simtă frica; ştiu că asta va veni mai târziu. De acum dorea, avea nevoie să fie lângă Patrick. În viaţă sau în moarte, locul ei era lângă soţul ei.

Tocmai se întorcea de la fereastră când auzi brusc un zgomot asurzitor, apoi o absorbi o senzaţie de şoc inimaginabil, devenind parte a acelei forţe masive de lumină şi foc.

Patrick fu atras spre casă de pe culmea de unde supraveghea tunurile care apărau insula, de o cerere inexplicabilă a spiritului său. Fu întâmpinat la uşa din spate de Gideon, pe jumătate înnebunit.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, că eşti aici, ţipă misionarul şi Patrick avu sentimentul neliniştitor că fusese adus de pe culme de către rugăciune. E Charlotte…

Doar aceste două cuvinte îl puseră pe Patrick din nou în mişcare; se aruncă pe uşa din spate, cuvintele lui Gideon vuindu-i în urechi precum bâzâitul albinelor într-o zi de vară.

— Eu sunt vinovat – Jayne este cu ea – s-a strecurat pe lângă mine…

Patrick nu trebui să fie condus la Charlotte. Sufletul ei îl chemase telepatic pe al lui; ca puterea lui să fie alături ea.

Zăcea întinsă pe podeaua salonului, lângă o fereastră distrusă. Jayne era îngenuncheată lângă ea, ţinând-o de mână şi hohotind.

Inima lui Patrick tresări şi timp de câteva clipe încetă să bată complet, apoi începu să bată din

nou dureros. Căzu în genunchi lângă Charlotte şi ar fi cuprins-o în braţe dacă Jayne nu l-ar fi avertizat că nu trebuia mişcată.

— Charlotte? Numele îi ieşi hârjâit din gât.

Pleoapele ei fluturară, dar altceva nu se mişcă.

— O, Doamne, şopti Patrick! Şi asta fu toată rugăciunea pe care o putu face. O, Doamne!

Gideon îi puse o mână pe umăr.

— O să ne îngrijim noi de ea acum, spuse el. În jurul casei răsunau sunetele luptei, dar lui Patrick nu-i păsa de nimic în afară de femeia care stătea atât de liniştită în faţa lui.

— Tu ai grijă de Raheem.

Patrick deveni dur ca gheaţa la auzul acestui nume. Raheem, bărbatul care îi lovise sau aproape îi omorâse soţia, pe Charlotte şi copilul nenăscut.

Patrick se aplecă solemn şi sărută fruntea însângerată a lui Charlotte. Apoi, fără vreun alt cuvânt, neuitându-se nici la Jayne nici la Gideon, se ridică în picioare şi ieşi din salon.

Charlotte era înconjurată alternativ de o lumină încântătoare, de o bucurie pură şi de o durere înfiorătoare. Într-o clipă aflase totul, toate secretele universului, şi în alta nu mai ştiu nimic. Voia să se împartă cumva şi să călătorească în ambele direcţii. Apoi auzi pe cineva chemând-o pe un ton răguşit şi îndurerat.

Încet, ca o floare care se răsucea după soare, Charlotte ieşi din lumea interioară şi urmă cărarea care ducea direct spre Patrick.

Capitolul 21

— Ai înnebunit? întrebă Cochran, cu ochii măriţi de uimire privind cum căpitanul îşi scotea cizmele şi cămaşa, strecurându-şi teaca de cuţit la cingătoare. Cei doi bărbaţi erau ascunşi în port de întuneric şi de un şir de stânci imense. Loviturile de foc ale tunului încetaseră cu o jumătate de oră în urmă, din ordinul lui Patrick.

Trevarren ridică o mână ca să-şi facă prietenul să tacă, apoi ascultă. Insula era ciudat de liniştită, acum că exploziile încetaseră. Oricum, aşa cum se aşteptase, distinse curând lovituri ritmice de vâsle în apă.

În cele din urmă, Patrick îi răspunse întrebării lui Cochran.

— Da, prietene, am înnebunit. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, într-un loc îndepărtat. Îşi simţea sufletul rece şi nu îşi permise să se gândească la Charlotte care zăcea în pat în casa sa, rănită şi poate moartă.

O porni spre apă.

Iisuse Christoase, omule, se răsti Cochran, înşfăcând braţul lui Patrick într-un efort zadarnic de a-l ţine lângă el. Nu poţi risca astfel. Ea se va trezi şi va întreba de tine… vrei să mă laşi cu sarcina de a-i spune doamnei Trevarren că te-ai dus la fund cu *Enchantress?*

Zâmbetul lui Patrick păli; nu avea nici urmă de umor sau de veselie în acea seară.

— Calmează-te, Cochran, zise el. Începi să vorbeşti ca o babă.

Cochran era, evident, disperat.

— „*Răzbunarea este a mea*”, a spus Domnul,

zise el în timp ce Patrick intră în mare.

Cuvintele sfinte nu avură impact asupra lui Patrick, niciun sens. Îl apucase un soi de nebunie şi nu putea rezista până nu făcea ceea ce simţea nevoia. Ascultă din nou, auzind murmurul lin al fluxului, loviturile vâslelor şi bătăile propriei inimi.

Patrick ştia că Raheem credea că va câştiga războiul la fel ca şi lupta, că forţele insulei fuseseră învinse şi că venea la ţărm ca să îşi revendice drepturile.

Era o prostie, reflectă Patrick mohorât, să fii atât de încrezător.

Când intră până la brâu în apa caldă şi calmă, Patrick se întoarse să se mai uite o dată înapoi, dincolo de înfăţişarea de nebun a lui Cochran, spre casa în care se odihnea Charlotte. Din cauza lui, a lui Patrick, ea putea muri chiar în noaptea asta şi copilul poate să fi pierit deja. Din moment ce nu se putea întoarce în. Timp ca să-şi îndrepte greşelile, îi va oferi singurul sacrificiu de care era capabil.

Răzbunarea.

— Patrick, şopti Cochran, mişcându-se nervos de-a lungul ţărmului ca o pasăre agitată. Fir-ar al naibii! Încăpăţânat prost, întoarce-te.

Ochii lui Patrick erau îndureraţi de ceea ce îi făcuse lui Charlotte, iubind-o şi dorind-o. Îşi spuse că de vină era apa mării, apoi alunecă uşor în îmbrăţişarea ei tandră şi începu să înoate. Mişcările îi erau puternice, tăcute, în mod deliberat.

Vasul putea fi zărit uşor chiar şi în bezna nopţii, deoarece loviturile vâslelor în apă reverberau în urechile lui Patrick precum împuşcăturile. Discuţia

şoptită, joasă a beţivilor care vâsleau răsuna ca nişte ţipete.

Patrick continuă să înoate şi în minte îi reveni imaginea plină de viaţă a lui Charlotte, chinuindu-l, conducându-l tot înainte. Ieşi la suprafaţă cam la câţiva metri depărtare de ambarcaţiune şi niciunul din cei trei oameni nu se uită în direcţia lui. Ţinu ritmul cu ei şi, când vâslaşii se opriră lăsând barca să plutească, Patrick le auzi conversaţia şi înţelese, deşi era în arabă.

— Nu-mi place, zise unul mic şi. Slăbănog; stătea pe latura dinspre port şi un turban îi acoperea capul. Asta era tot ce putu să audă Patrick pentru moment.

— Trevarren nu s-ar preda aşa uşor. Este o cursă.

Conducătorul grupului, Raheem, era cocoţat la pupa şi nu vâslea.

— Îl supraestimaţi. Este american; nu se poate gândi decât la confortul şi la plăcerile lui. Se ascunde de noi chiar şi acum şi probabil că este consolat de femeie, ştiind că o va pierde în curând.

Mintea lui Patrick se umplu de furie, dar nu scoase niciun sunet şi nu făcu nicio mişcare.

— Americanii îşi iubesc plăcerile, remarcă cel de-al treilea bărbat, dar sunt ca şi cobrele când se trezesc; nimeni nu scapă şi lovitura lor este mortală.

Raheem scose un sunet de satisfacţie şi lovi apa.

Era calmă ca şi plapuma de pe patul unei femei, dar în adâncul ei se mişcau şi trăiau lucruri care puteau aduce moartea.

Patrick inspiră aer, îl reţinu şi alunecă sub ambarcaţiune. O răsturnă iute şi răcnetele furioase ale victimelor îi încântară urechile ca muzica într-o seară de vară.

Îşi dădu capul pe spate ca să-şi scuture apa din păr şi din ochi, apoi se uită înapoi către cele trei vase care aşteptau mai departe, în port. Erau luminate şi oamenii se agitau pe punte, dar avea timp să-şi ducă planul la îndeplinire. Fusese extrem de simplu să îl distingă pe Raheem – el era cel care se îneca. Cei doi slugoi ai lui se ţineau de marginea bărcii şi ţipau înnebuniţi după ajutor aproape convinşi că vor fi devoraţi de vreo creatură uriaşă a adâncurilor.

Patrick trase cuţitul din teacă, sărind asupra lui Raheem care se lupta din răsputeri, înhăţându-l cu o mână de gât. Cu cealaltă mână, Patrick apăsă lama pe gâtul piratului. În acele clipe, în Patrick se dădea cea mai grea luptă. Ar fi fost atât de uşor, al naibii de uşor să taie vena jugulară a lui Raheem şi să-i vadă sângele curgând în mare, răzbunând-o pe Charlotte şi pe preţiosul său copil care nu va cunoaşte niciodată plăcerea glorioasă şi durerea vieţii.

— Trevarren, spuse piratul când îşi recăpătă suflarea. Era mai calm acum chiar şi cu o lamă rece, ascuţită, de oţel la gât. Oamenii mei te vor ucide pentru asta, îţi jur pe Allah.

— N-aş fi crezut că eşti un om religios, replică Patrick, obosit de efort, dar neîngrijorat de ameninţare. Fără să retragă cuţitul, începu să înoate înapoi spre mai, trăgându-l pe Raheem după

el. Nu răspunse ameninţării piratului, fiindcă nimic din lume nu-l înspăimânt mai mult decât ideea de a îmbătrâni fără Charlotte lângă el.

Patrick făcu mult efort ca să ajungă pe plajă; odată, o asemenea escapadă de-abia i-ar fi diminuat energia, dar puterile îi fuseseră înjumătăţite de febră şi încă era în stadiul de refacere.

De două ori în timpul înotului, Patrick se opri să-şi examineze conştiinţa. Raheem era un pirat, pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre cei mai periculoşi, chiar şi în acea parte de lume cu caracter trădător. Făcuse lucruri inimaginabile, lucruri care nu i-ar fi dat prin cap unui om normal. De ce atunci, se întrebă Patrick furios, nu-l ucidea pe ticălosul ăsta şi nu-l dădea peştilor?

Raheem se sprijini de el, poate inconştient, poate aşteptându-şi norocul. Judecând după modul în care reacţionase când se răsturnase barca, probabil nu ştia să înoate. Patrick îi putea da drumul, lăsându-l să moară.

El, Patrick, nu-l putea omorî pe bărbat.

Înjură, îşi eliberă captivul şi privi fără emoţie cum Raheem plutea cu faţa în jos, nefăcând niciun efort vizibil să-şi salveze viaţa.

Patrick se răsuci şi o porni spre ţărm, apoi se opri din nou, înjurând. Citatul lui Cochran îi răsuna nemilos în urechi. *„Răzbunarea este a mea*”, spusese Domnul. Dându-şi seama că încă mai ţinea cuţitul în mână, Patrick îl aruncă, înjură şi înotă înapoi spre Raheem.

Piratul tocmai dispăruse sub apă; Patrick îl înhăţă

de guler, cu o altă înjurătură, şi îl duse către ţărm.

Cochran aştepta acolo, bunul şi sensibilul Cochran. El merse cu greu prin apă când îl zări pe Patrick şi îi luă povara.

— Fir-aş al naibii, zise primul ofiţer, aplecându-se să-l examineze pe Raheem pe cât de bine putea în întuneric.

— Este Raheem, nu? De ce nu l-ai ucis?

Patrick era întins pe jumătate pe ţărm, gâfâind după aer şi gata fiind să vomite destulă apă sărată cât să înconjoare o balenă. El îşi îndepărtă părul de pe faţă şi îşi privi prietenul mai multe minute în şir până când îşi adună forţele să vorbească.

— Voiam să îmi prelungesc plăcerea, urlă el.

Raheem stătea întins pe plajă, tuşind violent, şi înjurând în limba sa.

El îi vorbi calm piratului, într-o arabă colocvială pe care o învăţase de la Khalif.

— O să mori, îi spuse el. Într-un fel sau altul, de mâna mea sau spânzurat în laţ în Europa, tot aia este.

Raheem vomită puternic apoi izbucni:

— Să mori în focul iadului tău creştin, Trevarren.

Patrick nu-i răspunse, ci pur şi simplu se ridică în picioare cu ajutorul lui Cochran, trăgându-l pe Raheem după el.

— Uite, spuse Cochran râzând şi gesticulând către vasele luminate care dominaseră portul toată ziua.

— Pleacă! Suflete loiale, piraţii ăştia, la fel ca şi căpitanul lor.

Raheem doar se încruntă la cuvintele lui Patrick,

neînţelegându-le, dar realizând destul de uşor priveliştea celor trei vase ale sale, în retragere. Piratul scoase un răcnet de protest, dar în zadar. În acea noapte fu închis în pivniţa cu vinuri, şi cu excepţia raţiei de mâncare şi de apă, fu uitat acolo.

Blând, cu mâna liberă, Charlotte îi mângâie părul. Inima îi era atât de plină de emoţie, încât nu putea vorbi şi lacrimile îi

Charlotte simţea durere în fiecare participă a trupului ei, dar simţea minunata lumină a soarelui care umplea încăperea ca pe un balsam intangibil. Îşi ţinu respiraţia, amintindu-şi explozia – fusese noaptea trecută? — Şi îşi întinse ambele mâini peste pântece.

— Copilul? şopti ea. Nu putea vedea pe nimeni lângă pat, dar percepea că nu era singură. Jacoba se aplecă imediat deasupra ei.

— Trezeşte-l pe căpitan, îi spuse ea lui Mary Prinde-Peşte-Mult. Apoi îşi coborî privirea către Charlotte, cu o faţă deschisă şi bună.

— Copilul încă este cu tine, Charlotte, doamnă Trevarren, zise ea. Desigur, nu se poate spune dacă nu a păţit ceva. Trebuie să aşteptăm şi să vedem.

Se auzi zarvă, apoi Patrick apăru arătând de parcă de-abia se întorsese dintr-o misiune în iad. Era slăbit, foarte palid şi avea părul încâlcit şi o privire ciudată.

Jacoba se strecură afară cu o graţie surprinzătoare pentru volumul ei, şi uşa se închise uşor în urma ei înainte ca Patrick să vorbească.

El veni spre marginea patului ei, îngenunche şi

luă cu tandreţe una din mâinile julite ale lui Charlotte într-a sa. Apoi, spre uimirea ei, îşi lăsă capul peste ea şi scoase un hohot răguşit. Umplură ochii.

Patrick plânse, şi suspină timp de câteva minute. Apoi, în cele din urmă, îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău, zise el răguşit. Îmi pare aşa de rău…

Charlotte era năucită. Îi mângâie părul negru.

— De ce?

— Dacă nu eram eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să te duc direct autorităţilor când mi-ai fost depusă la picioare în acea noapte, dar în loc să fac asta am găsit tot felul de scuze ca să te ţin alături de mine. Te doream pentru mine.

Charlotte reuşi să zâmbească.

— Ai greşit atât de tare?

El îşi odihni fruntea uşor pe a ei o clipă.

— Da. Acum ar fi trebuit să fii acasă, în siguranţă, alături de tatăl şi de mama ta vitregă care să te îngrijească…

— Patrick, îl întrerupse Charlotte plictisită. Nu sunt un copil care are nevoie de o dădacă. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că, dacă nu aş fi dorit să fiu cu tine, nu aş fi rămas? Au fost câteva dăţi, ştii, când aş fi putut pleca – în timp ce eram în Spania, de exemplu. Şi după asalt, când Khalif şi-a revenit şi mi-a oferit o casă în Franţa.

Patrick oftă adânc şi era dureros pentru Charlotte să-l audă.

— Nu pot schimba trecutul, spuse el, vorbind mai mult ca pentru el, se gândi Charlotte, decât pentru ea.

Dar nu voi mai face aceleaşi greşeli în viitor.

Charlotte simţi deodată un fior rece şi teamă.

— Patrick... Ea încercă să se ridice în picioare, simţindu-se panicată, ştiind că el deja plecase de lângă ea. Patrick, ţipă ea din nou, disperată.

Fără emoţie vizibilă, el o împinse uşor înapoi pe perne.

— Odihneşte-te, zise el. Doar odihneşte-te.

— L-am pierdut, murmură nenorocită Charlotte o oră mai târziu, când Jayne veni lângă patul ei ca să-i ţină companie. Patrick este soţul meu, tatăl copilului, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Iar el ar putea fi la celălalt capăt al lumii.

Jayne oftă.

— Patrick al nostru a suferit câteva şocuri, în ultimul timp. Întâi a fost furtuna, apoi piraţii au atacat insula şi tu erai rănită atât de rău, încât am crezut cu toţii că vei muri... Se opri şi zâmbi. În afară de Gideon, desigur. Trebuie să fi spus o mie de rugăciuni pentru însănătoşirea ta şi cred că nu m-am îndoit o clipă că te vei face bine. Oricum, Patrick este încă zăpăcit de cele întâmplate. Are nevoie de timp ca să înţeleagă totul.

— Sper să ai dreptate, murmură Charlotte, dar îşi simţea inima în gât şi avu sentimentul teribil că, măritată sau nu, cu sau fără copil, legătura ei cu Patrick se sfârşise de-a binelea de data asta.

În zilele însorite care urmară, Charlotte îşi reveni încetul cu încetul, cel puţin psihic. În tot acest timp

cât trupul i se fortifica, o parte vitală a sufletului ei se ofilea şi murea.

Nu fiindcă Patrick o evita. El stătea pe terasă ore întregi, citindu-i din Shakespeare, chiar jucând anumite scene dramatice sau comice. Îi aduse fructe zemoase şi îi spuse poveşti din tinereţea lui.

Totuşi, cu toate astea, parcă era un străin, cineva angajat ca să amuze pacientul. Noaptea dormea în altă cameră, nu o săruta şi nu o strângea niciodată în braţe pe Charlotte, nu se referea la pasiunea care odată îi legase.

Gideon îi fu un sprijin de încredere în acele zile dificile şi, deşi durerea pierderii lui Susannah i se citea în ochi, îl vedea apropiindu-se din ce în ce de Jayne.

Stella, care aspirase ea însăşi la o poveste romanţioasă cu Gideon, acceptă situaţia cu o bunăvoinţă surprinzătoare şi puse ochii pe unul dintre marinarii lui Patrick, la fel ca şi Nora. Deborah, cea mai tânără din grup, se mulţumea să îi iubească pe eroii care populau romanele pe care le citea.

După o lună, Charlotte era din nou pe picioare, dar, odată cu afecţiunea lui Patrick, toată bucuria vieţii o părăsi. Ea presupunea că într-o zi se va face bine, că va găsi un loc în lume pentru ea şi copilul el, dar asta părea într-un viitor îndepărtat.

Patrick nu o mai supraveghea atent, acum că era bine şi copilul se simţea mişcând în pântecul ei. Lucra de la răsăritul până la apusul soarelui alături de oamenii lui, curăţind pietrişul de pe câmpurile de trestie de zahăr şi pregătind pământul pentru o

nouă însămânţare.

Într-o zi, când Charlotte era la capătul puterilor, hoinări prin aripa casei în care se afla camera lui Gideon şi rămase în pragul uşii lui deschise.

Pe patul lui se afla o geantă împrumutată, deschisă, şi Gideon îşi împacheta cămăşile şi pantalonii pe care Jacoba şi celelalte femei le făcuseră. Întoarse capul şi îi zâmbi lui Charlotte clipind din ochi.

— Bună, doamnă Trevarren. Arăţi foarte bine astăzi.

Charlotte oftă şi se ţinu de cadrul uşii. O durea în gât şi trebui să aştepte o clipă înainte să vorbească, ca să-şi poată controla emoţiile. Încercă să zâmbească.

— Australia este la oarecare distanţă de aici, zise ea în cele din urmă. Mult prea departe ca să înoţi sau să vâsleşti.

Gideon surâse şi arătă spre balansoar.

— Intră şi ia loc.

Charlotte se împotrivi.

— Nu este bine, protestă ea. Nu ar trebui să fiu aici.

Prietenul ei chicoti.

— De când, dulce Charlotte, te chinuie un concept aşa de modern ca proprietatea?

— Pleci, spuse ea, mutându-şi privirea spre sacul de voiaj.

— Vasul pentru care m-am rugat este pe cale să sosească.

Charlotte nu avu dubii că spusele lui erau adevărate. În cursul săptămânilor care trecuseră,

avusese multe ocazii să vadă că Gideon era în termeni buni cu Dumnezeu. O dată, ea avusese asemenea dureri, încât de-abia le putea suporta, iar el o luase de mână şi spusese câteva cuvinte şi ea se simţise puţin mai bine.

— Crezi că te-ai putea ruga ca Patrick să mă iubească din nou? îndrăzni ea să întrebe.

Gideon încetă să se mai mişte prin cameră ca să vină lângă ea pe balansoar.

— Ar fi ca şi când m-aş ruga să fie cerul albastru sau marea să fie adâncă, zise el blând. Niciun bărbat nu a iubit vreodată o femeie mai total şi mai sincer decât te iubeşte Patrick pe tine.

Charlotte scutură din cap.

— S-a decis să nu îmi mai arate că ţine la mine, Gideon şi tu ştii cât de încăpăţânat poate fi.

Misionarul îi atinse obrazul cu gingăşie.

— În timp ce tu eşti dulce şi maleabilă şi rezonabilă, o tachină el.

Charlotte scoase un sunet ce părea să fie şi râs şi oftat în acelaşi timp.

— Gideon, nu fi imposibil. Am venit la tine pentru alinare!

— Nu de alinare ai tu nevoie, draga mea, spuse Gideon oftând filosofic, dându-se pe spate şi punându-şi mâinile pe coapse. Ci de răbdare. Patrick va reveni la sentimente mai bune cu timpul…

— Dar nu pot aştepta! şopti Charlotte.

Gideon chicoti.

— Îmi aminteşti de sora mea, Elizabeth, spuse el. Odată, copii fiind, bunica i-a dat nişte bulbi de flori

şi un petec de pământ care să fie al ei. Sora mea a plantat bulbii şi se ducea afară în fiecare zi ca să se uite la pământ, aşteptând să apară florile. După doar o săptămână curiozitatea a înfrânt-o şi nu a mai suportat suspansul. A săpat după acei bulbi doar ca să vadă dacă au încolţit şi după aceasta, evident, nu au mai putut creşte fiindcă îi omorâse.

Înainte ca Charlotte să-i răspundă, Jayne dădu buzna pe uşă, cu faţa-i încântătoare roşie de emoţie şi lipsită de teamă, cu părul roşcat fluturându-i pe umeri.

— Este aici, ţipă ea! Vasul este aici! Patrick deja l-a văzut şi are steagul englez.

Gideon ridică din umeri apoi clipi spre Charlotte.

— Ei, Gideon Rowling, continuă ea, mai de gând să te căsătoreşti cu mine şi să mă iei cu tine, sau nu?

Clericul râse.

— O, da, îi spuse el. Lui Charlotte i se păru că îndrăgostiţii uitaseră cu totul de prezenţa ei. Dacă mă vrei, frumoasă Jayne, mă voi căsători cu tine.

Se întâlniră în mijlocul camerei şi se luară de mână, iar Charlotte plecă, roşie la faţă, cu inima bătându-i şi de invidie şi de bucurie profundă că dragostea învingea până şi moartea.

Charlotte fugi de-a lungul holului, vrând să vadă cu propriii ochi apropierea vasului, neînconjurată de pereţi şi de ferestre care să-i împiedice perspectiva. Ajungând la scară, se decise că balustrada îi oferea un mijloc de locomoţie mai rapid, o încălecă, suindu-se cu fuste cu tot. La capăt nu fu oprită de familiarul stâlp spiralat, ci de

un braţ puternic, musculos.

Se răsuci gâfâind şi se uită drept în ochii albastru-indigo ai lui Patrick Trevarren. Pentru o clipă văzu licărind în ei ceva, poate pasiune, poate amuzament. În clipa următoare, expresia dispăru şi Charlotte se temu că doar îşi imaginase.

— Îţi mulţumesc că te gândeşti la sănătatea copilului meu, o mustră Patrick cu răceală, dacă nu te gândeşti la a ta.

Charlotte îl lăsă să o ia în braţe de pe balustradă, dar îşi ridică bărbia sfidător când o aşeză pe trepte, faţa venindu-i la acelaşi nivel cu a lui.

— Nu fi plicticos, domnule Trevarren. Nu m-am supus niciodată ordinelor tale şi nu voi începe să mă supun de acum înainte. Se mişcă să treacă pe lângă el, dar el îi cuprinse braţele într-o strânsoare nedureroasă, dar fără scăpare, şi o ţintui locului.

— Vine un vas, spuse el. Probabil că este englez şi se îndreaptă spre Australia. Vreau să navighezi până la Sydney şi de acolo să traversezi spre Statele Unite.

Charlotte se holbă la el.

— Şi tu? întrebă ea. Unde ai de gând să fii când eu voi face asta?

— Aici, zise el. Cochran va călători cu tine, ca escortă şi protector.

Genunchii lui Charlotte se înmuiară şi se aşeză pe o treaptă, simţindu-se dezolată. Patrick i se ghemui în faţă spre surpriza ei şi o atinse cu tandreţe.

— Ştiu că ţi se pare că sunt nedrept, spuse el răguşit. Dar crede-mă, Charlotte, va fi mult mai

bine astfel pentru tine şi pentru copil.

Durerea creştea în ea, apoi se revărsă în lacrimi şi furie.

— Asta este doar părerea ta, Patrick Trevarren. Să fiu trimisă de lângă tine este ca şi când nu voi mai vedea soarele din nou.

Durerea se întipări pe trăsăturile lui Patrick, dar nu îl putea întoarce de la decizia lui.

— Aşa vorbeşte o femeie modernă? Ce ar zice mama ta vitregă dacă te-ar auzi vorbind astfel?

Charlote hohoti.

— Nu-mi pasă de ce spun alţii, Patrick, am fost născută să fiu cu tine şi tu să fii cu mine şi dacă ne despărţim vom suferi amândoi îngrozitor.

El o sărută pe frunte la fel de blând cum ar fi sărutat-o tatăl sau unchiul ei.

— Cum poţi spune una ca asta? întrebă el. Ai uitat că necazurile tale au început cu mine?

— Luna va intra în nori şi marea va seca. Te rog… nu îmi face aşa ceva, nu îţi face aşa ceva.

Patrick oftă, o sărută din nou pe frunte, apoi se ridică în picioare şi o ocoli.

— Este cel mai bine.

Apoi plecă şi o lăsă acolo, să se ţină de balustradă şi să se încordeze de parcă venea sfârşitul lumii.

Câteva ore mai târziu, când soarele se scufundă în mare, vasul englez ajunse în port şi apărură mai multe bărcuţe mici. Vasul trecuse în fugă peste apa clară şi, văzând luminiţe pe insulă, se opri să o viziteze.

Raheem fu scos din beci – acesta fu prima dată

când Charlotte dădu cu ochii de străinul obsedat de ideea de a o poseda şi fu arestat de către ofiţerii de pe vasul *Victoriana.*

Echipajul îl duse pe pirat pe vasul cel mare, legat fedeleş.

„La urma urmei, eu şi piratul vom călători împreună”, se gândi Charlotte nenorocită. Patrick ordonase ca hainele ei să fie împachetate ca pentru o călătorie lungă, iar Mary şi Jacoba se supuseră posace.

Căpitanul Michael Trent era un bărbat fermecător, cu trăsături viguroase şi ochi de culoarea alunei, şi o privi pe Charlotte deschis şi apreciativ când fură prezentaţi unul altuia la cina oficială din sufrageria lui Patrick. Spunea că era bucuros să o ducă pe doamna Trevarren în siguranţă la Sydney. Odată ajunşi, se va îngriji să-i aranjeze traversarea spre America, alegându-i cel mai bun vas şi căpitan pe care îi putea găsi.

Ea va trebui să ajungă bine, sănătoasă în ţară, în câteva săptămâni.

Patrick, care ar fi trebuit să pară încântat că dorinţele îi fuseseră îndeplinite atât de uşor, stătuse încruntat pe toată durata cinei.

Târziu în acea noapte, când Charlotte stătea întinsă suferind în patul ei, Patrick veni la ea pentru prima dată de la explozia dezastruoasă care aproape că o omorâse. Tăcut, fără promisiuni sau scuze, el se dezbrăcă se întinse lângă ea şi o luă în braţe.

Îl simţi tremurând în timp ce o strângea mai aproape.

— Nu mă goni, se rugă ea, cu demnitate calmă.

— Trebuie, răspunse el. Se rostogoli peste ea, ţintuind-o uşor sub el, vârându-i un picior musculos între coapse. Spune-mi că nu mă vrei aici, Charlotte, zise el, şi plec.

Charlotte era furioasă şi frustrată, dar îl iubea pe acest bărbat cu o intensitate dureroasă.

— Rămâi, şopti ea, împletindu-şi degetele în părul lui şi coborându-i capul până când gurile li se atinseră şi se prinseră cu putere şi disperare.

Actul lor de dragoste fu diferit în acea noapte, deşi se consumă la fel de intens. De-abia vorbiră – de obicei se tachinau şi se tentau unul pe celălalt până când se excitau la maximum şi nu mai aveau suflare – şi când trupurile li se uniră, satisfacţia deveni chin. Se luptară unul cu altul, ştiind că plăcerea era atât de amară încât devenise insuportabilă, apoi simţiră nevoia să se certe iar,. De parcă nu existase nicio comuniune, nicio eliberare.

În cele din urmă, oboseala îi toropi. Charlotte, care se simţise în al nouălea cer în braţele lui Patrick, se simţea mai singură şi mai disperată ca niciodată. Plânse până adormi.

Dimineaţa şi-au luat rămas-bun în grabă de la toţi. Jayne cu Gideon şi Charlotte cu Cochran fură duşi spre *Victoriana* în bărci lungi, graţioase. Bagajele le fuseseră încărcate la bord cu o noapte în urmă.

Charlotte se uită înapoi lung spre insulă, nevenindu-i să creadă că marea aventură se sfârşise, că Patrick nu fusese în stare să-şi ia

rămas-bun de la ea ca lumea. Gideon o luă de mână şi o ţinu strâns.

Restul dimineţii se scurse în ceaţă, cel puţin pentru Charlotte. Jayne şi Gideon fură căsătoriţi legal de către căpitanul Trent şi după multe pregătiri vasul se mişcă graţios spre marea largă.

Charlotte stătu lângă balustradă, privind cum insula magică dispărea încet, împreună cu visurile ei de fericire.

Capitolul 22

Aprilie 1678 – portul Quade,
Teritoriul Washington

Millicent Quade nu era o femeie visătoare, dar în timp ce privea cum sora ei, Charlotte, acum vizibil însărcinată, îşi petrecea zilele se gândea că parcă simţise prevestirea morţii.

— Charlotte moare, îi spuse Millicent soţului ei, Lucas, într-o dimineaţă luminoasă de primăvară, pe când stăteau amândoi pe veranda scăldată în soare a casei lor situată vizavi de biserica presbiteriană.

Pastorul, un bărbat chipeş, cu bărbia pătrată şi privirea calmă, îşi lăsă jos ceaşca de ceai şi privi spre port. Millicent îi urmări privirea; ca de obicei, vederea apei gri-verzui, încadrată între vârfurile munţilor veşnic acoperite de zăpadă şi a vegetaţiei veşnic verzi, o învioră.

— Trebuie să ai credinţă, draga mea, zise Lucas. O luă de mână şi o mângâie, iar ea era recunoscătoare, atât de recunoscătoare pentru

dragostea sigură, de nezdruncinat, a soţului său.

Charlotte merită un astfel de soţ, se gândi Millie furioasă. Nu era drept ca o femeie de calitate ca sora ei să aibă inima frântă din cauza unui ticălos de căpitan pe mare. Tata şi unchiul Devon se certau întotdeauna dacă să-l biciuiască pe căpitanul Patrick Trevarren în stradă, dacă ar îndrăzni vreodată să se arate în portul Quade. Millicent, în mod normal o persoană paşnică, spera ca Trevarren să-şi capete pedeapsa.

— Lydia spune că Charlotte plânge noaptea, continuă Millie cu inima sfâşiată. Mănâncă doar de dragul copilului, nu pentru ea şi se uită încontinuu în golf după vase.

Lucas oftă, dar nu vorbi. Una dintre marile lui calităţi era abilitatea de a asculta, netulburat, nejudecând aspru nimic din ce se spunea.

Brusc, Millie începu să plângă.

— Nu pot suporta, Lucas. Este prea îngrozitor să o văd pe Charlotte suferind în halul ăsta – ea a fost atât de tare întotdeauna, atât de plină de viaţă şi de pusă pe şotii.

— Iubito, spuse el înconjurând-o cu un braţ puternic, Charlotte este acasă şi în siguranţă, printre oameni care o iubesc. Cu timpul va fi ea însăşi din nou.

Millie îşi şterse ochii cu podul palmei. Nimeni, cu excepţia lui Patrick Trevarren, nu o cunoştea pe Charlotte mai bine ca ea. Cu siguranţă că Charlotte era energică şi nu se punea la îndoială faptul că familia ei o iubea la nebunie. Datorită comunicării sufleteşti dintre ea şi sora sa, Millie era conştientă

de un lucru pe care ceilalţi nu îl puteau sesiza. Lumina din sufletul lui Charlotte, esenţa ei, se întuneca, pe zi ce trecea.

Lucas rămase în picioare lângă scaunul lui Millie, odihnindu-şi o mână pe umărul ei.

— Am de făcut nişte vizite, spuse el.

Millie îşi întoarse capul, îi sărută mâna uşor şi încuviinţă fără să-l privească. După ce el plecă, strânse masa, aranjă vasele în chiuveta de la bucătărie, îşi scoase şorţul şi se duse către conac.

Charlotte o ascultă în tăcere. Lydia nu se lăuda, fiindcă

Charlotte stătea lângă fereastra celui de-al doilea etaj din casa tatălui şi a mamei ei vitrege, ţinându-şi mâinile pe burta enormă. Un zâmbet tremurător i se ivi pe buze.

— Poate că va fi azi, îi spuse ea copilului ei nenăscut. Poate că tatăl tău se va întoarce la noi astăzi.

Auzi una dintre uşile franceze scârţâind din balamale, se aşeză la loc în scaun când mama ei vitregă intră ca să îi ţină companie.

Lydia era o femeie izbitor de frumoasă, blondă şi cu un spirit puternic, o mamă bună pentru ceata ei de copii şi o bună soţie pentru tatăl ei. Mai mult, era o forţă demnă de luat în consideraţie în îndeplinirea obligaţiilor legate de afacerile cu cherestea ale soţului ei.

Ea stătea lângă balustrada terasei înguste, şuviţele părului său blond fluturând în briza ceţoasă şi sărată.

— Cel mai mult pe lume îţi doresc, Charlotte, să

ai parte de o dragoste aşa cum avem eu şi cu tatăl tău, îi spuse ea fiicei sale vitrege, fără să o privească. A noastră este un fel de uniune care hrăneşte sufletul şi ne ajută să fim noi înşine.

Pasiunea dintre Brigham Quade şi soţia lui le era vizibilă tuturor celor care îi priveau. Millie şi Lucas aveau acelaşi tip de legătură, deşi a lor era mai liniştită.

Lydia se răsuci, o privi pe Charlotte, care rămase în scaunul ei, stângace şi iritată din cauza burţii mari.

— În mod normai nu aş vorbi astfel, ştiind cât suferi, dar simt că trebuie. Cred că tu şi Patrick Trevarren aveţi acelaşi gen de legătură. Dacă am dreptate, Charlotte, atunci va trebui să te pregăteşti să lupţi pentru mariajul tău.

Charlotte înghiţi. Patrick o părăsise şi pe ea şi pe copil. Dăduse comandă să se construiască o casă mare în apropiere de Seattle şi nu numai că două noi clipere fură construite pentru el, dar nici măcar nu-i făcuse o vizită şi nici nu-i trimisese vreo scrisoare.

— Şi eu credeam la fel, spuse ea. Nu trecuse niciun moment, nicio clipă de când se despărţise de Patrick în acea după-amiază în faţa scărilor casei de pe insulă, fără să tânjească după el.

În timpul călătoriei spre Sydney, se aşteptase ca el să vină cumva după ea – poate cu un alt vas care trecea pe lângă insulă. Dar Patrick nu apăruse.

Ajunsă în Australia, ea şi cu Cochran îi conduseră pe Jayne şi pe Gideon în călătoria lor misionară şi

se odihniră timp de câteva zile, mergând la teatru împreună şi explorând ţara. Raheem a fost trimis înapoi în Anglia ca să fie judecat. Charlotte îşi reveni curând şi îl rugă pe căpitanul Trent de pe *Victoriana* să-i recomande un alt vas care călătorea în nord, spre San Francisco. Apoi, îşi luă rămas-bun de la Cochran şi călători cu alt vas, spre Seattle, unde tatăl ei, Lydia şi Millie o aşteptau.

Se aruncă în braţele puternice ale lui Brigham Quade pentru prima dată după atâtea săptămâni, înainte să înceapă să hohotească de durere şi amărăciune, dar o parte din ea încă credea că Patrick nu va fi în stare să stea departe de ea o veşnicie. Îi va lipsi marea aventură a vieţii în doi, aşa cum îi lipsea şi ei…

Privirea Lydiei arăta îngrijorare, dar nu compasiune.

— Eşti o Quade, Charlotte, şi ai fost crescută să fii puternică. Acum când mă uit la tine, văd o femeie care a renunţat. Eu şi cu tatăl tău suntem disperat de îngrijoraţi.

Charlotte se încordă în scaunul ei, dar, înainte să poată răspunde, pântecele o duru brusc şi violent. În port, o barcă a poştei zilnice îşi suna cornul, dovadă a lucrurilor obişnuite.

Lydia, care lucrase ca soră medicală în timpul rebeliunii din statele sudice şi îl ajutase pe doctorul Joe Mecauley ani de zile, estimă situaţia şi acţionă fără panică.

— Deci a venit timpul, nu? întrebă ea blând, ajutând-o pe Charlotte să se ridice.

Charlotte gemu. Sprâncenele şi buza de jos îi

erau umede de transpiraţie şi îşi simţea oasele şoldurilor de parcă fuseseră separate. Patrick, ţipă ea în adâncul sufletului său şi se gândi, pentru o clipă, că îl auzise răspunzând. Din păcate, era doar fluieratul bărcii de poştă. Brigham Quade îl recunoscu pe bărbatul înalt, cu umeri laţi de taur tânăr, în momentul în care îl deschise uşa de la intrare şi, dacă nu ar fi fost circumstanţele, l-ar fi dat afară şi l-ar fi pus la pământ chiar acolo pe verandă.

Trevarren dădu din cap în semn de salut şi intră pe lângă Brigham în holul răcoros şi umbros de la intrare.

— Unde e ea? Unde este Charlotte?

Exact în acel moment, un ţipăt ascuţit de durere veni de la etajul al doilea.

— Sus, răspunse Brigham cu răceală. Dă viaţă copilului tău.

Trevarren păli, scăpă elegantul sac de voiaj din piele şi Brigham se gândi că ar mai putea fi o şansă pentru ştrengarul lup de mare. Bărbatul părea să mai aibă o urmă de decenţă în el.

— Unde? se răsti el.

— Prima uşă pe dreapta, răspunse Brigham, ursuz. Trevarren auzi un alt ţipăt pe când urca treptele şi Brigham clipi din ochi. Fusese destul de rău să stea neajutorat alături de Lydia în timp ce îi născuse cei cinci fii, dar era şi mai rău să îşi audă cea dintâi născută fiică suferind în halul ăsta.

Totuşi, Brigham zâmbi, ridicându-şi ochii în tavan şi amintindu-şi reacţia lui Trevarren la vestea că va fi tată. Bărbatul arătase ca şi când i-ar fi venit să

leşine, apoi se reculesese şi urcase treptele alea de parcă tot ce conta era să ajungă lângă Charlotte.

Da, reflectă Brigham. Încă mai erau speranţe.

Charlotte îşi arcui spatele când durerea o cuprinse din nou şi crezu că are halucinaţii văzându-l pe Patrick dând buzna pe uşă, trântind-o cu putere de perete şi căzând în genunchi lângă patul ei.

Lydia, netulburată, nu încetă să vegheze travaliul.

— Dacă ai de gând să o umileşti, Patrick Trevarren, îl ameninţă ea, te scot afară de aici.

Charlote orbecăi după mâna lui Patrick şi o găsi.

— Eşti aici, eşti într-adevăr aici? întrebă ea prosteşte. Din nou o contracţie o tortură, din nou îşi arcui trupul.

— Da, răspunse Patrick ţâfnos, după ce răul trecuse, încă îi strângea mâna puternic.

— Am încercat să stau departe, dar, Dumnezeu să mă ajute, nu am reuşit.

— Dacă ar fi să te ajute, căpitane Trevarren, comentă Lydia sec, examinând-o pe Charlotte în acelaşi timp, mai bine te-ar lovi întâi cu lopata, ca să-ţi atragă atenţia.

Gura lui Patrick se ridică uşor la cuvintele Lydiei şi Charlotte îi sorbi zâmbetul familiar ca să-i uşureze durerile. El îi sărută vârfurile degetelor şi zise:

— Poate că El m-a lovit, doamnă Quade, poate că m-a lovit.

— Nu mă părăsi, gâfâi Charlotte. Îi era ruşine că

avea atâta nevoie de Patrick, dar asta era realitatea.

— Sunt aici, o asigură el, sărutându-i mâna din nou, de data asta în palmă.

Charlotte ar fi fost mai fericită dacă i-ar fi spus „*Vom fi împreună pentru totdeauna*”, dar nu avea timp să recurgă la tertipuri. Durerea veni din nou, se ridică la gradul de agonie şi ea trebui să ţipe.

Patrick nu tresări la ţipetele ei, ci o luă de mână, îi mângâie părul şi şopti cuvinte tandre de încurajare şi asigurare.

În cele din urmă, după ore întregi de travaliu, copilul ţâşni din pântecele ei.

— O fetiţă, spuse Lydia, cu lacrimi de bucurie în ochi, în timp ce ştergea copilul. Doamne, am crezut că nu voi mai vedea vreodată o fetiţă bebeluş în familia asta.

Charlotte se uită la Patrick când fetiţa fu pusă între ei şi văzu că ochii îi erau umezi.

— Cum să-i punem numele? întrebă ea blând.

El se uită fascinat la copil, de parcă nu mai văzuse niciodată un bebeluş în viaţa lui.

— Există un nume destul de frumos pentru o asemenea fiinţă? şopti el, dorind să mângâie obrazul copilaşului.

Charlotte râse.

— Da. Annie, cred. Annie Quade Trevarren.

Patrick încă se uita la copil, evident minunându-se.

— Noi am creat-o eu şi cu tine, împreună, zise el. Nu pot să cred – este un miracol.

Lydia părăsi camera, dar Charlotte îi auzi vocea

în timp ce vorbea încet cu cineva în hol – probabil cu Brigham. Fără îndoială că şi Millie era acolo.

Patrick se aplecă grijuliu peste Annie ca să netezească părul încâlcit al lui Charlotte.

— De ce nu mi-ai spus că ştii să faci lucruri magice? O necăji el, ochii albaştri strălucindu-i în timp ce îşi privea soţia.

Un oftat de bucurie şi de uşurare se ridică în gâtlejul lui Charlotte. Patrick era acolo; soarele va străluci din nou, luna se va învârti în jurul pământului şi stelele îşi vor relua locul pe cer.

De acum înainte nu îi va mai permite să o părăsească.

— Nu am putut sta departe, spuse el răguşit. Ai fost la

— Te iubesc, spuse ea deschizându-şi sufletul în faţa lui.

El o sărută cu o pasiune respectuoasă, după cum cerea situaţia.

— Şi eu te iubesc, răspunse el.

Lydia se întoarse cu Millicent şi Patrick ieşi încet din cameră. În timp ce Millie legăna copilul, cu ochii strălucitori de încântare, Lydia o îmbăia pe Charlotte cea extenuată, o ajuta să îmbrace o cămaşă de noapte curată şi îi puse aşternuturi noi pe pat. De vreme ce Charlotte nu avea încă lapte, Annie trebui hrănită cu biberonul.

— Dormi acum, zise Lydia când Charlotte fu din nou în pat, aplecându-se peste fiica ei vitregă ca să o sărute tandru pe frunte, ai avut o zi grea.

Charlotte îi dorea pe Annie şi pe Patrick lângă ea, dar era prea obosită ca să protesteze. Închise

ochii, doar pentru o clipă.

Camera era întunecată, cu excepţia luminii lunii care pătrundea prin ferestre, când Charlotte se trezi. Patrick stătea întins lângă ea, ocrotind-o cu trupul şi puterea lui, luând-o în braţe.

— Cum ai reuşit să ajungi aici chiar când aveam nevoie de tine cel mai mult? întrebă ea, ştiind că el era treaz, chiar dacă nu dădea semne.

Patrick îi sărută tâmpla.

Casa din Seattle?

Charlotte îşi reaminti toată singurătatea pe care o îndurase de când se despărţiseră.

— Nu, zise ea. Ştiam despre ea, adică avocaţii mi-au scris, dar, nu am aveam nicio dorinţă să văd locul.

— De ce nu? întrebă Patrick, deloc ofensat. Casa nu ar fi fost construită, dacă nu eraţi tu şi Annie. Trebuia să locuiţi în ea.

— Eu şi cu Annie nu suntem figurine chinezeşti, ca să ne aranjezi într-o vitrină luxoasă şi să ne ştergi de praf din când în când, domnule Trevarren. Nu vom pune piciorul în casa aceea până când nu vom fi o familie reală.

— Dar cum putem fi altfel? întrebă Patrick încă pierdut. Annie este copilul nostru. Tu eşti mama ei, eu tatăl. Asta ne face să fim o familie.

— Nu, se împotrivi Charlotte. Asta – ceea ce au Lydia şi tata şi băieţii, în casa asta – este o familie. Locuiesc împreună, se iubesc şi se ceartă, rid şi plâng, totul. Se opri, respiră adânc, ştiind că era cât pe ce să rişte tot, dar nu putea să evite.

— Dacă ai de gând să pleci, Patrick, atunci va

trebui să îţi cer să nu te mai întorci vreodată. Tata are prieteni puternici – poate aranja un divorţ discret.

Ea îl simţi pe Patrick întorcându-se lângă ea, la fel şi îmbrăţişarea lui, dar nu îi făcu promisiunea pe care sufletul ei dorea să o audă.

— Până astăzi, am crezut că nu voi putea trăi fără tine, continuă ea, găsind putere chiar şi aşa, slăbită cum era. Când te-am văzut, am ştiut că te iubesc mai mult ca orice pe lume, că aveam nevoie de tine şi mai mult decât înainte. Dar apoi, din acea durere s-a născut Annie. Ea este un dar de la Dumnezeu, Patrick, un miracol, aşa cum ai spus. Şi până când mă voi mai întrema, ea va fi sensul vieţii mele.

Patrick întinse uşor o mână peste faţa lui Charlotte şi fără îndoială că îi simţi lacrimile. Ea bănuia că şi soţul ei avea lacrimi în ochi în aceste momente.

— Dumnezeule mare, Charlotte, se miră el, după un timp. Cred că eşti, cu siguranţă, cea mai remarcabilă femeie care a existat vreodată.

Ea nu-i răspunse, dar fu destul pentru acea noapte. Charlotte îşi îmbrăţişa soţul, îl lăsă s-o strângă la piept, apoi dormi liniştită pentru prima dată de luni de zile.

La o săptămână după naşterea lui Annie, când putu fi sigur că şi soţia lui şi copilul erau bine, Patrick plecă spre Seattle ca să inspecteze casa enormă pe care o comandase cu mult înainte de sosirea lui în Statele Unite. Nici măcar nu se opri să verifice proiectul celor două vase ale sale; asta

putea aştepta.

Reşedinţa din cărămidă se ridica pe unul dintre numeroasele dealuri din Seattle, din faţa golfului. Fiecare cameră imensă părea să strălucească de soare şi Patrick se simţi fericit la gândul că Annie va creşte aici. Fiind fiica mamei sale, se va da, fără îndoială, pe balustrade şi va patina în şosete peste podelele lustruite, din lemn.

Vocea lui Cochran nu îl făcu pe Patrick să tresară, deşi se crezuse singur.

— Spune-mi, încântătoarea ta Charlotte a acceptat să te primească aici, în inima şi în patul ei, ori de câte ori vii de pe mare?

Furia îl năpădi pe Patrick. Cochran era cel mai bun şi mai vechi prieten al său, şi avea talentul de a pune punctul pe I. Îşi întoarse faţa către primul său ofiţer.

— Nu, replică el cu răceală. Chiar mi-a spus, de fapt, să mă duc direct la dracu'. Zice că nu va locui niciodată aici fără mine.

— Şi?

— Şi nu i-am putut promite că voi rămâne. Eu şi cu Charlotte suntem într-un impas.

Faţa de obicei jovială a lui Cochran se încordă de nerăbdare şi de mulţumire.

— Doamne, omule, nu mă pot opri să nu mă mir cât de prost eşti. Eşti doar pe jumătate viu fără Charlotte şi o ştii!

Patrick se îndreptă către o fereastră arcuită, care ţinea de la podeaua din lemn dur până la tavanul ornat cu stucatură.

Portul era inundat în lumină şi ticsit de vapoare.

— Ea este în siguranţă aici, lângă tatăl ei. La fel şi Annie.

— Ţi-e frică, murmură Cochran parcă uimit de revelaţie. Pe tot timpul asocierii noastre, prietene, te-am privit ca pe un bărbat viteaz, un conducător, care merita titlul de căpitan, dar acum văd că am greşit – nu eşti altceva decât un laş.

— La dracu', răbufni Patrick exploziv, nu am motiv să-mi fie frică – doar că mai mult decât o dată Charlotte era să moară din cauza dragostei mele. Iar acum este şi Annie.

Cochran era de-a dreptul furios şi nu mai puţin compătimitor.

— Niciodată nu m-am gândit că o voi spune, dar ar duce-o amândouă mai bine fără tine. O adevărată doamnă ca Charlotte are nevoie de un bărbat cu care să-şi împartă viaţa şi nu de un băieţaş căruia îi e teamă să-şi asume riscurile.

— Ieşi afară! ţipă Patrick, gesticulând sălbatic spre pragul în care trebuia să fie uşa dublă a salonului. Vocea lui răsuna în spaţiul gol.

— Bucuros, replică Cochran, rănindu-l pe Patrick cu răceala finală a tonului său. O să navighezi cu cele două nave frumoase şi noi fără mine, căpitane Trevarren. Nu primesc ordine de la un rătăcitor laş ca tine.

Patrick închise ochii de durere, fiindcă pierderea celui mai apropiat prieten al său era o lovitură puternică. Vru să îl roage pe Cochran să rămână, să înţeleagă, dar mândria lui nu îi permise să facă un asemenea gest.

Tresări când auzi uşa trântindu-se în depărtare.

După un timp, ieşi afară şi se plimbă pe pietriş. Aici va fi o grădină, acolo o fântână de marmură, dincolo un eleşteu strălucitor, plin cu peştişori aurii, care să-i încânte copilul.

Visuri, se încruntă Patrick. Ca şi fumul. Charlotte nu va locui niciodată în această casă, fiica lor nu va alerga, râzând, prin grădinile viu colorate. Îşi înălţă privirea spre ferestrele celui de-al doilea etaj, unde era un apartament imens, mobilat cu un şemineu vechi franţuzesc şi cu cămăruţe mai mici pentru baie şi budoar.

Charlotte nu va sta niciodată culcată sub el acolo, în patul imens pe care îl proiectase pentru ei, nu-i va descheia pantalonii, nu îl va primi în ea şi nu îl va călări în ritmul ei dulce şi nemilos. El nu-i va mai striga numele în dezlănţuirea pasiunii şi nici ea pe al lui.

Distrus, Patrick se răsuci şi traversă curtea întinsă, ieşi pe poarta unde calul şi vizitiul închiriaţi aşteptau. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, dar în schimb o porni spre port, unde noile lui amante, vasele pe jumătate terminate, îl aşteptau.

În acea noapte, în loc să se întoarcă în portul Quade şi la Charlotte, cu barca, Patrick îşi luă cameră la hotel.

— Văd că ai primit chitanţele de la hainele şi de la

După şase săptămâni, Charlotte se înzdrăveni din nou. Îşi împachetă lucrurile ei şi pe ale lui Annie şi plecă spre Seattle, dar, desigur, nu în căutarea lui Patrick. Durerea pierderii lui o chinuia, dar întorsese o nouă pagină odată cu naşterea fiicei ei

şi dorea să facă în viaţă ceva, cu sau fără Patrick.

Închirie o casă micuţă, nu departe de cea pe care o construia Patrick, şi angajă o femeie tânără, pe nume Martha Landis, ca să fie guvernanta lui Annie. Acest lucru fiind făcut, Charlotte se întâlni cu avocaţii tatălui ei ca să aranjeze divorţul, apoi comandă mobilă şi alte lucruri şi mai multe haine decât putea avea nevoie o femeie. Pe acestea le trecu în contul lui Patrick, de vreme ce încă mai era soţul ei.

Îşi aşezase un şevalet pe fiecare verandă şi pictă portul, a cărui vedere era limitată, când însuşi Trevarren apăru conducând ca un nebun. Abandonă vehiculul imediat şi ţâşni în stradă.

Patrick purta pantaloni gri-petrol şi o cămaşă largă de pânză. – Exact aşa cum îl cunoscuse Charlotte prima dată şi-şi lăsase din nou părul să crească. Era legat la spate cu o fundă neagră, îngustă.

— Ce dracu’, mai e şi asta? întrebă el, fluturând un vraf de hârtii în timp ce urca treptele şi păşea pe verandă.

Intră ca rafala unui uragan şi Charlotte se întinse să îşi susţină şevaletul. Inima îi bătea foarte puternic, dar reuşi să zâmbească năucită şi-şi ridică o sprinceană, uimită.

Mobila mea, spuse ea absentă. Ei bine, cel puţin atâta poţi face, Patrick, având în vedere…

— Nu dau doi bani pe hainele şi pe mobila ta, Charlotte, spuse el, vocea fiindu-i şi şoaptă şi strigăt. Astea sunt hârtiile de divorţ.

— Oh! Ea zâmbi şi-şi netezi rochia simplă,

neagră. Părul îi era aranjat într-un nor pufos în jurul feţei, şi bluza i se potrivea, deşi era modestă.

— N-am fost niciodată de acord cu asta, Charlotte! Cum îndrăzneşti să trimiţi viermii ăia de avocaţi asupra mea?

Ea oftă şi se aşează pe o canapea mică, sperând că Patrick nu-i va observa tremurul.

— Ei, se părea că este singurul lucru pe care îl puteam face, datorită atitudinii tale. Pe lângă asta, parcă nu ţi-aş fi menţionat de divorţ, domnule Trevarren. Am discutat chiar după naşterea lui Annie.

— Un lucru minunat! răbufni el, holbându-se la ea. Fiica noastră se născuse de câteva ore şi noi discutam despre cum să ne separăm.

Charlotte îşi reţinu zâmbetul, deşi nu-şi imagina ce o făcea să râdă. La urma urmei, situaţia nu era deloc amuzantă.

— Cred că eşti nerăbdător să te desparţi de mine în mod legal, spuse ea, netezindu-şi din nou fusta. E un lucru ştiut de toată lumea că vasele tale sunt gata de plecare şi se zvoneşte că te întreţii cu o femeie din San Francisco.

— Madeleine nu este o femeie, se răsti Patrick. Este un investitor, Doamne, Charlotte, ce fel de ticălos crezi că sunt?

— Genul care are nevoie de plăcerile lui. Au trecut luni de zile de când nu am mai fost împreună. Ea se opri

— Păru că şi inima îi stătu în loc. Doar nu vrei să spui că mi-ai fost credincios în tot acest timp?

— Am fost, replică Patrick cu atâta mândrie şi

vanitate masculină, încât Charlotte ştiu că spune adevărul. Stai liniştită, nu am spus că a fost uşor. Au fost dăţi, draga mea, când am crezut că voi înnebuni de tentaţie. Dar ţi-am fost credincios.

Ea se feri ca să-i ascundă lacrimile de uşurare dulce care îi umpluseră ochii.

Spre surpriza ei, Patrick se întinse, o luă de mână şi o ridică în picioare. Ea se apropie de el.

— Charlotte, zise el, împreunându-şi degetele la spatele ei şi căutându-i privirea, sunt atât de speriat.

— De ce? întrebă ea, sincer uimită. Înainte inima i se oprise, iar acum îi bătea nebuneşte şi tot trupul îi era slăbit de cât de mult îl dorea pe acest bărbat.

— Că te pierd pe tine. Că o pierd pe Annie.

— Patrick, vorbeşti fără sens. Ne-ai întors spatele şi acum îmi spui că ţi-e frică să nu ne pierzi?

— Charlotte, uită-te la tot ce ţi s-a întâmplat de când m-ai întâlnit: ai fost ţinută captivă în harem, aproape că ai fost răpită de piraţi, lovită în explozie…

Ea râse.

— Şi toate au fost fantastice. Genul de aventură minunată la care toate femeile visează. O, Patrick, nu aş da pe nimic timpul ăla, nici pe durere, nici pe plăcere.

El o privi uimit.

— Charlotte Trevarren, eşti femeia cea mai dată naibii. Şi nu pot trăi fără tine.

Ea se lipi mai tare de el, lăsându-l să simtă promisiunea trupului ei, conştientă că era

nerăbdător.

Patrick se uită adânc în ochii ei mult timp înainte să îi pună o întrebare:

— Vei naviga cu mine când mă voi sătura de pământ şi va trebui să plec pe mare?

Charlotte se ridică în vârfurile picioarelor şi îi sărută gropiţa din bărbie.

— O, da!

El se încruntă.

— Dar Annie?

— Este fiica ta. Bănuiala mea este că se va simţi mai degrabă acasă pe mare decât pe uscat.

Patrick se aplecă încet, îşi ridică soţia în braţe o sărută într-un abandon complet, chiar acolo pe verandă.

— Este cineva aici care ne îngrijeşte copilul? întrebă el când, în cele din urmă. Există un prag peste care aş vrea sa te trec, doamnă Trevarren şi un pat imens în care as visa sa te am.

Ea roşi de plăcere, de anticipaţie şi de bucuria pura de a-l iubi pe acest bărbat minunat, enigmatic şi imposibil.

— Martha! strigă ea radioasă. Plec pentru un timp. Te rog, ai grijă de Annie cât lipsesc.

— Da, doamnă Trevarren, răspunse o vocea feminină, de undeva din casă.

Patrick coborî treptele verandei şi începu sa meargă, ducând-o aşa cum un mire duce *o* mireasa. Oamenii se uitau pe furiş de la ferestre, dar Patrick nu le dădu atenţie.

Pur şi simplu continuă să meargă prin porţile deschise ale casei pe care o construise pentru

Charlotte, ieşind din drum, traversând veranda mare ş intrând pe uşile din faţă.

Tocurile lui răsunau pe podelele goale, fiindcă mare parte a casei nu era încă mobilată.

— Patrick, sunt perfect în stare să merg, spuse Charlotte, când începură să urce maiestuoasa scară curbată.

— Îmmm, zise el, făcând la dreapta în capătul scărilor.

Charlotte respiră puternic, când el o duse în dormitorul uriaş. Nu erau scaune, nici dulapuri şi, în mod sigur, nu pâlpâia nicio flacără în minunatul şemineu. Lângă un perete se afla un pat imens.

Patrick o azvârli pe Charlotte în pat fără jenă şi se aplecă peste ea, înfundându-şi mâinile în saltea, de o parte şi de alta a capului ei.

— Vei sta cu mine?

Ea aprobă din cap.

— Pentru totdeauna.

— Chiar dacă sunt dificil?

Charlotte râse.

— Când ai fost altfel? îşi întinse braţele şi el veni nerăbdător spre ea, descheindu-i bluza şi dezgolindu-i sânii.

El se opri chiar când voi să apuce un sân, dar se încruntă văzând că Charlotte zâmbea amuzată.

— E-n regulă? O să te doară?

Ea îi atinse obrazul, aplecându-l uşor să îi ia sânul. El o linse până ce ea crezu că o să înnebunească de dorinţă, apoi îi ridică fustele.

— Ia-mă înăuntrul tău, o rugă Patrick, răguşit. Acum, Charlotte, te rog, acum!

Charlotte îi descheie pantalonii, îl eliberă şi îl introduse. Mai târziu va fi timp pentru dragoste tihnită, dar trecuseră luni de zile de când nu mai fuseseră împreună şi Charlotte îşi dorea soţul la fel de urgent cum o dorea şi el.

Îşi arcui spatele în timp ce el îi trăgea chiloţii şi gemură amândoi de plăcere când Patrick o pătrunse şi se cufundă adânc în ea. În acel moment de foc şi glorie, viitorul lor începu cu adevărat.

SFÂRŞIT